

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOW DID I FALL? EASY. HE TURNED MY WORLD UPSIDE DOWN.

NOW AN
ORIGINAL
MOVIE

My Fault

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

MERCEDES RON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kitapyurdu.com>

Ayrıca Mercedes Ron tarafından

Benim hatam

Senin hatan

Bizim hatamız

İÇİNDEKİLER

[Ön kapak](#)

[Baş sayfa](#)

[Telif hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Giriş](#)

[1. Noah](#)

[2.Nick](#)

[3. Noah](#)

[4.Nick](#)

[5. Noah](#)

[6.Nick](#)

[7. Noah](#)

[8. Nick](#)

[9. Noah](#)

[10.Nick](#)

[11. Noah](#)

[12.Nick](#)

[13. Noah](#)

[14.Nick](#)

[15. Noah](#)

[16. Nick](#)

[17. Noah](#)

[18. Nick](#)

[19. Noah](#)

[20. Nick](#)

[21. Noah](#)

[22. Nick](#)

[23. Noah](#)

[24. Nick](#)

[25. Noah](#)

[26. Nick](#)

[27. Noah](#)

[28. Nick](#)

[29. Noah](#)

[30. Nick](#)

[31. Noah](#)

[32. Nick](#)

[33. Noah](#)

[34. Nick](#)

[35. Noah](#)

[36. Nick](#)

[37. Noah](#)

[38. Nick](#)

[39. Noah](#)

[40. Nick](#)

[41. Noah](#)

[42. Nick](#)

[43. Noah](#)

[44. Nick](#)

[45. Noah](#)

[46. Nick](#)

[47. Noah](#)

[48. Nick](#)

[49. Noah](#)

[Sonsöz: Nick](#)

[Teşekkür](#)

[yazar hakkında](#)

[Arka kapak](#)

Anneme, arkadaşım, sırdaşım olduğun, ihtiyacım olan her şey
ve daha fazlası olduğun için teşekkür ederim. Elimde her
zaman bir kitap olmasını sağladığınız için teşekkür ederim.

GİRİŞ

"Beni yalnız bırakın!" dedi etrafımdan dolaşmaya ve kapıdan geçmeye çalışarak. Kollarından tutup bana bakmasını sağladım.

"Sana neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordum öfkeyle.

Geriye baktığında gözlerinin karanlık bir şeyler sakladığını görebiliyordum ama yine de bana keyifsizce gülümsedi.

"Bu senin dünya Nicholas," diye yanıtladı sakince. "Senin hayatını yaşıyorum, arkadaşlarıyla takılıyorum ve dünya umurumda değilmiş gibi hissediyorum. Sen böylesin ve benim de böyle olmam gerekiyor," dedi ve geri çekilip benden uzaklaştı.

Duyduklarıma inanamadım.

"Kontrolden çıktın," diye tısladım ona. Aşık olduğum kızın kime dönüşmesi hoşuma gitmedi. Ama düşündüğümde onun yaptığı ve *nasıl* yaptığı, onunla tanışmadan önce yaptığım şeylerin aynısıydı. Onu bu duruma sokan bendim. Benim hatamdı. Kendisini yok etmesi benim hatamdı.

Bir bakıma rolleri değiştirmiştik. Ortaya çıkıp beni düştüğüm kara delikten çıkarmıştı ama bunu yaparken benim yerimi almıştı.

Annemin arabasının camını yukarı aşağı kaydırırken, gelecek cehennem yılının bana neler getireceğini düşünmeden duramıyordum. Kendime, nasıl bu hale geldiğimizi, evimizden ayrılıp Kaliforniya'ya doğru ülkeyi geçmek üzere nasıl bu hale geldiğimizi sormadan duramadım. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek o korkunç haberi aldığımdan bu yana üç ay geçmişti; geceleri ağlama isteği uyandıran, sanki on yedi yerine on bir yaşıdaymışım gibi bağırıp çılgına çeviren aynı haberi.

Ama ne yapabilirdim? Yetişkin değildim. On sekiz yaşma girip üniversiteye gidebilmem için on bir ayım, üç haftam ve iki günüm vardı; yalnızca kendini düşünen bir anneden, sonunda birlikte yaşamak zorunda kalacağım bu yabancılardan çok uzakta, çünkü artık bundan sonra Eğer hayatımı daha da kötüsü, hakkında hiçbir şey bilmediğim iki insanla paylaşmak zorunda kalacaktım; iki adamla.

"Bunu yapmayı bırakabilir misin? Sinirlerimi bozuyorsun," dedi annem, anahtarları kontağa takıp arabayı çalıştırırken.

"Yaptığın pek çok şey sinirlerimi bozuyor ve ben de katlanıp susmak zorunda kalıyorum," diye tısladım. Yanıt olarak duyduğum yüksek sesli iç çekiş o kadar rutindi ki beni şaşırtmadı bile.

Bana bunu nasıl yaptırabilirdi? Benim duygularımı umursamıyor muydu? *Elbette seviyorum* , sevgili memleketimden ayrılırken bana söylemişti. Annemle babamın ayrılmasının üzerinden altı yıl geçmişti ve onların boşanmasıyla ilgili hiçbir şey, bırakın dostane olmayı, geleneksel bile değildi. İnanılmaz derecede travmatikti ama sonunda üstesinden gelmiştim... ya da en azından aşmaya çalışıyordum.

Değişime uyum sağlamak benim için zordu; Yabancılardan çok korkuyordum. Çekingen değilim ama özel hayatım konusunda çekingenim ve günün yirmi dört saatini çok az tanımadığım iki kişiyle paylaşmak beni o kadar tedirgin etti ki, arabadan inip kusmak istedim.

Onu son kez ikna etmeye çalışarak, "Neden kalmama izin vermediğini hâlâ anlayamıyorum" dedim. "Ben küçük bir kız değilim. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Artı, gelecek yıl üniversiteye gideceğim ve o zaman başka bir ülkede tek başıma yaşayacağım. Temelde aynı şey," diye tartıştım, onun ışığı görmesini sağlamaya çalıştım ve söylediğim her şeyin doğru olduğunu biliyordum.

"Lisedeki son yılını kaçırmayacağım. Kızım okula gitmeden önce onun tadını çıkarmak istiyorum. Sana binlerce kez söyledim Noah, sen benim çocuğumsun, bu yeni

ailenin bir parçası olmanı istiyorum. Tanrı aşkına! Gerçekten tek bir yetişkin olmadan benden bu kadar uzağa gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? gözlerini yoldan ayırmadan ve sağ eliyle işaret ederek cevap verdi.

Annem bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamadı. Sevdığı yeni kocasıyla yeni bir hayata başlıyordu. Peki ya ben?

"Anlamıyorsun anne. Bunun lisedeki son yılım olduğunu hiç düşünmedin mi? Bütün arkadaşlarım, erkek arkadaşım, işim, ekibim burada mı? Bütün hayatım!" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak bağırdım. Durum beni en iyi şekilde etkiliyordu, bu çok açıktı. Asla ve hatta *asla* kimsenin önünde ağlamadım. Ağlamak zayıflar içindi, duygularını kontrol edemeyen insanlar içindi. Hayatım boyunca o kadar çok ağlayan biriydim ki bir daha asla gözyaşı dökmemeye karar vermiştim.

Bu düşünceler bana tüm çılgınlığın başladığı zamanı hatırlattı. Annemle birlikte o kahrolası Fiji yolculuğuna çıkmadığım için hâlâ pişmandım. Çünkü orada, Güney Pasifik'in ortasında bir teknede inanılmaz, esrarengiz William Leister'la tanışmıştı.

Zamanda geriye gidebilseydim, birlikte tatile çıkabilmek için Nisan ortasında iki biletle ortaya çıkan anneme evet demek için bir an bile tereddüt etmezdim. Bunlar en yakın arkadaşı Alicia'nın hediyesiydi. Zavallı şey bir araba kazasında sağ bacağını, bir kolunu ve iki kaburga kemiğini kırmıştı. Açıkçası o ve kocası adalara gidemediler, bu yüzden

geziyi anneme verdi. Ama hadi şimdi, nisan ortası mı? Sınavların tam ortasıydım ve voleybol takımının arka arkaya maçları vardı. Takımım ikinci sıradan birinciliğe yükselmişti ve hatırlayabildiğim kadarıyla bu gerçekleşmemiştir. Hayatımın en büyük mutluluklarından biriydi. Ancak şimdi, evde kalmanın sonuçlarını görünce, kupamı seve seve geri verir, takımdan ayrılır ve sırf o düğünü bir daha yaşanmasın diye İngilizce ve İspanyolca'dan sınıfta kalırdım.

Gemide evlenmek mi? Annem aklını kaçırmıştı! Ve bana tek bir kelime bile söylemeden gidip bunu yapıyorsun! Geri döndüğünde bunu öğrendim ve tüm bunları neşeyle söyledi; sanki okyanusun ortasında bir milyonerle evlenmek dünyadaki en normal şeymiş gibi. Tüm durum gerçeküstüydü ve şimdi Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya eyaletindeki bir malikaneye taşınmak istiyordu. Benim ülkem bile değildi! Annem Teksaslı ve babam Coloradolul olmasına rağmen Kanada'da doğmuştum. Ayrılmak istemedim. Bildiğim her şey buydu.

Annem beni gerçekliğe döndürerek, "Artık senin için en iyisini istediğimi anlamalısın" dedi. "Ne yaptığımı biliyorsun neler yaşadık, neler *yaşadık* . Ve sonunda beni seven ve saygı duyan iyi bir adam buldum. Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemiştim. Ona ihtiyacım var ve onu seveceğini biliyorum. Ve size daha önce hayal bile edemeyeceğimiz bir gelecek sunabilir. İstedğin üniversiteye gidebilirsin Noah."

"Ama ben gösterişli bir üniversiteye gitmek istemiyorum anne ve bunun için bir yabancınn para ödemesini de istemiyorum," diye yanıtladım, ayın sonunda nasıl olacağımı düşünürken bir ürperti hissettim. Küçük zengin çocuklarla dolu yeni, gösterişli bir liseye başlıyorum.

"O bir yabancı değil, o benim kocam ve bu fikre alışsan iyi olur," diye ekledi sert bir tavırla.

"Bu fikre asla alışamayacağım," dedim, onun yüzünden yola bakarak.

Annem tekrar içini çekti ve konuşmanın bir an önce bitmesini diledim; konuşmaya devam etmek istemedim.

"Dan'i ve tüm arkadaşlarını özleyeceğini anlıyorum Noah, ama iyi tarafından bak; bir erkek kardeşin olacak!" haykırdı.

Yorgun bir bakışla ona döndüm.

"Lütfen bunu olmadığı bir şeymiş gibi satmaya çalışmayın."

"Yine de onu seveceksin. Nick çok tatlı, dedi bana, otoyola bakarken gülümseyerek. "Olgun ve sorumluluk sahibi biri ve muhtemelen seni tüm arkadaşlarıyla tanıştırmak için can atıyor. Ne zaman ben orada olsam ve o da buralarda olsa, odasında ders çalışıyor ya da kitap okuyordu. Hatta aynı zevklere sahip olabilirsiniz."

"Evet, doğru. Jane Austen'a deli olduğundan eminim." Gözlerimi devirdim. "Yine kaç yaşında?" Elbette biliyordum; Annemin aylardır bahsettiği tek şey o ve Will'di. Nick'in bazı nedenlerden dolayı programında kendini bana tanıtacak bir boşluk bulamamış olması ironikti. Daha tüm üyeleriyle

tanışmadan yeni bir ailenin yanına taşınmak, tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu özetliyordu.

"O senden biraz daha yaşlı ama sen senin yaşındaki çoğu kızdan daha olgunsun. Çok iyi anlaşıacaksınız."

Şimdi beni öpüyordu. *Olgun*. Bu kelimenin beni tanımlayıp tanımlamadığından hala emin değildim ve neredeyse yirmi iki yaşında olan bir adamın bana şehri göstermek isteyeceğinden ya da arkadaşlarıyla tanışmama izin vereceğinden şüpheliydim. İsteseydim bile, bu tamamen farklı bir soruydu.

"Geldik" dedi annem.

Uzun palmye ağaçlarına ve anıtsal konakların arasındaki sokaklara baktım. Her ev en az yarım blok kaplıyordu. Bazıları İngiliz ya da Viktorya tarzıydı; Diğerlerinin çoğu ise cam duvarları ve devasa bahçeleriyle moderndi. Yolda ilerledikçe ve evler büyüdükçe korkmaya başladım.

Sonunda üç metre yüksekliğinde devasa kapılara ulaştık ve annem torpido gözünden küçük bir cihaz çıkarıp düğmeye bastığında kapılar açılmaya başladı. Arabayı tekrar vitese taktı ve etrafı bahçelerle ve hoş yaz ve deniz kokan uzun çam ağaçlarıyla çevrili bir tepeden aşağı indik.

Kocaman bir gülümsemeyle "Ev, projedeki diğerleri kadar yüksek değil, bu da plajın en iyi manzarasına sahip olduğumuz anlamına geliyor" dedi. Ona baktım ve sanki onu tanıımıyormuşum gibi hissettim. Bizi çevreleyen şeyin

farkında değil miydi? Bütün bunların çok fazla olduğunu göremiyor muydu?

Diğer soruları yüksek sesle formüle etmeye zamanım olmadı çünkü eve vardık ve söyleyebildiğim tek şey "Aman Tanrım!" oldu.

Beyazdı ve kum renginde bir çatısı vardı. En az üç hikayesi vardı ama bu kadar balkon, pencere ve diğer her şey varken bunu anlatmak zordu. Önümüzde ışıkları açık etkileyici bir veranda vardı -saat yediyi geçiyordu- ve bu Burası bir peri masalı yönü. Güneş birazdan batacağı ve gökyüzü, mekanın tertemiz görünümüyle keskin bir tezat oluşturan renklerle doluydu.

Annem çeşmenin etrafından dolaşp ana girişe giden merdivenlerin önüne park ettikten sonra motorunu kapattı. Dışarı çıktığımda ilk izlenimim Kaliforniya'nın en lüks oteline gelmiş olmamızdı. Ama bu bir otel değildi, bir evdi; güya bir evdi ya da en azından annem buna inanmamı istiyordu.

Tam kapıyı arkamdan kapatırken William Leister kapı eşiğinde belirdi. Arkasında penguen kıyafeti giymiş üç adam vardı.

Annemin yeni kocası, onunla aynı odada olmayı kabul ettiğim birkaç seferki gibi giyinmemiştı. Takım elbise ya da markalı yelek yerine beyaz şort, açık mavi polo tişört ve sandaletler giymişti. Koyu saçları geriye taranmak yerine darmadağınktı. İtiraf etmeliyim ki, annemin onda gördüğü şeyi aldım; çok yakışıklıydı. Uzun boyluydu, annemden

oldukça uzundu ve kendine iyi bakabiliyordu. Yüzü uyumluydu, ancak üzerinde yaşlılığın işaretleri (kaz ayakları, alnındaki çizgiler) ve siyahların arasındaki birkaç gri saç ona çekici, olgun bir hava veriyordu.

Annem bir kız öğrenci gibi yanına koşup ona sarıldı. Eşyalarımı almak için bagaja doğru yürüyerek acele etmedim.

Eldivenli eller birdenbire belirdi ve geri sıçradım.

Penguen kostümlü adamlardan biri, "Eşyalarınızı alacağım hanımefendi," dedi.

"Bunu kendi başıma yapabilirim, teşekkürler," diye yanıtladım, kendimi çok rahatsız hissederek.

Adam sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

William Leister'in arkamdan, "Bırak Martin sana yardım etsin, Noah," dediğini duydum.

İstemeyerek de olsa çantamı bıraktım.

Annemin kocası sevgiyle gülümseyerek, "Seni gördüğüme çok sevindim," diye devam etti. Onun yanında annem bana uslu durmamı, gülümsememi, bir şeyler yapmamı işaret etti.

"Aynı şeyi söyleyemem." diye karşılık verdim ve tokalaşması için elimi uzattım. Az önce yaptığının çok kötü bir davranış olduğunu biliyordum ama o anda gerçeği söylemek istedim.

Yaşamlarımızdaki bu değişimle ilgili konumumun ne olduğunu tamamen açıklığa kavuşturmak istedim.

William gücenmiş gibi görünmüyordu. Elim gereğinden fazla tuttu ve kendimi tuhaf hissettim.

"Bunun hayatında çok ani bir değişiklik olduğunu biliyorum Noah, ama kendini evinde hissetmeni, sana sunduklarımdan keyif almanı ve özellikle de beni ailenin bir parçası olarak kabul etmeni istiyorum... sonunda." Benim inanmadığımı fark edince bu son kısmı ekledi. Onun tarafından annemin mavi gözleri bana ok atıyordu.

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve elimi bırakması için geri adım atmaktı. Özellikle pek tanımadığım birinden gelen bu yakınlık gösterileri beni rahatsız ediyordu. Annem evlenmişti; onun için harika bir şeydi bu. Bu, o adamı benim için hiç kimse yapmıyordu; ne bir baba, ne bir üvey baba, ne de buna benzer bir şey. Benim zaten bir babam vardı ve o bana bir ömür yeterdi.

"Sana evi gezdirmeme ne dersin?" soğukluğumdan ve kötü ruh halimden olabildiğince uzak, kocaman bir gülümsemeyle teklif etti.

Annem kolumu tutarak, "Hadi Noah," dedi ve bana onun yanında yürümekten başka seçenek bırakmadı.

İçeride tüm ışıklar açıktı, bu yüzden bu malikanenin bırakın dört, yirmi kişilik bir aile için fazla büyük olabilecek tek bir detayını bile gözden kaçırmadım. Tavanlar yüksekti, ahşap kirişler açıktaydı ve dışarıya açılan büyük pencereler vardı. Üst katta ikiye bölünmüş devasa bir odanın ortasındaki devasa bir merdiven. Annem ve kocası beni oturma odasından, büyük mutfağına kadar konağın her yerini gezdirdiler. Annemin deli olacağını bildiğim adadan

spor salonuna, ısıtılmal  havuza, parti odalarına ve beni etkileyen büyük bir kütüphaneye kadar uzanıyordum.

William beni ŐaŐkınılıđımdan uyandırarak, "Annen bana okumayı ve yazmayı sevdiğini söyledi," dedi.

"Birçok insan gibi," diye acı bir Şekilde yanıtladım. Benimle bu kadar arkadaŐa davranması hoşuma gitmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse benimle konuşmasından hiç hoşlanmıyordum.

"Noah," dedi annem ve gözlerimin içine  l  gibi baktı. Zor zamanlar geçirdiğini biliyordum ama başa çıkacaktı. Tamamen kötü bir yıl geçirecektim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir Şey yoktu.

William sessiz konuşmamızı fark etmemiş gibiydi ve sanki hiçbir Şey olmuyormuŐ gibi gülümsemeye devam etti.

Sinirliydim ve rahatsızdım. Bu çok fazlaydı, çok farklıydı, çok abartılıydı. Böyle bir yerde yaşamaya alıŐabilir miyim bilmiyordum.

Bir anda yalnız kalmaya ihtiya ım vardı; Her Şeyi özümsemek için zamana ihtiya ım vardı.

"Yorgunum. Odamı görebilir miyim?" Daha az sert bir ses tonuyla sordum.

"Elbette. İkinci katın sol kanadında siz ve Nicholas'ın odaları var. İstediğin herkesi yanına alabilirsin, Nick'in aldırış etmez. Ayrıca siz ikiniz bundan sonra oyun odasını paylaŐacaksınız."

Oyun odası mı? Cidden? Bundan sonra nasıl William'ın oğluyla yaşamak zorunda kalacağımı düŐünmemek için

elimden geldiğince gülümsedim. Onun hakkında bildiğim tek şey annemin bana söyledikleriydi; yirmi bir yaşındaydı, California Üniversitesi'nde okuyordu ve berbat bir hazırlık öğrencisiydi. Yani son kısmı ben uydurdum ama doğru olması gerekiyordu.

Merdivenleri çıkarken tek düşünebildiğim bundan sonra nasıl aynı çatı altında tanımadığım iki adama sahip olacağımdı. Bir adamın -babamın- evime gelmesinin üzerinden altı yıl geçmişti. İD Sadece kadınlara, sadece ikimize alıştım. Hayatım hiçbir zaman güllük gülistanlık olmamıştı, özellikle de hayatımın ilk on bir yılı boyunca. Babamla yaşadığım sorunlar annem kadar beni de yaralamıştı.

Babam gittikten sonra annem ve ben elimizden geldiğince geçinmeye çalıştık, sıradan iki insan gibi yaşamayı başardık ve ben yaşımla ilerledikçe annem en iyi arkadaşlarımdan biri haline geldi. Bana istediğim özgürlüğü verdi ve bunun nedeni onun bana güvenmesi ve benim de ona güvenmemdim... ya da en azından o hayatlarımızı denize atmaya karar verene kadar öyle yaptım.

Karanlık bir kapının önünde duran annem, "İşte odan," dedi.

Ona ve ardından William'a baktım. Bir şeyler bekliyor gibiydiler.

"İçeri girebilir miyim?" Kenara çekilmeyince alaycı bir şekilde sordum.

Annem gözleri beklentiyle parlayarak, "Bu oda sana özel hediyem Noah," dedi.

Ona temkinli bir şekilde baktım ve geri çekildiğinde ne bulacağımdan korkarak kapıyı dikkatlice açtım.

İlk fark ettiğim şey papatyaların ve denizin narin kokusuydu. Daha sonra gözüm kapının karşısındaki duvara takıldı. Tamamen camdan yapılmıştı. Görüntüler o kadar muhteşemdi ki, dilim tutulmuştu. Durduğum yerden bütün okyanus görölüyordu; Ev bir uçurumun tepesinde olmalıydı çünkü durduğum yerden sadece suyu görebiliyordum. Su ve batışın ortasındaki mükemmel güneş. İnanılmazdı.

"Aman Tanrım!" Tekrarladım. Bu benim yeni favori cümlemdi. Gözlerim şimdi odanın geri kalanını taradı; çok büyüktü. Sol taraftaki duvarda, duvarların yumuşak mavisiyle uyumlu, büyük bir yığın beyaz yastık bulunan sayvanlı bir yatak vardı. Mobilyalar da beyaz ve maviydi ve devasa bir Mac'in olduğu bir masa, güzel bir kanep, aynalı bir alt değıştirme masası ve büyük bir raftan oluşuyordu. tüm kitaplarım. O renkler ve o muhteşem manzara şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerdi.

Şaşkına dönmüştüm. Bütün bunlar benim için miydi?

"Beğendin mi?" dedi annem arkamdan.

"İnanılmaz. Teşekkür ederim," diye yanıtladım, minnettar ama aynı zamanda rahatsız hissediyordum. Bana böyle şeyler almalarını istemedim. Onlara ihtiyacım yoktu.

"Profesyonel bir dekoratörle iki hafta çalıştım. İsteddiğin her şeye sahip olmanı istedim ama sana asla veremedim."

Etkilendiğini söyleyebilirim. Ona baktığımda şikayet edemeyeceğimi biliyordum. Bunun gibi bir oda her gencin ve her annenin de hayalidir.

Yanına gidip sarıldım. Bunu yaptığımdan, hatta ona dokunduğumdan bu yana üç ay geçmişti ve buna ihtiyacı olduğundan emindim.

Sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma, "Teşekkürler Noah," dedi. "Yemin ederim ikimizi de mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Olacağız anne," dedim ona ama bunun benim elimde olmadığını biliyordum.

Annem beni bıraktı, yanağından süzülen gözyaşlarından birini sildi ve yeni kocasına doğru yürüdü.

William nazıkçe, "Yerleşmeniz için sizi bırakacağız," dedi.

Ona teşekkür etmeden başımı salladım. O odadaki hiçbir şey onun çabasını temsil etmiyordu. Paraydı, başka bir şey değildi.

Kapıyı kapattım ve kilit olmadığını fark ettim. Zemin ahşaptı ve şilte olarak kullanılabilecek kadar kalın beyaz bir halıyla kaplıydı. Banyo eski yatak odam kadar büyüktü ve masajlı bir duş, küvet ve iki lavabo vardı. Pencereye doğru yürüdüm ve dışarıya baktım. Altımda arka bahçeyi, devasa havuzu, çiçeklerle ve palmiye ağaçlarıyla dolu bahçeleri görebiliyordum.

Banyodan çıktım ve banyo duvarındaki boş kapı çerçevesini fark ettim. Tanrım...

Odayı geçerek sözde olduğu yere girdim. Her kadının, kızın ya da gencin hayali: gömme dolap. Boş bir gömme dolap değil, giymeyi bekleyen kıyafetlerle dolu bir dolap. Uzun zamandır tuttuğum nefesimi dışarı verdim ve inanılmaz kıyafetleri incelemeye başladım. Her şey markalıydı ve etiketleri hâlâ üzerindeydi ve sadece kısa bir bakış bile ne kadar harcadıklarını anlamak için yeterliydi. Annem -ya da onu bu kadar parayı çarçur etmeye ikna eden kişi- deliydi.

Hiçbir şeyin gerçek olmadığı, çok geçmeden uyanacağım ve tek kişilik yatağım ve her zamanki gibi aynı kıyafetlerle eski odama döneceğim yönündeki o huzursuz duyguyu üzerimden atamıyordum. Ve en kötüsü de tüm kalbimle istediğim buydu çünkü bu benim hayatım değildi, istediğim bu değildi. Eve dönmek istedim. Kendimi huzursuz, endişeli hissediyordum. Yere düştüm, başımı dizlerimin arasına koydum ve ağlama dürtüsü nihayet geçene kadar ihtiyaç duyduğum kadar nefes alıp verdim.

Tam o sırada arkadaşım Beth sanki aklımı okuyormuş gibi bana bir mesaj gönderdi.

Tamam, tamam mı? Seni şimdiden özledim.

Ekrana gülümsedim ve ona tuvalet masamdan bir fotoğraf gönderdim. Hemen ağızları açık beş emojiyle karşılaştım. Senden nefret ediyorum. Doğru olduğunu biliyorsun?

Güldüm ve cevap verdim:

Bana kalsa hepsini sana verirdim. Dürüst olmak gerekirse evde herkesle birlikte olmak, Dan'in evinde film izlemek ya da

yatak odanızdaki o iğrenç kanepede takılmak için her şeyimi verirdim.

Bu kadar olumsuz olmayın. Artık zenginsin! Tadını çıkar!

Ama zengin değildim. William öyleydi.

Telefonumu yere bıraktım ve valizlerimi açtım, içinden şort ve tişört çıkardım. Nasıl olduğumu değiştirmek istemiyordum ve ünlü marka pololar giymeye başlamamın hiçbir yolu yoktu.

O uzun yolculuğun getirdiği tüm kir ve rahatsızlıktan kurtulmak için duşa girdim. Saçlarının güzel görünmesi için çok şey yapmak zorunda kalan kızlardan biri olmadığım için mutluydum. Şans eseri annemin dalgalı saçları bana miras kalmıştı ve saçımı kurutur kurutmaz gitmeye hazırdım. Seçtiğim kıyafetleri giydim ve evin içinde dolaşp yiyecek bir şeyler bulmaya karar verdim.

Bunu tek başıma yapmam tuhaftı. Davetsiz misafir gibi hissettim. Burada yaşamaya, lükse, buranın uçsuz bucaksızlığına alışmam çok zaman alacaktı. Eski dairemde, hangi odada olursa olsun birinin sizi duymasını sağlamak için normalden biraz daha yüksek sesle konuşmanız gerekiyordu. Burada bunu unutabilirsiniz.

Kaybolmamak için dua ederek mutfığa doğru yürüdüm. Açlıktan ölüyordum. Vücudumun acilen abur cuburlara ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki köşeyi döndüğümde yalnız olmadığımı fark ettim.

Birisi buzdolabını karıştırıyordu. Onun hakkında görebildiğim tek şey siyah saçlarıydı. Tam bir şey söylemek üzereyken sağır edici bir havlama beni küçük bir kız gibi çığlık attırdı.

Böyle bir kargaşaya kimin sebep olduğunu görmek için buzdolabının kapısının arkasından siyah saçlı bir kafa belirdiğinde döndüm.

Ama beni korkutan o değildi. Mutfaktaki adanın yanında siyah bir köpek vardı. Çok güzel ama gözlerinde sanki beni birer lokma yemek istiyormuş gibi bir bakış vardı. Bir Labrador'du diye düşündüm ama söyleyemedim. Gözlerim köpekten yanında duran çocuğa gitti.

Kimin yalnızca William'ın oğlu Nicholas Leister olabileceğine merakla ama aynı zamanda şaşkınlıkla baktım. Gelen ilk şey Onu gördüğümde aklıma *şu gözlere bak!* Odamın duvarları kadar parlak gök mavisiydiler; dağınık ve terden ıslanmış kuzguni saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyorlardı. Yeni spor yapmış olmalı çünkü üzerinde tayt ve bol kaslı bir gömlek vardı. Tanrım, yakışıklıydı, bunu kabul etmem gerekiyordu ama düşüncelerimin beni karşımdaki kişiden uzaklaştırmasına izin vermedim: yeni kardeşim, bir yıl boyunca birlikte yaşamak zorunda kalacağım kişi, düpedüz işkence olacağını hissettiğim bir yıl. Ve köpeği sanki düşüncelerimi tahmin edebilirmiş gibi bana hırlamaya devam etti.

"Sen Nicholas'sın, değil mi?" diye sordum, hırlamayı kesmeyen o vahşi hayvana karşı duyduğum korkuyu kontrol

etmeye çalışarak. Evcil hayvanına bakıp gülümsemesine şaşırdım ve kızdım.

"Tek ve tek" dedi ve sonra bana baktı. "Sen babamın yeni karısının kızı olmalısın." Bunu bu kadar soğuk bir şekilde söylediğine inanamadım.

Gözlerini devirdi. "Yani adın...?" Bu soruyu sorduğunda şaşırmaktan kendimi alamadım.

Adımı mı bilmiyordu? Annemle babam evliydi, annemle ben taşınmıştık ve o bana ne diyeceğini bile bilmiyordu.

"Noah," diye küçümseyerek yanıtladı. "Benim adım Noah."

Bana kaşlarını çatması komikti. Yeni üvey kız kardeşim gücenmiş görünüyordu, onun ve annesinin isimlerinin ne olduğu umurumda değildi, ama en azından annesinin ismini hatırladığımı itiraf etmem gerekiyordu. Nasıl yapamadım? Son üç haftadır benim evimde benden daha fazla zaman geçirmişti. Raffaella Morgan artık hayatımın bir parçasıydı ve daha da kötüsü yanımda arkadaş da getirmişti.

"Bu bir adamın adı değil mi?" Bunun onu rahatsız edeceğini bildiğim için sordum. Bal rengi gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüğümde, "Alınma elbette," diye ekledim.

Bir saniye sonra, "Bu da bir kız adı," diye yanıtladı. Onun bana, sonra da köpeğim Thor'a bakışını izledim ve kendimi gülmekten alamadım. "Muhtemelen sınırlı kelime dağarcığınız *unisex* kelimesini içermiyor." Thor hırlamaya ve dişlerini göstermeye devam etti. Bu onun hatası değildi; Onu yabancılara güvenmemesi konusunda eğitmiştik. Benim tek bir kelimemle her zamanki tatlı köpeğe dönüşecekti... ama

yeni üvey kız kardeşimin yüzündeki korku ifadesini görmek çok eğlenceliydi.

Buzdolabını kapatıp ona dönerek, "Kelime dağarcığım hakkında endişelenmeyin, oldukça kapsamlı," diye yanıtladım, gerçekten de bu zaman. "Köpeğimin sevdiğini bildiğim bir kelime var. A ile başlıyor, sonra iki T ve ardından ACK." Korkmuş görünüyordu ve ben de gülmeden edemedim.

Zayıf ve uzun boyluydu -muhtemelen beş sekize yakındı ama emin değildim- iyi bir araya getirilmişti, itiraf etmeliyim. Ama yüzü o kadar kızsıydı ki onun hakkında şehvetli düşüncelere sahip olmak imkansızdı. Yanlış duymadıysam liseyi bile bitirmemişti ama şortuna, tişörtüne ve siyah Converse'ine bir bakışta bunu tahmin edebilirdiniz. Tek ihtiyacı olan, on beş yaşındaki çocukların korktuğu en son TikTok trendini satın alabilmek için birisinin büyük bir mağazanın kapılarını açmasını sabırsızlıkla bekleyen tipik bir genç gibi görünmek için saçını at kuyruğu şeklinde toplamaktı. . Yine de gözlerimi saçlarından alamadım; rengi tuhaftı, kirli sarı ile kırmızı arasında bir yerdeydi.

"Çok komik," dedi alaycı bir şekilde ama açıkça dehşete düşmüştü. "Onu buradan çıkarın. Beni öldürmeye hazır görünüyor." Bir adım geri attı. Bunu yaparken Thor bir adım öne çıktı.

İyi çocuk, diye düşündüm. Belki bu evin gerçekte kime ait olduğunu ve ne kadar istenmeyen biri olduğunu anlatmak için bir korkutmaya, özel bir resepsiyona ihtiyacı olabilirdi.

"Thor, ileri," diye ona sert bir şekilde emir verdim. Noah bir ona bir bana baktı ve duvara çarpana kadar biraz daha geriye adım attı.

Thor hırlayarak ve dişlerini göstererek yavaşça ona doğru yürüdü. Korkutucuydu ama hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Ben ona emretmediğim sürece hayır.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu hiç komik değil."

Ama öyleydi.

"Köpeğim genellikle herkesle çok iyi anlaşır. Sana saldırmamanın eşiğinde olması tuhaf," dedim, o korkusunu kontrol etmeye çalışırken eğlenerek.

"Bir şey yapacak mısın?" diye sızlandı.

Birşeyler yap? Geldiğin yere geri dönmeni söylememe ne dersin?

"Buradaydın, ne oldu? Beş dakika? Ve sen zaten etraftaki insanlara patronluk taslıyor musun?" dedim ve musluğa gidip bir bardak su doldurdum. "Belki de burayı kendi başına tanıman için seni bir süreliğine burada bırakmalıyım."

"Çocukken sık sık başınızın üstüne mi düştünüz? O köpeği benden uzak tutun!"

Onun bu cüretkarlığına biraz şaşırarak ona döndüm. Az önce bana hakaret mi etmişti?

Sanırım köpeğim bile ona yaklaştığı için bunu anladı. Hareket edecek alanı neredeyse yoktu. Sonra ben onu durduramadan Noah korkuyla döndü ve tezgahın üzerinde uzanabileceği ilk şeyi, kızartma tavasını kaptı. Thor'a

vurmadan önce bir elimle yakasını tuttum ve diğer elimle onu durdurdum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım ve tavayı alıp tezgahın üzerine geri koydum. Köpeğim çok öfkeleni ve Noah çığlığını bastırarak göğsüme çöktü.

Onu tehdit eden ben olduğum halde, korunmak için bana başvurmasına şaşırdım.

"Thor, otur!" Rahatladı, oturdu ve neşeyle kuyruğunu sallamaya başladı.

Tişörtümü iki eliyle tutan Noah'ya baktım. Gülümsedim ama sonra ne olduğunu anlamış gibiydi. Ellerini kaldırdı ve beni itti.

"Sen aptal mısın yoksa ne?"

"Öncelikle bu, köpeğime saldırmaya çalıştığınız son sefer olsa iyi olur. İkincisi..." Ona baktığımda burnundaki ve yanaklarındaki çilleri fark ettim. "Bana bir daha hakaret etme, yoksa sorun yaşarız."

İfadesi tuhaftı. Gözleri yüzüme yapıştı ama sonra bakışlarımı tutamayarak göğsüme doğru kaydılar.

Geri adım attım. Nefes alışverişim hızlanmıştı ama nedenini bilmiyordum. Bir gün boyunca ondan bıkmıştım ve onu yalnızca beş dakikadır tanıyordum.

"Anlaştık daha iyi olur küçük kardeşim," dedim, arkamı dönüp tezgahın sandviçimi alıp kapıya doğru yöneldim.

"Bana öyle seslenme. Ben senin kız kardeşin değilim, yakının bile değilim" diye yanıtladı. Bunu o kadar nefretle, o kadar içtenlikle söyledi ki, ona tekrar bakmak için durdum.

Gözleri kararlılıkla parlıyordu ve annemle babamın bir arada olmasından onun da benim kadar mutlu olmadığını biliyordum.

"Eh, o zaman bir konuda hemfikiriz... küçük kardeşim," diye tekrarladım, gözlerimi devirdim ve onun küçük ellerinin yumruk haline gelmesini izlemekten keyif aldım.

Tam o sırada arkamda bir kahkaha duydum. Döndüm ve kendimi babamla ve karısıyla yüz yüze buldum.

Babam mutfağa girip kulaktan kulağa gülümseyerek, "Görüyorum ki tanışmışsınız," dedi. Onu bu şekilde gülümserken görmeyeli uzun zaman olmuştu ve açıkçası bunu gördüğüme ve hayatını yeniden inşa ettiğini bilmek beni mutlu ediyordu. Yolda arkasında bir şey bırakmış olsa bile: beni.

Raffaella kapıdan bana nazikçe gülümsedi ve ben de kendimi gülümsemeye en yakın ifadeyi yapmaya zorladım. O kadının alabileceği tek şey buydu. Onun hatası değildi, daha fazlasını kaldıramazdım.

Babamla benim sevgi dolu bir ilişkimiz yoktu, hatta pek bir ilişkimiz yoktu ama onun bizi dış dünyadan ayıran o duvarı örmesine tamamen katılıyordum. Annemin başına gelenler ikimizde, özellikle de bende iz bırakmıştı. Ben onun oğluydum ve arkama bakmadan gidişini izlemek zorundaydım.

O zamandan beri kadınlara güvenmedim, onları umursamadım ve benim için önemli olan tek şey seks ya da partilerde onlarla iyi vakit geçirmektir. Başka ne istemeliyim?

"Noah, Thor'la tanıştın mı?" Raffaella, hâlâ tezgahın yanında duran ve kötü ruh halini gizlemeye çalışmayan kızına sordu.

Sonra Noah beklemediğim bir şey yaptı. İleri doğru yürüdü, çömeldi ve Thor'u çağırmaya başladı.

"Thor, buraya gel oğlum." Nazik ve arkadaş canlısı görünüyordu. Ve cesur; bunu ona vermen gerekiyordu. Daha bir saniye önce aynı hayvanın önünde korkudan titriyordu.

Beni annesine ispiyonlamasını bekliyordum.

Thor kuyruğunu sallayarak yürüdü. Bana ve sonra ona döndü ve bir şeylerin doğru olmadığını fark etmiş olmalı. Tavrım o kadar ciddiydi ki o bile bunu görmezden gelemezdi.

Kuyruk bacaklarının arasında, geri gelip yanıma oturdu. Üvey kız kardeşim telaşlanmıştı.

"Aferin oğlum." Onu kocaman bir gülümsemeyle tebrik ettim.

Noah ayağa kalktı. O uzun kirpikli gözlerde nefret vardı. Daha sonra annesine döndü.

"Ben yatmaya gidiyorum" diye duyurdu.

Ben tam tersini yapmaya karar verdim çünkü o gece kumsalda bir parti vardı ve benim de orada olmam gerekiyordu.

"Bu gece dışarı çıkıyorum. Beni bekleme," dedim, bunu sadece babama söylemek yerine birkaç kişiye söylemem tuhaftı.

Tam kapı çerçevesinin yanından geçerken babam beni ve *küçük kız kardeşimi durdurdu.*

Dikkatini bana odaklayarak, "Bu akşam dördümüz yemeğe çıkacağız," dedi.

Saçmalık!

"Baba, üzgünüm ama gitmem gerekiyor..."

"Yolculuktan o kadar yorulduğum ki..."

"Bu aile olarak ilk yemeğimiz olacak ve ben İkiniz de orada olun," dedi babam ikimizin de sözünü keserek. Yanımda duran Noah ciğerlerindeki tüm havayı üfledi.

"Yarın yapamayacak mıyız?" dedi.

Babam, "Üzgünüm tatlım ama yarın bir iş partimiz var" diye yanıt verdi.

Ona nasıl hitap ettiği tuhaftı. Yani onu tanıımıyordu bile! Zaten üniversitedeydim; İstedığımı yapabilirdim. Başka bir deyişle yetişkindim. Ama Noah! Bir ergenle uğraşmak her yeni evli çiftin kabusu olsa gerek.

Raffaella konuşmayı sona erdirerek, "Noah, birlikte akşam yemeğine çıkıyoruz, nokta, artık tartışma yok" dedi.

Bu sefer vermenin en iyisi olacağına karar verdim. Onlarla akşam yemeği yerdim ve sonra arkadaşım Anna'nın... *özel arkadaşım* Anna'nın evine giderdim . Daha sonra ikimiz partiye gidecektik.

Terli kıyafetlerimi işaret ederek, "Bana duş almam için yarım saat ver," dedim.

Babam memnuniyetle başını salladı, karısı gülümsedi ve o gece sorumlu çocuğun ben olduğumu fark ettim... ya da onları öyle inandırıyordum.

Ne kadar *aptalsın* !

Elimden geldiğince yüksek sesle merdivenleri çıkarken, yeni aptal üvey kardeşimle geçirdiğim on dakikayı düşünmeden duramadım. Nasıl bu kadar salak kafalı, kendini beğenmiş bir psikopat olabilmişti? Tanrım, ona katlanamıyordum ve onunla yaşamamanın üstesinden gelmemin hiçbir yolu yoktu. Onun annemin yeni kocasının oğlu olması yeterince kötüydü ama olanlardan sonra rahatsızlığım kat kat artmıştı.

Bunun annemin bana bahsettiği mükemmel sevimli küçük çocuk olması mı gerekiyordu?

Benimle konuşmasından, bana bakışından nefret ediyordum. Sanki parası olduğu için benden daha iyiydi. Beni baştan aşağı süzdü ve sonra güldü... yüzüme güldü.

Odama girerken kapıyı arkamdan çarptım ama oda o kadar büyüktü ki kimse beni duymuyordu. Gece olmuştu ve pencereme neredeyse hiç ışık girmiyordu. Karanlıkta deniz siyahtı ve onunla gökyüzü arasındaki ayrım çizgisini göremiyordum.

Gergin bir halde aceleyle ışığı açtım.

Hemen yatağa gittim ve üzerine atladım, başımı kaldırıp ona baktım. tavandaki kirişler. Üstelik onlarla akşam yemeği yemem gerekiyordu. Annem şu anda yapmak istediğim son şeyin insanlarla çevrili olmak olduğunun farkında değil miydi? Yalnız kalmaya, dinlenmeye, hayatımda meydana gelen tüm değişiklikleri değerlendirmeye, onları kabul etmeye ve onlarla yaşamayı öğrenmeye ihtiyacım vardı; bunun imkansız olduğunu içten içe bilsem bile.

Erkek arkadaşım Dan'i arayıp aramayacağımdan emin olamayarak telefonumu aldım. Sesimdeki acıyı duyduğunda endişelenmesini istemedim. Kaliforniya'da yalnızca bir saat kalmıştım ve onun yokluğu şimdiden canımı sıkıyordu.

Ben yukarı çıktıktan on dakika sonra annem içeri girdi. En azından kapıyı çalma zahmetine girdi ama ben cevap vermeyince hemen içeri girdi.

Sabırla, "Noah, on beş dakika içinde aşağıya inmemiz lazım," dedi.

Yatakta doğrularak, "Merdivenlerden inmenin bir buçuk saat sürdüğünü söylüyorsun," diye yanıt verdim. Annem sarı saçlarını açık bırakıp taramıştı. Zarif görünüyordu. Daha iki saattir burada değildik ve şimdiden farklı bir insana benziyordu.

"Bunu söylüyorum çünkü önce kıyafetlerini değiştirmen gerekiyor." Ses tonumu görmezden geldi.

Anlamadığım için kıyafetime baktım.

"Giyinişimin nesi yanlış?" Savunma amaçlı sordum.

"Spor ayakkabı giyiyorsun, Noah. Bu gece giyinmeliyiz. Şort ve tişörtle dışarı çıkacağını düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu bıkkın bir halde.

Ayağa kalktım ve onunla yüzleştım. Bu gün için sabrım tükenmişti.

"Bakalım bunu kafana sokabilecek misin anne. Seninle ve kocanla akşam yemeğine gitmek istemiyorum, onun şımarık şeytani oğlunu tanımakla hiç ilgilenmiyorum ve kesinlikle bunun için giyinip süslenmeyeceğim. Onun arabasını alıp şehre doğru yola çıkma konusundaki karşı konulmaz isteğimi kontrol etmeye çalıştım.

"Beş yaşında bir çocuk gibi davranmayı bırak, kıyafetlerini giy ve benimle ve yeni ailenle akşam yemeğine gel." Sesi sertti. Ama ifademi görünce yüzü rahatladı ve şöyle dedi: "Senden bunu her gün yapmanı istemiyorum. Sadece bu gece. Lütfen. Benim için."

Birkaç derin nefes aldım, söylemek istediğim her şeyi yuttum ve başımı salladım.

"Sadece bu gece."

Annem gidince dolaba girdim. Her şeyden ve herkesten tiksinerak rahat edebileceğim ve nefret etmeyeceğim bir kıyafet aradım. Onlara benim de yetişkin olabileceğimi göstermek istedim. Nicholas'ın parlak gözleriyle bana bakarkenki eğlenen, inanmayan ifadesi hâlâ aklımdaydı.

Bana korkunç köpeğiyle korkutarak eğlenen küçük bir kızmışım gibi bakmıştı.

Bavulum yerde açıktı. Diz çöktüm ve kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. Annem muhtemelen bana aldığı bir şeyle aşağıya inmemi bekliyordu ama bu, düşündüğüm son şeydi. Eğer pes edersem, kötü bir emsal oluşturmuş olurum. Giyinmeyi kabul etmek bu yeni hayatı kabul etmek gibiydi; bu onurumu kaybetmek anlamına gelir.

Öfkeyle siyah Ramones elbisemi seçtim. Zarif olmadığını kim söyleyebilir? Ayakkabı bulmak için etrafa baktım. Ayakkabıcı kız değildim ama aşağıya Chuck'larımla inersem annem kesinlikle soğukkanlılığını kaybeder ve bana değişmemi söylerdi. Sonunda biraz topuklu, düzgün görünümlü sandaletler seçtim; bu benim başaramayacağım bir şey değildi.

Duvarlardan birindeki dev aynanın yanına yürüdüm ve yavaşça kendime baktım. Arkadaşım Beth kesinlikle onaylayacaktır. Ve sanırım Dan bu elbiseyi her zaman seksi bulmuştu.

Saçımı açtım, düzelttim ve biraz parlatici sürdüm dudaklarımda. Sonuçtan memnun kaldığımda küçük bir çanta alıp kapıya doğru yöneldim.

Tam kapıyı açar açmaz, o kötü Thor yanında dururken durup bana bakan Nicholas'ı buldum. Bir adım geri atmaktan kendimi alamadım.

Açıklanamaz bir nedenden dolayı yeni ağabeyim gülümsedi ve gözleri anlaşılmaz, anlaşılmaz bir duyguyla parladı.

"Kimse sana orada, nimetler arasında nasıl giyineceğini öğretmedi mi?" dedi.

Ona en meleksi gülümsememi verdim.

"Evet... ama bunu deneyen kişi salağın tekiydi, tıpkı senin gibi, o yüzden sanırım hiç dikkat etmedim."

Bu cevabı beklemiyordu ve ben de o şehvetli dudaklara yayılan bir gülümsemeyi görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Aniden onun ne kadar uzun boylu ve erkeksi olduğunu bir kez daha fark ettim. Pantolon ve üstteki iki düğmesi açık bir gömlek giyiyordu. Kravat yok. O gözlerin serin maviliğinin beni korkutmasına izin vermedim. Bunun yerine köpeğine baktım. Beni bir katil gibi takip etmek yerine artık ilgiyle kuyruğunu sallıyordu.

"Köpeğiniz tamamen farklı görünüyor. Ona şimdi bana saldırmasını mı söyleyeceksin, yoksa akşam yemeğine kadar bekleyecek misin?" Dostça bir tavır takınarak gülümsedim.

"Bilmiyorum Çiller. Nasıl davrandığına bağlı." Bunun üzerine bana sırtını döndü ve aşağı indi.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak birkaç saniye hareketsiz kaldım. Çiller! Bana Çiller derdi! Bela arıyordu... gerçek bela.

Onun sözlerine, bana bakışına ya da sadece orada olmasına kızmanın değmeyeceğine kendimi ikna etmeye çalışarak arkasından yürüdüm. O, bu şehirde sinirlerimi

bozacak birçok insandan biriydi, o yüzden buna alışsam iyi olur.

Aşağıya indiğimde evin muhteşemliğine bir kez daha şaşırdığımı fark ettim. Bir şekilde eski ama aynı zamanda sofistike ve modern bir his veriyordu. Annemi beklerken yanımdaki kişiyi görmezden gelerek tavandaki kirişlerin arasında asılı duran kristal lambaya baktım. Donmuş yağmur damlaları gibi düşen, sanki yere ulaşmak istiyor ama kim bilir ne kadar süre havada oylanmak zorunda kalmış gibi görünen binlerce cam parçasından yapılmış olmalıydı.

Gözlerimiz kısa bir süre buluştu ama ben gözlerimi başka yöne çevirmek yerine ona bunu yaptırmaya karar verdim. Bana ulaşmak istediğini, bana istediği gibi davranabileceğini düşünmesini istemedim.

Ama gözleri kıpırdamadı. İnanılmaz bir kararlılıkla beni izliyordu. Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm sırada annem William'la birlikte ortaya çıktı.

Bize bakıp sırtarak, "Eh, çetenin hepsi burada," dedi. Benim için bu durum tamamen neşesizdi. "Kulüpte bir masa ayırttım. Umarım hepiniz açsınızdır." Annem kolunu sarkıtarak kapıya doğru yöneldi.

Annem elbisemi görünce gözleri tabaklara döndü.

"Ne giyiyorsun?" kulağıma fısıldadı.

Dinlememiş gibi yapıp dışarı çıktım. Hava sıcak ve ferahlatıcıydı, uzaktan kıyıya çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum.

"Bizimle gelmek ister misin Nick?" William oğluna sordu.

Ama o çoktan arkasını dönmüştü ve yerden yüksekte duran tertemiz siyah bir 4x4'e doğru yürüyordu. Bayiden yeni gelmiş olmalı. Gözlerimi devirdim. Tipik!

"Ben benimkini alacağım." dedi ve kapıyı açarken arkasını döndü. "Akşam yemeğinden sonra Miles'la takılıyorum. Refford davasıyla ilgili raporu bitireceğiz."

"Mükemmel" dedi babası. Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Belki onunla kulübe gitmek istersin, Noah mu? Böylece birbirinizi biraz daha iyi tanıyabilirsiniz?" William şimdiye kadarki en parlak fikre sahip olduğunu düşünüyor gibiydi.

Yanıtımı bekleyen kaşını kaldırmış olan Nick'e baktım. Bütün bu durumun komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

Yeni üvey babama, "Nasıl araba kullandığını bilmiyorsam, onunla arabaya binmek istemiyorum" dedim, bunun oğluna acı veren yerden vurmasını umuyordum. Çoğu erkek araba kullanamayacakları imasını takdir etmez. SUV'dan uzaklaşarak Will'in siyah Mercedes'ine bindim ve zengin adamların kulübüne giderken sokakları geçerken arka koltukta yalnızlığın tadını çıkardım.

Tek istediğim gecenin bir an önce bitmesi, annem ve kocasının yaratmaya çalıştığı bu mutlu aile gösterisini bitirmek ve odama dönüp dinlenmeye çalışmaktı.

On beş dakika sonra büyük, bakımlı bahçeleri olan bir tür banliyöye girdik. Geceydi ama yolun kenarında bizi Mary Read Yat Kulübü'ne davet eden parlak ışıklı tabelayı okuyabiliyordum. Geçmemize izin vermeden önce, kapının

yanındaki gösterişli kabindeki bir güvenlik görevlisi, arabada kimin olduğuna bakmak için dışarı baktı. Şoförü tanıdığı belliydi.

"Bay. Leister, iyi akşamlar. Bayan," diye ekledi anneme dönerek.

Yeni üvey babam gardiyana merhaba dedi ve kulübe girdik.

Anneme bakarak, "Noah, üyenin kartı gelecek hafta burada olacak, ama o zamandan önce ihtiyacın olursa benim ya da Ella'nın adını söyle yeter" dedi.

Ona böyle seslendiğini duyduğumda kalbime bir sızı gibi geldi. Bu, babamın ona verdiği isimdi ve annemin bunu hiç umursamadığından emindim; çok fazla kötü anı vardı. Peki bunu yeni ve harika kocasına nasıl anlatacaktı?

Annem üzücü ya da zor şeyleri unutma konusunda uzmandı. Oysa ben onları içeride, derinlerde tuttum, ta ki sonunda patlayıp dışarı çıkana kadar.

Arabayı lüks tesisin kapısının önünde durdurduk. Bir uşak annemi ve beni dışarı çıkardı, William'dan bahşiş aldı ve arabayı kim bilir nereye götürdü.

Restoran muhteşemdi. Her şey camdan yapılmış gibiydi. Durduğum yerden birkaç masanın yanı sıra öldürülmeyi ve servis edilmeyi bekleyen yengeçler, balıklar ve kalamarlarla dolu devasa akvaryumları görebiliyordum. Arkamda birinin olduğunu hissettim, kulağımda beni ürperten bir nefes vardı. Döndüğümde Nicholas'ı gördüm. Topuklularım ayağымda

olmasına rağmen benden yarım baş uzundu. Bana neredeyse hiç bakmadı bile.

William, ev sahibesine, "William Leister adına bir rezervasyonum var," dedi. Garip bir nedenden ötürü ifadesi değişti ve bizi hem dolu, hem sakın hem de rahat olan yemek odasına götürmek için acele etti.

Masamız restoranın her yerine hakim olan aynı sıcak mum ışığının olduğu en iyi noktalardan birindeydi. Cam duvar etkileyici bir okyanus manzarası sunuyordu. Bu tür şeffaf duvarların Kaliforniya'da yaygın olup olmadığını merak ettim.

Gerçeği söylemek gerekirse çıldırıyordum.

Oturduk ve annem ve William hemen aşık aptallar gibi sohbet etmeye ve gülümsemeye başladılar. Bu arada garsonun Nick'e şaşkın, inanamayan bakışını fark ettim.

Farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sadece küçük tuzluk ile oynuyordu. Elleri çok bakımlıydı, bronz ve büyüktü. Yüzüne ulaşıncaya kadar onlardan kollarına baktım ve gözlerinin bana ilgiyle baktığını fark ettim. Nefesimi tuttum.

"Sen ne sipariş edeceksin?" diye sordu annem büyüğü bozarak.

Zaten menüdeki yemeklerin yarısının ne olduğunu bilmediğim için benim yerime seçmelerine izin verdim. Beklerken ve ben buzlu çayımı karıştırırken dikkatim dağılmıştı, William oğluyla beni bir sohbeta sürüklemeye çalıştı.

"Daha önce Noah'ya yapabileceğin tüm sporları anlatıyordum. Burada, kulüpte antrenman yap, Nick. Nicholas basketbol oynuyor ve aynı zamanda harika bir sörfçü."

Bir sörfçü. Ne kadar klişe. Nicholas'ın orada sıkılarak oturduğunu düşünmüştüm ama benim küçümsediğimi açıkça fark etti. Masanın üzerine eğildi, iki dirseğini de masaya dayadı ve beni olduğu yere oturttu. "Eğlenceli bir şey mi var Noah?" Dostça görünmek için elinden geleni yaptı ama içten içe ona ulaşacağımı biliyordum. "Sörf yapmanın aptalca falan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annem cevap veremedi -ki cevap vereceğini biliyordum- onu taklit ederek eğildim.

"Bunu sen söyledin, ben değil." Ben de ona masum bir gülümseme sundum.

Takım sporlarını, iyi bir lider, tutarlılık ve sıkı çalışma gerektiren stratejili sporları seviyordum. Bunların hepsini voleybolda buldum ve sörfün karşılaştırılamayacağından emindim.

Cevap veremedi -ki bunu yapmak istediğini anlayabiliyordum- garson geldi ve sanki onu tanıyormuş gibi ona baktı.

Bir çift onlara merhaba demek için durduğunda annem ve William hararetli bir sohbe başladılar.

Garson gençti, koyu kahverengi saçlıydı ve siyah bir önlük giyiyordu. Tabakları masanın üzerine koydu ve bunu yaparken istemeden Nick'in dirseğine çarptı.

"Üzgünüm Nick," dedi ve sanki bir hata yapmış gibi bana döndü. Nick'in ifadesinden aralarında tuhaf bir şeyler döndüğünü görebiliyordum.

Anne babamızın dikkati dağıldığından şüphelerimi gidermek için eğildim ve sordum: "Onu tanıyor musun?"

"DSÖ?" diye sordu aptalı oynayarak.

"Garson," diye yanıtladım, tepkilerini gözlemleyerek. Hiçbir şey vermedi. Ciddiydi ama rahattı. O zaman Nicholas Leister'ın düşüncelerini gizleme konusunda çok iyi olduğunu fark ettim.

"Evet, daha önce de benimle ilgilenmişti," diye yanıtladı, sanki ona karşı çıkmam için beni cesaretlendirirmiş gibi. *Pekâlâ, Nick küçük bir yalancıdır* . Bu neden beni şaşırtmadı?

"Evet, eminim seninle birçok kez *ilgilenmiştir* ."

"Ne demek istiyorsun küçük kız kardeşim?" Bu sefer terim beni gülümsetti.

"Siz zenginler, hepiniz aynısınız; paraya sahip olmanın sizi dünyanın kralları yapacağını sanıyorsunuz. O kız sen kapıdan girdiğinden beri gözlerini senden ayırmadı. Seni tanıdığı çok açık." Nedenini bilmesem de biraz öfkeyle devam ettim: "Ve sen ona bakmıyorsun bile. İğrenç . "

Zengin insanlar olarak adlandırdığınız kişiler hakkında çok ilginç bazı teorileriniz var . Onlardan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Elbette bu sizin ve annenizin bizim çatımız altında yaşamınıza ve paranın satın alabileceği tüm konforlardan yararlanmanıza engel değil. Madem bizden bu kadar nefret ediyorsun, bu masada oturarak ne yapıyorsun?

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Derimin altına nasıl gireceğini biliyordu.

Onu yalnızca benim duyabildiğimden emin olarak, "Bana öyle geliyor ki sen ve annenin durumu o garsondan bile daha kötü durumdasınız," diye itiraf etti. "İkiniz de para için kendinizi satmışken, olmadığınız biri gibi davranıyorsunuz."

Bu çok fazlaydı. Öfkeden kör oldum.

Önümdeki bardağı tuttum ve içindekileri yüzüne fırlatmaya çalıştım.

Ne yazık ki boştu.

Bardağının boş olduğunu gördüğünde yüzündeki ifade, oturduğumuzdan beri içimde tuttuğum her türlü öfke ya da kızgınlığı yok etti.

Bu kız hiç de tahmin edilebilir bir şey değildi. Soğukkanlılığını bu kadar kolay kaybetmesine ve sadece birkaç kelimenin onu nasıl şaşırtabildiğine şaşırdım.

Ne kadar gülünç görüldüğünü fark ettiğinde yanakları küçük çillerle pembeleşti. Sanki kimsenin onun ne kadar aptal olduğunu görmediğinden emin olmak istercesine önce bana, sonra cama, sonra da iki yanına baktı.

Durumun ne kadar komik olduğunu bir kenara bırakırsak -ki çok komikti- bana böyle davranmasına izin veremezdim. Peki ya bardak dolu olsaydı? On yedi yaşındaki sümüklü bir çocuğun benimle böyle bir numara yapmayı düşünmesine bile izin veremezdim. Nasıl bir ağabey şansına sahip olduğunu öğrenecekti. Benimle tekrar oynamaya kalkarsa başının ne kadar belaya gireceğini ona söyledim.

Ona zafer dolu bir gülümseme gönderdim, o da bana temkinli bir şekilde baktı. O uzun kirpiklerinin arasındaki gözlerinde saklı korkuyu görmek hoşuma gitti.

"Bunu bir daha yapma." dedim sakince.

Birkaç saniyelik bir aradan sonra annesine döndü ve akşam herhangi bir olay olmadan devam etti. Noah benimle bir daha konuşmadı, benimle hiç ilgilenmedi ve bu beni hem rahatsız etti hem de memnun etti. Kendisi babamın sorularını yanıtlayıp annesiyle heyecansız bir şekilde konuşurken ben de gözlemlerimi yapıyordum.

O basit bir kızdı. Ama bana sorun çıkaracağını biliyordum. Masaya servis ettikleri kabuklu deniz hayvanlarını denediğinde komik suratlar yaptı. Bir lokma tadı bile alamadı. Siyah elbisenin içinde bu kadar zayıf görünmesine şaşmamalı. Uzun bacakları, dar beli ve göğüsleri üzerinde oyalanarak yatak odasından çıktığını gördüğümde beni durdurmuştu. Kaliforniya'daki çoğu piliç gibi bıçağın altına yatmadığı düşünülürse oldukça ateşliydi.

İtiraf etmem gerekiyordu; ilk başta düşündüğümde çok daha yakışıklıydı ve bu ve diğer düşünceler ruh halimi bulandırıyor. Onun gibi birinin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim, özellikle de aynı çatı altında yaşıyorsak.

Tekrar yüzüne baktım. En ufak bir makyajı yoktu. Tuhaf... Tanıdığım tüm kızlar odalarında en az bir saatini makyaj yapmak için geçiriyorlardı ve buna Noah'tan on kat daha ateşli kızlar da dahildi, ama o oradaydı, lüks bir restorana giyinmeden gitmek konusunda en ufak bir endişesi bile

yoktu. ruj. İhtiyacı olduğundan değil; gergin, neredeyse mükemmel bir cilde sahip olduğu için şanslıydı. Ve o çiller ona kızsı bir görünüm kazandırdı, bana onun liseden bile mezun olmadığını hatırlattı.

Daha farkına bile varmadan Noah sinirli bir ifadeyle bana dönüyordu. Beni bakarken yakalamıştı.

"Fotoğraf ister misin?" bir marka olduğunu anlamaya başladığım o asidik mizahla sordu.

"Evet. Tabii ki çıplak," dedim yanaklarındaki hafif kızarıklığın tadını çıkararak. Gözleri öfkeyle parladı ve bize döndü. Kendilerinden bir adım ötede meydana gelen küçük kargaşayı bile fark etmeyen ebeveynler.

Gazozu dudaklarıma götürdüğümde barın arkasından garsonun bana baktığını gördüm. Babamın fark edip etmediğini kontrol ettim ve tuvalete gideceğimi söyleyerek izin istedim. Noah gözleriyle beni takip ediyor gibiydi ama ben onu görmezden geldim. Halletmem gereken daha önemli bir şey vardı.

Bara doğru yürüdüm ve arada sırada yattığım garson Claudia'nın önündeki bir tabureye oturdum. Benim de kuzeniyle ilişkilerim vardı; daha karmaşık ama yine de faydalı.

Claudia gergin bir gülümsemeyle bana baktı, bara yaslandı ve göğüslerinin bir kısmını gösterdi. Giydiği üniformayla elinden geldiğince.

"Bakıyorum vakit geçirecek başka bir kız bulmuşsun" dedi.

Eğlenceli.

"O benim üvey kız kardeşim," dedim ve sonra kol saatime baktım. Kırk beş dakika sonra Anna'yı görecektim. Arkamı dönüp karşımdaki esmer adama baktım. Ayağa kalkarak, "Neden umursadığını bilmiyorum," diye ekledim. "Ronnie'ye söyle, bu gece Kyle'ın partisinde onu rıhtımda bekleyeceğim."

Claudia çenesini sıktı, muhtemelen ona ne kadar az ilgi gösterdiğime kızmıştı. Kızların neden benim gibi bir adamla ilişki beklediklerini anlayamıyordum. Onları taahhüt istemediğim konusunda uyarmadım mı? Kimin hoşuna giderse onunla yatacağım belli değil miydi? Neden beni değiştirebileceklerini düşündüler?

Tam da bu nedenle Claudia'yla yatmayı bırakmıştım ve o da beni hâlâ affetmemişti.

"Partiye gidiyor musun?" diye sordu, sesi biraz umutlu geliyordu.

"Obvs," diye yanıtladım, masaya geri dönmeden önce onun kızgınlığını görmezden geldim. "Ben ve Anna. Bu arada, beni tanımıyormuş gibi davranarak daha iyi bir iş çıkarmaya çalış. Üvey kız kardeşim zaten birlikte yattığımızı anladım ve babamın da aynı şeyi yapmamasını tercih ederim.

Claudia dudaklarını birbirine bastırdı ve tek kelime etmeden arkasını döndü.

Tam tatlı bırakılırken geri döndüm. On dakika sonra, babam ve yeni karısının sohbeti meşgul etmesiyle, bir gün için yeterince iyi evlat rolünü oynadığıma karar verdim.

"Üzgünüm ama gitmem gerekiyor," dedim kaşlarını bir anlığına çatan babama bakarak.

"Miles'in evine mi?"

Başımı salladım ve saatime tıkladım.

"Davada neler oluyor?"

Teslimiyetle iç çekmemeye çalıştım ve elimden geldiğince yalan söyledim. "Ailesi tüm evrak işlerinin sorumluluğunu bize bıraktı. Sanırım bu, elimizde gerçek bir dava olduğu anlamına geliyor ve sadece bizim üzerinde çalışmamız yıllar alacak," diye yanıtladım, Noah'nın beni ilgiyle izlediğinin farkındaydım.

"Gerçek bir vaka mı? Ne okuyorsun?" diye sordu. Şaşırmış, hatta biraz tedirgin görünüyordu.

"Kanun" dedim. Etkilenmiş görünüyordu. "Bu seni şaşırttı mı?" Bu soruyla onu köşeye sıkıştırıyordum ve bundan keyif alıyordum.

Tutumu değişti ve bana burnunun üstünden baktı.

"Gerçekten öyle. Bunun beyin sahibi olmayı gerektiren bir anadal olduğunu sanıyordum."

"Noah!" diye bağırdı.

O küçük sümüklü burun benimle alay etmeye çalışıyordu.

Ben bir şey söyleyemedim babam araya girdi.

"İkiniz de yanlış adımla başladınız." İfadesi buz gibiydi.

Yapabildiğim tek şey, hiçbir açıklama yapmadan ayağa kalkıp dışarı çıkmamaktı. Bir gün için bu mutlu aileye doymuştum; Tüm bu saçmalıklara ilgi duyuyormuş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp peçetemi masanın üzerine bırakarak, "Üzgünüm, gitmem gerekiyor," dedim. Babamın önünde soğukkanlılığımı kaybetmeme imkân yoktu.

Noah da hiç zarafet göstermeden ayağa kalktı ve kibar görünmeye bile çalışmadan kendi peçetesini yere attı.

"O gidiyorsa ben de gidiyorum," diye doğruladı, bunalmış ve üzgün bir halde bir o yana bir bu yana bakmaya başlayan annesine dik dik bakarak.

Annesi sıkılı dişlerinin arasından, "Otur," diye emretti.

Bu saçmalıkla vakit kaybedemezdim. Olmam gereken yerler vardı.

"Onu yanıma alacağım," dedim herkesi şaşırtarak, Noah da dahil.

Bana inanmayarak, sanki gerçek niyetimi gizlediğimi sanıyormuş gibi şüpheyle baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse onu kaybetmek için sabırsızlanıyordum ve eğer onu eve götürmek bunun daha hızlı gerçekleşmesini sağlayacaksa, öyle olsun. Özellikle de bu benim de babamdan uzaklaşabileceğim anlamına geliyorsa.

Her kelimeyi telaffuz ederek gururla, "Seninle bir buçuk metre yürümeyeceğim" dedi.

Kimse cevap veremedi ceketimi aldım ve üzerime geçirirken genel olarak herkese şöyle dedim: "Bu ilkokul oyunları havasında değilim. Yarın görürsünüz."

Babam, "Nicholas, bekle," diye emretti. "Noah, onunla git ve biraz dinlen. Bir süre sonra geri döneceğiz."

Yeni kız kardeşim tereddüt ediyor gibi görünüyordu. Sonra içini çekti, kaşlarını çattı ve "Tamam, ben de seninle geleceğim" dedi.

O anda istediğim son şey o piç kurusuna bir şeyler borçlu olmaktı, ama annem ve kocasıyla geride kalıp, paralarını sallayıp ne kadar çekici olduğunu gösterirken onun onun üzerine salya akıtmasını izlemeye daha da az meyilliydim. vardı.

Nicholas bana sırtını döndü ve dışarı çıktı.

Anneme hiç de hevesli olmayan bir veda ettim ve onun peşinden koştum. Kapıya vardığımda durdum, kollarımı kavuşturdum ve uşağın arabasını çekmesini bekledim.

Büyük sürpriz; ceketinden bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı, yavaşça dudaklarına götürdü ve dumanı uzun tüyler halinde dışarı attı.

Hiç sigara içmemiştim; Bütün arkadaşlarım tütüne meraklıyken ben hiç tütünü denememişim ve okuldaki kızlar tuvaletinde gizlice sigara içiyordum. Saçınızda ve kıyafetlerinizde kötü bir koku bırakan ve aynı zamanda binlerce organa zararlı olan kanserojen dumanı solumaktan bir insanın ne kadar keyif alabileceğini anlamadım.

Sanki aklımı okuyormuş gibi Nicholas neşeyle gülümsedi ve çantasını uzattı.

"Bir tane ister misin küçük kardeşim?" diye sordu ve sonra bir nefes daha çekti.

"Sigara içmiyorum. Ve ben senin yerinde olsaydım ben de yapmazdım. Sahip olduğunuz tek nöronu tehlikeye atmak istemezsiniz." Onu görmemek için öne doğru bir adım attım.

Yakınımda olduğunu hissedebiliyordum ama ağzından çıkan duman tüyler ürpertici bir şekilde boynuma dolanırken bile hareket etmedim.

"Dikkat olmak. Eve yürüyebilmen için seni burada mahsur bırakabilirim," diye uyardı tam arabası yaklaşırken.

Yol boyunca onu elimden geldiğince görmezden geldim. SUV'u yerden o kadar yüksekteydi ki, dikkatli olmazsam her şeyi görebiliyordu ve bunu yaparken de o salak ayakkabıları giydiğime pişman oldum. Gece ilerledikçe tüm hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü daha da kötüleşmişti ve bu aptalla yaşadığım beş ya da daha fazla tartışma, bunu hayatımın kesinlikle en kötü gecesine dönüştürmüştü.

Nicholas anahtarı kontağa sokup elini kafalığım bastırırken, geri vitese taktıktan sonra yola saparken ben de emniyet kemerimi takmaya çabaladım. Döner kavşağı takip etmemesine şaşırmadım; insanların Nicholas'ın olduğu gibi araba kullanmasını engellemek için buraya yerleştirilmiş bir kavşak.

Ana yola döndüğümüzde inlemeden edemedim. Kulübün dışında üvey ağabeyim hızlandı, yetmişe ulaştı ve hız

sınırının kırk beş olduğunu belirten trafik işaretlerini kasten görmezden geldi.

"Bu arada senin sorunun ne?" Nicholas sanki bana bir dakika daha katlanamayacakmış gibi yorgun bir ses tonuyla sordu. *Bu bizi iki kişi yapar, diye düşündüm.*

"Yol tabelalarını okumayı bilmeyen bir manyakla yolda ölmek istemiyorum. Sorunlardan biri de bu," diye bağırdım. Sınırımdaydım. Başka bir şey olursa ölüm perisi gibi çılgılık atmaya başladım. Kısa devre olduğumu biliyordum. Kendimde en nefret ettiğim şeylerden biri sinirlendiğimde kendimi kontrol edememem, sesimi bu kadar kolay yükseltip hakarete başvurabilmemdi.

"Senin derdin ne? Seninle tanışma talihsizliğini yaşadığımdan beri şikayet etmeyi bırakmadın ve dürüst olmak gerekirse sorunların ne olduğu umurumda değil. Burası benim evim, benim şehrim ve arabam, o yüzden biz dönene kadar çenenizi kapatın," dedi o da benim gibi bağırarak.

Bu sözleri duyduğumda vücudumu tepeden tırnağa yoğun bir sıcaklık kapladı. Kimse bana ne yapacağımı söylemedi... en azından o.

"Sen kim oluyorsun da bana çenemi kapatmamı söylüyorsun?" Kendimden geçmiştim.

Nicholas direksiyonu salladı ve o kadar sert fren yaptı ki emniyet kemerimi takmasaydım ön cama ateş edebilirdim.

Şoku atlattığımda arkama baktım ve iki arabanın bize çarpmamak için hızla sağa döndüğünü görmekten korktum.

Kornalar çaldı ve sürücüler hakaretler yağdırdı; bir anlığına hayrete düştüm. Sonra tepki gösterdim.

"Ne yapıyorsun lan?" Birinin bizi ezmesinden korkarak çığlık attım.

Nicholas tamamen sakin bir tavırla, "Çık dışarı" dedi.

Ağzımın açık kalması komik görünmüş olmalı.

"Ciddi olamazsın" dedim.

"Bunu iki kez söylemeyeceğim," diye uyardı beni, sesi o kadar sakindi ki tüyler ürperticiydi.

Bu durum giderek kötüleşiyordu.

"Eh, bunu yapmak zorunda kalacaksın çünkü buradan ayrılmamın hiçbir yolu yok." Onun bana baktığı kadar soğuk bir şekilde ona bakmaya çalıştım.

Anahtarını çıkardı, dışarı çıktı ve kapısını açık bıraktı. Onun arkadan dolaşmasını ve kapımın yanında yeniden belirmesini izlerken gözlerim yuvalarından fırladı.

İtiraf etmeliyim ki sinirlendiğinde korkunç bir piç kurusuydu ve o anda bundan daha sinirli olamazdı. Çok iyi bildiğim o duyguyu hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı: korku. Terör.

Kapımı açtı ve daha önce söylediği aynı cümleyi tekrarladı. "Çıkmak."

Zihnim saatte bin mil hızla çalışıyordu. O delirmişti; beni yolun ortasında, karanlıkta, ağaçlarla çevrili bir halde bırakamazdı.

"Yapmayacağım." Reddettim ve sesimdeki titremeyi fark ederek kendime küfrettim. Midemin çukurunda mantıksız

bir korku birikiyordu. Eğer o salak beni burada bırakırsa, diye düşündüm, karanlık geceye bakarken, bir aptal beni ezerdi.

Beni yine şaşırtmıştı ve bu hiç de iyi bir sürpriz değildi.

Koltuğuma doğru sürünerek emniyet kemerimi çözdü ve beni o kadar hızlı bir şekilde arabadan çıkardı ki itiraz edemedim.

"Aklını mı kaçırdın?" O sürücü koltuğuna doğru yürürken bağırdım.

Omzunun üzerinden bana, "Şunu açıklığa kavuştur," dedi. Buzdan bir heykele benziyordu. "Benimle bu şekilde konuşmayacaksın. Senin saçmalıklarına katlanmadan da benim zaten yeterince sorunum var. Bir Uber al, anneni ara, umurumda değil. Ben yokum."

Tekrar arabaya binip vites taktı. Ellerimin titrediğini hissedebiliyordum.

"Nicholas, beni burada bırakamazsın!" Araba yuvarlanmaya ve lastikler gıcırdamaya başlayınca kükredim. "Nicholas!"

Bu çığlığı, kalbimin duracağından endişe etmemi sağlayan derin bir sessizlik izledi.

Gökyüzünün siyahı azdı ve ay dolunaydan çok uzaktı. Şehirdeki ilk günümde beni burada mahsur bırakan o orospu çocuğunu öldürme konusundaki korkumu ve mantıksız arzumu kontrol etmeye çalıştım.

Nicholas'ın geri döneceği umudunu taşıyordum ama dakikalar geçtikçe daha da endişeleniyordum. Telefonumu

çıkardım ama pili bitmiş ve lanet şey kapanmıştı. Kahretsin! Yapabildiğim tek şey - ve bu da bir o kadar korkunç ve bir o kadar da tehlikeliydi Burada durmak, bir gezintiye çıkıp uygar bir yetişkinin bana acıması ve beni evime götürmesi için dua etmektir. Ve eğer böyle olsaydı, o piç üvey kardeşimle ilgilenir ve bunun tadını çıkarırdım. Bu işler böyle devam etmeyecekti. O sik kafalı kiminle ve neyle oynadığını bilmiyordu.

Yat kulübü yönünden bir arabanın geldiğini gördüm ve onun Will'in Mercedes'i olması için dua ettim.

Vurulma riskini göze almadan ona olabildiğince yaklaştım ve filmlerde insanların yaptığı gibi başparmağımı dışarı çıkardım. Bir kızın bunu yapmaya çalıştığı zamanların yarısında öldürüldüğünü ve bir hendeğe atıldığını biliyordum. Ama kendimi bu küçük detayları aklımdan çıkarmaya zorladım.

İlk araba yanımdan geçti, ikincisi bir dizi hakaretler yağdırdı, üçüncüsü bir sürü iğrenç cinsel yorumda bulundu ve dördüncüsü... Dördüncüsü, benim durduğum yerden beş metre uzakta yol kenarında durdu.

Kolayca fahişe gibi gözüken bir kıza yardım etmeye karar veren deli ama son derece fırsatçı kişinin kim olduğunu merak ederek, korkuyla yaklaştım ona.

Arabadan inen kişinin aşağı yukarı benim yaşlarımda bir erkek çocuk olduğunu görünce rahatlardım. Işıklar bana onun siyah saçlarını, boyunu ve şımarık zengin çocuğunun bariz

(ama o zaman son derece hoş karşılanan) havasını bir anlığına görmemi sağladı.

"İyi misin?" diye sordu, ben ona doğru yürürken o da bana doğru yürürken.

Karşı karşıya geldiğimizde her birimiz aynı şeyi yapıyorduk: Gözleri elbisemi baştan aşağı süzüyordu, ben de onun pahalı kot pantolonuna, markalı polosuna ve onun nazik, endişeli gözlerine bakıyordum.

"Evet. Durduğunuz için teşekkürler. Bu aptal beni burada asılı bıraktı." Böyle bir şeyin olmasına izin verdiğim için utandım, aptal hissettim.

Genç adam şaşırmış görünüyordu.

"Seni burada mı bıraktı... burada mı? Gece saat on birde hiçliğin ortasında mı?"

Yani öğle vakti beni parkın ortasında bıraksa sorun olur muydu? Y kromozomuna sahip tüm varlıklara karşı ani bir nefret hissederek kendime sordum. Ama yine de çocuk yardım etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Kavga çıkarmanın zamanı değildi.

"Beni eve götürme şansınız var mı?" Sorusuna cevap verme gereği duymadan sordum. "Anlayabileceğiniz gibi bu gecenin bitmesini gerçekten istiyorum."

Çocuk gülümsedi. O çirkin değildi. Aslında, gözleri yormayan biriydi, nazik bir yüze sahipti ve muhtemelen herkesin zor durumdan kurtulmasına yardım edecek türdendi. Ya öyleydi, ya da aklım bana her şeyin gül rengine olduğu, oğlanların kadınlara gece yarısı yüksek topuklu

ayakkabılarla yol kenarına atmak yerine hak ettikleri saygıyı gösterdiği paralel bir gerçeklik satmaya çalışıyordu.

"Sahildeki bir malikanede çılgın bir partiye gitmek istemediğinden emin misin? Böylece bütün gece boyunca bu küçük talihsizliğin seninle tanışmamızı sağladığı için bana teşekkür edebilirsin," dedi gıdıklayarak.

Histeri mi, bastırılmış öfke mi, yoksa sadece birini öldürmek istediğim gerçeği mi bilmiyorum ama yüzüne güldüm.

"Üzgünüm ama... tek yapmak istediğim eve gitmek ve bugünü geride bırakmak. Artık bu şehirden bıktım." Bu sözleri daha sakın bir şekilde söyledim, daha önce güldüğüm için deli gibi görünmek istemedim.

"Endişelenme. Ama en azından bana adını söyleyebilirsin, değil mi?" Hiç de eğlenceli olmayan bu durumda son derece eğleniyormuş gibi görünüyordu. Ama o benim kurtarıcım olduğu için sincaplarla yatmak istemiyorsam ona karşı iyi davranmam gerektiğini hissettim.

"Benim adım Noah. Noah Morgan'dı." Elimi uzattım, hemen sıktı.

"Ben Zack," dedi parlak bir gülümsemeye. "Yapalım mı?" Parıldayan siyah Porsche'sini işaret etti.

"Teşekkür ederim Zack. Cidden."

Tıpkı eski moda bir filmdeki gibi beni yolcu tarafına yürütüp binmeme yardım etmesine şaşırdım. Garipti. Garip ve canlandırıcı. Tüm istatistiklerin söylediğine rağmen,

Nicholas Leister gibi insanlar size öyle düşündürse bile, görünüşe göre şövalyelik hâlâ ölmemiştir.

Zack sürücü koltuğuna oturur oturmaz onun Nicholas gibi olmayacağını biliyordum. Belli ki iyi bir adamdı, eğitilmiş, makul, bir annenin kızının çıkması için ölebileceği tipik bir çocuk. Emniyet kemerimi taktım ve en kötüsünün önlendiğini bilerek rahat bir nefes aldım.

"Nereye?" diye sordu, arabayı vitesine taktı ve Nicholas'ın bir saatten fazla bir süre önce gittiği yöne doğru yola çıktı.

"William Leister'ın evini biliyor musun?" diye sordum, zenginlerin olduğu mahalledeki herkesin birbirini tanıdığını varsayarak.

"Evet tabiki. Ama oraya ne için gitmek istiyorsun?"

"Yaşadığım yer orası" diye cevap verdim, ne kadar acı verici olsa da bunun doğru olduğunu fark ettiğimde göğsümde bir sızı hissettim.

Zack inanamayarak güldü.

"Nicholas Leister'ın evinde mi yaşıyorsunuz?" Bu ismi duyunca dişlerimi gıcırdattım.

"Daha da kötüsü, ben onun üvey kız kardeşiyim." O aptalla akraba olduğumu kabul etmek zorunda olmak ne kadar iğrenç.

Zack şaşkın gözlerini bana çevirmek için bir anlığına yoldan uzaklaştı. Sanırım hayal ettiğim sorumlu sürücü değildi.

"Ciddi değilsin...yoksa öyle mi?"

"Ah, ciddiym. Beni burada mahsur bırakan oydu." Bunu kabul etmek aşığılayıcıydı.

Zack alaycı bir şekilde güldü.

"Dürüst olmak gerekirse, senin için üzülyorum" dedi ve bu bana şunu hissettirdi: daha da kötüsü. "Nicholas Leister kesinlikle en kötüsü." Bir yerleşim bölgesine yanaştığımızda vites değıştirip yavaşladı.

"Yani onu tanıyor musun?" Solumdaki bey ile 4x4'teki suçluyu zihnimde bir araya getirmeye çalıştım.

"Maalesef öyleyim" diye yanıtladı. "Babası, bir yıl kadar önce IRS'de yaşanan oldukça kötü bir davada babamın kıcını kurtardı. O iyi bir avukat ve küçük piç oğlu her fırsat bulduğunda bunu yüzüme vurmadan edemiyor. Liseye birlikte gittik. Sizi temin ederim ki o, tanıyabileceğiniz en bencil, en kaba orospu çocuğudur."

Lanet etmek! Görünüşe göre Anti-Nicholas Leister Kulübü'nün tek üyesi ben değıldim. Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Onun hakkında güzel bir şey söylemek isterdim," diye devam etti Zack, "ama şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha kirli çamaşırları var. Tavsiyemi dinle ve ondan uzak dur."

"Senin için söylemesi kolay. Aynı çatı altında yaşıyoruz." Sanırım kendimi daha iyi hissetmiyordum.

"Kıcını tekmelemek istersen diye bahsettiğim partide" dedi sırtarak. Bu bilgi tam bir sürprizdi.

"Partiye mi gidiyor?" Sıcak bir utancın tüm vücudumu yaktığını hissettim.

"Gerçekten düşünmüyorsun..." diye endişeyle sormaya başladı.

"Gidiyorum," dedim ona, hayatım boyunca hiçbir şeyden olmadığım kadar emindim. "Ve ben de onun kışına tekme atacağım."

Yirmi dakika sonra sahilde devasa bir evin önündeydik. Ama dikkat çeken şey büyüklüğü değil, çevresinde, giriş merdivenlerinde, döndüğünüz her yerde toplanan insan sayısıydı.

Müzik bir mil öteden duyulabiliyordu, o kadar yüksekti ki beynimin kafatasımın içinde zıpladığını hissedebiliyordum.

"Bundan emin misin?" yeni en iyi arkadaşım sordu. Zack'e planımı anlattığımdan beri beni gemiyi terk etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Görünüşe göre yeni üvey kardeşim, dik kafalı ve salak olmasının yanı sıra, hurdaya çıkmaya eğilimliydi. Noah, neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok. Seni orada bırakmanın onu ne kadar rahatsız etmediğini zaten gördün. Ona söyleyeceklerini umursayacağını sana düşündüren nedir?"

Kapı kolunu tutarak cevap verdim: "Bana güven. Bir daha bana böyle bir şey yapmayacak."

Arabadan indik ve evin büyük giriş kapısına doğru yürüdük. *Never Back Down* ya da *Hızlı ve Öfkeli* gibi filmlerde

gördüğünüz partilerden birine gitmek gibiydi . Sadece çılgın. Ön bahçenin her tarafına bira fiçileri serilmişti ve bir grup adam bağırıp birbirlerini daha fazla içmeye teşvik ediyordu. Kızlar bikini giyiyordu, bazıları sadece sütyen ve külottan ibaretti.

"Gittiği bütün partiler bundan hoşlanıyor mu?" diye sordum, evin duvarlarından birine yaslanmış bir çift olarak, herkesin onları izlemesini bile umursamadan iğrenmiş görünerek. İğrençti.

"Hepsi değil," diye yanıtladı, kıkırdayarak. "Bu karışık." Bu beni şaşırttı. Karışık? O ne demek istedi?

"Aynı partide hem erkekler hem de kızlar olduğu için mi bunu söylüyorsunuz?" On iki yaşındayken annemin erkeklerle ilk partimi düzenlediği geçmişime dair anılarıma geri döndüm. Hatırladığım kadarıyla tam bir felaketti: Çocuklar beni ve arkadaşlarımı havuza atmışlardı ve biz de Sonsuza Kadarki En İyi Arkadaşlar Kulübü'nün Erkek Karşıtı Bölümünü kurmuştuk. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama on yedi değil, on iki yaşındaydım.

Zack kolumdan tutup beni ileri doğru sürükledi. Parmakları sıcaktı ve onun orada olduğunu bilmek beni daha sakin hissettirdi. Bu parti, bırakın benim gibi bir yabancıyı, herkesin gözünü korkutabilir.

Kalabalığın arasından geçip içeri girerken, "Demek istediğim herkes gelebilir" dedi. Müzik vahşi ve tekrarlıydı ve kulak zarlarınıza o kadar derinden işliyordu ki, orada olmak bile canınızı acıtiyordu.

"Anlamıyorum." Beni müziğin anında değil yavaş yavaş öldürdüğü ve ses tellerimi parçalamadan konuşabileceğim odalardan birine itti.

Oradaki adamlardan bazılarına el sallayarak, "Para ödeyen herkes gelebilir" dedi. Orada gördüğüm türden arkadaşlara sahip olmasından hoşlanmadım. "Parayı her türlü içkiyi almak için kullanıyorlar ve..." Bir süre bana baktı, belki de bunu duyacak yaşta olup olmadığını merak ediyordu. "Ve bir partinin aydınlanması için ihtiyacın olan her şey."

İlaçlar. Harika. Ve bunun komik olduğunu düşündü. Ne haltın içine düşmüştüm?

Kanepede yatan çiftler ve ayakta müziğin ritmine göre dans eden çiftler vardı ve pahalı kıyafetler giyen zengin çocuklar arasında en kötü mahallelerden olabilecek insanların da olduğunu fark ettim. Patlayıcı bir karışımdı.

Arkadaşıma, "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım" dedim ama o, elinde bir şişe birayla kanepelerden birinde oturuyordu.

"Buraya gel Noah," dedi ve ben kucağına düşene kadar kolumu çekiştirdi. "Bu gece eğlenelim. O pislikle zamanınızı boşa harcamayın." Parmakları saçlarımı ve omuzlarımı okşadı, ben de gerildim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

"Tek bir nedenden dolayı buradayım." Ona baktım. Zack hakkında yanılmışım, bu çok açık. "Beni getirdiğin için teşekkürler." Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Beni eve götürmesini istesem arabasını ağaca çarpacak kadar sarhoş olmayan bir adama soğuk davrandıktan sonra burada ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Ama Nicholas'ın beni gördüğünde yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal etmeden duramadım. Zack bana yalan mı söylemişti? Belki de beni şimdiye kadarki en kötü yere sürüklemeye çalışan çılgın bir sarhoştur. Bakacaktım ve eğer Nicholas'ı bulursam oraya ne için geldiysem onu yapacaktım.

Daha az insanın olduğu mutfağa doğru gittim. Bir bardak soğuk su içmeyi düşünüyorum. Bu kabustan uyanmak için onu içsem mi yoksa kafama mı döksem bilemedim. Bu gün hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Oraya giden küçük koridora döndüğümde durdum.

Oradaydı; üzerinde gömlek yoktu, sadece kot pantolon vardı, etrafı kızlarla ve ondan biraz daha kısa olan dört kaslı arkadaşıyla çevriliydi.

Birkaç dakika onu izledim.

Bu, kısa bir süre önce lüks bir restoranda akşam yemeği yediğim adamla aynı kişi miydi?

Öyleydi ve bu yüzden onu şimdi görmek beni şaşırttı. Sanki bir mafya filminden çıkmış gibiydi. Bira pong oynuyorlardı ama tekila içerek. Sevgili üvey kardeşim onu öldürüyordu. Bir kere bile kaçırmamıştı. Bu onun diğerleri kadar sarhoş olmadığı anlamına geliyordu.

Nicholas bilerek ateş etti ve ıskaladı. Bu o kadar açıktı ki diğerlerinin bunu nasıl fark etmediğini anlayamadım ama

hepsi onunla alay edip kahkahalarla güldüler. Atışını yakaladı ve hızla düşürdü.

Arkadaşının sırası geldiğinde Nicholas, siyah mermer tezgahın üzerinde oturan ateşli, esmer bir kızın yanına gitti. Gök mavisi bir bikini üstü ve güneşten bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran bir şort giyiyordu.

Böyle bir parti için fazla giyinmişim, fazla örtülmüştüm.

Nicholas elini onun ensesindeki saçlara gömdü, başını geriye çekti ve French onu hayal edebileceğim en iğrenç şekilde öptü, özellikle de oradaki bunca insan varken.

Bu benim şansımdı. Onu hazırlıksız yakalayacak ve kahrolası kafasını koparmak için içimdeki yakıcı arzuyu bastıracaktım.

İyi olup olmadığımı bakma zahmetine bile girmemişti. Hâlâ orada sıkışıp kalmış olabilirdim ve o benim için parmağını bile kıpırdatmazdı. Bana bu şekilde davranılmasına izin verdiğim için, hatta onun sayesinde kendimi bu tımarhanede bulduğum için çok öfkeliydim, bu yüzden mutfağa doğru yürüdüm, onu döndürmek için kolunu tuttum ve hatta şok edici bir şekilde, Ben de planladığım gibi ona tokat atmak yerine çenesine yumruk attım, neredeyse bir veya daha fazla eklemimi kırıyordum. Ama buna değdi ve o bunu hak etti.

Sanki ne olduğunu, kim olduğumu ya da ona neden vurduğumu anlamamış gibi kısa bir süreliğine endişelendi. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra yüzü değişti,

duruşu değiştii ve kendimi olduğum yere çivilenmiş halde buldum.

Herkes etrafımıza toplandı. Bir mezar kadar sessizdi. Bütün gözler üzerimizdeydi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu, o kadar öfkeliydim ki, hayatımdan endişe ettim.

Eğer bakışlar öldürebilecekse çoktan ölmüştüm, kutulara konmuş ve gömülmüştüm.

"Buraya yürüyebildiğıme şaşırdın mı?" Duruşundan, boyundan ve o korkunç kaslarından korkmamaya çalışarak sordum. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Yemek borusundan kuru, ölçülü bir kahkaha yükseldi.

"Noah, neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok." İleriye doğru bir adım attı ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Evde benim üvey kardeşim olabilirsin ama o dört duvarın dışında," diye devam etti, o kadar kısık bir sesle ki bunu sadece ben duyabiliyordum, "bu benim dünyam ve senin saçmalıklarının hiçbirine katlanmayacağım."

Beni korkutmasına izin vermedim. Sözlerinin ve davranışlarının beni ne kadar korkuttuğunu görmesine asla izin vermezdim. Şiddet dolu bir hayat yaşadım. Artık buna katlanmayacaktım.

"Siktir git," dedim ve arkamı dönüp oradan çıkmaya hazırlandım. Bir el kolumu tutup çekti ve bir adım daha atmama izin vermedi.

"Bırak gideyim," diye emrettim ve ciddi olduğumu görebilmesi için arkamı döndüm.

Gülümsedi ve şaşkın şaşkın bakan herkese baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Buraya kiminle geldin?" O sordu.

yutkundum. Hiçbir şekilde cevap vermiyordum.

"Seni buraya kim getirdi?" o kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim. Bardağı taşıran son damla.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu..." diye ulumaya başladım ama bunun bir anlamı yoktu. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki canımı acıtıyordu.

Daha sonra başka biri konuştu.

Daha fazla dövme yaptırmak için vücudunda bir santim bile kalmamış şişman bir adam, "Kim olduğunu biliyorum" dedi. "Zack Rogers onunla birlikte geldi."

"Onu bana getir."

Üvey ağabeyim suçlu gibi davranıyordu ve ben gerçekten korkmaya başlamıştım. Ona vurduğuma pişman oldum, hak etmediği için değil, şeytanı kışkırtmaktan korktuğum için.

İki dakika sonra Zack mutfakta belirdi ve daire onun geçmesine izin verecek şekilde açıldı. Bana sanki ona ihanet etmişim gibi baktı.

Bu insanlarla ne işin vardı?

"Onu buraya mı getirdin?" üvey ağabeyim ona sakın bir şekilde sordu.

Zack tereddüt etti ve sonra başını salladı. Nicholas'la göz temasını kesmedi ama korktuğunu görebiliyordum.

Ben farkına bile varmadan Nicholas, Zack'in karnına öyle sert bir yumruk atmıştı ki, acıyla eğildi.

Ben de onun adına korkarak, her türlü şiddete tanık olduğumda göğsümde hissettiğim acıyla bağırdım.

Nicholas'a, "Bunu bir daha yapmaya cesaret etme," dedim.

Arkasını dönüp kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru sürüklemeye başladı.

İtiraz edecek gücüm yoktu. Oraya vardığımızda durdu. Cebinden cep telefonunu çıkardı, içinden küfretti ve aradığı kişinin cevap vermesini bekledi.

İnsanların gürültüsünün ve müziğin kendisini rahatsız etmeyeceği bir yer arayarak, "Beni burada bekleyin" dedi. Verandaya çıkan merdivenlerin hemen yanından geçti. Beni mükemmel bir şekilde görebiliyordu, bu yüzden koşmanın bir anlamı yoktu.

"İyi misin?" bir adam bana sordu.

"Dürüst olmak gerekirse hayır." Ben bir enkazdım. Zihnimin derinliklerinde sakladığım ve o sırada bana eziyet etmek üzere yeniden yüzeye çıkan bazı anılardan kaçamadığım için pencereye yaslandım. "Bayılacak gibiyim."

"Al, bir içki iç." dedi ve bana bir fincan uzattı.

Bakmadan aldım. Boğazım o kadar kuruydu ki ne olduğu önemli değildi. Bardak boşalınca gözlerimi kapattım ve açtığımda Nicholas'ın merdivenlerden yukarı uçtuğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun lan?" dedi fincanı elimden alırken.

Cevap verecektim ama o çoktan benden uzaklaşıp bunu bana veren adama bakıyordu. Onu gömleğinden yakaladı ve neredeyse yerden kaldırıracaktı.

"Ona ne verdin?" diye sordu onu sarsarak.

Korkuyla bardağa baktım.

"Bok!"

"Bok!"

"Ona ne verdin?" Yakasından tuttuğum sik kafalıya sordum.

Gözlerindeki dehşeti görebiliyordum.

"Bana cevap ver!" Üvey kız kardeşimle tanıştığım güne, onu böyle bir partiye getirdiği için o salak Zack Rogers'a lanet ederek bağırdım.

"Tanrım, ahbap!" Adamın gözleri tabak gibiydi. "Burundanga, tamam!" Onu duvara çarptığımda itiraf etti.

İsa. Bir randevuya tecavüz ilacı. Renksiz ve kokusuzdu ve kimse farkına varmadan bir içeceğin içerisine kolayca sığabiliyordu.

Ne olabileceğini düşünmek aklımı bulandırıyor ve kendimi kontrol edemiyordum. Hangi pislik bir kıza bunu yapar? Onunla işim bittiğinde onu ruhsat fotoğrafından tanıyamazsınız. Gece bittiğinde ellerim hamburgere benzeyecekti.

Ona kaç kez vurduğumun sayısını unuttum.

"Nicholas, dur!" diye bağırdı arkamdan bir ses. Elimi o piçin yüzüne çarpmadan önce durdurdum.

"Bu saçmalığı partilerimden birine getirin ve bir dahaki sefere olacaklarla karşılaştırıldığında bu çok şefkatli görünecektir," diye onu tehdit ettim, her kelimeyi duyduğundan emin olarak. "Anlamak?"

Benden mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışırken kanlar içinde tökezledi ve arkama döndüğümde Noah'nın dehşete düştüğünü gördüm.

İfadesini gördüğümde içimde bir şeyler değişti. Ona dayanamıyordum, mutlu bir şekilde boynunu kırabilirdim ama kahretsin, hiç kimse rızası olmadan uyuşturulmayı hak etmezdi. Yüzündeki ifadeden bu gecenin Noah'nın sınırlarını aştığını görebiliyordum.

Yavaş yavaş yürürken onu gözlemleyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yaklaştığımda ağzı açık, korkmuş ve titreyerek geriye doğru yürümeye başladı.

"Tanrım, Noah, sana zarar vermeyeceğim, tamam mı?" Söyledim. Kendimi bir suçlu gibi hissettim ve hiçbir şey yapmamıştım bile.

Onu bıraktığımda annesini arayacağını ve babamla birlikte onu alıp eve götüreceklerini sanıyordum. Gelen ilk aptalın arabasına binip onun yaşındaki bir kıza kesinlikle uygun olmayan bir partiye katılacağını hiç düşünmezdim.

"Bana ne verdi?" diye sordu bana bir iblismiğim gibi bakarak.

İç çekip kafamı kaldırdım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Babam az önce Noah'ın hangi cehennemde olduğunu sormak için aramıştı. Annesi endişeliydi, ben de onu hemen arayacağımı söyledim. Ona Noah'ının Miles'in evinde benimle birlikte olduğunu ve kız kardeşiyle film izlediğimizi söyledim.

Bu anında uydurulmuş bir yalandı ama babam bu gece ne olduğunu veya nerede olduğunu asla bilemedi. Aslında hiçbir şeyin değişmediğini öğrenemeyeceği kadar çok kötü durumdan kurtulmuştum. Özel hayatımı gizli tutmak benim için zordu ve Noah gibi birinin bunu mahvetmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

Daha bir gün bile olmamıştı ve o, şimdiye kadar tanışma şerefine eriştiğim tüm kadınlardan daha büyük bir baş belası olmayı başarmıştı.

"İyi misin?" Sorusunu görmezden gelerek sordum.

"Seni öldürmek istiyorum" diye cevap verdi. Göz kapaklarının sarktığını görebiliyordum. Durum daha da kötüleşmeden onu en kısa sürede annesiyle telefona bağlamam gerekiyordu.

"Evet, hadi şuna bir bakalım," dedim kolunu tutarak. "İyi olacaksın. Rahatlamaya çalış."

Arabama vardığımızda yolcu kapısını açtım ve oturmasını bekledim. Daha sonra telefonumu çıkardım.

Kişilerimde babamın numarasını ararken, "Annene iyi olduğunu ve sana ayak uydurmamasını söylemelisin," dedim. "Ona bir arkadaşımızın evinde film izlediğimizi söyle."

"Kalk seninki," dedi, başını geriye atıp gözlerini kapatarak.

Yüzünü tuttum ve gözlerini açtım. Bana o kadar nefretle baktı ki tekmeleyip kırabileceğim ve milyonlarca parçaya ayırabileceğim bir şey bulmak istedim.

Babamın bu gece olanları öğrenmesi durumunda neler olabileceğini hayal ederek, "Onu ara, yoksa bu iş gerçekten çirkinleşecek," dedim. Noah'ın annesinden bahsetmiyorum bile.

"Bana ne yapacaksın?" dedi, gözbebekleri daha da genişliyordu. "Biri bana tecavüz etsin diye beni geride mi bırakacaksın? Bekle... bunu zaten bir kez yapmıştın."

Anlıyorum -bunu hak ettim- ama alay etmeye zaman yoktu.

"Şimdi onu arıyorum. Eğer akıllıysan ona söylediklerimi söylersin."

Birkaç saniye sonra diğer hatta Raffaella'nın sesini duydum.

"Noah, iyi misin?"

Cevap vermeden önce bana baktı.

"Evet," diye yanıtladı beni rahatlatarak, "film izliyoruz. Eve biraz geç döneceğiz." Gözleri arabanın tavanına doğru döndü.

"Gittiğine çok sevindim tatlım. Nick'in arkadaşlarını seveceksin, sadece bekle..."

Bunu duyduğumda başka tarafa baktım.

"Elbette" dedi Noah.

"Yarın görüşürüz bebeğim. Seni seviyorum."

"Sen de. Hoşçakal."

Telefonu alıp cebime koydum.

Şoför tarafına doğru yürüdüm. Orada bekleyip Noah'nın uyuşturucuya karşı toleransının ne kadar iyi olduğunu görmemiz gerekecekti.

"Ateşliyim" dedi, gözleri kapalıydı ve bunu anlayabiliyordum; alnını ve boynunu ter kaplamıştı.

"Geçecek. Bunun seni endişelendirmesine izin verme," dedim ona, sözlerimin bana ihanet etmemesini umarak.

"Bu şeyin etkileri nelerdir?" Sesi sersemlemişti.

"Terleme, ateş ve üşüme. Seni yoruyor," dedim öyle olmasını umarak.

Eğer kusmaya başlarsa ya da kalbi çok hızlı atmaya başlarsa onu hastaneye götürmek zorunda kalırdım ve bunun sonu pek iyi olmazdı.

Yanakları kırmızıydı ve saçları alnına yapışuyordu. Bileklerinden birinin etrafında saç bandı olduğunu fark ettim. Üzerine eğildim ve onu çıkardım. En azından onun olabildiğince rahat olmasına yardımcı olabilirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, açıkça korkmuştu.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Bir kadınla asla çizgiyi aşan bir şey yapmamıştım ve Noah'nın benim yapacağımdan ne kadar korktuğunu görmek, taşaklara tekme atmak gibiydi.

Kızı yalnızca birkaç saattir tanıyordum ve beni çoktan yıpratmaya başlamıştı.

"Sana yardım ediyorum" dedim, uzun, renkli saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplayıp başının üstünde.

"Bunu yapmak için ortadan kaybolman gerekir," diye geveledi.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Onun diğerlerinden daha fazla cesareti vardı tanıştığım kız. Kiminle oynadığını bilmiyordu, kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmiyordu ama bu bir şekilde canlandırıcıydı.

Bana yumruk attıktan hemen sonraki bakışını düşündüm. Tamamen beklenmedik bir şeydi; ilk kez biri bana sonsuza kadar yumruk atmıştı.

İçgüdüsel olarak sağ elini tuttum ve şişmiş eklemlerine baktım. Elini bu şekilde bırakmak için tüm gücünü harcamış olmalı. Onun adına üzüldüm. Noah'ya doğru şekilde yumruk atmayı öğrettiğimi hayal ettim.

Beni endişelendiriyordu. Artık saçları yüzünü kapatmadığından daha önce gözümünden kaçan bazı özellikleri fark ettim. Boynu güzeldi, elmacık kemikleri karşı konulmaz çillerle kaplıydı. Bu beni nedense gülümsetmişti. Kirpikleri uzundu ve yanaklarına gölge düşürüyordu ama asıl gözüme çarpan şey sol kulağının hemen altındaki küçük dövmeydi.

Bu bir düğümdü, sekiz rakamı.

Aynı dövme için üç buçuk yıl önce yaptırdığım koluma baktım. Kolayca çözülmeyen mükemmel bir düğümdü ve bu yüzden onu seçmiştim. Bu, eğer her şey doğru bir şekilde bir araya gelirse, kafanızı kullanırsanız sonucun yıkılmaz olabileceği anlamına geliyordu. Aslında o dövme veya

başka bir şeyi nasıl yaptırdığını anlamadım; bu, onun hakkında kafamda yarattığım imajla çelişiyordu.

Parmağımı benimkine kıyasla çok küçük olan dövmenin üzerinde dikkatlice gezdirdim ve ikimizin de tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Noah bilinçsizce seğirdi ve midemin derinliklerinde garip, rahatsız edici bir şey hissettim.

Emniyet kemerimi taktım, direksiyonu tuttum, arabayı vitesine taktım ve yola odaklanmadan önce dövmesine baktım. Şans eseri yalnızca bir bira ve bir shot için zamanım vardı, bu yüzden gönül rahatlığıyla eve gidebildim.

Dışardaki ışıklar her zamanki gibi açıktı. İnanılmaz derecede geç olmuştu ve annemle babamın yatakta olması için dua ettim. Noah görev dışıydı ve babamın bizi yakalamasına izin veremezdim.

Arabamı park edip gürültü yapmamaya çalışarak dışarı çıktım. Noah'nın emniyet kemerini dikkatlice çözdüm ve onu kollarıma aldım. Yanıyordu. Ateşinin tehlikeli bir hal alabileceğinden endişeleniyordum.

"Neredeyiz?" zar zor duyabildiğim bir sesle sordu.

Onu sakinleştirmek için "Evim," dedim ve onu rahatsız etmeden kapıyı açabilmek için döndüm.

Oturma odasındaki masa lambasının zayıf ışığı dışında içerisi tamamen karanlıktı. Raffaella oraya taşınır taşınmaz

geceleeri bir veya iki ışığı açık bırakmayı takıntı haline getirmişti.

Noah'nın bilincinin hâlâ yerinde olması bana tuhaf geliyordu ve onu orada daha rahat bırakabilmek için onu hemen yatağına götürdüm.

"Hayır" dedi korkuyla.

"Şimdi sakın ol" dedim, beni ne kadar sıkı tuttuğına hayret ederek.

"Beni yalnız bırakma. Korkuyorum." Sesinde panik vardı. Garipti çünkü onu korkutan kişinin ben olduğumdan emindim ve neden benimle kalmak istediğini hayal edemiyordum.

"Noah, burası senin odan," dedim yatağına oturup onu kucağıma alarak.

Gözlerini açtı ve onlarda dehşeti gördüm.

"Işık," diye mırıldandı, sanki sözcükleri zar zor telaffuz edebiliyormuş gibi.

Bu garipti. Hiç ışık yoktu.

"Aç şunu," diye neredeyse yalvardı.

Onu birkaç saniye gözlemledikten sonra onu korkutan şeyin odasında olmam, uyuşturucu ya da zar zor hareket edebilmesi olmadığını fark ettim; karanlıktı.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordum, üzerine eğilip komodinin üzerindeki lambayı açarak.

Vücudu anında rahatladı.

Kaşlarımı kaldırdım ve bu piliç nasıl bu kadar karmaşık olabiliyor diye kendime sordum. Ayağı kalktım, onu

yastıkların yanına yerleştirdim ve sonra bir süre orada durup nefes almasının normal olduğundan emin oldum. Oldu. Noah güçlü bir kızdı.

"Odamdan çık," diye emretti bana ve ben de çıktım. Sanırım bütün gece yaptığım en akıllıca şeydi bu.

O sabah gözlerimi açtığımda kendimi çok kötü hissettim. hayatımda ilk defa ışık beni rahatsız etti. Başım deli gibi ağrıyordu ve her tarafım tuhaftı. Açıklaması zordu ama bedenimde meydana gelen her hareketin, her hissin farkındaydım ve bu rahatsız edici, rahatsız edici, üzücüydü. Sanki bir haftadır hiçbir şey içmemişim gibi boğazım kurumuştı.

Banyoya doğru ilerledim ve aynada kendime baktım.

Tanrım, ne kadar korkunç!

Sonra hatırladım.

Ve vücudum tepeden tırnağa titriyordu.

Gözlerim şişmişti, saçlarım dağınıktı ve eski bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ama geri çektiğimi hatırlamıyorum. Elbisemi çıkardım, ağzımdaki o acı tadı temizlemek için dişlerimi fırçaladım, pijama şortumu ve en sevdiğim delikli tişörtümü giydim.

Anılar stop motion fotoğraflar gibi aklımdan geçti. İlaçlar. Tek düşünebildiğim buydu. Birisi bana ilaç vermişti. Uyuşturucu kullanmıştım, bir yabancının arabasına

binmiştim, salaklarla dolu bir partiye gitmiştim... ve bunların hepsi bir kişinin hatasıydı.

Yatak odamdan çıkıp kapıyı çarptım ve Nicholas'ın odasına gittim.

Kocaman bir yatakta, koyu renk bir battaniyenin altında bir kişinin olduğu, ayı mağarasına benzeyen bir yerin kapısını açmadan önce kapıyı alma zahmetine girmedim.

Yanına gittim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki birisinin bana ilaç vermesi onun suçu değilmiş gibi orada uyuyan kişiyi kütük gibi sarstım.

"Lanet olsun" diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Dağınık saçları koyu renk saten çarşafların üzerinde kamufle edilmişti. O ortaya çıkana kadar kapağı sertçe çektim. Umurumda değildi.

Neyse ki çıplak değildi ama beyaz boxer'ı beni bir anlığına şaşırttı. Yüzüstü uyuyordu ve bana geniş sırtının, uzun bacaklarının ve -bunu söylediğim için kusura bakmayın- muhteşem kıının mükemmel bir panoramasını sunuyordu.

Ama kendimi gerçekten önemli olana odaklanmaya zorladım.

"Dün gece ne oldu?" Uyanması için kolunu sallayarak neredeyse bağırıyordum.

Homurdandı ve gözleri hâlâ kapalıyken elimi tuttu ve tek hamlede beni yatağına çekti.

Yanına çöktüm ve kurtulmaya çalıştım ama nafileydi.

Nihayet gözlerini açmadan önce, "Kafanız iyiyken bile enenizi kapatamazsınız" dedi.

İki mavi süsen benimkine odaklanmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bileğimi bırakıp doğrulup otururken.

Hemen yataktan kalktım.

"Dün gece ben bu işin dışındayken bana ne yaptın?" En kötüsünden korkarak sordum.

Eğer o piç bana bir şey yapsaydı...

"Ah, hepsini ben yaptım," dedi küçümseyerek ve sonra güldü. Onun göğsüne vurdum.

"Moron!" Yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissederek bağırdım.

Beni görmezden geldi ve ayağa kalktı.

Sonra odaya biri ya da bir şey girdi: sahibininki gibi koyu renk saçlarla kaplı, o lanet oda kadar karanlık bir yaratık.

"Hey Thor, aç mısın oğlum? Sana lezzetli bir ikramım var mı?" Bunu söylerken bana gülümsedi.

"Ben gidiyorum." Kapıya doğru yürüdüm. O salağı bir daha asla görmek istemiyordum ve ruh halimin daha da kötü hale gelmesi gerektiğini biliyordum.

Nicholas beni odanın ortasında yakaladı ve neredeyse onun çıplak göğsüne çarpacaktım.

"Dün gece olanlar için üzgünüm." Birkaç mucizevi saniye boyunca onun içtenlikle özür dilediğini düşündüm. Ne kadar yanılmışım: "Ama tek bir kelime bile söyleyemezsin, yoksa mahvolurum." Artık tek isteğinin kışını kurtarmak olduğunu biliyordum. Bana gelince, onun umurunda bile değildi.

Acı bir şekilde güldüm. "Geleceğin avukatı böyle söylüyor."

"Tuzağını kapalı tut." Yorumumu görmezden geldi.

"Ya da ne?"

Bana baktı ve sonra parmağını sağ kulağımın altına, benim için özel bir anlamı olan yere dokundurdu. "Yoksa o düğüm seni tutacak kadar güçlü olmayabilir." Dövmem ya da ne kadar güçlü olduğum hakkında ne biliyordu?

"Sen beni görmezden gelmeye ne dersin, ben de seni görmezden geleceğim. Birlikte olmamız gereken kısa anlarla ilgileneceğiz. Kulağa hoş gelmek?" Onun etrafında dolaştım ve oradan ayrıldım.

Thor kuyruğunu sallayarak gidişimi izledi.

En azından köpek artık benden nefret etmiyor, dedim kendimi teselli etmek için.

Hemen odama geri döndüm. hatırlamamayı sevmedim ne olmuştu - hiç de değil. Nicholas bende ona asla göstermek istemediğim bir şey görebilirdi ve o anda ondan nefret etmeme neden olan da buydu. Onu bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar güçlü bir şekilde reddetmeyi başardığımı anlamakta zorlanmıştım ama Nicholas Leister'in bir insanda kesinlikle nefret ettiğim her şeyi temsil ettiğini düşünürsem bu normaldi: şiddetliydi, tehlikeliydi, istismarcıydı, yalancıydı. , tehdit... beni ters yöne koşturmaya iten her şey.

Çantamın yatağın üzerine atıldığını gördüm. Telefonumu alıp prize taktım. Lanet olsun, Dan beni öldürecekti. Dün

gece onu arayacağıma söz vermiştim. Duvarlara tırmanıyor olmalıydı. Lanet Nicholas Leister! Her şey onun hatasıydı!

Telefonumu açıp mesajlarımı açtığımda yeni mesaj olmadığını, cevapsız çağrı olmadığını gördüm. Bu çok tuhaftı.

Dışarısı çok güzeldi, plaja gitmek ya da o muhteşem havuzda ilk kez yüzmek için mükemmel bir gün. Eğer daha iyi bir ruh halinde olsaydım, dışarı çıkıp güneşlenirdim, güzel bir kitap okurdum ve olanları, daha da kötüsü, olabilecekleri unutmaya çalışırdım. Kafamda bu düşüncelerle büyük, süslü dolabıma doğru yürüdüm. Bir çekmecedeki bir sürü mayo gördüm ama tek parça bir parça bulana kadar aramayı bırakmadım.

Aynada çıplak vücuduma baktım, utandığım yere özellikle dikkat ettim. Ama bunu aklımdan çıkarmaya karar verdim. Sonuçta evdeydim.

Sabahlık ve mor bir havluya o evdeki ilk kahvaltımı yapmak için yatak odamdan çıktım.

Burada dolaşmak rahatsız ediciydi. Küçük bir kızken bir arkadaşımın evinde kaldığımda ve geceleri tuvalete gitmek istediğimde ama ailesinden biriyle karşılaşmaktan korktuğum için gitmediğimde hissettiğim aynısını hissettim. .

Alt katta annemi beyaz ipek sabahlığı ve sandaletleriyle, takım elbise giyen Will'le birlikte çalışmaya hazır buldum.

"Günaydın Noah" dedi. "Nasıl uyudun?"

Bilincimin kapalı olduğu ve şiddetli bir baş ağrısının olduğu göz önüne alındığında, inanılmaz bir şeydi bu.

"Geçtiğim en iyi gece değildi" diye yanıtladım.

Yanağımdan öpmek için yanıma geldi.

"Nick ve arkadaşlarıyla eğlendin mi?" umutla sordu.

Ah anne, hayal bile edemezsin. Yeni üvey oğlunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

William arkamdan, "Şeytandan bahset," dedi ve Nick içeri girer girmez masadan kalktı.

"N'aber millet?" dedi buzdolabına giderken.

"Dün gece eğlendin mi?" annem ona sordu. "Film nasıldı?"
Film?

"Ne?" diye sormaya başladım ama Nick buzdolabını hızla kapattı ve buz gibi bir bakışla arkasını döndü.

"Harikaydı, değil mi Noah?"

Orada ona sahip olduğumu fark ettim. Gerçeği söylesem babasının ne diyeceğini kim bilebilirdi? Hatta polise gidebilir ve reşit olmayan birine - bana - alkol teklif etmesinden dolayı onu ihbar edebilirdim, çünkü birisinin bana ilaç vermesine izin vermişti ve tabii ki beni yolun ortasında bırakmıştı.

Neyden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını bakışlarımla ona belli ederken bundan daha fazla keyif alamazdım.

Annemin gerginleşmesini izleyerek, "Gerçekten hatırlamıyorum," diye cevap verdim. " *Düşmanla mı Uyuyordu yoksa Trafik mi ?* " Onu bu durumda görmek hoşuma gidecekti ama o sadece güldü ve yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

"Sanırım *Cruel Intentions*'ı kastediyorsun ," diye yanıtladı ve en sevdiğim filmlerden birinin adını vererek beni şaşırttı. İronik, iki ana karakterin birbirlerinden nefret eden üvey kardeşler ve üvey kız kardeşler olduğunu düşününce...

Bir şeyler döndüğünü hisseden annem, "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Hep bir ağızdan "Hiçbir şey" dedik ve bu beni daha da rahatsız etti.

Bir an için karşı karşıya kaldık: Onu korkutmaya çalışıyordum; bana eğlendiğini anlatmaya çalışıyordu.

"Taşınacak mısın yoksa?" diye sordum, buzdolabına ulaşmaya çalışırken.

"Bak Freckles, eğer aynı çatı altında yaşayacaksak seninle bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor."

"Bir fikrim var" dedim. "Sen içeri girdiğinde ben dışarı çıkıp seni gördüğümde seni görmezden gelmeye ve sen konuştuğunda seni duymuyormuş gibi davranmaya ne dersin?" Onunla tanıştığım ana lanet ettim.

"Kusura bakma, giriş-çıkış kısmında takıldım" dedi o sapık sırtarak beni utandırdı.

Lanet olsun.

İğrençsin, dedim ve sonunda pes edip portakal suyunu alıncaya kadar onu kenara itmeye çalıştım.

Annem bir elinde bir fincan kahve, diğer elinde bir gazeteyle yürüyüp gitmişti. Ne istediğini biliyordum: Nicholas'la iyi geçinmemi, arkadaş olmamızı ve bir

mucizenin gerçekleşmesini ve böylece onu hiç sahip olmadığım kardeşim gibi sevmemi istiyordu.

Saçma.

Adanın yanındaki banklardan birine oturdum ve meyve suyunu kristal bardağına döktüm. Nicholas eşofman altı ve atlet giyyordu. Kolları biçimliydi ve on dakika içinde iki adama yumruk attığını gördükten sonra ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Kahvesiyle arkasını döndüğünde şunu gördüm: dövme. Benim boynumda olanın aynısı onda da vardı. Aynı düğüm, benim için çok şey ifade eden o sembol. O canavarın kolunda da aynı düğüm vardı.

Yanıma gelip önüme oturduğunda, neye baktığımı fark edene kadar beni izlerken göğsümde keskin bir acı hissettim. Daha sonra kahvesinden bir yudum aldı, fincanını masaya koydu ve eğildi.

"Ben de şaşırdım" dedi.

Kendimi rahatsız hissettim, açığa çıktım.

"Yani ortak bir noktamız var gibi görünüyor" diye devam etti. Aynı dövmeye sahip olmamızdan da pek memnun görünmüyordu.

Ayağına kalktım, saç tokamı çıkardım ve dövme görünmez oluncaya kadar saçlarımin düşmesine izin verdim. Sonra dışarı çıktım. Söylediğı son şey içimde bir şeyleri değiştirmişti, sanki o dövmenin ardındaki anlamı biliyormuş gibi, sanki anlamış gibi...

Arka bahçeye gittim. Güzel bir deniz manzarası vardı ve tuzlu esinti sıcak ve hoş kokuluydu. İnkâr edemezdim: Artık burada yaşadığım için manzarayı ve suyun bu kadar yakın olmasını seviyordum.

Dikdörtgen şeklindeki havuzun yanındaki ahşap şezlonglara doğru yürüdüm. Havuzun köşesinde bahçenin yanında egzotik ama zarif bir hava veren bir çeşme vardı. Bahçenin solundaki uçurumun yanında, mülkün güzel bir manzarasını sağlamak için iki devasa kayanın arasına stratejik olarak yerleştirilmiş bir jakuzi vardı.

Bunun tadını çıkarmaya karar verdim, etrafta kimsenin olmadığından emin olarak elbisemi çıkardım ve önümüzdeki hafta biraz güneş ışığına çıkıp güzel bir bronzlaşmaya çalışacağımı düşünerek arkama yaslandım. Yaz tatilinden geriye kalanların tadını çıkarmam gerekiyordu çünkü bir ay sonra yeni ve son derece pahalı okulumda derslere başlayacaktım. Telefonumu aldım ve arkadaşlarımdan ya da daha da önemlisi erkek arkadaşım Dan'den gelen cevapsız çağrı olup olmadığına baktım.

Hiç bir şey.

Bu canımı sıktı ama beni etkilemesine izin vermedim. Arayacaktı, bundan emindim. Ona gitmem gerektiğini söylediğimde çıldırdı. Dokuz aydır çıkıyorduk ve o benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı. Onu seviyordum, onu sevdiğimi biliyordum çünkü o beni asla yargılamamıştı. ona ihtiyacım olduğunda oradaydım... ve üstelik çok ateşliydi. Başladığımızda kendimi zor tutuyordum, gezegendeki en

mutlu genç bendim. Daha sonra başka bir ülkeye kaçmak zorunda kaldım.

Ona mesaj attım:

Buradayım ve seni özledim, keşke yanında olsaydım, bunu aldığımda beni ara.

Mesaja baktım. En son otuz dakika önce çevrimiçi olmuştu. İç çektim, telefonumu sandalyenin üzerine koydum ve havuza gittim.

Su mükemmel sıcaklıktaydı, ben de uzandım, ellerimi kaldırdım ve suya daldım. Aynı zamanda özgürleştirici ve canlandırıcıydı. Yüzdüm, gerginliği atmanın ve biraz egzersiz yapmanın tadını çıkardım.

On beş dakika sonra dışarı çıktım ve şezlonga uzanıp güneşin büyüsunü gerçekleştirmesine izin verdim. Kimsenin cevap verip vermediğini görmek için telefonu elime aldım ve Dan'in bağlandığını ancak yazmadığını gördüm. Bu kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Tam o sırada Beth her zamanki gibi dedikoducu bir tavırla yazdı.

Hey bebeğim, naber? Benimle konuş.

Gülümsedim ve biraz nostaljik bir tavırla cevap verdim: Üvey kardeşim hayal edebileceğimden daha kötü ama onunla yaşamak zorunda kalacağım fikrine alışmaya çalışıyorum. Sizinle birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi hayal bile edemezsiniz. Seni özledim!

Ona yazarken boğazımda bir düğüm oluştu. Beth ve ben aynı voleybol takımındaydık. Son iki yıldır kaptanlık

yapıyordum. Artık ben gittiğime göre, o devralmıştı. Mutluydu ve bu beni de mutlu etti. En azından benim gitmemden iyi bir şeyler elde edebilirdi... takım kaptanı olmak istediğini bana hiç söylememiş olsa bile.

Muhtemelen abartıyorsun! Bir milyoner olarak yeni hayatınızın tadını çıkarın. Her zaman söylediğim gibi: annen onları nasıl seçeceğini biliyor! Hahaha.

Bu sözden nefret ettim. Bunu bana bir kereden fazla söylemişti. İnsanların annemin para için evlendiğini düşünmelerine dayanamıyordum. O öyle değildi, her şeydi; o da benim gibi basit şeylerden hoşlanıyordu. William'la gerçekten ona aşık olduğu için evlenmişti.

Bu konuda hiçbir şey söylememeye karar verdim. Tartışmak istemedim, özellikle de binlerce kilometre uzaktayken.

Daha sonra bana bir fotoğraf gönderdi.

O ve Dan, yüzleri kızarmış ve kollarını kavuşturmuşlardı. Dan sarışın ve kahverengi gözlüydü; görülmeye değer bir manzaraydı. Onu bu kadar mutlu görmek beni üzdü. Ben yola çıkalı kırk sekiz saat bile olmamıştı. Biraz daha üzgün olabilir, değil mi? Ona şunu sormadan edemedim:

Şu anda onunla birlikte misin?

Cevabının gelmesi biraz zaman aldı ve bu beni endişelendirdi.

Evet, Rose'un evindeyiz. Ona yakında seninle temasa geçmesini söyleyeceğim.

Ne zamandan beri Beth'in erkek arkadaşına mesajlarımı cevap vermesini söylemesine ihtiyacım oldu?

Bir dakika sonra Dan'den gülen emojili bir mesaj geldi:
Hey bebeğim, beni hâlâ özledin mi?

Kesinlikle evet, yaptım! Bağırarak istedim ama kendimi tuttum ve ruh halim kötüleşerek cevap verdim:
Neden yapmıyorsun?

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Onun oyalanmasından nefret ediyordum.
Tabii ki biliyorum. Sensiz aynı değil. Ama gitmem lazım. Daha sonra arayacağım, tamam mı? Seni seviyorum.

Bunu okuduğumda midemde binlerce kelebek uçtu.
Ona veda mesajı attım ve telefonumu bir kenara koydum.

Onunla konuşmak, sesini duymak için sabırsızlanıyordum. Onu günün her saniyesinde özlememek için ne yapmam gerektiğini çözemedim.

Bahçeye doğru gelen sesleri duydum. Hızla döndüm, elbisemi aldım ve başımın üzerine fırlattım.

Nick'in yanında üç adam daha vardı.

Bok.

Onları önceki gün partide görmüştüm. Biri ten rengiydi, neredeyse Nick kadar uzundu, altın sarısı saçları ve mavi gözleri vardı. Siyah gözle karşılaştırıldığında biri daha kısaydı. Bu beni şaşırtmadı. Nick'i çalışırken görmüştüm ve arkadaşlarının da aynı derecede şiddet yanlısı ve pervasız olduğunu varsayabiliyordum. Sonuncusu gerçekten gözüme çarptı, muhtemelen bana doğru yürüyen ilk kişi olduğu için.

Saçları koyu kahverengiydi ve gözleri gece kadar siyahtı. Çok ama çok korkutucuydu, özellikle de kollarını kaplayan dövmelerle.

"Hey, yakışıklı... az önce fantezilerimden çıkıp buraya mı geldin?" diye sordu yanımdaki şezlongda yatarken.

Nick sırtarak diğerinin üzerine çöktü.

"Affedersin?" diye sordum.

Güldü ve Nick'e baktı.

"Haklıydın, o canlı biri" dedi ve beni rahatsız etti.

İğrenç biriydi. Diğer iki adam havuza atladılar ve her yere su sıçrattılar. Su elbisemin vücuduma yapışmasına neden oldu.

"Dikkatli olun pislikler!" Nick bağırdı ve havlumu alıp kurulamak için kullandı.

"Siz bu yöne su sıçratmaya devam edebilirsiniz," dedi üç numaralı adam, artık sırılsıklam elbisemin altından açıkça görülebilen göğüslerime şaşkın şaşkın bakıyordu. "On beş yaşındaki bir çocuk için çok çekicisin."

"On yedi yaşındayım ve bana böyle bakmaya devam edersen anatominin belli bir kısmını alırım ve ona ciddi zarar veririm," dedim elbiseyi bedenimden çekerek.

Nicholas havluyu bana geri uzattı ve ben de üzerimi örttüm.

"Bırak şunu dostum" dedi. "Aksi takdirde onu susturmak için suya atmak zorunda kalacağım ve burada, olduğum yerde kalmayı tercih ederim."

"Affedersin?" dedim kıkırdayarak. Nick'in mayosu vardı ve ben onun çıplak göğsünü ve dövmelelerini muhteşem bir şekilde görebiliyordum.

Ray-Ban'lerini çıkardı ve mavi gözleriyle bana baktı. Güneşin altında olağanüstü görünüyorlardı ve bir anlığına şaşkına döndüm.

"Dün gece bana vurduğunu unuttuğumu sanmıyorsun, değil mi?" Hala ağrıyan eklemlerime baktım. Çenesi biraz morarmamıştı bile.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Diye sordum. O benden daha iyi olmaya başlamıştı.

"Nick, bu pilici seviyorum. Bizimle daha sık dışarı çıkması gerekiyor," dedi dövmeli adam kalkıp havuza dalmadan önce.

"Dinle Çiller, benimle istediğin gibi konuşamazsın," diye uyardı beni. "Şu adamları görüyor musun? Bana saygı duyuyorlar, nedenini biliyor musun? Çünkü onları bir çırpıda kışına sokabileceğimi biliyorlar. Bu yüzden benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, mesafemi koru, her şey yoluna girecek.

O konuşurken kendi kendime en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm.

"Canım istediğinde seni babana ispiyonlayabilecekken, beni tehdit edebilecek kişinin sen olduğunu düşünmen komik," dedim.

Dişlerini sıktı. Gülümsedim. Noah bir, Nick sıfır.

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin Noah, inan bana."

Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiği için biraz güneş losyonu almak için eğildim. "O halde sana hak etmekten ışıık yılı uzakta olduğun saygıyla davranmamı ummayı bıraksan iyi olur. Dün geceyle ilgili ayrıntıları anlatmamı istemiyor musun? O zaman küçük lafları bırak ve erkek arkadaşlarına beni rahat bırakmalarını söyle.

Cevap veremedi. Adamlardan biri havuzdan çıktı ve yanıma oturdu. Vücudundan sular her tarafıma damlıyordu ve sinirlenerek geri çekildim.

"Bu konuda yardım ister misin bebeğim? Sırtına sürtebilirim."

"Geç şunu, Hugo. Küçük kız kardeşim ve ben önemli bir konuşma yapıyoruz, diye emretti Nick ona.

Hugo bunu iki kez duymaya gerek kalmadan ayağa kalktı. İyi.

"Bu gece birlikte mi olacağız?" diye sordu. Nick başını salladı. "Risk yüksek kardeşim, ne olursa olsun bu yarışları kazanmamız gerekiyor."

Nick'in gözleri ona ok attı. İlginç.

yarış kelimesini mi duydum ?

"Git dedim."

Hugo bir an şaşkın göründü, sonra bana baktı ve çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi göründü.

O ve diğer arkadaşları gittiklerinde arkamı döndüm ve üvey kardeşime baktım.

"Yarışlar mı?"

Nick gözlüğünü tekrar taktı ve güneşe doğru uzandı.

"Cevap istemiyorsanız soru sormayın."

İlgimi çekerek dudağımı ısırdım ama yine de ona baskı yapmayacaktım. Nicholas Leister'ın bulaştığı şey beni daha az ilgilendiremezdi.

Ya da öyle düşünmüştüm.

O öğleden sonra annemle biraz vakit geçirmeye karar verdim. O gece William'ın şirketi bir gala veriyordu ve bana ailecek gitmemiz gerektiğini söylemişti. Bu konuda pek heyecanlanmadım ama işin içinden çıkmanın mümkün olmadığını biliyordum: William bu etkinlik üzerinde aylardır çalışıyordu ve bizim de orada olmamız bekleniyordu.

Kendimi annemin soyunma odasındaki kanepede otururken buldum. Onun yatak odası benimkinden bile daha gösterişliydi. Krem tonlarında dekore edilmiş, California kral yataklı oda lüks bir otel odasına benziyordu ve iki gömme dolabı vardı. Bir insanın buna bile ihtiyacı olduğunu hiç düşünmezdim ama William'ın sahip olduğu yüzlerce gömleği, kravatı ve takım elbiseyi görünce anladım.

O gece annem için önemli olacaktı. Açıkçası, pek çok yakın arkadaşım, önemli sektör başkanları ve hukukçular orada olacaktı; bunların hepsi annemle şahsen tanışma onuruna sahip değildi. O kadar gergindi ki komikti.

"Anne, ne giyersen giy harika görüneceksin. Neden biraz rahatlamıyorsun?"

Parlak bir gülümsemeye bana baktı. Onu bu kadar mutlu görmek harikaydı.

"Teşekkürler Noah," dedi, görmem için beyazlı yeşilli bir elbiseyi bana doğru tutarak. "Yani bu mu?"

Akşamın neler getireceğini düşünerek başımı salladım. Eğer Nicholas başını belaya sokmak için tekrar yola çıkacaktı, o zaman ben de aynısını yapmakta özgür olacaktım - ya da teselli olarak kendime öyle söyledim.

Annem, "Elbisen de harika," dedi ve onu zihnimde bir kez daha gördüm. "Tatlım, surat asma, sırf bir günlüğüne biraz giyindin diye ölmeyeceksin."

"Özür dilerim" dedim. Ruh halim son zamanlarda inişli çıkışlı bir seyir izliyordu. "Akşam yemeğine ve galaya gitmek pek havamda değil."

"Eğlenceli olacak, söz veriyorum" dedi beni neşelendirmeye çalışarak.

Dan'i, beni o gece giydiğim elbiseyle görmeyi ne kadar isteyeceğini düşündüm. Değer verdiğim kimse beni fark etmeyecekse güzelleşmenin ne anlamı vardı?

"Eminim" dedim, mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak. "Sanırım gidip hazırlanmalıyım."

Annem yaptığı işi bırakıp yanıma geldi.

"Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim canım. Bu çok şey ifade ediyor."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

"Merak etme." diye cevapladım ve kollarını bana dolamasına izin verdim. Bu temasa ne kadar ihtiyacım

olduğunu fark ettim, özellikle de önceki gece yaşananlardan sonra. Ona sımsıkı sarıldım ve birkaç dakikalığına her şey tıpkı küçüklüğümdeki gibi geldi.

Gözümü Noah'nın üzerinde tutmam gerekecekti. Eğer babam ne yaptığımızı öğrenseydi, bir gece önce işler kötüye gidebilirdi. Artık evde ikiden fazla kişi olduğu için özel hayatımı nasıl gizleyeceğim konusunda endişeleniyordum. İki dünyanın birbirine karışmasına izin vermedim. Bu konuda dikkatliydim; öyle olmam gerekiyordu.

Her yıl olduğu gibi çölde yarışlar yapıyorduk ve o gün benim de orada olmam gerekiyordu. Çılgındılar: Rock müzik, uyuşturucular, pahalı arabalar ve güneş doğana ya da polisler gelene kadar yapılan yarışlar ama hepsi hiçliğin ortasında gerçekleştiği için bizi neredeyse hiç rahatsız etmediler. Kızlar çılgına dönmüştü, herkes içmişti ve adrenalin, bunu hayatınızın en güzel gecesine dönüştürmek için mükemmel bir ekstra bileşendi; tabii kaybeden siz olmadığınız sürece.

Ronnie'nin çetesi her zaman bizimle rekabet ederdi. Kazanan, kaybedenin arabasını ve bahislerden elde edilen tüm parayı elinde tutacak. Tehlikeliydi, bunu ilk elden biliyordum ve bu nedenle iş işin içine girince herkes bana

güvendi. Ronnie ve ben dostça bir anlaşma yapmıştık ama bu anlaşma bir kağıt parçasını yırtmak kadar kolay bir şekilde bozulabilirdi ve o gece kazanmak bir yana, tetikte olmam gerekiyordu.

Noah'nın çenesini kapalı tutması gerekiyordu, bu yüzden galanın yapılacağı otele gitme zamanı gelmeden kapısında durdum.

Kapıyı üç kez çaldım ve dışarı çıkana kadar neredeyse bir dakika bekledim.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Onun yanından geçerek odasına girdim. Babam annesiyle evlenmeden önce o benimdi.

"Bunun eskiden benim spor salonum olduğunu biliyor musun?" dedim yatağına doğru yürürken.

"Ah hayır, zavallı küçük zengin çocuk makinelerinden vazgeçmek zorunda kaldı" diye şaka yaptı.

Onu korkutmak amacıyla ona baktım ama gözlerim vücudunun hatlarını tararken, ona hayran olmadan duramadım. Arkadaşlarım haklıydı, çok ateşliydi ve durumum göz önüne alındığında bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Saçları özenle toplanmış, bukleler yüzünü çevreleyecek şekilde topuz yapılmıştı. Aynı zamanda zarif ve rahat görünüyordu. Ayağına kadar uzanan ve hayal gücüne pek yer bırakmayan açık mavi elbise dışında beni en çok şaşırtan şey makyajıydı: Teni kaymaktaşı gibi, gözleri ise iki dipsiz kuyu gibiydi. Genelde bol makyajlı kızlardan hoşlanmazdım ama

itiraf etmeliyim ki o uzun kirpikler bende uzanıp onlara dokunma isteği uyandırıyor ve o kırmızı dudaklar her erkeğin aklını kaybetmesine neden olabiliirdi.

Beni ele geçiren beklenmedik arzuyu dizginlemeye çalıştım ve aklıma gelen ilk kötü sözü söyledim.

"Boya işini kim yaptı?" Diye sordum. Yanaklarındaki kanın arttığını gördüğümde derisinin altına nüfuz ettiğini anlayabiliyordum.

"Gözlerini benden uzak tut diye yaptım bunu" dedi ve dönüp komodinin üzerinden bir kolye aldı. Çıplak sırtını ve elbisenin ipek kumaşını şelale gibi görebiliyordum.

Farkına bile varmadan yanına gittim. Parmaklarım o kadar yumuşak görünen cildi hissetmek için ağrıyordu ki...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Onu yakından görünce tek bir ıl bile görünmediğini fark ettim.

Kolyeyi elinden aldım ve sanki ona yardım edecekmiş gibi kaldırdım. Ama açıkça bana güvenmedi.

"Hadi ama küçük kardeşim, ben o kadar kötü bir adam mıyım?" Ona sordum, aynı zamanda kendime de ne yaptığımı sordum.

"Sen en kötüsüsün," dedi ve onu geri aldı. Teninin tenimi sıyırdığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Lanet olsun!

Onun neden olduğu duygulardan dolayı hayal kırıklığına uğrayarak geri adım attım. Arzum kontrolü ele geçiriyordu

ve ona dokunamamakla kalmayıp, ona zar zor bakabildiğimi düşünmek de beni öldürüyordu.

Kolyesini ustaca takarken, "Bu gece ağzını açmayacağından emin olmak için geldim," dedim.

"Ne hakkında konuşmuyorsun?"

Neredeyse sarhoş edici olan parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakındım.

Galadan sonra yapmam gereken işler olduğunu biliyorsun ve babama gitmem gerektiğini söylediğimde akıllıca yorumlar yapmanı istemiyorum.

dava üzerinde çalışman gerekecek , değil mi?"

Sırıttım.

"Anladın. Mükemmel. Görüşürüz kardeşim."

"O kadar hızlı değil Nicholas." Kapıdan birkaç adım uzakta durdum ve adım yüksek sesle söylediğinde midemde oluşan gıdıklamayı fark ettiğimde donup kaldım. "Bütün bunlardan ne çıkarım olacak?"

Arkama döndüğümde yüzünde kendini beğenmiş, neredeyse kalp şeklinde bir gülümseme vardı.

"Anlayacağın, senin hayatını cehenneme çevirmek için zamanımı harcamayacağım."

Noah tek kaşını kaldırdı.

"Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"İnan bana, sen de öğrenmek istemezsin."

"Galadan ayrılırsan beni de yanında götürürsün. Başka birinin partisinde tanımadığım insanlarla çevrelenmek kadar bana çekici gelen hiçbir şey yok."

"Üzgünüm Çiller ama senin de fark etmiş olabileceğin gibi taksi şoförlüğü benim arzuladığım bir iş değil." Bunu söylerken tasarımcı kıyafetimi işaret ettim.

"O halde ikimizi de kapsayan bir bahane bul çünkü sen gizli yasadışı yarışlarına giderken ben mükemmel kızı oynamayacağım."

Bok. Bunu söylediğini duymak bile beni tedirgin ediyordu.

Tamam, sanırım bir şeyler uydurabilirim, dedim sırf onu oyalamak için. Gitme zamanım geldiğinde farkına bile varmadı.

"Herkesi kandırmayı nasıl başardığın hayret verici," dedi. "Annemin senin mükemmel bir evlat olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

"Birçok yönden mükemmelim bebeğim." Elimde değildi; sohbetten keyif alıyordum. Bu kızla tartışmak oldukça heyecan vericiydi. "Ne zaman canın isterse, sana göstereceğim."

Bana kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. Normalde kızları sopayla dövmezdim. Tek bir bakış ve hepsi beni memnun etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir temsilcim vardı: kadınlar bana hem saygı duyuyor hem de tapıyorlardı. Ben onlara keyif verdim, onlar da bana yerimi verdiler. On dört yaşımdan beri, yakışıklı bir yüzün ve güzel bir vücudun bir kadına neler yapabileceğini öğrendiğimden beri bu hep böyle olmuştu. Ama Noah vardı, varlığımdan hiç rahatsız olmadan her saniye bana bakıyordu.

"Kızlara onları yatağa yatırmalarını mı söylüyorsunuz?" diye sordu. "Eh, benimle bu işe yaramayacak, o yüzden gücünü kendine sakla." Sözlerini özümsemişimde pantolonumda rahatsız edici bir baskı hissedebiliyordum.

Elbisesini yırtıp ona her şeyi yaptığımı hayal ettim kadınları çılgına çevirdiğini biliyordum. Noah'ı adımı bağırmayı bırakana kadar çılgına çevirmek eğlenceli olurdu.

Lanet olsun.

"Bu konuda endişelenme. Ben kadınları severim, at kuyruklu ve çilli kızları değil."

"Asla at kuyruğu takmam, salak."

Güldüm ve rahatlamaya çalıştım. Şimdi onu at kuyruklu görmek istedim!

"Eh, sanırım bir anlaşma yaptık" dedim, gitme zamanının geldiğini düşünerek.

"Sanırım buraya gelip bana ne yapacağımı söylemenin bir anlaşma olduğunu düşünüyorsun?"

"Anladın küçük kardeşim. Şimdilik güle güle."

Gözleri buz gibiydi. Arkama bakma zahmetine girmeden yürüdüm ama dışarı çıkınca duvara yaslandım. Bunu kontrolden çıkarmama asla izin vermezdim. Bok. Kendimi... on üç yaşında bir çocuk gibi açığa çıkmış hissettim.

Telefonumu çıkardım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Partiden önce senin evine geleceğim.

Koridordaki merdivenlere doğru yürüdüm.

Gece gelmeden önce biraz stres atmam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu Anna'yla birlikte olmaktı.

Yirmi dakika sonra kapısının önündeydim. Anna o gece olacakları mükemmel bir şekilde örtbas ediyordu. Los Angeles'ın en önemli bankacılarından birinin kızıydı ve babalarımız birbirini üniversiteden beri tanıyordu. Anna olgunlaştıkça bana işkence ederek büyümüştü ve ben çocukken kendimi onun ayaklarına atmıştım ve bir kadına nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Birlikte öğrenmiştik ve ikimiz de diğerimizin nelerden hoşlandığını biliyorduk. Üstelik hiçbir zaman çizgiyi aşmadı ve hiçbir açıklama istemedi.

Gelip kapıyı açtığında onu odasına sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" Kapıyı kilitleyip kollarımı ona doladığımda sordu.

"Buna sikişmek denir. Bunu duymuş olabilirsiniz," diye yanıtladım onu yatağa fırlatırken.

Gülümsedi ve kışkırtıcı bir şekilde elbisesini yukarı çekti. Noah'nın aksine saçlarını açık bırakmıştı ve elbisesi o kadar kısaydı ki ilgimi çeken şeye ulaşmak için çok çalışmama gerek kalmıyordu.

"Geç kalacağız," diye şikayet etti, yüzünü yüzüme yaklaştırıp beni dudaklarımdan öptü.

"Umurumda olmadığını biliyorsun," dedim, o çilli cadı hayatıma ilk girdiğinden beri ihtiyacım olan sakinliği bulduğumda onu coşkuya sürükledim.

On beş dakika sonra kravatımı düzeltiyor ve Anna'nın balkonunda bir sigara yakıyordum.

Elbisesi yerine oturmuş halde, saçları taranmış, dudakları öpüşmekten şişmiş halde yanıma yaklaştı.

"Nasıl görünüyorum?" dedi vücudunu benimkine bastırarak.

Onu inceledim. Ateşliydi. Vücudu sıcaktı. Saçları tıpkı gözleri gibi koyu kahverengiydi. Anna'nın neden gerçek bir erkek arkadaşı olmadığını hiç anlamamıştım; istediği kişiye sahip olabilirdi ama yine de oradaydı, benim gibi bir adamla zaman harcıyordu.

"Harika" dedim ve uzaklaştım. Rahatlamak, sigaramı bitirmek ve bu gecenin nasıl geçeceğini hayalimde canlandırmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

"Ronnie konusunda gergin misin?" diye sordu korkuluklara yaslanarak. Kendi alanıma, yalnız zamanıma ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu yüzden ona geri dönmeye devam ettim.

Bir nefes çektim ve dumanı yavaşça dışarı attım.

"Hayır, gergin değilim." *Sinirlenmek* daha çok buna benziyordu.

"Üvey annen mi?" Babamın yeni evliliğini ve örtbas etmeye çalışmama rağmen bu durumun beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu.

"Kızı," dedim sigarayı ayakkabımın tabanında söndürürken. "Kim olduğumu veya neler yapabileceğimi bilmiyor" diye devam ettim.

"Bunu ona açıklamamı ister misin?" diye sordu ve Noah ile Anna'nın karşı karşıya geldiğini hayal etmek bile hem komik hem de üzücüydü.

"HAYIR. Sadece ağzını kapalı tutmasına ve işimden uzak durmasına ihtiyacım var."

"Onu cehenneme giden yola götürmek istemiyor musun?" diye sordu. Bir anlığına *Evet, öyle diye düşündüm.*

"Onu bundan uzak tutmak daha iyi. Dün gece yaptığı gibi bana daha fazla sorun yaşatmasını istemiyorum."

Rüzgar Anna'nın saçlarını boynundan uzaklaştırdı. Yanına gidip kulağının arkasına ittim. Ve sonra beynim orada olmayan bir şeyi aradı; o dövme, o düğüm orada değildi ve o anda öpmek istediğim tek şey o dövmeydi.

Daha fazlasını istemesine rağmen gitmesine izin verdim.

"Hadi gidelim" dedim. "Geç kalacağız."

"Umurunda olmadığını sanıyordum." Anna'nın öfkesi açıkça görülüyordu.

"Haklısın," dedim, biraz kafam karışmıştı.

Nick ayrılır ayrılmaz nefes almak için yatağıma oturdum. *Yarışlar...* Bu benim zayıf noktamdı tamam. Bu, babamdan bana miras kalan birkaç şeyden biriydi, onunla yapmaktan keyif aldığım birkaç şeyden biriydi. Ayaklarının dibinde yerde oturup televizyonda NASCAR'ı izlediğimi hatırladım. Her şey kötüye gidene kadar babam kendi kuşağının en iyi sürücülerinden biriydi.

Beni o dünyaya, hızlı arabalara, yarışlara dönmemi yasakladığında annemin yüzünü görebiliyordum. Daha on yaşındayken araba sürmeye dair her şeyi biliyordum ve bacaklarım pedallara ulaşacak kadar uzun olduğunda babam onunla birlikte araba sürmeme izin vermişti. Hayatımın en inanılmaz deneyimlerinden biriydi. Saf hızın verdiği coşkuyu, ön cama yapışan kumları, arabaya binmeyi, lastiklerin gıcırdamasını, her şeyden önce bana verdiği huzuru hâlâ hatırlayabiliyordum. Yarışmak, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı anlamına geliyordu. Araba ve ben yalnızdık. Başka hiç kimse.

Ama o zaman öyleydi. O zamandan beri annem bana açıkça yarışlardan uzak durmamı söylemişti ve ben de bunu ne kadar özlesem de bunu kabul etmek zorunda kaldım.

İç çektim, ayağa kalktım ve titremesi durmayan telefonumu aldım. Arkadaşlarım beni özlememiş gibi görünüyordu. O gece başka bir partiye gidiyorlardı ve hâlâ grup sohbetinde olduğumu, herkesin kimin, nerede ve ne kadar içmeyi planladığı hakkındaki tüm ayrıntıları okuyabildiğimi fark etmemiş gibiydiler.

Üzüldüm ama aynı zamanda sinirlendim. Dan hâlâ beni aramamıştı. Onun sesini duymayı, ayrılmadan önce konuştuğumuz gibi konuşmayı saatlerce özlemle bekliyordum. Neden beni aramadı? Beni unutmuş muydu?

Bu düşüncelerle odamdan çıktım ve annemi ve Will'i girişte buldum. Smokin giyiyordu ve ne yazık ki oğluna miras kalan zarif duruşuyla bir Hollywood aktörüne benziyordu. Nick'i siyah takımı ve beyaz gömleğiyle gördüğümde, ona bakmamak veya fotoğraf çekmemek için kendimi zor tuttuğumu itiraf etmem gerekiyordu. Yakışıklının da ötesindeydi ama bu onun hakkındaki tek olumlu şeydi. Ancak yarış beni şaşırtmıştı. Yani bir dövmeden çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Annem göz kamaştırıyordu. O gece bütün gözler onun üzerinde olacaktı ve haklı olarak da öyle.

"Noah, çok güzelsin," dedi yüzü gülerek ama her neyse, o benim annemdi, ona karşı her zaman iyi davranırdım.

Will bana baktı ve kaşlarını çattı, bu beni anında rahatsız etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, şaşırdım ve sinirlendim. Elbette bana örtünmemi söylemeyecekti. Bunu ben düşünseydim bir şey olurdu, ama o? Karşılığında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama sonra yüzü rahatladı.

"Tam tersine, muhteşem görünüyorsun!"

"Sadece küçük bir rötuş" dedi annem çantasını karıştırıp küçük bir şişe çıkardı ve çıplak omuzlarıma ve yakama sprey sıktı. "Artık daha da iyi bir izlenim bırakacaksınız."

Her neyse. Annem, Nicholas'ın ifadesiyle, benim hala at kuyruklu küçük bir kız olduğumu düşünüyordu.

Dışarıya çıktık, pırıl pırıl bir limuzin bizi bekliyordu. Şaşırdım ama aynı zamanda bıktım. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum, başka ne bekleyebilirdim ki? ama yine de bu gösterişli yaşam tarzına alışamadım.

Will ve annem kendilerine şampanya doldurdular ve şaşırtıcı bir şekilde bana da ikram ettiler; ben de memnuniyetle kabul ettim, bir dikişte içtim ve onlar farkına bile varmadan yeniden doldurdum. Eğer geceyi atlatmak isteseydim, bunlar yaşadığım son olaylar olmazdı.

Nicholas çoktan ayrılmıştı. Onun gelip gitme ve istediği gibi yapma özgürlüğünü kıskanıyordum. Eğer bir arabam olmasını bekleseydim, yakında bir iş bulmam gerekirdi. Gitmem gereken yere ulaşmak için hiçbir şekilde başka birine bağımlı olmayacaktım.

Telefonumu çantamdan çıkardım ve Dan'in beni aramadığını ve grup sohbetimizde bana mesaj gelmediğini gördüm. Birkaç derin nefes aldım ve kendi kendime arayacağını söyledim. Muhtemelen telefonunu kaybetmişti ya da başka bir şey onu lanet düğmeye basıp benimle konuşmaktan alıkoymuştu.

Otele vardığımızda bu durum ruh halimi gölgeledi. Şaşırtıcı bir şekilde, bir grup fotoğrafçı William Leister'ın şirketini ve bununla birlikte servetini genişleteceği anı ölümsüzleştirmek için oradaydı. Kendimi o kadar yabancı hissettim ki o lanet yüksek topuklu ayakkabıları giymeseydim koşmayı bırakırdım.

William, "Nicholas'ın çoktan burada olması gerekirdi" dedi. Tutumu ciddiydi. "Aile fotoğraflarının akşam yemeğinin başında geldiğini biliyor." Will'le tanıştığımdan beri onu ilk kez gerçekten kızgın görüyordum.

İnsanlar fotoğraf çektmek için dışarı çıkmamız için bağırırken limuzinde on dakika bekledik. Orada sıkışıp kalmak gülünçtü ama milyonerlerin bunu yapmadığını tahmin ediyordum. Düzinelerce fotoğrafçıyı lanet fotoğrafları için bekletmenin bir sakıncası yok.

Sonra bir kargaşa çıktı ve fotoğrafçılar dönüp üvey kardeşimin adını bağırmaya başladılar.

"O burada!" William sinirlendi ama aynı zamanda rahatlayarak bağırdı. "Hadi canım" dedi anneme ve kapıyı açtı.

Dışarı çıkar çıkmaz fotoğrafçıların flaşlarının Nick'i ve sevgilisini neredeyse kör ettiğini görebiliyordum. Gerçek film yıldızları gibi görünüyorlardı ve onlara da öyle davranılıyordu.

Bu kadar insan onun adını nasıl bilebilir?

Gözlerimiz buluştu. Ne kadar yakışıklı olmasına rağmen ona kayıtsızca baktım ve o da bana kaşlarını çatarak baktı ve ardından kız arkadaşına ya da arkadaşına, sosyal yardımları olan ya da her ne olursa olsun ona döndü. Onu dudaklarından öptü ve fotoğrafçılar çılgına döndü.

Ayrıldıklarında insanlar daha fazlasını istediler.

"Anna, nasılsın?" Will, Nicholas'ın randevusunu selamladı. Açıkça çok öfkeliydi. "Eğer sakıncası yoksa, birkaç aile fotoğrafı çekmemiz gerekiyor, ama birkaç dakika sonra tekrar yanınızda olacağız." Birini sırtından kurtarmanın ne kadar nazik bir yolu!

Anna bana baktı. Muhtemelen Nicholas'ın söylediği saçmalıklara rağmen benden nefret ettiğini görebiliyordum. Ve onu tanıma zevkine bile sahip değildim. Onu görmezden geldim ve o lanet fotoğrafları çekip bu işleri halledelim diye annemin yanına gittim. Tanrı bilir ne reklamların olduğu bir fonun önünde durduk ve flaşlar bir anlığına gözlerimi kamaştırdı.

Annem Amerika Birleşik Devletleri'nin en önemli avukatlarından ve iş adamlarından biriyle evlendiğinde, onun bazen gazetelerde veya dergilerde yer aldığını duyduğuma şaşırmamıştım ama bu tamamen çılgıncaydı.

Leister Enterprises: Her yerde gördüğünüz logo buydu. Gerçek yıldızları bile gördüm. Johana Mavis'i bir köşede bu dünyaya ait olmayan bir elbiseyle gördüğümde korktum.

Annem olduğunu sandığım yanımdaki kişiyi yakalayıp, "Bana onun en sevdiğim yazar olmadığını söyle," dedim. Ama parmaklarım o önkola dokunduğunda onun olmanın çok zor olduğunu fark ettim.

"Seni tanıştırmamı ister misin?" diye sordu, ben de ona baktım ve hemen elimi geri çektim.

"Onu biliyorsun?" İnanamadım.

"Evet" dedi sanki çok da önemli değilmiş gibi. "Babamın firması Hollywood'un ileri gelenlerinin davalarıyla ilgileniyor. Çocukluğumdan beri Los Angeles'taki herkesten daha fazla yıldız tanıdım. Ünlü insanlar avukatları sever; hapishaneden uzak durmak için onlara ihtiyaç duyarlar. Ne kadar çok şey olduğuna şaşıracaksın.

Midemde bir tedirginlik hissederek yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldım.

"Peki ya kız arkadaşın?" Dikkatimi dağıtmak istedim. "O halka açık sevgi gösterisinden sonra onu yalnız bırakmadın, değil mi?"

"Girişi istiyor musun, istemiyor musun?" O sordu.

"Sormana gerek yok. Öyle olduğum çok açık. Kendimi bildim bileli Johana'nın hayranıyım. Tüm zamanların en iyi kitaplarını yazdı" dedim. Onun bu tutumu beni eğlendirdi. Birisine iyilik yapmanın bir yolu vardı!

"Hadi o zaman, lütfen bebek gibi çığlık atmaya başlama."

Aman Tanrım... Johana, Nick'in merhaba demek için geldiğini görünce kocaman gülümsedi.

"Nick, harika görünüyorsun!" dedi ve ona sarıldı. Az önce çıldırıyordum. Artık tamamen şaşkındım.

"Teşekkürler. Her zamanki gibi göz kamaştırıyorsun. Babamı gördün mü?" O sordu. Johana'nın her hareketini analiz ettim ve hafızama kazıdım. O zamanlar bir kameraya sahip olmak için neler vermezdim.

"Evet, onu tebrik ettim." dedi gülerek. "Onun gibi daha fazla avukata ihtiyacımız var."

Sohbet bittiğinde Nicholas bana döndü.

"Johana, seni bir numaralı hayranınla tanıştırmak istiyorum: üvey kız kardeşim Noah. Ama ben ona Çiller diyorum" dedi. Gülüyordu ama o anda umurumda bile değildi.

"Sen en iyisisin. Kitaplarınızı kesinlikle seviyorum," dedim, sesim çatlayarak. İnanılmaz. Bunca yıl bu cümleleri zihnimde deneyip sonunda şimdiye kadarki en klişe şeyi söylemek zorunda kaldım.

Nicholas sırtıtmamaya çalıştı ama gözlerindeki alaycılığı görebiliyordum.

"Teşekkür ederim" dedi ve ardından bana sarıldı. *Bana sarıldı!*

"Fotoğraf ister misin?" diye sordu ve beni yakalayıp yanına çekti.

"Dostum, kameram yok" dedim.

"Tanrım, Noah. Sizce Tanrı cep telefonunu neden icat etti?" dedi Nicholas.

Ne kadar şaşkın olduğumu fark ederek gülümsedim.

Johana kolunu omuzlarıma koydu, Nick iPhone'unu hedef aldı ve böylece hayatımın en güzel anı ölümsüzleşti.

"Çok teşekkür ederim" dedim, hâlâ ona baktığım için şaşkındım.

Gülümseyip bir arkadaşıyla birlikte uzaklaşmadan önce, "Sorun değil tatlım" dedi.

"Bana bir borcun var, küçük kardeşim," dedi Nick, telefonunu cebine koyduktan sonra eğilip fısıldayarak devam etti, "ve bu da çeneni kapalı tutman anlamına geliyor."

Sıcak nefesi boynuma dokunduğunda sırtımdan yukarıya doğru bir ürperti hissettim. Artık kendimi neyin içine soktuğum umurumda değildi. Gülümsemeyi bırakamadım.

Ta ki telefonum çalana kadar. Johana ile fotoğrafımı görmeyi umarak mesajlarımı açtım. Ve işte o zaman her şey yıkıldı. Kalbim durdu, ellerim titremeye başladı ve her yerim sıcaktı. Bu olamaz.

Kesinlikle bir fotoğraftı; Dan'ın bir kızla seviştiği bir fotoğraf. Kendimden daha iyi tanıdığım bir kız.

"İnanamıyorum." dedim nefesimin altından. Boğazımda bir düğüm vardı ve eğer isteseydim, yıllardır içimde biriktirdiğim gözyaşlarımı akıtabilirdim.

"Naber?" Duydum. Nick'in orada olduğunu fark ettim ve ekranımda yanıp sönen fotoğrafı görmüş olmalı.

Nefesim hızlandı; İhanete uğradığımı, incindiğimi, aldatıldığımı hissettim. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Telefonumu göğsüne bastırdım ve soldaki kapıdan çıktım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Banyoya girdim ve aynanın karşısına geçip tezgaha yaslanıp ayaklarıma baktım.

Sakin ol...sakin ol... yıkılma, şimdi olmaz, ağlama, onlar bunu hak etmiyorlar...

Yansımama baktım. Daha çok acı veren şey neydi? Sevdiğim ilk adamın beni aldattığını mı yoksa bunu en yakın arkadaşımın mı yaptığını?

Beth... Beth!

Bağırmak, birine vurmak istedim; Bütün bu birikmiş öfkeyle bir şeyler yapmam gerekiyordu; Milyonlarca parçaya bölünmemek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Tam da tüm hayatım altüst olmuşken, yeni bir şehirde tamamen yalnızken, hiç arkadaşım olmadan, hiç kimsem olmadan, kimsenin kim olduğumu umursamadığı bir zamanda.

Oğul... Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Yakında neler yapabileceğimi öğreneceklerdi.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra herkesin kanepede yediği ve tatlı tatlı saçma sapan şeyler söylediği salona döndüm. O sırada ne kadar acı hissettiğimi kimse bilmiyordu, o yüzeysel insanlara gerçekte acı çekmenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikirleri olmadığını bağışlamak

istiyordum ve bütün o şampanya bardaklarını yere fırlatıp izlemek istiyordum. kırılırlar.

Şampanya...iyi fikir. Hemen bara gittim.

Belki Meksikalı bir adam kokteyl servisi yapıyordu ve ellerini nemli bir havluyla silerken bana döndü.

"Size ne önerebilirim hanımefendi?" O sordu.

Güldüm ve dedim ki, "Ben on yedi yaşındayım ve bundan daha büyük olamazsın, o yüzden benimle yüz gerdirme ameliyatı olan bu şımarık sürtüklerden biriymişim gibi konuşma" dedim. Beni şaşırtacak şekilde çatlamaya başladı.

Arkamda gülen tüm multimilyonerlere bakarak, "Burayı bilmeseydin böyle söylemezdin" dedi.

"Lütfen bu insanlarla ortak bir yanım olduğunu ima bile etmeyin. Buradayım çünkü aptal, çılgın annem William Leister'la evlenmeye karar verdi, burası benim için cennet olduğu için değil," dedim, şampanya kadehini bitirip tekrar doldurması için barmene geri verirken.

"Bir dakika bekle." dedi önce arkasına sonra tekrar bana bakarak. "Siz Nick Leister'ın üvey kız kardeşi misiniz?"

Yüce Tanrım, lütfen o sik kafalının arkadaşlarından biri daha olmasın.

"Öyleyim," dedim, tekrar hizmet almak ve acılarımı bastırmak için sabırsızlanarak.

Sonunda şampanyayı doldururken, "Senin için üzülüyorum," diye itiraf etti. Ruh halim biraz daha iyiye gidiyordu. Nick'ten nefret eden herkes otomatik olarak dünyadaki en sevdiğim insanlar listesinde yer alıyordu.

"Kendini beğenmiş bir pislik olarak tartışılmaz şöhreti dışında onu neyle tanıyorsun?"

"Bilmek isteyeceğini sanmıyorum" dedi, sorulmasına gerek kalmadan bardağını ikinci kez doldururken.

Bu durumda gece yarısından önce sarhoş olurdum.

"Yarışlardan bahsediyorsan zaten biliyorum" dedim, buradan çıkmayı ne kadar istediğimi fark ederek. Gerçekten tanımadığım ama nefret ettiğim insanlarla dolu o odada mı oturacaktım? ruhum? Sırf annem istedi diye en sevdiğim şeyden uzak mı duracaktım? Hayatlarımızı ne zaman altüst etmeye karar verdiğini bana sormuş muydu? Eğer gitmeseydim hâlâ bir erkek arkadaşım ve en iyi arkadaşım olacaktı ya da belki de gerçeği öğrenmek için ayrılmak zorunda kalacaktım.

"Yarışlara gidiyorum ve sen beni götürüyorsun" dedim ve kötü bir şey yaptığımda vücudumda hissettiğim o karıncalanmayı hissettim; riskli bir şey, özgürleştirici bir şey, bana öyle olmadığımı söyleyen bir şey. Herkesin benden beklediği iyi küçük kız olmayacağım.

O gece ne istersem onu yapacaktım ve eğer intikamımı da alırsam, o zaman çok daha iyi olacaktı.

Onun gidişini izledim ve hiçbir şey anlamadım. Daha sonra fotoğrafın altındaki mesaja baktım.

Şehirden ayrılınca böyle oluyor. Gerçekten Dan'ın seni sonsuza kadar bekleyeceğini mi düşündün?

Dan kimdi? Peki böyle bir mesaj gönderen bu sürtük Kay kimdi?

Telefonundaki fotoğrafları açmaktan çekinmedim. Esmer bir hatunla çekilmiş tonlarca fotoğrafı vardı, diğer fotoğrafta da aynısı vardı, diye düşündüm ve arkadaşlarıyla çekilmiş birkaç fotoğraf daha vardı. Ve eski okuluna benzeyen bir yerdeydi. Orada aradığımı gördüm.

Bu sözde Dan, Noah'ın yüzünü ellerinin arasına almıştı ve onu öpüyordu ve o da gülmeden duramıyordu. Birinin fotoğraflarını çektiğini bildiğini tahmin ediyordum. Yani onu aldatmıştı.

Ekranı kapatıp telefonunu cebime koydum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu okyanusun dibine atmak istedim. Noah'nın öpüştüğü fotoğrafı görünce aklıma

bir şey geldi başka bir adam. O gece aniden yoluma çıkmaya karar veren herkese yumruk atmak istedim.

Üzerinde adımın yazılı olduğu bir kartla masaya gittim. Noah'ın bir yanıma, Anna'nın ise diğer yanıma oturması gerekiyordu. Karşımda babam ve karısı olurdu. İsimlerini hatırlayamadığım iki çift daha vardı ama babam onlara William Leister'ın çocuklarının mümkün olan en büyüleyici ve mükemmel versiyonunu göstermem gerektiğini söylemişti.

Oturduktan iki saniye sonra Anna yanımda belirdi. Parfümünün kokusunu anında alabiliyordum ve bardaklara dökülen kan kırmızısı şaraptan bir yudum almak için eğildim.

"Ablan nerde?" diye küstahça sordu.

"Bir adam onu aldattığı için üzgün."

Anna güldü. Beni sinirlendirdi açıkçası.

"Beklenmesi gereken bir şey. O küçük bir kız," dedi Anna ve sesindeki küçümsemeyi hissedebiliyordum.

Tepkisini analiz ederken bir süre onu gözlemledim. Onu çok az tanımasına rağmen kesinlikle Noah'tan hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Önceki gece Noah'nın suratıma yumruk atmasından hoşlanmadığı doğrudu.

"Bana başka bir şeyden bahset. Onun evimde olması yeterli," dedim bardağıma tekrar masaya koyarken.

Farkında olmadan gözlerim çoktan odayı Noah'yı aramaya başlamıştı. Konukların çoğu çoktan oturmuştu ama

o odanın diğerk tarafındaki barda barmenin gelmesini bekliyordu.

Kim olduğunu görünce ayağa kalktım ve hızla yürüdüm. Mario'nun yeni üvey kız kardeşimi tanınasına kesinlikle izin vermeyecektim. Ama "Beş dakika sonra kapıda görüşürüz" sözlerini duyunca oraya çok geç vardım.

"Beş dakika sonra bir limuzinde oturup eve dönmeyi bekliyor olacaksın," diye onların sözünü kestim.

"Sana da merhaba Nick" dedi.

"Aptal olma." dedim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Mario geçmişimin bir parçasıydı ve kesinlikle Noah'ı tanıyamazdı. Çok riskliydi. Ne düşündüğümü açıkça biliyordu ve bu yüzden ona yalakalık yapmakta bir an bile tereddüt etmemişti.

Noah, "Her şey seni ilgilendirmiyor Nicholas," dedi ve bende onu susturmak istedim. "Telefonumu geri alabilir miyim?" diye sordu, avucunu uzatarak. Daha önce gözlerinde gördüğüm gözyaşlarından eser yoktu. Hiç bir şey. Buz gibi soğuktu. "Bugün, gelecek yıl değil lütfen."

O gece bunu zorluyordu. Mario güldü ve sanki pes ettiğini söyler gibi ellerini kaldırdı.

Sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi, "Onunla uğraşmam," dedi.

"Noah, oynamayı bırak. Onu tanı mıyorsun bile," dedim, onu ikna etmeye çalışırken, cebimden telefonu çıkarıp eline vurdum.

"Sanırım öylesin? Neyse, bilginiz olsun diye söylüyorum, sır olarak saklamak için çok çabaladığınız o yarışlara gidiyorum."

Yakına adım attım.

"Ne içtin sen küçük kız? Gideceğim yerden olabildiğince uzak dursan iyi olur, duydun mu beni?"

Ama Noah'ın gözü korkmadı.

gideceğimiz hakkında tek kelime etmem ya da burada kalıp babana her şeyi anlatabilirim. Araman."

Allah kahretsin!

Ben tavrını anlamadım. Çoğu kız, erkek arkadaşları onları aldatça yıkılır ve günlerce bir köşede ağlamaya başlardı ve onun tepkisi de beni kandırmaya çalışmak olurdu?

Bütün bunlardan yorulmuştum. Hayatımı onunla uğraşarak harcayamazdım. Arkamı dönüp masama döndüm. En büyük endişem, evden çıktığımda babamın ne yaptığını öğrenmesiydi. Her zaman özel hayatımı ve aile hayatımı ayrı tutmaya çalışmışım ve şimdi burada sadece söylediklerimi umursamayan, aynı zamanda işime karışmaya bile karar veren bu zavallı küçük sümüklü adam vardı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra ayağa kalktım ve babamın ve yeni karısının birkaç arkadaşıyla içki içip sohbet ettiği bara gittim. Geldiğimi görünce gülümsedi ve oraya vardığımda sırtıma vurdu. Bundan nefret ediyordum. Kendi alanıma ihtiyacım vardı ve burayı işgal edenin kendisi olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Çıkıyor musun zaten?" O sordu. Sesinde hiçbir sitem yoktu. İyi. Bu, hiçbir sorun yaşamadan gidebileceğim anlamına geliyordu.

"Evet" dedim içkimi bar masasının üzerine bırakarak. "Dava üzerinde çalışmaya devam etmek için yarın erken kalkmam gerekiyor."

Babam başını salladı.

"Noah zaten eve gitti, bu yüzden endişelenme. Yorgun görünüyorsun. Eve git."

Başımı salladım, memnundum ve yanımda Anna'yla birlikte dışarı çıktım.

Zihnim bulanıktı. Benim için önemli olan tek şey intikamdı. Büyük geri ödeme. Tekrar tekrar Dan'le Beth'in dudaklarının birbirine değdiğini düşünüyordum. İğrençti. Bunu hayal etmek bile bende kusma isteği uyandırdı. Her şeyi kırmızı gördüm. Nefret, acı ve derin bir intikam ihtiyacı beni kör etmişti.

Dolabımda kıyafetlerimi çıkarıyordum ve duvarın diğer tarafında iki saat önce tanıştığım bir çocuk yatağında sabırla bitirmemi bekliyordu. Bırakın ince topuklu ayakkabıyı, balo elbisesiyle bile yarışlara çıkamıyordum. Bir kot şort, mavi bir tişört ve sıradan sandaletler giydim. Böyle bir yerde Goody Two-shoes gibi görünemezsiniz, bu yüzden her zamanki gibi olmasa da bu makyajı yaptığım için mutluydum. Saçımdaki kahrolası tokaları çıkardım -yüz tane takmış olmalıyım- uzun saçlarımı aşağı saldım ve sonra at kuyruğu şeklinde geri çektim.

Kafamda tam olarak tek bir düşünce vardı: oradaki en ateşli ve en kötü adamla takılmak. Bu beni tatmin edecek, daha az kullanılmış, daha az aldatılmış ve daha az aptal gibi

hissetmemi sağlayacaktı; derinlerde bunların hiçbirinin gerçeği silemeyeceğini bilsem bile: Yıkılmışım ve kalbimi bir arada tutmak için çabalıyordum.

Beth, ona itiraf ettiğim her şeyi Dan'e anlatmış mıydı? İlk ve tek ilişkimde hâlâ her şeyimi vermeye çalışırken bana gülmüşler miydi? Bunu planlamışlar mıydı?

Derin bir nefes alıp acıyı bastırmaya çalıştım.

Dışarı çıktığımda, yeni tanıştığım barmen Mario hayranlıkla bana baktı ve istediğim etkiyi elde ettiğimi biliyordum.

"İyi görünüyorsun" dedi. Gülümsedi ve ben de nazik ama coşkusuz bir şekilde karşılık verdim. Aptal iltifatları kaldıracak havamda değildim.

"Teşekkür ederim." dedim ve yataktan çantamı alıp kapıya doğru yöneldim. "Yapalım mı?"

Mario ayağa kalktı ve beni takip etti ve çok geçmeden arabasına biniyorduk.

Yarım saat sonra Mario, kuru tarlalar ve kırmızı-turuncu tozlarla çevrili tali bir yola saptı. Yola devam ederken artık otoyoldaki arabaların sesini duyamıyordum. Bunun yerine sadece tekrarlayan müziğin sesi giderek yükseliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu Mario, bir eli direksiyonda, diğeri koltuğumun arkasındaydı.

"Birkaç yarışa katıldım, evet," dedim huysuz bir ses tonuyla.

Önce dönüp yola baktı. Sonra uzakta tonlarca insan gördüm ve kötü park edilmiş arabalarla dolu ıssız bir alanın etrafında neon ışıkları gördüm.

Müzik sağır ediciydi. Oradaki insanlar yirmi ile otuz arasındaydı. Herkes içki içiyordu, dans ediyordu ve sanki bu hayatlarının son günüymüş gibi parti yapıyordu. Mario çoğunun olduğu yere yakın bir yerde durdu ve dışarı çıkıp benim de aynısını yapmamı bekledi.

"Burası neresi?" Ona sordum, o da güldü.

"Merak etmeyin, bunlar seyirciler. Önemli insanlar Oradakiler," dedi sol tarafı işaret ederek, büyük bir erkek ve kız grubunun bagajlarından berbat bir müzik sesiyle güçlendirilmiş süslü arabaların kaportalarında yattıkları yeri işaret etti.

Her tarafta floresan kumaşlar gördüm ve farların altında - ki bunlar dışarıdaki ana ışık kaynağıydı - parlak bir şekilde parlıyorlardı. Kızların çoğu vücutlarını ve hatta yüzlerini floresan boyayla boyamıştı.

Mario, "Ayrıntılara dikkat ettiğini görüyorum" dedi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra göğsümü işaret etti ve annemin her tarafıma sıkığı şeyin şimdi soluk tenimde binlerce küçük floresan nokta gibi parladığını gördüm. Saçma.

"Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir fikrim yoktu" dedim.

Şortuma ve gömleğime bakarak, "Yine de en iyisi bu," dedi. "Buraya herkes gelemeyiz, kusura bakmayın ama buradaki çoğu insandan biraz daha mütevazı giyinmişsiniz."

Mütevazı! Oradaki kızlar mikro minilerini ve bikini üstlerini çıkarsalardı striptizci olabilirlerdi.

"Buradaki anlaşılmayı biliyor musunuz bilmiyorum ama çeteler ya da gruplar var. Kardeşin bir yarışın lideri ve onun Ronnie'yi yenmesi önemli," dedi Mario, yarışacak arabalara yaklaştığımızda.

Nick bir çete lideri miydi? Bu beklenmedik bir şeydi ama şaşırmamam gerekiyordu. Onun hakkında az da olsa bildiğim kadarıyla böyle bir şeye bulaşmış olması mantıklıydı. Şiddet yanlısı, korkutucu ve sert bir adamdı ve çevresinde büyüdüğü insanlarla takılırken bunu inanılmaz bir özgüvenle saklıyordu. Ama o zengin bir çocuktuk! Onun dünyasında böyle şeyler yaşanmazdı. Babası ülkenin en önemli avukatlarından biri olan bir adam, şu anda baktığım gibi bir çeteyi yönetmekle ne yapıyordu?

Mario, yardım edebilecek birkaç adamın yanında durdu. Bir ay boyunca sürekli kabus görüyorum. Kollarında dövmelemler vardı ve bol giysiler giyiyor, haç kolyeler ve her türden gümüş ve altın zincirler takıyorlardı. Yanlarındaki kızlar kışkırtıcı giyinmişlerdi ama park ettiğimiz yerin yakınındakilerle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Mario çocuklara sanki hayatları boyunca arkadaşmışlar gibi yumruk attı ve onlar da birbirlerini itip kakmaya ve gülmeye başladılar. Bu kadar sıcak bir dostluk görmek çok

tuhaftı. Onlara sadece baktığınızda korkunç olduklarını görürsünüz. Adamların hepsinin ön kollarında, bileklerinde veya saçlarında floresan sarı bantlar vardı. Hepsinin aynı çetenin üyeleri olduğunu anladım. Nick'in çetesi.

"Ateşli piliç kim?" biri sordu ve hepsi bana bakıp güldüler. İnsanlar ortaya çıkıp ileri geri yürümeye devam ettiler. Ama onlar değil. Oldukları yerde kaldılar. Yorumu beğenmedim ama tek tepkim kaşlarımı çatmak oldu. Mario yardımına geldi.

"İnanmayacaksınız ama o Nick'in üvey kız kardeşi" dedi. Hayal kırıklığına uğramıştım; Kimsenin bilmesini istemedim. O gece fark edilmeden gitmek ya da en azından Nick'in altın avcısı üvey kız kardeşi olarak etiketlenmeden iyi vakit geçirmek istedim.

Mümkün olsaydı daha da çok gülerlerdi ve kızlar bana yenilenmiş bir ilgiyle baktılar.

"Yeni dostumuza içecek bir şeyler getir!" dedi siyahi bir adam. Elinde kırmızı bir fincan vardı ve kolunu ateşli bir kızın beline dolamıştı. Arkasını döndü, bir bardağa bir şey koydu ve diğerleri konuşmaya ve tiz müziklerini dinlemeye devam ederken bardağı bana verdi.

"Yani sen arkadaşımızın yeni kızı mısın?" diye sordu bana bakarak. Ben de aynısını yaptım. Eğer o bana saygı duymayacaksa ben ona neden saygı duyayım ki? Siyahtı, uzun boyluydu ve çok zayıftı. Saçları ince örgüler halinde beline kadar iniyordu. Beyaz bir şort ve koyu mavi bir tişört giymişti.

"Üvey kardeşim," diye düzelttim, bardağımı alıp ona şüpheyle baktım. "İçine hiçbir şey koymadın değil mi?" Diye sordum. Bu insanlara güvenmedim. Zaten bir kez uyuşturucuya maruz kalmıştım. Bunun tekrar olmasına ihtiyacım yoktu.

"Nasıl bir insan olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu bira ve daha zayıf bir şey istiyorsanız yanlış yerdesiniz." O kadar hızlı döndü ki örgüleri neredeyse bana çarpıyordu ve kalçalarını seksi bir şekilde sallayarak uzaklaştı, bu da oradaki birçok erkeğin durup bakmasına neden oldu.

Mario, "Sadece yarım saattir buradasın ve insanlar şimdiden senin üzerine bahse giriyor" dedi.

"Ne tür bahisler?" diye sordum, telaşlanmıştım.

"Ne kadar yakında biranı çöpe atıp eve koşmaya başlayacaksın." Yüzü beklenti doluydu.

Peki böyle mi oldu?

Ona ve bana şaka yapıyormuşum gibi bakan tüm adamlara baktım ve o büyük bardağın içindekilerin hepsini içtim. Ben bunu yaptıkça, onlar da giderek daha yüksek sesle bağırmaya başladılar ve ben bitirdiğimde, biraz sersemlemiş bir halde ve öksürme isteğiyle orada bulunan herkes alkışlayıp ıslık çaldı.

Gülümseyerek bardağı kaldırdım.

"Bana kim yeni içecek alacak?" Bir an kendimi özgür ve mutlu hissettim.

Az önceki kız bu sefer dudaklarında bir gülümsemeyle geri döndü.

Bana bir bardak daha uzatarak, "Benim adım Jenna," dedi. "Eğer bu oğlanların kalbini gerçekten kazanmak istiyorsan, saçlarını açık bırak, şunu iç ve en yakışıklı olanla takılın. Bu sırayla."

Kahkaha attım. Ciddi miydi? Ve eğer öyleyse umurumda mıydı? Aklımda tek bir amaç vardı oraya: iğrenç eski erkek arkadaşımından ve eski en iyi arkadaşımından bir şekilde intikam almak, yani saçlarımı açık bırakıp eğlenmek... bunun ne zararı vardı?

"Sanırım seni dinleyeceğim" dedim ona, saçlarımı savurarak Biradan çok daha sert bir şeyden bir yudum alırken saçlarımı omuzlarıma bıraktım.

Jenna eğlenerek dans etmeye başladı. Floresan sarı şeritler ve uzaktaki farlar dışında neredeyse hiç ışık yoktu.

"Bu arada ben Noah," dedim kendimi tanıtmayı başaramadığımı fark ederek.

Güldü. Hoş görünüyordu. Bir anda bir kargaşa duydum. Arabaların kaportasında oturan adamlar ayağa kalkıp, yaklaşan birine doğru yürüdüler. Noah'nın SUV'unu hemen tanıdım.

Jenna, "İşte gözleri olan her kızın rüyası ve kabusu geliyor" dedi.

Her neyse, diye düşündüm. Nick çok ateşliydi ama ağzını açar açmaz koşmak ya da kafanızı duvara vurmak istiyordunuz.

Ona bakmamak için bir içki daha içtim ve gelip bana bir şey söylemesi için dakikaları saydım. İyiydi. Bunu

bekliyordum ve bu bana hayal kırıklığımın bir kısmını giderme şansı verecekti.

Ama o bunu yapmadı. Aslında yarım saat boyunca beni kasıtlı olarak görmezden geldi. Bu beni ilk başta şaşırttı ama sonradan minnettar oldum çünkü Jenna'yla eğleniyordum, onun enerjik konuşmasından ve çalan sert müzik eşliğinde dans etmesinden keyif alıyordum.

Onu izlerken, "Seni erkeğimle tanıştırmalıyım" dedi, kendi kendime kalçalarını Beyonce'den daha iyi sallayabildiğini düşünüyordu. Onu herkesin durduğu yere kadar takip ettim. Diğer kızlar içki içiyor ya da konuşuyordu ve iki ya da üç erkeklerle flört edip onları dansa ikna etmeye çalışıyordu.

Jenna'nın erkek arkadaşının, oraya gittiğimde onu birlikte gördüğüm adam olduğunu düşündüm. Tam o sırada Nick'le bir tartışmanın ortasındaydı.

Herkesten biraz uzakta durarak onlara yaklaşırken gerildim.

"Aslan!" Jenna bağırdı, omuzlarını çekti ve yanağına bir öpücük verdi. Lion ve Nick ikisi de bize doğru döndüler. Nicholas beni gördüğüne pek heyecanlı görünmüyordu.

"Bu Noah," dedi ve onu iyice görebilmem için onu tamamen çevirdi. Lion, Nick'le aynı boydaydı ve mojitodaki nane yeşili gibi yeşil gözleri ve mükemmel biçimli, kaslı vücuduyla çok dikkat çekiciydi.

Jenna şanslı bir kadındı!

"Ne haber, Noah?" dedi dostça bir gülümsemeyle ama gözünü üvey kardeşimden ayırmadan.

"Tanıştığıma memnun oldum." dedim gülümseyerek. Jenna'dan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım ve erkek arkadaşının, Nick'in benim hakkımda ona kesinlikle anlattığı şeylere inanmasını istemiyordum.

Nicholas alaycı bir tavırla, "Vay canına, çok iyi olabiliyorsun," dedi. Üçüncü, belki de dördüncü kez saldırmaya hazır olarak hazırlandım.

Yine de başka bir kavga edecek ruh halinde değildim, bu yüzden evrensel bir harekete başvurdum: orta parmağımı kaldırdım ve yapacak daha iyi bir şey bulmak için oradan uzaklaştım.

İşte o zaman kolunun benimkinden geçtiğini, beni iki pahalı arabanın arasındaki karanlık bir köşeye doğru çektiğini hissettim. Jenna ve erkek arkadaşı bir süre bizi izlediler ama sonra onu sertçe öptü. Birlikte bu kadar güzel görünen, bu kadar mutlu bir çifti görmek beni çok etkiledi. Daha dört saat önce ben de dünyanın en iyi erkeğinin yanımda olduğunu sanıyordum ve şimdi...

"Ne istiyorsun?" Nick'e tüm öfkemi dışarı atarak sordum. Beni arabaya itmişti, bu yüzden onunla gri bir BMW'nin kapısı arasında sıkışıp kalmıştım.

Kıyafetlerini değiştirmişti. Şimdi Calvin Klein iç çamaşırını açıkta bırakan bir kot pantolon ve kaslı kollarını ortaya çıkaran dar siyah bir tişört giyiyordu.

Cevap vermedi, sadece kısa bir süre bana baktı ve telefonumu elimden alıp kalbimi kıran fotoğrafin olduğu ekranı yüzümden beş santim uzakta gösterdi.

"Bu kim?" o bana sordu. Özel hayatımla ilgileniyormuş gibi mi davranıyordu?

Telefonumu almak için uzandım ama o, tepkimi gözlemleyerek telefonu geri çekti.

"Ne umurunda?" Olabildiğince küçümseyerek tısladım.

"Ben? Daha az umurunda olamazdı. Ama sanırım kendinize biraz saygınız varsa erkek arkadaşınız ya da eski erkek arkadaşınız olmalı. Ve kadınların hepsi temelde aynı olduğundan, bu geceki asıl amacının beni rahatsız etmenin yanı sıra bu sik kafalıdan intikamını almak olduğunu hayal ediyorum.

Bunu nasıl bilebilirdi? Aklımdaki tek şeyin intikam olduğu bu kadar açık mıydı? Şöyle devam etti: "O halde izin verin yardımımı teklif edeyim. Seni öpeceğim ve bir sürü fotoğrafını çekeceğiz ve karşılığında sen de evine geri döneceksin. Seni burada istemiyorum Noah."

Şok olmuşum ve söylediklerini sindirmem için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben orada oyalanırken, arkamda olup bitenlere baktı. Bu aptalı öpmek mi? Asla! Yine de, eğer düşünürsem, gerçekten çok ateşliydi ve belki de ben bu konuyla tam olarak ilgilenmiyordum ama o piç Dan'in bunu nasıl karşılayacağını çok iyi biliyordum. Kocaman bir kafası vardı ve okuldaki en yakışıklı çocuk olduğunu düşünüyordu ve hiçbir şey beni fiziksel olarak kendisinden üstün olduğu belli olan bir adamla görmek kadar rahatsız edemezdi.

"İyi" dedim. Nick'in ifadesinden buna katılmayacağımı varsaydığını görebiliyordum. "O herifin dünyadaki en büyük

pislik gibi hissetmesini istiyorum ve bunun için seni öpmem gerekiyorsa?" Omuz silktim. "Olsun o zaman. Ama bu gece başka bir yere gitmek istemiyorum. Eğleniyorum, o yüzden anlaşma şu. Teklif ediyorsun Aptal eski erkek arkadaşımın intikam almama yardım etmek için vücudunu bana vereceğim ve söz veriyorum bir daha partilerine katılmayacağım.

Gülümsedi, ben de şaşkınca ona baktım. Bu kadar komik olan neydi?

"Gerçekten kafan karışmış durumda, bunu biliyorsun, değil mi?" İnanamayarak başını salladı.

"Şu anda kötü, çok kötü bir yerdeyim ve umursadığım tek şey o piçin benim şu anda acı çektiğim kadar acı çektiğini görmek." Sesimdeki acıyı duyabiliyordum. O fotoğraf zihnimde defalarca yanıp sönüyor, bana eziyet ediyordu. Nick'in üvey ağabeyim olması ya da A sınıfı bir embesil olması umurumda değildi. İntikam istiyordum, hepsi bu. O gece içtiğim içeceklerin muhakeme yeteneğimi etkilediğini biliyordum ama umurumda değildi.

"Peki beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" Ona cesaret ettim.

Nick güldü.

Bu beni sinirlendirdi, bu yüzden onunla tanıştığımdan beri yapmak istediğim bir şeyi yaptım: Bir ayağımlı kaldırdım ve incik kemiğine tekme attım. Acıdan çok şaşkınlıktan bağırdı.

"Gölmeyi kes, pislik! Burada bir sürü herif var. Sen yapmayacaksan başkası yapacak." Konuşur konuşmaz oradan uzaklaşmaya ve ona ciddi olduğumu göstermeye hazırlandım.

"Bu olmayacak." dedi sertçe. "Buradan çıkmanı istiyorum, o yüzden buraya gel." Neyse ki beni partideki kimsenin bizi göremeyeceğı arabanın kaportasına çekti. Kaportaya çıktım ve Nicholas bacaklarıma, belime, göğsüme, gözlerime baktı.

iPhone'u çıkarıp kamerayı açarken, "Bunu yaptığına göre gerçekten sinirlenmiş olmalısın" dedi.

Hiç gergin değilmış gibi davranarak, "Beni artık görmemek için gerçekten çaresiz olmalısın," diye karşı saldırıya geçtim. Ona zar zor dayanabiliyordum; Aslında ondan nefret ediyordum ve aynı nedenle onu kendi çıkarım için kullandığımı bilmek beni mutlu ediyordu.

Geri bir şey söylemedi. Elleriyle dizlerimi açıp aralarına girdi. Bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle kalçalarımın çıplak etini okşuyordu. Düşündüğüm ya da düşünmeyi dilediğim şeye rağmen bu temas bedenimi kayıtsız bırakmadı.

"Bırak artık," dedim, öfkeli görünüyordu ama sol eliyle ensemden yakaladı ve dudaklarını benimkilere çarptı.

Midemdeki gıdıklanmayı bastıramadım. Dudakları yumuşaktı, çenesi dikenliydi ve hafif sakalı çıkmıştı. Sanki tanıştığımızdan beri yaptığımız tüm tartışmaların bedelini bana ödetiyormuş gibi beni öfkeyle öptü. O zaman kameranın sesini duymadığımı fark ettim.

Onu olabildiğince sert bir şekilde ittim ama sadece birkaç santim hareket ettirmeyi başardım.

"Neden fotoğrafı şimdiden çekmiyorsun?" Bu onun bana en yakın olduğu andı ve uzun kirpikli o parlak gözlerin şimdiye kadar gördüğüm en güzel görüntüsüydü. Ona bakmak zor değildi. Tanrım! Orosu çocuğu bacaklarımı titretiyordu, ondan ne kadar nefret etsem de.

"Aptalca bir yorum yapmadan ağzını açsan ve sonunda bu işi bitirsek nasıl olur?" o cevapladı.

Telefonu başımızın hizasına kaldırdı. Onu izlerken dudaklarım istemsizce nemlendi. Daha sonra beni kendine çekti. O beni öptü; Tık sesini duydum. Dilini ağzıma soktu ve hareket ettirmeye başladığında birden kendimi ağırlıksız hissettim. Dudaklarımız uyum içinde hareket ediyordu ve bu sadece fotoğraf yüzünden değildi.

O an hissettiklerimi hissetmek hoşuma gitti. O an için tüm vücudum tutkuyla yanıyordu ve ruhumun derinliklerinde intikamımı aldığımı biliyordum. O öpücüğün tadını çıkarıyordum ve eski erkek arkadaşımın bunu öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyordum!

Elleri yeniden bacaklarımın üzerindeydi. Bu şehvetti, saf, sulandırılmamış şehvet. Ve nefret. Birbirimizden nefret ediyorduk, birbirimize katlanamıyorduk ve bu da birbirimizi bu şekilde kullanmamızı uygun kılıyordu.

Uzanıp ellerimi koyu renk saçlarının arasından geçirdim. Sağduyulu olmayı boşver!

Elleri uyluklarımın alt kısmındaydı, onları sıkıyor, beni ürpertiyor, vücudumun adlandırmayı tercih etmediğim kısımlarını ateşe veriyordu. Alt dudağımı ısırды, çığlık atmak istedim.

"Durma." dedim belime ulaştığında. Devam etmesini istiyordum, bana o anda hissettiğim her şeyi unutturmasını, tüm acılarımı, tüm şeytanlarımı yok etmesini istiyordum. Onu bunun için kullanmak istedim, birçok erkeğin kızları kullandığı gibi onu kullanmak istedim, istedim...

Uzaklaştı.

Gözlerimi açtım. Ne yapıyordu?

"Fotoğrafın var" dedi ve telefonu elime bıraktı.

Nefes nefeseydim. Durduğu için kızgındım; Bir şeyi doğru yaptığında her şeyi berbat etmek zorunda kaldığı için kızgındım; Kızgındım çünkü o düzeltilemezdi ve onun, babasının ve onun Allah'ın unuttuğu hayatının benim için yaptığı her şeyden nefret ediyordum.

"Bu kadar?" Diye sordum. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Vücudum bana tekrar dokunmasını bekliyordu.

"Bu gece önümden çekilmeye çalış," diye uyardı beni.

Ne olmuştu? Az önce ne yapmıştık?

O uzaklaşırken onu izledim; tuhaf, tarif edilemez bir duygu hissettim.

O an patlayacağımı sandım. Sinir uçlarımla her biri yakıcı, rahatsız edici bir yoğunlukla uyanmıştı. Arkadaşlarımla yanına yürüdükçe öfkem daha da arttı.

Onu neden öpmüştüm ki? Neden onun oyununa girmiştım? Ne zamandan beri dizginleri elime almadan bir kızın beni bu kadar ısıtmasına izin verdim? Tüm bu soruların cevabı dört harften oluşuyordu: *Noah* .

Bu gece onu gördüğümde beri onu aklımdan çıkaramıyordum. Üvey kız kardeşim olduğu için yasak olanın çekiciliğinden mi, yoksa bir şekilde onu kontrol edebileceğimi, ağzından çıkan o ateşi söndürebileceğimi ve onun her şeymiş gibi davranmasını sağlayabileceğimi hissetmeye ihtiyacım olup olmadığını bilmiyordum. tanıdığım ve kontrol etmeyi başardığım diğer kadınlar.

Ancak Noah hepsinden tamamen farklıydı. Kendini ayaklarıma atmadı, bana baktığında dizlerinin bağı çözülmedi, ona meydan okuduğumda geri adım atmadı, hayır - karşılık verdi ve tepkileri benden daha şiddetliydi. bana ait. Bu çok sinir bozucuydu... ve aynı zamanda heyecan

vericiydi. Zihinsel olarak kendime onun dayanılmaz, mızımız, küçük bir kaltak olduğunu, onu görmezden gelmem gerektiğini söylemekten kendimi alamıyordum ama vücudum bana ihanet ediyordu. ben ve ne yapacağımı bilmiyordum. Onu öpmüştüm. Bunu yapmayı onun eski erkek arkadaşından intikam alması umurumda olduğu veya partiden çıkmasını istediğim için teklif etmemiştim; bu sadece saf bir arzuydu. Onu tatmak, onu hissetmek istiyordum. O gece onu görür görmez bacaklarının arasına girip onu benim yapmak istedim. Rahatsız ediciydi, son derece rahatsız ediciydi ve sinir bozucuydu, özellikle de ona dayanamadığım için. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

Şort beni heyecanlandıracak kadar uzun bacaklarının çoğunu serbest bırakmıştı. Herhangi bir erkeğe uzanıp onlara dokunmaya, onu öpmeye cesaret ediyordu. Saçları beni çıldırtıyordu, özellikle de alkolden kızarmış yüzünü çerçevelemek için aşağıya indirdiğinde. Ama dudakları daha da heyecan vericiydi: yaralayıcı bir şey söylemek istediğinde kadife kadar yumuşak ve çelik kadar keskindi. Ağzını açtığında, dilini utanmadan, hiç tereddüt etmeden benimkiyle birleştiğinde beni deli etmişti. Daha önce öptüğüm hiçbir kıza benzemiyordu. Ritimimi takip etmişti, kontrolü elime almama izin vermişti ve ben de saf cinsel arzudan dudağını ısırıştım çünkü hem onu tüketmek hem de sorumlunun kim olduğunu bilmesini sağlamak istemiştim.

"Bu kadar?" diye bana sormuştu, yanakları kızarmıştı, gözleri özlemle parlıyordu. Peki benden ne yapmamı istiyordu? Eğer o olmasaydı, onu doğrudan arabamın arka koltuğuna götürürdüm. Eğer katlanılması bu kadar zor olmasaydı ona hayatının en güzel gecesini yaşatabilirdim. Eğer öyle olmasaydı...eğer bütün dünyamı alt üst etmeseydi...

"Dostum, neredeydin? İlk yarış başlamak üzere!" Aslan, siyah Ferrarimi düşmanımın güçlendirilmiş Audi'sinin yanına park ettiği yerden bağırdı.

Tam olarak ihtiyacım olan şey buydu. Gecenin bir yarısında biriken tüm gerilimi saatte 270 kilometre hızla kumlu bir pistte boşaltmak ve Ronnie'nin çetesindeki kaybedenlerden birini toz içinde bırakmak. Stresimi atmaya, adrenalini, adrenalini hissetmeye ihtiyacım vardı Arzu etmekten daha iyiydi, o gece gerçekten istediğim tek şeye sahip olamayacağımı bilmekten daha iyiydi...

Arabaya doğru yürürken, "Kyle'a bunu aldığımı söyle," dedim. Arkadaşlarım beni bekliyorlardı, bayrak inmeden önce eğleniyor, içki içiyor, dans ediyorlardı, iyi bir ruh halindeydiler çünkü gecenin para ödülünü alacağımızı sanıyorlardı. Anlaşma buydu. On beş bin dolar söz konusu, artı finalde kaybedenin arabası. Ronnie'ye karşı yarışı çok uzun zamandır ertelemiştim. Kaybetmekten korktuğum için değil, başka bir şey dışında. Sorun onun bir haydut olması ve kötü bir sporcu olmasıydı. Her yıl pot daha da büyüyordu ve her yıl iki çetemiz arasındaki gerilim daha

da artıyordu. İşler kontrolden çıkarsa ne olacağını açıkça belirtmişti. Buradaki herkes kuralları biliyordu.

O gece yarışan dört çete vardı ve her biri en iyi sürücülerini getirmişti. Toplamda sekiz farklı araba yarışıyordu. Hangi çetenin hangisine karşı yarışacağını öğrenmek için kura çektik ve iki ayrı grup oluşturduk. Biri kalana kadar her grupta üç yarış olacaktı ve o kişi diğer gruptan kazananla yarışacaktı. Bu, finali saymazsak toplamda altı yarış anlamına geliyordu.

Ve ben o finalde yer alacaktım.

Beş yıl önce yarışmaya başladığımdan beri takımım her zaman kazanmıştı. Ronnie bana saygı duyuyordu ama eğer şansı olursa beni mahvedeceğini biliyordum. İyi bir aileden geliyordum, para için bu işin içinde değildim ve bu onu etkiledi. Uyuşturucu satın almak ve çetesindeki adamları hizada tutmak için paraya ihtiyacı vardı. Parayı etrafa saçmak başka şeydi, onun için önemli görünen tek şeyle oynamak başka şey. Arabasını kaybederse belaya hazır olmam gerekirdi.

Elimi Ferrarimin tavanında gezdirdim. O lanet arabayı seviyordum; mükemmeldi, şimdiye kadar yaptığım en hızlı ve en iyi satın alma işlemiydi. Sadece güvendiğim kişilerin sürmesine izin verdim. Arabam. Benim kurallarım. Anlaşma buydu. Onu sürmek bir ayrıcalıktı. Bunu çetemdeki herkes biliyordu.

Lion tuhaf bir ifadeyle, "Kyle çok kızacak kardeşim," dedi. Çekilişten sonra adamlarımızı nasıl bölüşeceğimize karar

vermiştik. Dört çete her iki grupta da eşit şekilde temsil ediliyordu. Kyle'ın, karşı çıkacağım adam olan Greg'e saldırdığını biliyordum ama üzgünüm; bu yarışta ben de yarışıyordum.

Lion'a baktım. O gece orada olduğuna sevindim. En iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onunla hayatımın en kötü dönemlerinden birinde tanışmıştık ve o zamandan beri birbirimizden ayrılamazdık. Onu kızı Jenna'yla tanıştıran bendim. Petrol yöneticilerinin kızıydı ve benimle aynı gelişim içinde büyümüştü ve birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. Henüz lisedeydi. Milyonerlerin diğer kızları gibi değildi; özeldi ve ben onu çok önemsiyordum. Aslan onu gördüğü ilk andan itibaren ona kilitlenmişti.

"Kyle'ı sikeyim" dedim. Lion muhtemelen bunun sınırı aştığını düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Saçmalık havasında olmadığını biliyordu. Ve o sırada kesinlikle havamda değildim.

Arabaya binip vites taktığımda bana, "İkinci viraj birinciden daha dar, bu yüzden erken fren yapın, yoksa yoldan çıkacaksınız" dedi. On beş metre öteden insanlar yarışın başlaması için heyecanla coşkuyla bağıryorlardı. İki kız, floresan bayrakları tutuyor, kalkmamız için harekete geçmeye hazırlanıyordu.

"Anladım" dedim. Ben de şunu eklemeyi edemedim: "Noah'a göz kulak olun." Onun hâlâ kafamın içinde sıkışıp kaldığını fark ettiğimde direksiyonu sıkıca sıktım. Elimde değildi; Birisinin onunla ilgilendiğini bilmeye ihtiyacım

vardı. Bu tür bir parti onun gibi bir kız için tehlikeliydi ve Lion bunu herkesten daha iyi biliyordu.

“Endişelenme, Jenna her şeyi halletti.” Bu aklımı rahatlatmıştı. Ama sonra baktığı yere baktım. Orada, sanki benim çetemin bir üyesiymiş gibi başının etrafına floresan bir bandana bağlanmış Noah vardı, kollarını Jenna'ya kilitlemiş, ışıltılı bir şekilde gülümsüyordu. Çok mutluydu. Sarhoş ve coşkulu.

Lanet olsun.

Yarıştığımızda her zaman yaptığımız gibi, "Bitiş çizgisinde görüşürüz" dedim.

Bayraklar indirildi, motor kükredi ve yüzüme çarpan rüzgar bana o bal rengi gözleri ve o skandal bedenini unutturdu.

Şu ana kadar tüm yarışları kazandık. Başka yerlerde, diğer kum pistlerde tüm rekabet ortadan kalkmıştı. Sadece Ronnie kalmıştı. Sürpriz değil. Adamım Kyle iyiydi ama Ronnie en iyilerden biriydi.

Final zor olacaktı ve sonucu konusunda endişeliydim.

Hala yirmi dakikam vardı ve arabama yaslanmış bir bira içip sigara içiyordum. Noah, Jenna'yla birlikteydi. Anlayabildiğim kadarıyla yaşıyorlardı, dans ediyor, içiyor, sadece eğleniyorlardı. Anladım; Noah muhtemelen erkek arkadaşının anılarını içerek tüketebileceğini düşünmüştü. Her hareketini dikkatle izliyordum.

Arkamdan tanıdık bir ses, "Bu gece tuhaf davranıyorsun," dedi. Sıcak nefesini boynumda hissettiğimde Anna'ya döndüm. Tıpkı benim gibi o da değişmişti. Kocaman göğüslerini ve ince bacaklarını ortaya çıkaran dar bir elbise giyyordu. Bana arzuyla bakıyordu. Biz birbirimize hep öyle bakardık.

Benden tatlı sözler beklememesi gerektiğini anlamasını sağlamaya çalışarak, "Bu pek iyi bir gece değil," dedim.

"Bunu çok daha iyi hale getirebilirim," dedi, yanıma gelip göğüs dekoltesini bana gösterdi. Baştan çıkarıcı bir tavırla, "Tek yapman gereken benimle gelmen," diye ekledi.

Son yarışa on beş dakikam kalmıştı. Ve gerçek şu ki, Anna'yı arabamın arka koltuğunda otururken biraz serbest bırakmaya ihtiyacım vardı.

"Çabuk ol," dedim onu arabama sürüklerken.

On beş dakika sonra finali bekleyen herkesin durduğu yere geri döndük. Anna'yla seks kafamı boşaltmama yardımcı olmuştu. Kimi istersem ona sahip olabilirdim; on yedi yaşında bir çocuğa takılıp kalmama gerek yoktu.

Sonra onu gördüm.

Herkes başlangıç çizgisinden bitiş çizgisine kadar hareket etmişti. Normalde Lion ve Jenna hep geride kalırlardı. Ama onlardan hiçbir iz yoktu.

Siyah Ferrari'm bensiz yola çıkmadan önce tek bir şey gördüm: dikiz aynasındaki üvey kız kardeşimin kızıl-sarı saçları.

Nick'le olanlardan sonra bu gece ondan uzak durmaya karar verdim. Sonuçta istediği de buydu. Aramızda yaşananlar tuhaf ama hoştu. Sonra ağzını açmıştı ve kiminle uğraştığımı hatırlamıştım.

Yine de istediğimi elde etmiştim. Benim için en önemli olan iki kişinin arkamdan bana ihanet etmesinden sonra hiçbir şeyin beni daha iyi hissettiremeyeceğini derinlerde anlasam bile Dan'den intikamımı almıştım.

Nick'in çektiği fotoğraf beni sarsmıştı. Dan'le öpüşürken hiç fotoğraf çekmemiştim. Hatta Dan beni hiç böyle öpmemişti. Fotoğrafa baktığımda tüylerim diken diken oldu. Bizi profilden görebiliyordunuz, dudakları yarı açık ve benimkilere bastırılmıştı, gözlerimiz kapalı, anın tadını çıkarıyorduk. Yanaklarım parlak kırmızıydı, Nick'in yüzü sert, soğuk ve karşı konulmazdı. Gerçekten çekici biriydi. Dan duvarlara tırmanıyordu. Biliyordum. Normalde benmerkezci tavrını diğer insanlara saklasa ve beni bunun kurbanı yapmasa da o kadar egoistti ki. Ona aldattığı fotoğrafı gönderdim, böylece bende olduğunu bilecekti.

Daha sonra göndermeden önce Nick ve benim fotoğrafımızın altına bir metin yazdım.

Senden daha büyük bir adam bulmak için ihtiyacım olan tek şey dört saatti. Gözlerimi açtığın için teşekkürler. Bu arada resminde hava emen bir balığa benziyorsun. Öpüşmeyi öğren, salak!

Onun ve Beth'in öpüştüğü fotoğrafa baktım.

Yüzü beni hâlâ kendine çekiyordu ama o mesajla ilişkimizin bittiğini biliyordum. Onu bir daha asla göremeyecektim ve ilk defa aramızda bir sınır olduğu için mutluydum. Beth'e gelince, ona Dan'le öpüşürken çekilmiş fotoğrafıyla birlikte iki kelimelik bir mesaj gönderdim:

Yapılmıştı.

İçimde tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. İşte bu kadar. Böylece dokuz aylık romantizm ve yedi yıllık dostluk sona erdi. Gözlerimin nemlendiğini hissettim ama tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Canı cehenneme. Bunu hak etmediler.

Telefonumu arka cebime koydum ve Nick'i bulmaya çalıştım. Onu son gördüğümde siyah Ferrari'sine yaslanmış bira içiyordu. Arkamı dönüp Jenna'ya doğru yürüdüm.

Dans ettik, güldük, eğlendik. Yeni arkadaşım deliydi. Ara sıra erkek arkadaşıyla sevişmek için kaçırdı, ben de olanları hatırlar ve depresyona girerdim. Yarışları izleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım; Bu sporu çok seviyordum ve yarışlara gitmenin benim için gündelik bir şey olduğu eski zamanlardan bazı favori anılarımı canlandırdı. Tüm farklı

sürücülerin tekniklerini not ettim. Nick'in arkadaşı oldukça iyiydi ama Nick daha iyiydi. İlk yarışı beni etkiledi.

Gece ilerledikçe kendimi farklı stratejileri analiz ederken ve kendime neyin eksik olduğunu, tarafımızın avantajını nasıl artırabileceğimi sorarken buldum. Sorun ikinci eğriydi. Çok yavaş vurursanız geride kalırsınız; eğer çok hızlı alırsan, dönme riskiyle karşı karşıya kalırsın.

Piste çıkmak için can atıyordum. Daha iyisini yapabileceğimi hissettim. Yüzümde rüzgarı, hızın her zaman beraberinde getirdiği adrenalini vücudumda hissetmek, arabanın üzerindeki kontrolü hissetmek, ona nereye gideceğini söyleyenin ben olduğumu bilmek istedim.

Son yarışın başlamak üzere olduğunu fark ettiğimde bu düşünceler kafamda dönüyordu. Bu Ronnie denen adam Nicholas'a karşı yarışıyordu. Eğer şansım olsaydı, onu gözlerim kapalıyken bile içebilirim diye düşündüm.

Herkes arabalarına binip bitiş çizgisine doğru yola çıktı. Jenna, Lion ve ben geride kalmak zorunda kaldık ama arabasını almak için bir saniyeliğine ayrıldılar. Nicholas da o siyah saçlı fahişeyle birlikte SUV'una doğru giderken ortadan kaybolmuştu. İşte orada, bir roket gemisiyle tek başıma, birinin direksiyona geçmesini bekliyordum.

Ronnie'nin tunerine doğru yürüdüğünü ve bana baktığını gördüm. Korkunç bir adamdı. Bir gladyatör gibi yırtılmıştı ve kollarında ve sırtında yüzlerce dövme vardı.

"Hey tatlım," dedi kollarını kaportaya dayayarak. "Sen kimsin?"

Gözümü korkutmuştum ama ona cevap vermenin akıllıca olacağını düşündüm.

"Noah" dedim.

"Seni izliyordum" diye itiraf etti. "Bu oyunu bilen bir piliçle, etrafta duran bir piliç arasındaki farkı nasıl söyleyeceğimi biliyorum. Ve sen bu oyunu biliyorsun," dedi kaputa vurarak.

Herkesin nerede olduğunu merak ederek, "Bir iki kez yarışmış olabilirim," dedim. O adamın bana bakışından hoşlanmadım; beni ürküttü.

"Tahmin edebiliyorum" diye yanıtladı. "O zaman neden benimle yarışmıyorsun?"

Gerçekten benim teklif ettiğini düşündüğüm şeyi mi teklif ediyordu?

"Nicholas'la yarışman gerekiyor," dedim şüpheyle.

"Evet ama Nicholas burada değil, değil mi?"

Damarlarımda dolaşan adrenalini hissettim. Tekrar yarışıyoruz. Ben de bunu istiyordum. İhtiyacım olan şey. Ve bu doğrudu; Nicholas bana hayır demek için orada değildi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedim, dudağımı ısırdım ama Ferrari'nin anahtarlarını kontakta gördüm.

Ronnie dilini şaklattı ve yavaşça yürüdü.

Aslında harika bir fikir, diye düşündüm. Ama bunu kendime sakladım.

"Nick bu akşam direksiyona çoktan geçmişti. Artık bir kadının denemesine izin vermenin zamanı geldi, değil mi?"

Nick gibi adamlar benim gibi kızları kimsenin ciddiye almamasının nedeniydi.

"Yoksa korkuyor musun?" Ronnie ekledi. Canımın acıdığı yerden nasıl vuracağını biliyordu.

Bu beni çileden çıkardı ve ağzımı açmadan cevabımı yüzümde görebileceğinden emindim.

"Hazırsın." dedim gülümseyerek. O da bana sırtıttı.

"İyi iş, Kıymetli. Başlangıç çizgisinde görüşürüz."

Ne düşündüğünü biliyordum: Beni ucuz bir halı gibi dövebilirdi. *Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Ronnie ama bir NASCAR şampiyonunun kızına karşı yarıştığını söylemeyi unuttum.*

Araba çok fenaydı. Deri koltuklar, kusursuz gövde ve o motorun uğultusu... ne keyif, ne anılar. Vitesi taktım ve yavaşça başlangıç çizgisine doğru yuvarlandım. İçeride kimin olduğunu kimse bilmiyordu. Düşmanımdan başka kimse yok.

Küçük bir çocuk gibi gülümsedim. Sonuçlarını düşünmek istemiyordum, Nick'in muhtemelen beni nasıl öldüreceğini düşünmek istemiyordum; Sadece eğlenmek istedim.

Hadi Ronnie, seni sert adam.

Bayraklar sinyal verdiğinde gaza bastım ve bir saniyeden kısa bir süre içinde yola çıktım. Etkileyiciydi, özgürleştiriciydi, rahatlatıcıydı, korkutucuydu... Bundan daha iyi bir şey olamazdı. Yıllardır böyle bir şey

yapmamıştım. Kendim için en son ne zaman bir şey yaptığımı, hoşuma giden bir şeyi, annemle, kocasıyla, eski erkek arkadaşım la ya da eski en iyi arkadaşım la ilgisi olmayan bir şey yaptığımı hatırlayamıyordum. Özgürdüm, bir kuş kadar özgürdüm ve saf bir coşku halindeydim.

Ronnie yanımda silahla ateş ediyordu. Daha sert bir şekilde aşağı indim ve onu arkamda bırakarak ilk virajı geçerken deli gibi bağırdım.

"Tabi lan!" Bağırdım.

Ancak ikinci viraj hızla yaklaşıyordu ve en zorlusu da buydu. Bu yüzden kendime milyon dolarlık soruyu sordum: Yavaşlayıp tehlikeden kaçmak mı, yoksa sınırı zorlayıp pistten çıkma riskine mi girmek?

Söylemeye gerek yok, ben ikinci yi seçtim.

Virajı güvenli bir şekilde dönmek için kritik anda yavaşlayabileceğim mutlak minimum değeri hesaplarken hızlandım.

Yakından gördüğümde ilk başta düşündüğümde daha sıkı olduğunu fark ettim. Bok. Dönmeye başlayacaktım. Frene bastım ve tüm gücümle direksiyonu salladım, araca çarpan kumun sesini, lastiklerin lastiklerin sürtünme altında gıcırdadığını duydum.

Çenemi sıktım ve kendimi öldürmeden bunu başardığımda bağırdım. Motor hırlayarak bana daha hızlı gitmemi söylüyordu ve ben kim oluyordum ki hayır diyecektim?

"Evet!" Ronnie'yi arkamda, neredeyse tamponumun üzerinde görünce çığlık attım. Aynadaki yansımasında yüzü öfkeliydi. Kaybettiğini biliyordu.

"Et şunu!" Mutlulukla bağırdım. "Siz koca maço sikkafalıların hepsi bunu emebilir!"

Zor kısmı atlatmıştım. Gerisi çocuk oyuncağıydı. BEN bitiş çizgisine doğru hızlandı. Bir iki mil daha ve onu yakaladım. Kalbim hızla çarpıyordu, heyecanlandım... =ve sonra Ronnie bana arkadan vurdu. İleriye doğru yalpaladım ve emniyet kemeri göğsüme saplandı.

"Seni pislik!" Dedim ve direksiyonu daha sıkı tuttum. Ronnie bir manyaktı; bana tekrar çarpmaya çalışarak yavaşlayıp hızlanmaya devam etti. Üçüncü bir denemeden kaçınmak için yana doğru sallandım ama o beni takip etti ve bu sefer beni sağa doğru salladı. O orospu çocuğu arabamı mahvediyordu!

Hızla sağa çektim ve ona kendi ilacından tattırdım, neredeyse dikiz aynasını kıracaktım ve onun dikkatinin dağıldığını ve her zamankinden daha öfkeli olduğunu görünce hedefime ulaşmaya hazır bir şekilde pedalı yere koydum.

Sadece birkaç metre daha, üç, iki... sonra bitti. Bitiş çizgisini geçmiştim.

Çığlıklar sağır ediciydi; insanlar ellerini ve floresan bandanalarını havada sallıyorlardı. O haydutu toz içinde bıraktığımı bilmek çılgınca bir kazanma hissiydi.

Seyirci kitlesinin yanında fren yaptım, arka tarafa baktım ve Ronnie'nin öfkeyle arabadan indiğini gördüm. Arabamın kapısını tekmeledi. Sadece güldüm.

Sonra birisi penceremde belirdi, kapıyı açtı ve beni içeriden dışarı çekerek neredeyse havaya kaldırdı.

"Aklını mı kaçırdın?!" Nicholas dedi. Kuduz görünüyordu.

"Tanrım, Nicholas!"

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Önceki gece partide kavga ettiğimizde ve sanki şekermiş gibi dayak dağıttığında bile. Saçları dağınıktı, sanki onları çekiyormuş gibi görünüyordu ve bakışları bana, benim ölüp gömülmüş olmamı ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmamayı dilediğini söylüyordu.

O kadar korkmuştum ki aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım: "Yine de kazandım."

Yüzü neredeyse benimkine dokunarak sordu, "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Dehşete kapılmışım ama beni korkutmasına izin vermeyecektim, o yüzden beni bırakmak zorunda kalana kadar salladım ve salladım.

"Bana bağırmaya cüret etme."

Şu zengin herif. Onun arabasını mahvetmiş gibi değildim; Onunla mükemmel bir şekilde ilgilenmişim. Aldığı hasar ne olursa olsun o salak Ronnie'nin hatasıydı. Üstelik yarışı ben kazanmışım! Ben kazanmışım!

İşte o zaman Jenna ve Lion kaosu arkalarında bırakarak geldiler. Kulaklarımı diktiğimde her taraftan çığlıklar ve ısıklıklar geldiğini duydum.

"Dolandırıcı! Dolandırıcı!"

Bu, halkın benim tarafımda olduğu anlamına geliyordu. Ronnie'nin kirli oynadığını görmüşlerdi; kuralları çiğnemiş ve bana arkadan saldırmıştı; bu kesinlikle yasa dışıydı, özellikle de sert darbelere dayanıklı olmayan böyle bir arabada.

Lion, "Bırak gitsin, Nicholas," dedi ama yüzü Nick'inkinden daha dostça değildi.

Jenna'nın ifadesi de iğrençti ve bu beni hem şaşırttı hem de üzdü.

"İşte Ronnie geliyor" dedi ve Nicholas beni öyle aniden bıraktı ki sırtımı arabaya çarptım.

Neler oluyordu? Neden herkes bu kadar sinirlendi?

Nicholas yumruklarını sıkarak arkasını döndü.

"Kuralları çiğnedin, Leister ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyorsun," dedi Ronnie açıkça öfkeliydi ama piercingler ve dövmelele dolu yüzünde bir sırıtışla.

Nicholas, "Saçmalık," dedi. Lion onun yanındaydı ve çetesindeki diğer adamlar ona destek vermek için yaklaştılar. Ronnie'nin ekibi de aynısını yaptı. Bir dakikadan az zaman geçmişti ve hâlâ ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Başka birisinin arabama binip pistte sürmesi benim hatam değil. Bunu bana yıkman mümkün değil."

Artık neler olduğunu görmeye başladım.

"O senin çetenin bir üyesi Leister. Bu onu senin sorumluluğun haline getiriyor."

Nicholas, "Hayır, öyle değil" dedi ama sonra dönüp bana baktı. Gözlerinde yeniden şaşkınlık ve öfke gördüm, daha doğrusu eskisinden üç kat daha şiddetli yeni bir öfke.

"Bandanayı takmış. Bu onun çetede olduğu anlamına geliyor," diye bağırdı Ronnie.

Şimdi anladım. Bandana beni üye yaptı. Ama eğer öyleysem Nicholas'ın yerinde yarışmamın ne sakıncası vardı?

"Kuralları çiğnedin Leister. Final seninle benim aramdaydı. Bu da beni kazanan yapıyor." Arkasındaki herkes aynı fikirdeydi ve gözleri aksini söylememiz için bizi cesaretlendiriyor gibiydi.

Nicholas öne çıkarak, "Bu saçmalık," dedi. Aslan da aynısını yaptı, yumruklarını kalçalarına bastırdı.

Nicholas konuşurken Ronnie o salak gülümsemesiyle başını sallamaya başladı.

Nick'in siyah Ferrari'sine bakarak, "Devam edin ve on beş bin doları ve şu bebeği verin," dedi.

Ne...?

İleriye doğru bir adım attım; Karşımda kimin durduğu umurumda değildi. Nick'in gerginleştiğini hissedebiliyordum ama beni geri itemedi konuşum:

"Bana seninle yarışmamı söyleyen sendin," diye bağırdım. "Ve seni yendim. On yedi yaşında bir kız seni dövdü." Ronnie'nin yüzü öfkeli bir ifadeyle buruştu. Beni öldüreceğini düşündüm. Ama bu beni söyleyeceklerimi söylemekten alıkoyamazdı. "Senin cılız küçük erkeksi egonu

yaraladım ve şimdi sen herkesin para ve araba üzerinde biraz hakkın olduğunu düşünmesini sağlamaya çalışıyorsun." Devam edecektim ama Nicholas önüme çıktı.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Kapa çeneni ve arabama bin," dedi. "Şimdi!"

"Siktir et şunu!" diye bağırdım ve onun yanından Ronnie'ye baktım. O sikik kafanın durumu kendi çıkarları doğrultusunda değiştirmesine izin vermeyecektim ve arabayı almasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Yarışı kazandım; liderliği bile asla üstlenmedi. "Yarışmayı öğrenmelisin, salak!"

Nick'in çetesi anlaşmalarını haykırdı. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Nick boynundaki damarlar patlamaya hazır haldeyken Ronnie'ye döndüğünde biri beni geri çekti. Ronnie'nin yüzünü gördüm ve birbirlerini öldüresiye dövebileceklerini düşündüm.

Jenna kulağıma, "Kapa çeneni Noah," dedi. "Bunu hayal edebileceğinden daha kötü hale getireceksin."

Cevap vermedim. Nick ve Ronnie birbirlerine bakıyorlardı. Bir kavga kaçınılmaz görünüyordu. Ama sonra Nick anahtarları benden alıp bana verdi.

HAYIR!

Sakinmiş gibi yaparak, "Sana parayı yarın göndereceğim," dedi.

Etrafımızda sessizlik hakimdi. Ronnie gülümsedi, anahtarları aldı ve parmağının etrafında döndürmeye

başladı. Nicholas nefes almakta zorlanıyordu ve patlamaya hazır olduğunu görebiliyordum.

Ronnie, "Hey, o kaltağı evde tutmaya çalış," dedi. İşte o zaman Nicholas onu kaybetti.

O kadar hızlı oldu ki kimse geldiğini fark etmedi. Yumruğu Ronnie'nin çenesine öyle bir kuvvetle çarptı ki, onu arabasının kaputunun üzerine yatırdı.

Etrafımda yumruklar uçuşmaya başladı. İki çete kavga ediyordu ve ben şimdi o cehennemın ortasıındaydım. Birisi bana arkadan vurdu ve yüz üstü yere düşerek dizlerimi ve ellerimi kaşıdım.

"Noah!" Jenna ayağa kalkmama yardım etmek için diz çökerek bağırdı.

Sanki hayatları buna bağılymış gibi kavga ediyorlardı. Panik içindeydim. Orada darbeler savuran elliden fazla kaslı, korkutucu adam vardı.

Birisi kolumdan tutup Jenna ile beni aynı anda uzaklaştırdı. Bu Aslan'dı. Yüzü taş gibi ve kararlı görünüyordu. Dudağı kanıyordu. Bizi çıkarmaya çalışırken yere tükürdü.

Nick'in SUV'unu işaret ederek, "İçeri girin ve kapılarınızı kilitleyin" dedi.

Lion sürücü koltuğuna atladı ve dışarı çıktı, Nick'in artık aklı karışmış olan Ronnie'ye vurduğu yerde durdu.

"Nick!" Olabildiğince yüksek sesle bağırdı, kavga eden ve düşen adam grubunun arasında sesini duyurmaya çalıştı.

Nick, Ronnie'nin karnına bir kez daha yumruk attı ve bize doğru koştu. Dudağı patladı, yanağı morardı. Lion direksiyonu çevirip gaza bastığında daha yolcu kapısına çarpmıştı.

İşte o zaman arkamı döndüm.

Kalbim dondu. Ronnie bir tabancayı kaldırıp arabanın arkasına doğrultuyordu.

"Eğil!" Arka cam milyonlarca parçaya ayrılırken bağırdım, sonra hızla uzaklaşmaya başladık ve aklımı kaybedeceğimi sandım.

"Kahretsin!" Nicholas ve Lion çığlık attı. Jenna ve ben de bağıríıyorduk.

Lion otoyola çıkarken Nicholas, "Oğlum," dedi. Gecenin bu saatinde yolda tek bir araba bile yoktu ve Lion'un hız limiti konusunda endişelenmediğini gördüğüme minnettardım. Geri döndüğümde birkaç arabanın da aynısını yaptığını gördüm ama Ronnie'yi görmediğim sürece rahat nefes alabiliyordum.

"İyi misin?" Nicholas önce bana, sonra Jenna'ya bakarak sordu.

"Jenna, konuş benimle," dedi Lion dikiz aynasına bakarken, yüzü endişeden ağırlaşmıştı.

"O lanet orospu çocuğu!" histerik bir şekilde bağırdı. Tepeden tırnağa titriyordum.

Lion, sinirlerine rağmen gülerek, "Görüyorum ki her zamanki gibi iyisin," dedi.

Nick, "Bir benzin istasyonu bulun," dedi.

Çok korktum, yüksek sesle nefes almaktan bile korktum. Hayatımda hiç kimse bana silah doğrultmamıştı. Ronnie ateş etmeden önce gözlerimin içine bakmıştı. Onun yüzünün görüntüsü uzun süre aklımda kalacaktı.

Her şeyi kavrayamadım. İşler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Bir çöküşün eşiğindeydim. Önce Dan ve Beth vardı, sonra yıllardır ilk kez içimden geçen adrenalin, bunun uyandırdığı iyi ve kötü anılar, Nick arabasını o pisliğe vermek zorunda kaldığında hissettiğim zayıflık ve suçluluk duygusu. Düşmenin etkisiyle kanayan dizlerim ve ellerimdeki ağrı. Heyecan azaldıkça, olup biteni kavramaya başladım.

On dakika sonra, rahatsız edici bir sessizlik içinde, bütün gece açık olan bir benzin istasyonuna vardık.

Lion motoru durdurdu ve dışarı çıkıp Jenna'ya kapıyı açtı ve ona uzun, tutkulu bir şekilde sarıldı. Nick aynı anda dışarı çıktı ve içeri girdi. Hareket etmedim. Onu izleyemedim. Ben istemedim.

Suçlu hissettim; olan her şey benim hatamdı ve bu kavga bin kat daha kötü olabilirdi. Ronnie'nin silahla ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama en azından bu ırkların kızken gördüklerime hiç benzemediğini ve buradaki insanların da oradaki insanlara hiç benzemediğini anlamıştım. Bu tehlikeliydi, tehlikede çok fazla para vardı ve sürücülerin hepsi suçluydu. Bir çete üyesini gülünç duruma düşürmüştü ve yeni edindiğim üvey kardeşimi kavgaya zorlamıştım.

Başlangıçta durum kötüydü ama şimdi hayal edebileceğimden de kötüydü.

Nicholas dolu bir çantayla benzin istasyonundan çıktı ve Jenna ve Lion'a bandaj, alkol ve bir şişe ağrı kesici verdi. Kavga eden adamlardan birinin alnı yarılmıştı. Aslan onu temizledi ve iyi olduğundan emin oldu.

Nicholas arabanın diğer tarafına geldi. Bana bakma zahmetine bile girmeden alkolü ve bandajı çıkardı. Bir şişe suyu kafasına boşalttı, saçını silkeledi ve sonra kapımı açtı. Dışarı çıkmaya çalıştım. Kendi yaralarım ile ilgilenebilirim. Ama bana izin vermedi.

"Bana ellerini ver." dedi ifadesiz bir ses tonuyla. Dudağı parçalanmıştı, yanağındaki morluk berbattı. Ve bunların hepsi benim hatamdı. Midemde bir düğüm hissettim.

"Özür dilerim." diye fısıldadım o kadar kısık sesle ki duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Ellerimden birini alıp kan ve kirle dolu yarayı nazikçe temizledi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana bağırmasını ya da ne kadar aptal ve berbat olduğumu söylemesini tercih ederdim ama bunun yerine sadece yaralarım ile ilgilendi. Arkamızda Jenna ve Lion alçak sesle, tatlı tatlı konuşuyorlardı. Artık ona bakıyordu. Nicholas sürücü koltuğuna doğru yürümeden önce bana yalnızca bir kez baktı. Dakikalar sonra tekrar yola koyulduk. Kimse tek kelime etmedi, Jenna ya da Lion bile.

O zaman fena halde çuvalladığımı fark ettim.

Dört gün geçmesine rağmen hâlâ eve gelmemiştim. Yarışlarda yaşananlardan sonra başımı içeri sokmak bile istemedim. Noah'yla tekrar yüz yüze geldiğimde nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Küçük bir yanımla onu boğmak ve küçük aptal oyununun bana maliyetinin bedelini ona ödetmek istiyordu. Arabam, iki yüz bin dolardan fazlaya mal olan siyah Ferrarim ve Ronnie'nin çetesiyle ateşkesimin kesin olarak sona ermesi. O şerefsiz bizi sırtımızdan vurmaya çalıştı. Silah sesini ve Noah'nın arka koltukta çığlık attığını duyduğumda göğsümde hissettiğim duyguyu hâlâ hatırlıyordum. Arkama bakmak istemedim. Ne bulacağımdan korkmuştum; Daha önce böyle bir korkuyu hiç tanımamıştım. Ve bunların hepsi aptal bir kızın kendisine söylenenlere bir kez bile dikkat edememesi yüzündendi.

Onun ırkını gördüğümde kendimi tamamen güçsüz hissetmiştim. Böyle araba kullanmayı nerede öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle Ronnie'nin kıcını yenmişti. İkinci virajı alma şekline hayran kalmam gerekiyordu -ben bile o hızda vuracak cesarete sahip

olamazdım- ama bu bana onun hayatta kalma içgüdüsünün ne kadar az olduğunu gösteriyordu.

Ve sonra ona verdiğim öpücüğü ya da bunu tekrar yapmayı ne kadar istediğimi aklımdan çıkaramadım. O dolgun, lezzetli dudakları, o vücudu unutamadım... Beni çılgına çevirdiler.

Lanet olsun.

Eve gidemedim; Nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bir tarafım, sapkın tarafım, düşünmek için kafama ihtiyaç duymayan tarafım, sarı saçlı, bal rengi gözlü o kızı yakalayıp ona her şeyi yapmak, kaybettiğimin en büyük bedelini ona ödetmek istiyordu. kıymetli hazine; diğeri onun benim yanımda olmaktan bile korkmasını, hatta ben odadayken çok yüksek sesle nefes almasını bile istiyordu. İlk seçenek daha çekiciydi ve bunu kabul etmek kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Dört gündür aralıksız parti yapıyordum, sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıyordum ve her seferinde farklı bir kızla uyanıyordum. Olanlardan sonra Ronnie ve benim işimiz sonsuza dek bitmişti ve bir dahaki sefere birbirimizi gördüğümüzde nasıl davranacağı konusunda endişeleniyordum ki bu daha sonra değil, aynı çevrede yaşadığımız için daha erken olacaktı.

İnanılmaz. O kız her şeyi çok kısa sürede mahvetmişti ve daha da kötüsü, eve döndüğümde her sabah onu görmek zorunda kalıyordum.

Arabamın arka camını tamir ettikten sonra eve gittim. Kötü bir ruh halindeydim ve daha da kötüleşmek üzereydim. Yerime park ettim, güneş gözlüklerimi taktım -akşamdan kalma halim beni öldürüyordu- ve günün geri kalanında odamda kaybolacağımı düşünerek kapıya doğru yürüdüm ama zar atmadan. İçeri girer girmez mutfaktan, içimden küfretmeme ve o ana katlanmak için ihtiyacım olan sabır için dua etmeme neden olan bir bağırsık duydu.

Yavaş yavaş üvey annem, kızı ve Jenna'nın adada kahvaltı yaptıkları mutfağa doğru yürüdüm. Noah, benim kişisel sarışın cehennemim. İçeri girdiğimi görünce şaşırmış gibiydi. Teni bronzlaşmıştı, saçları daha sarı ve daha renkliydi onu son gördüğümünden daha fazla. Mayo giymişti ama koltuk altlarına sardığı havlu çoğunu kapatıyordu. Mısır gevreği kasesinin üzerindeki tezgaha su damlıyordu. Jenna da temelde aynısını yapıyordu ama havlusu yoktu ve arkadaşlarına ve ailesine ayırdığı o samimi gülümsemeyle.

Yani artık arkadaş mıydılar?

"Nick, sonunda geri döndün. Baban dün bütün gün seni aradı," dedi Raffaella nazıkçe ama yüzü bana bütün gece ayakta olduğunu söylüyor gibiydi. Üzerine herhangi bir şey atmaktan mutlu görünen Noah'nın aksine, görünüşüne çok dikkat ediyordu, platin saçlarını geriye doğru toplamıştı ve düzgünce ütülenmiş beyaz keten bir takım elbise giyiyordu.

Bayan William Leister olarak yeni rolünü ciddiye alıyordu.

"Meşguldüm," dedim ve buzdolabına gidip bir bira çıkarırken onun sözünü kestim.

"Sorun nedir, Nick? Merhaba demeyecek misin?" dedi Jenna, sandalyesinde bana dönerek.

Ona pis bir bakış attım. Jenna havamda olmadığımı çok iyi biliyordu. Neden Noah gibi davranıp çenesini kapatıp mısır gevreğini yemedi?

Homurdandım, birayı dudaklarıma götürdüm ve Noah'nın benim varlığımdan nasıl hiç etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştığını fark ettim.

Raffaella dikkatimi çekerek, "Nicholas, baban aradı çünkü bu gece New York'a gidiyoruz" dedi. "Bir konferansı var ve benim de gitmemi istiyor. Burada Noah'yla kalmanı çok isterim. Onu bu kadar büyük bir evde tek başına istemiyorum ve..."

Üvey kız kardeşim kaşlarını çatarak, "Anne, sana iyi olduğumu söyledim," dedi. "Burada tek başıma kalabilirim. Neyse Jenna burada kalıp bana arkadaşlık edecek, değil mi Jenna?"

Jenna başını salladı, omuz silkti ve önce bana, sonra da Noah'ya baktı. Bu yüzden beni görmezden gelmeye çalışıyordu ve gitmemi istedi. İlginç.

Neye bulaştığımı gerçekten bilmeden, "Kalacağım," dedim.

Yanıt olarak yaptığı yüz ifadesinden, Noah'nın o an orası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim Nick. Bu beni gerçekten daha iyi hissettiriyor," dedi Raffaella, ayağa kalkıp kahvesinden son bir yudum alırken. "Ben çantamı toplamaya gidiyorum. Gitmeden önce hepinizi göreceğim." Ve bununla birlikte gitti.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum," dedi Noah.

Yanına ilerleyip oturdum.

"Bundan pek şüpheliyim ama kalmamın nedeni bu değil," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Sanırım seni özledim, Freckles. Bugün bana iki yüz bin dolar daha kaybettirecek misin?"

Noah birkaç derin nefes aldı ve bir cevap vermeye başladı ve ben de onun işkencesine bir son vermeye karar verdim.

"Rahatlamak. Zaten ciddi değildim. En çılgın rüyalarında bile bana borcunu ödeyemezdin." Konuştukça öfkemin ve ona olan arzumun birlikte büyüdüğünü fark ettim. Havuzdan ıslanan göğüs dekoltesine ve beni çılgına çeviren dövmesine istemsizce baktım.

"Bana unutacağını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Diyelim ki bana borcunu ödemenin başka bir yolunu bulacağım." O anda onunla yeniden flört ettiğimi fark ettim. *Lanet olsun.*

"Bak, en başa dönsek nasıl olur? Ben seni görmezden geleceğim, sen de beni görmezden gelebilirsin ve herkes mutlu olacaktır."

Etli dudaklarında küçük bir gülümseme çiçek açan, ilgi çekici bir ifadeye sahip olan Jenna'ya baktım.

Arkamı dönüp bahçeye çıktım.

Yarışlarda olanları az çok unutmayı başardığım ve onu düşünmekten kaçınmaya çalıştığım o dört günün ardından onu görmek bana bir ton tuğla gibi çarptı ve onu düşündüğümde tuhaf hissettim. , midemde hoş olmayan bir his. Ona değerli eşyasını kaybettirdiğimi ve o gece bizi öldürebileceklerini biliyordum ama bu tamamen benim hatam değildi. Eğer Dan beni aldatmasaydı asla gitmezdim; üstelik, o haydut Ronnie beni kandırmıştı, yarışmama izin verildiğini düşünmemi sağlamıştı ve ancak benim kazandığımı görünce on beş bin doları ve Nick'in arabasını elinde tutmak için aptalca kurallardan yararlanmıştı.

O küçük zengin çocuğun beni affedip yaptıklarımı unutmasının günler, aylar, yıllar alacağını düşünmüştüm ama anlaşıldı ki Nick'in bana söyleyeceğini hayal ettiğim onca şeye rağmen o oradaydı ve her şey yolundaydı. temizlenmiş gibi görünüyordu.

Ama bana başka bir şekilde ödeme yapmak... bu bir şaka olmalıydı, değil mi?

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum ve ayrıca Nicholas Leister'in ne düşüneceğini çözmeye çalışarak çok fazla zaman harcamak istemiyordum. Bunu telafi etmek için benden yapmamı isteyin. Tanrım, iki yüz bin dolar. Hayatımda bu kadar parayı asla göremeyeceğime emindim. Sadece onun kadar zengin biri böyle bir şeyi mahvedebilirdi ve o arabanın onun için sadece bir oyuncak, satın alabileceği birçok oyuncaktan biri olduğunu bilsem bile, beni affetmeye istekli olduğu için rahatlamış hissettim ve minnettardım.

Son birkaç günümü o evdeki hayata alışmaya çalışarak, pişmanlıkla ve diğer türlü karışık duygularla geçirmiştım. En kötüsü, üzüntümün kaynağı erkek arkadaşımın beni aldatmaya karar verdiğini bilmektı. Ve şimdi beni arıyor ve onu affetmemi, hatta onunla tekrar bir araya gelmemi sağlamak için bana binlerce mesaj gönderiyordu.

Telefonum her çaldığında kalbim duruyor, yeniden başladığında kalp atışları çekiç darbesi gibi acı veriyordu. Güneşlenerek geçirdiğim onca zaman bana beni şehrim, evime bağlayan şeyleri ve bunların nasıl sonsuza dek yok olduğunu hatırlattı. Beni en çok acıtan da buydu. En iyi arkadaşım bir adam için arkadaşlığımızı bir kenara bırakmaya karar vermişti, *benim adamım* ve benden onu affetmemi isteme küstahlığını gösterdi. O deli miydi?

Bir daha ikisiyle de konuşmam mümkün değildi, kendimi bir adamın ayaklarına atacak kadar aptal olmam da mümkün değildi. Erkekler bana yeterince sorun çıkarmıştı ve ben de yarım akıllı kimsenin yaklaşmaya tenezzül etmeyeceği,

paralel bir hayatı olan çekici, tehlikeli bir adamla yaşıyordum.

Jenna, "Nick'in en kötü kabusu olmalısın" dedi. Göğüslerinin arasından bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı. Annemin yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafıma bakmadan edemedim.

Jenna o felaket geceden çıkardığım tek güzel şeydi. Sevinci ve mizah anlayışı son birkaç günü kolaylaştırmıştı. Bana Nicholas'ı çocukluğundan beri tanıdığını söyledi. Aslında onu en iyi tanıyan kişi oydu.

Ona göre yeni üvey ağabeyim, partilerden, içki içmekten başka bir şey düşünmeyen, iflah olmaz bir erkek-fahişeydi. eğlenmek, seks yapmak ve insanların onun burada gecenin gerçek kralı olduğunu anlamaları için Ronnie'yi gerektiği kadar dövmek.

Bunların hiçbirisi beni şaşırtmadı ama bana bu konuda pek bir şey söyleyemese bile şaşırtan bir şey vardı. Nicholas on sekiz yaşındayken bir süreliğine babasının evini terk etmiş ve şehrin engebeli bir bölgesindeki Lion'un evinde yaşamaya başlamış ve başına her türlü belayı bulmuştur. Suç dolu bir hayat yaşayan suçlularla orada tanışmıştı. Aslan o dönemden tutunduğu dostlarından biriydi.

Şok olmuşum. Annemin bundan haberi olmamalıydı. Eğer öyle olsaydı bana söylerdi. Artık Nick gibi zengin bir aileden gelen bir adamın, onunla takıldığım iki gece boyunca gördüğüm türden karanlık bir işe nasıl bulaştığını anlıyordum.

"Neden öyle diyorsun?" Jenna'ya, dikkatim dağılmış halde, mısır gevreğim kasesine bakarak sordum.

"Kendini gördün mü?" diye sordu ve ben biraz kırgın hissettim. "Sen bir tabak bile kırmayan tipik iyi bir kızsın ve birdenbire arabaya atlayıp bir yarış kazanıyorsun ve hepimizin başını belaya sokuyorsun. Sen tam olarak öngörülebilir diyebileceğim bir tip değilsin Noah, her konuda bahse girerim ki şu anda Nick arabasını kaybetmenin verdiği hayal kırıklığını atlatmak için bu tezgahın üstünde sana her şeyi vermeyi düşünüyor . Genellikle sorunlarını bu şekilde çözer. O *bunu* öylece unutacak bir tip değil ." Bu son sözleri söylerken havadan alıntılar yaptı ve şaşkın ifademe bakarken güldü.

"Hadi!" dedi. "Bana bunun aklından bile geçmediğini söyleme. Eğer onu bebek bezi kullandığımdan beri tanımasaydım, bu kasabadaki diğer kızlar gibi ben de ona saldırırdım.

Arabanın kaportasında birbirimize verdiğimiz o öpücüğü zihnimde yeniden canlandırmaya başladım. Bunu ilk hatırlayışım değildi ve bedenim her zaman titreyerek ve ellerinin beni tekrar okşamasını dileyerek tepki veriyordu... ama bu sadece gözlerim olduğu anlamına geliyordu!

"Bunu söylediğimde bana inanın; *bunu bana hiçbir yerde vermesine* izin vermeyeceğim . Bir ömür boyu yetecek kadar güzel yüz tanıdım. Böyle adamlar ellerine geçen ilk fırsatta seni mahvederler. Erkek arkadaşım Dan'e bak."

Sigarasından bir nefes alırken, "Eski erkek arkadaşım Dan," diye düzeltti beni. "Haklısın, onun gibi adamlar tehlikelidir ama bu, eski adamını unutman için sana önerebileceklerinden hoşlanmaman gerektiği anlamına gelmez. Bir kadının sırf zevk için bir erkekle yatamayacağını kim söyledi? Bekarsın, güzelsin, yaz geldi. Tadını çıkarın ve fazla düşünmeyin."

Yüksek sesle güldüm. Jenna deliydi! Ben öyle bir kız değildim.

"Leister'lar konusunu bir kenara bıraksak ve bu gece burada kalacağına söz versen nasıl olur?" dedim. Eğer o devasa evde Nicholas'la üç gün yalnız kalmak zorunda kalsaydım, pazartesi gelmeden ölürdüm.

Jenna bunu düşündü.

"Nick'in erkekleri davet edeceği neredeyse kesin, bu da Lion'un burada olacağı anlamına geliyor ve eğer buna alkol ve müziği de eklerseniz..." Parmakları yanağına tempo tuttu. "O halde ben de varım!" Güldü.

Bu beni iyi bir ruh haline soktu. Jenna yanımdayken günler daha hızlı geçiyordu ve o an ihtiyacım olan da buydu: günlerin beni nereye götürdüklerini düşünmek zorunda kalmadan uçup gitmesi.

Jenna'nın da söylediği gibi, birkaç saat sonra ev tam bir delilik haline gelmişti. Kapı zili çalmaya başladığında saat 21.00 bile değildi. Az sonra bira fiçileriyle bir grup erkek ve

kız içeri girdi. Gürültüyü duyan Nicholas, herkesi içeri davet etmek için merdivenlerin üzerinden dışarı baktı ve onlara müziği açmalarını söyledi.

İçecekler su gibi akıyordu ve göremediğim hoparlörlerden müzik gürlüyordu. Atletik şortumun içinde kendimi uygunsuz hissettim saçlarım geriye çekilmişken. Jenna üstünü değiştirmek için eve gitmişti ve hâlâ dönmemişti, ben de biraz tazelenmek için odama gittim, hem rahat hem de giymesi güzel bir şey var mı diye dolabıma baktım.

Üzerime ikinci bir ten gibi oturan siyah bir şort ve almaya başladığım bronzlukla harika görünen turuncu bir üst buldum. Memnun oldum, saçlarımı saldım, düz ayakkabılar giydim (kendi evimde topuklu giymenin canı cehenneme) ve müzik sırasında başka bir kapı zilinin çaldığını duyduğumda kaçtım.

Ben oraya varmadan önce Jenna, erkek arkadaşı Lion'la birlikte gelmişti. İkisi tam bir gösteriydi. Yüksek topuklu ayakkabılarından eksik etmemişi ama kot pantolonu ve bol siyah tişörtüyle erkek arkadaşından biraz daha kısaydı.

Jenna gülümseyerek yanımıza geldi.

"Kızım sen iyi misin" dedi. "Zaten birine göz mü diktin? O bedeninin çöpe gitmesine izin vermek çok yazık olur!" diye bağırdı, aynı anda hem kızarmama hem de kıkırdamama neden oldu.

"Hadi bir içki içelim. Susuz kaldım," dedi Lion. Kendisiyle yumruklaşmaya gelen birkaç adama zaten el sallamıştı.

Jenna mutfakta doğruca bira fıçısını almaya gitti ve bana köpüklü bir fincan uzattığında onu mutlulukla aldım. Güzeldi, canlandırıcıydı, canlandırıcıydı ve eski sevgilimi unutmama yardımcı olacak bir şeyler bulduğum için mutluydum.

İçtikçe, aklımdaki kötü duygular ve Dan'in çok sarışın, çok yakışıklı imajı, yalnız kaldığımızda ellerinin beni nasıl okşadığı veya kışın nasıl burnumdan öpüp güldüğü, bir ren geyiğine benzediğimi söylüyordu. Bunlar üzerinde durmaya devam etmek aptalcaydı ama bu hayatımın dokuz ayıydı. Belki çok fazla değil ama çok yoğunlardı. Onu sevmiştim. O benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı ve benim için çok önemli olan biriyle beni aldatıyordu... sadece beni aldattığı gerçeğı bile...

Şimdi sinirlendim. Bir bira daha almak için geri döndüm. Tam o sırada telefonuma bir e-posta geldi. Dan olacağını düşünmüştüm ama baktığımda bana Dan ve Beth'in öpüştüğü fotoğrafı gönderenin aynı kişi olduğunu gördüm. Bu her kimse bana eziyet etmek istediler çünkü konu satırında şunlar yazıyordu:

SİZİN İÇİN DAHA FAZLA ALDATMA DELİLİ.

Dosyaya tıkladım, kalbim hızla atıyordu ama hiçbir şey göremeden telefonum kapandı. Bok. Batarya yok. Düşünmeliydim; Bütün gün Dan'den görmezden gelmeye çalıştığım mesajlar ve çağrılar alıyordum. Sinirlerim yıpranmış, mazoşist bir içgüdü'nün kurbanıyken -çünkü öyle olmasaydı neden erkek arkadaşımın beni aldattığına dair

daha fazla fotoğraf görmek isteyeyim ki?- oturma odasındaki masanın üzerinde Nick'in iPhone'unu gördüm. Etrafta tonlarca insan vardı, bu yüzden onu yakalayıp Will'in ofisine yakın bir köşeye doğru yürüdüğümü kimse fark etmedi. Ellerim o kadar titriyordu ki tuşlara zar zor basabiliyordum ve e-posta adresimi beş kez falan yeniden yazmak zorunda kalıyordum. Sonunda şifremi ve şifremi doğru girdiğimde dosyayı açtım ve orada, daha önce gördüğüm fotoğrafın yanı sıra, Dan ve Beth'in aynı partide sevişirken çekilmiş tonlarca anlık fotoğrafı vardı. Beni ilk kez orada aldattığını sanıyordum... ama hayır. Başka yerlerde daha çok vardı, hatta selfieleri bile vardı, kolları uzanmış, dudakları şişmiş, gözleri parlıyordu. Onlara bakınca o kadar sinirlendim ki, öfke ve acı neredeyse telefonu yere düşürmeme neden olacaktı.

O sırada arkamdan birisi geldi.

"Telefonumla ne yapıyorsun?"

Atladım ve ekranı kapatamadan Nicholas telefonu elimden aldı ve kaşlarını çatarak resimlere bakmaya başladı.

"Ver!" dedim, talihsizliklerimin içinde boğulmaya başladığımı hissederek.

Haylazca gülümsedi.

"Bunun benim olduğunu unuttun mu?" diye yanıtladı, kendini ekrana kaptırmıştı.

Yürümek için arkamı döndüm. Onu kaybetmeye yakın olduğumu biliyordum; Bunu, her ağlamak istediğimde

hissettiğim ellerimdeki titremeden ve gözlerimdeki acıdan hissedebiliyordum.

Bir el kolumu yakaladı.

Arkama döndüğümde Nick'in bana sıkıcı gözlerle baktığını gördüm.

"Neden bu saçmalığa bakıyorsun? Sen mazoşist misin yoksa nedin?" diye sordu tiksinererek, telefonunu arka cebine koydu ve kolumu tuttu. Sanırım bu soruyu soran tek kişi ben değildim.

"Belki. Ama her iki durumda da şu anda görmek isteyeceğim son kişi sensin," dedim, onun kötü ruh halimi çıkarabileceğim mükemmel kişi olduğunu düşündüm.

Sanki gerçekten kafamda neler olup bittiğini anlamak istermiş gibi bana garip bir bakış attı.

"Bunda ne var, Çiller?"

Bana taktığı o lanet lakap karşısında gözlerimi devirdim.

"Bakalım." dedim alaycı bir tavırla. "Buraya geldiğimden beri yaptığın tek şey benim hakkımda kötü konuşmak, beni tehdit etmek, beni ıssız bir yerde mahsur bırakmak, korkak gibi davranmak ve... ah, unuttum! Birisinin bana ilaç vermesine izin ver! Bu bölümleri parmaklarımla saydım.

"Yani pislik erkek arkadaşının seni aldatması artık benim suçum," dedi ve beni bıraktı ve sanki her şeyi komik buluyormuş gibi beni gözlemledi.

"Genel olarak hayata çok kızgınım, o yüzden beni rahat bırak, tamam mı?" Dedim, onun yanından geçip odama gitmeye hazırdım. Önüme çıkıp tek koluyla beni belimden

yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan beni Will'in ofisine itti, kapıyı kapattı ve gözlerimin içine baktı. Masanın ve sandalyelerin arkasındaki pencerelerden içeri giren ay ışığı dışında oda karanlıktı.

Öne çıkıp beni kapıya sıkıştırdığında ciğerlerimde kalan tüm havayı dışarı verdim. Ona yakından baktığımda ne kadar sarhoş olduğunu gördüm.

Saçımı geriye itip omzumu öperek, "O pisliği düşünmeyi bırak," dedi.

Yoğun olduğu kadar da beklenmedik bir durumdu. Bana yarışlardaki öpüşmeyi hatırlattı. Basit bir intikam olarak başlayan şey, zevkli, heyecanlı bir öpücüğe dönüşmüştü... ve şimdi aynı şey yeniden oluyordu.

"Ne yapıyorsun?" Dudakları yavaşça boynuma tırmanmaya başladığında, kulağıma ulaşana kadar küçük, sıcak öpücüklerden oluşan bir iz bıraktığında sordum. Dişlerinin üzerime saplandığını hissettiğimde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Sana hayatın ne kadar güzel olabileceğini gösteriyorum," diye yanıtladı, gömleğimin altındaki elini uzatıp önce yumuşak bir şekilde sırtımı okşamaya, sonra da beni sert vücuduna bastırırken nefesi hızlandı.

Ne yaptığını bilmiyordu. Kimi öptüğünü unutmuş muydu? En sevdiği oyuncağını kaybettiğim ve baş düşmanının sırtına silah ateşlediği için birbirimizden daha da nefret ediyorduk. Bu benim hatamdı... ama eğer bunların hepsi doğruysa

neden bu sıcak, beklenmedik okşamaların tadını çıkaramıyordum?

"Sana karşı kendimi tutuyorum... Lanet olsun, kafamın içinde sıkışıp kaldın ve seni düşünmeden duramıyorum," dedi, beni kolayca kaldırdı ve bacaklarımı sırtına sarmaya zorladı.

Sözlerini özümseyecek zamanım bile olmadı çünkü birdenbire dudakları dudaklarımın üzerindeydi, ateşli, sahiplenici ve beni daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde öpüyordu.

Onu bu şekilde hissetmek çok tuhaftı, özellikle de birkaç saat önceki davranışlarından sonra, ama düşüncelerim, duygularım, sorunlarım, geçmişte beni etkileyen her şey artık arka plandaydı çünkü... Tanrım!—o çocuk ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Dili tutkuyla benimkine doğru çıkıntı yapıyordu ve nefesi sarhoş ediciydi. Farkında olmadan ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ellerim boynuna dolandı ve sanki o benim oksijenimmiş gibi onu kendime çekti... bu bir çelişkiydi, çünkü beni öpme şekli nefes almayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Saçını çektim ve nefes alabilmem için başını geriye eğmesini sağladım. Ağzını benimkinden ayırmayı reddettiği için daha sert çekmek zorunda kaldığımda acıdan homurdandı.

Nefes nefeseydik ve ben tepeden tırnağa vücudumdan akan yakıcı zevk dalgalarını kontrol etmeye çalışırken onun

mavi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. Bacaklarım hâlâ onun etrafındaydı ve sanki iki bedenimiz arasında boşluk kalmasına dayanamıyormuş gibi beni sıkıca kendine çekti.

"Kabasın," diye soludum kendimi tutamayarak. Umurumda olduğundan değil; yalnızca beş dakikadır oradaydık ve beni çoktan avucunun içine almıştı.

"Ve dayanılmazsın."

Karşılık verecek bir şey söyleyemedim; dudakları saldırmak için çok hızlıydı.

Bütün bunlar çok yoğundu. Onu her yerde hissettim. Bir eli üstümün düğmelerini açarken diğeri kalçalarımı kavradı. Muhtemelen beni oradaki masaya yatırmak niyetiyle sağa doğru yürümeye başladı ama onu kendime doğru çektim ve sırtım duvara çarptı. Bir tık sesi duydum ve ışıklar yanarak etrafımızdaki her şeyi ve kendimizi acı verici bir netlikle aydınlattı.

Sanki biri başımıza soğuk su dökmüş gibiydi. Nicholas durdu, benim gibi nefes nefese, şaşkınlıkla bana baktı ve gerçeklik, bedenlerimizin fiziksel çekiciliğine kendini kabul ettirdi. Nicholas alnını benimkine yasladı ve sonu gelmez gibi görünen birkaç saniye boyunca gözlerini kapattı.

"Bok!" diye bağırdı ve beni bıraktı. Arkasına dönüp bakmadan kapıdan çıktı.

Gerçek bana o kadar sert çarptı ki bacaklarım altımdan çıktı Yere düştüm, duvara yaslandım ve dizlerime sarıldım. Ancak o zaman ne yaptığımızı kavramaya başladım.

Nicholas'la takılmak hiçbir şeyi çözmez. Bu, Dan'in beni aldatmasını ortadan kaldırmazdı, o yerde aile ya da arkadaş olmadan yaşamamanın getirdiği yalnızlığı doldurmazdı ve ikimizin daha iyi geçinmesine kesinlikle yardımcı olmazdı. Nick'le olan o bölüm yalnızca tek bir anlama gelebilirdi: *sorunlar* .

İçerim yanıyordu. Kelimenin mümkün olan her anlamında. Günlerdir yarışlardaki o öpücüğü düşünmeden duramıyordum ve bu moralimi bozuyordu. Onu kendi evimde yüzüme sürdüremeyeceğim bir şeyi ovuştururken görmek dayanamayacağım kadar ağırdı. Bu gece inanılmaz görünüyordu; Gözlerimi onun vücudundan alamıyordum. Bacakları, göğüsleri, uzun, ısıltılı saçları... Her erkeğin gözü ondayken arkadaşlarımla önümde dans etmesine dayanamazdım. Birkaçının onun hakkında müstehcen sözler söylediğini duymuştum ve bunun beni bu kadar etkilediğine şaşırmıştım. Etrafta ateşli bir hatun varken genellikle böyle şeyler söyleyen ilk kişi ben olurdum ama insanların Noah hakkında bu şekilde konuşması beni deli ediyordu.

Onu telefonumla gördüğümde ve hangi fotoğraflara baktığını fark ettiğimde ona acımıştım ve onu inciten insanlara, özellikle de eski erkek arkadaşına öfke duymuştum ama bu, bunu yapmayı planladığım anlamına gelmiyordu. onu babamın ofisine götürüp sevişelim. Açıkçası, biraz fazla içki içmiştim ve ışıklar yanana ve her

şeyi net bir şekilde görene kadar ne yaptığının farkına varmamıştım. Yanakları pembeydi, dudakları öpücüklerimden şişmişti... Tanrım, sadece düşünüyordum daha fazlası için geri dönme isteğimi uyandırdı. Ama onunla yapamazdım. O benim üvey kız kardeşimdi, kahretsin, tüm hayatımı mahveden ve arabamı kaybetmeme neden olan üvey kız kardeşimle aynıydı.

Dışarıya çıkarak kafamı boşaltmaya çalıştım. Ondan uzak durmak istedim. Evimde yaşayan, her gün göreceğim ve uzun zamandır unutmayı öğrendiğim annemin yerini alan kadının kızı olan biriyle uyuyamazdım. zaman önce.

Herkes gitmeye başlayıncaya kadar dışarıda kaldım. Ev harabeye dönmüştü; çimlerin her yerinde plastik bardaklar, her yerde bira şişeleri vardı; tam bir felaketti. Hayal kırıklığına uğramış halde, aralarında Jenna ve Lion'un da bulunduğu son birkaç kişiyi görebildiğim mutfak kapısına doğru yürüdüm. Kız onun kucağında oturuyordu ve adam onun boynunu öperek onu kıkırdatıyordu.

Neredeyse ağzıma kusacaktım. Bu ikisinin sonunun bu şekilde olacağı kimin aklına gelirdi ki? Aslan da benim gibiydi; kadınları, partileri, yarışları, uyuşturucuları severdi... ama şimdi küçük bir kızın kucak köpeğine dönüşmüştü.

Kadınlar yalnızca tek bir konuda iyiydi. Eğer bunun ötesine geçerseniz sorun yaşarsınız. Neyden bahsettiğimi deneyimlerimden biliyordum.

"Selam kanka!" Aslan bağırdı ve ben de arkamı döndüm. "Yarın Joe'da barbekü var. Orada görüşürüz?"

Joe's'ta barbekü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Şafağa kadar parti, ateşli piliçler ve güzel müzik... ama ertesi gün için planlarım vardı, beni aynı derecede heyecanlandıran ve bunalıma sokan altı saatlik planlar.

"Yarın Vegas'a gidiyorum," dedim ona, anında anlayacağı kararsız bir yüz ifadesiyle.

"Tamam dostum. İyi eğlenceler ve Maddie'ye merhaba deyin," diye yanıtladı.

"Döndüğümde ikinizle de görüşürüz," dedim ve sonra evin karşısına geçip yukarı odama çıktım. Yumuşak bir ışık vardı Noah'nın kapısının altından geliyordu ve uyanık olup olmadığını merak ettim ama sonra karanlıktan korktuğunu hatırladım.

Bir gün işler sakinleştiğinde, bunu ona soracaktım. Ama şimdilik sadece uyumak istiyordum. Ertesi gün uzun olacaktı.

Sabah 6.30'da telefonumun alarmı çaldı. İnleyerek telefonu kapattım ve öğlene kadar Vegas'ta olmak istersem kabloyu çıkarmam gerektiğini kendime söyledim. Uzun bir yolculuğun önceki geceden kalan kötü ruh halini dağıtmaya yardımcı olacağını umuyordum. Yataktan kalktım ve hızlı bir duş aldıktan sonra üzerime kot pantolon ve tişört giydim; Nevada'ya ilk gittiğimden beri nefret ettiğim o cehennem sıcaklığını hatırladım. Klimalı otellerde kaldığınız sürece Vegas

muhteşemdi ama dışarıda kimse o kuru çöl sıcağına ulaşana kadar bir saatten fazla dayanamazdı.

Tekrar Noah'nın kapısının önünden geçer geçmez önceki gecenin anısı aklıma geldi. Sanki bütün gece onu rüyamda gördükten sonra doymamışım gibi!

Bir fincan kahve içmek için aşağıya mutfağa indim. Aşçımız Prett saat 10'dan önce oraya gelmeyecekti, o yüzden kendi başıma yarı yarıya iyi bir kahvaltı hazırlamanın yolunu bulmam gerekiyordu. Saat yedide arabadaydım ve yola çıkmaya hazırdım.

Müzik dikkatimi dağıtırken, Madison'ı görmek zorunda kaldığımda her zaman içimi kaplayan duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. Doğduğunu öğrendiğim günü hala hatırlıyorum. Basit bir tesadüf olmasaydı kız kardeşimle asla tanışamayacağımızı düşünmek beni dehşete düşürdü. O zamanlar hayatım oldukça berbattı: Babamla yaşamamıştım, Lion ve ben oda arkadaşydık ve başımız büyük dertteydi. Bir hafta sonu birkaç arkadaşımızla Vegas'a gitmiştik. Vegas'tan her zaman nefret etmiştim çünkü orası annemin yeni kocası Robert Grason'la yaşadığı yeri.

Annemi yedi yıl sonra, özellikle de kucağında bir bebekle görmek çok acı vericiydi. Ben donmuştum -o da öyleydi- ve sanki geçmişimizden gelen hayaletleri görüyormuşçasına birkaç saniye birbirimize baktık. Annem ben on iki yaşımdayken beni terk etmişti. Bir gün okuldan çıktığımda beni almaya gelmemişti. O zamandan beri sadece ikimiz vardık, ben ve babam, başka kimse yoktu.

Annemle her zaman iyi bir ilişkim olmuştu ve büyüdüğümde babam eve neredeyse hiç gelmemiş olsa da sorun yoktu çünkü o yeterliydi. Onu bir daha orada göremeyeceğimi fark ettiğimde kalbimde oluşan boşluğu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Ancak bu üzüntü çok geçmeden anneme ve genel olarak kadınlara karşı nefrete dönüştü. Beni her şeyden çok sevmesi gereken tek kişi, beni Vegas'ta, babamın on milyonlarca dolarlık dolandırıcılıkla suçlandıktan sonra adını temize çıkardığı milyoner bir otel imparatoruyla takas etmişti.

Yeterince büyüdüğümde babam bana tüm hikayeyi anlatmıştı. Annem ondan hiçbir zaman memnun olmamıştı. Beni seviyordu ama her geçen gün paraya olan takıntısı daha da artıyordu. Amerika'nın en prestijli avukatlarından ve iş adamlarından biriyle evli olmak yeterli olmamıştı; hayır, o dolandırıcı Grason'un yatağına girmek istemişti. Beni görmesini ya da babamla herhangi bir temas kurmasını yasaklayan adam. Ve o kabul ettiğinde bu aramızdaki tüm ilişkinin sonu olmuştu.

Bu, babamın tüm velayet hakkını aldığı ve annemin tüm ebeveynlik haklarından feragat ettiği anlamına geliyordu. İşler tuhaflaşmaya başladığında birbirimizi tekrar gördüğümüz zamandı. O sarı saçlı ve mavi gözlü kızın kız kardeşim olduğunu biliyordum ve umurumda değilmiş gibi davranmak istesem bile bir noktada bunun benim için bir anlam taşıdığını fark etmiştim.

Babama söylemiştim, o daha da şaşırmıştı. benden. Bana ne yapmak istediğimi sormuştu. Onu tanımak ya da onunla bir tür ilişki kurmak istersem yardım edeceğine söz vermişti.

O zamanlar babamla pek iyi anlaşılamıyorduk. Beni iki kez hapisten çıkarmıştı ve tamamen cebimden çıkmıştım. Madison konusunda bana yardım etme bahanesi ona istediğini kazandırmıştı: Beni kısa süreliğine tasmalı tutmak.

Avukatlarla aylarca uğraştıktan sonra hakim, kız kardeşimi yedide eve götürmem koşuluyla haftada iki kez görmeme izin verdi. Annemle hiçbir bağlantımız yoktu; Madison'ı bana getiren kişi bir sosyal hizmet görevlisiydi, böylece onu alıp onunla vakit geçirebilirdim. Mesafeden dolayı onu sık sık göremiyordum ama ayda en az iki kez onu dışarı çıkarır ve kalbimi açmaya karar verdiğim tek kızın arkadaşlığının tadını çıkarırdım.

Bu, daha önce bildiğim hayattan vazgeçmem gerektiği anlamına geliyordu. Eve dönmem, üniversiteye dönmem ve daha fazla soruna bulaşmayacağıma söz vermem gerekiyordu. Babam net bir şekilde konuşuyordu: Eğer işi batırırsam, bir daha Madison'ı ziyaret etmem.

Duruşmadan sonra annemle birbirimizi görmedik ama o yokmuş gibi davranmak da imkansızdı. Kız kardeşim sürekli ondan bahsederdi ve ona benim hakkımda şeyler anlatırdı. Bu en kötü şeydi çünkü bu, ilişkiyi asla gerçekten koparamayacağım anlamına geliyordu. Acı her zaman oradaydı, ruhumun derinliklerinde saklıydı. Sonuçta o her zaman benim annem olacaktı.

Dört buçuk saat sonra kız kardeşimin sosyal hizmet görevlisiyle birlikte her zaman beni beklediği parkta durdum. Ona aldığım hediye'nin yolcu koltuğunda görünür olmasına dikkat ettim ve dışarı çıkıp çocukların etrafta koşuşup oynadığı parkın ortasındaki çeşmeye doğru yürüdüm. Hiçbir zaman küçük çocukların hayranı olmadım ve hala bu kadar nefret ediyordum. Mızımız ve muhtaç ama o mızımız, muhtaç küçük çocuklardan biri kalbimi ele geçirmişti.

Küçük sarı kafasını arkadan gördüğümde gülümsemeden edemedim. Tam o sırada çeşmenin üzerine eğilmişti, düşmekten hiç korkmuyordu.

"Merhaba Maddie!" Bağırđım, dikkatini çektim ve beni orada, üç metre ötede gördüğünde gözlerinin şiştiğini izledim. "Dalmayı mı düşünüyorsun?" Diye sordum. Melek yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve bana doğru koştu.

"Nick!" bana ulaştığında çığlık attı. Eğildim ve onu havaya kaldırdım. Altın rengi bukleleri uçuştı ve tıpkı benimki gibi mavi gözleri heyecanla bana baktı. "Geldin!" Küçük kollarını boynuma doladı.

Ona sımsıkı sarıldım. O küçük kız tüm kalbimi ellerinde tutuyordu.

"Elbette geldim, her gün bir kız beş yaşına gelmez. Ne bekliyorsunuz?" Onu yere yatırdım ve avucumu başının

üstüne koydum. "Sen çok büyüksün! Ne kadar büyüdün? En az otuz ya da kırk feet!" dedim yüzündeki gururu görerek.

"Daha da fazlası, daha çok *yüz yirmi gibi* !" dedi bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

"Vay! Yakında benden bile daha uzun olacaksın," dedim, kolunun altında klasör olan uzun boylu, tombul kadın yanıma geldiğinde.

"Ne haber, Anne?" Küçük kız kardeşimle yaptığım ziyaretlere nezaret eden kadına sordum.

"Geçiyorum," dedi her zamanki ifadesiz ses tonuyla. Bugün tonlarca işim var, o yüzden kız kardeşini zamanında geri getirirsen minnettar olurum, bir dakika bile erken ya da geç değil, tamam mı Nicholas? Geçen seferin tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?"

Geçen sefer kız kardeşim ona gitmem gerektiğini söylediğimde o kadar çok ağlamıştı ki Anne'le olan randevuma bir buçuk saat geç kalmıştım. Kıyamet kopmuştu: o aramıştı polisler, Sosyal Hizmetler... ve neredeyse Madison'ı görme hakkımı bile kaybediyordum.

Onu sakinleştirmek için "Sakin ol, yedide burada olacağım" dedim ve Maddie'yi alıp arabama götürdüm.

"Biliyor musun Nick?" dedi parmaklarını saçlarımda gezdirirken. Bunu yapabilecek yaşa geldiğinden beri en sevdiği eğlence saçlarımı dağıtmaktı.

"Ne?" Diye sordum. Daha önce şakalaşmamıza rağmen kız kardeşim yaşına göre normalden küçüktü. Tip 1 diyabet hastasıydı. Pankreası hiç insülin üretmiyordu. İki yıl boyunca

günde üç kez iğne yapmak zorunda kalmıştı ve bizim de ne yediğine çok dikkat etmemiz gerekiyordu. Yaygın bir hastalıktı ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Madison'ın her zaman kan şekeri ölçüm cihazını yanında bulundurması gerekiyordu ve eğer glikoz seviyeleri bozulursa ona iğne yapmak ya da yiyecek vermek zorunda kalıyorduk.

"Annem bugün hamburger yiyebileceğimi söyledi," diye yanıtladı parlak bir gülümsemeyle.

Ona kaşlarımı çattım. Kız kardeşim yalan söylemiyordu ama kendisini kötü hissetmesine neden olacak bir şey yemesine izin verme riskini almak istemedim. Ve kesinlikle doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek için annesini aramayacaktım. Bu tür bağlantıların Anne aracılığıyla yapılması gerekiyordu ve o bana hiçbir şey söylememiştii.

Onu sürücü koltuğuna oturturken, "Maddie, Anne bana bu konuda hiçbir şey söylemedi," dedim. Gözlerini kocaman açıp bana baktı.

"Ama annem yapabileceğimi söyledi," diye ısrar etti. "Doğum günüm olduğunu ve McDonald's'a gidebileceğimi söyledi."

İç çektim. Kız kardeşimi tüm küçük çocukların sevdiği bir şeyi kaçırmaya zorlamak istemedim. Normal bir hayatın tadını çıkaramamasından nefret ediyordum. Ona midesinden enjeksiyon yapmak zorunda kalmıştım ve sürekli enjeksiyonların soluk cildinde bıraktığı morluklardan nefret ediyordum.

Arabanın bagajını açıp araba koltuğunu çıkarırken, "Tamam, Anne'i arayıp ne söyleyeceğini göreceğim," dedim.

"Nick, bugün benimle oynar mısın?" diye sordu. Kız kardeşimi büyüten bakıcıların onun sevdiği oyunları oynamaktan hoşlanmadıkları benim için açıktı. Annem asla evde olmadı; her zaman sık kafalı kocasıyla birlikte seyahate çıkıyordu ve kız kardeşim de onu hak ettiği gibi sevmeyen insanlarla çok fazla zaman geçiriyordu.

Koltuğu ayarlarken, "Oyun oynamaktan bahsetmişken, sana bir hediyem var Prenses" dedim. Mağazadaki satış görevlisinin benim için paketlediği, parlak kağıda sarılı, büyük fiyonklu yuvarlak paketi almak için uzandım.

"Yay!" diye bağırdı, aşağı yukarı zıplayarak.

Gülümseyerek hediyeği ona verdim. İçeriği bundan daha açık olamazdı.

Kağıdı bir hayvan gibi kazıdı ve ortaya fuşya renkli futbol topu çıktı.

"Ooh, güzel," dedi. "Buna bayıldım, Nick! Pembe ama gerçekten çok güzel bir pembe, annemin pek sevdiği o küçük bebek pambesi değil. Ayrıca annem futbol oynamama asla izin vermiyor ama seninle oynayabilirim, değil mi?" diye bağırdı, neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı.

Ne söyleyebilirdim? Kız kardeşim futbolu, ailesinin ona almaktan vazgeçmediği o sevimli oyuncak bebeklerden çok daha fazla severdi.

Mavi elbisesine, rugan ayakkabılarına ve dantel taytlarına baktım.

"Seni kim giydirdi?" diye sordum, onu tekrar kucağıma aldım. Tüy kadar hafifti; muhtemelen ona verdiğim toptan daha hafifti. Bu bakımdan anneme benziyordu ve Madison'a bakmak bile her zaman göğsümde bir ağrıya neden oluyordu. Ben çok küçükken annemi kaybettiğim için bir bakıma teselli oldu. Bana benzediği tek yön parlak mavi gözleri ve koyu kirpikleriydi. Annemin gamzeleri bile vardı!

Maddie bana ekşi bir bakış attı; bu bakışı açıkça benden öğrenmişti.

"Bayan Lillian futbol formamı giymeme izin vermedi. Ona birlikte oynadığımızı söyledim, o da beni azarladı ve hasta olacağım için egzersiz yapmamam gerektiğini söyledi ama bu doğru değil, şansım olduğu sürece seninle oynayabilirim. Bunu biliyorsun. Oynayabiliriz değil mi Nick?"

"Sakin evlat, elbette oynayabiliriz ve Lillian'a ben burada olduğumda ne istersek onu oynayacağımızı söyleyebilirsin, anladın mı? Sana birkaç kıyafet getireceğim, böylece elbiseni bozmadan bunu yapabiliriz. Onu yanağından öptüm ve koltuğa oturttum. Hareketsiz kalmayacaktı; topla oynamaya devam etti ve nihayet ona iyice sarıp sürücü koltuğuna dönebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Yolda Anne'i aradım ve hamburgeri sordum, o da evet dedi, McDonald's iyiydi. Bu sorun çözüldükten sonra Las Vegas'taki en sevdiğim McDonald's'a giderken Madison'la konuştum. Onu dışarı çıkarmadan önce, her gün öğle yemeğinden önce aynı saatte yapması gereken enjeksiyonun bulunduğu sırt çantasını aldım.

"Hazır?" Ona sordum ve elbisesini kaldırdım, göbek deliğinin altındaki deriden bir parçayı sıkıştırdım ve iğneyi yarı saydam derisine yaklaştırdım.

Gözleri her zaman sulanırdı ama asla şikayet etmezdi. Kız kardeşim cesurdu ve onun bu hastalığa sahip olmasından nefret ediyordum. Eğer yapabilseydim, bir an bile tereddüt etmeden onun yerine ben de alırdım ama hayat böyleydi: adil değildi.

"Evet," diye fısıldadı.

On dakika sonra, etrafımız kahkahalar ve çığlık atan çocuklarla dolu bir şekilde yemek yiyorduk.

"İyi mi?" diye sordum, yüzünün her yerine ketçap bulaşmasını izlerken.

Başını salladı. Onu yemek yerken görmek güzeldi.

"Biliyor musun Nick? Yakında okula gideceğim," dedi ağzını patates kızartmasıyla doldurarak. "Annem bunun çok eğlenceli olacağını ve bir sürü yeni çocukla tanışacağımı söyledi. Annem, okula başladığında benim gibi kızlarla kız arkadaşın olmak istedikleri için kavga ettiğini, senin ise aptal olduklarını söylediğin için istemediğini söyledi.

Annemin sanki benim için oradaymış, iyi bir anneymiş ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmeyen biriymiş gibi benden bahsettiğini bildiğim için öfkemi gizlemeye çalıştım.

Kolamdan bir yudum alırken, "Doğru ama senin başına bu gelmeyecek çünkü sen diğer kızlardan çok daha eğlencelisin" dedim.

"Asla bir erkek arkadaşım olmayacak," diye onayladı ve ben de kıkırdamadan duramadım. "Kız arkadaşın var mı Nick?"

Görünürde hiçbir neden yokken, zihnimde Noah'nın yüzü belirdi. Kız arkadaşım yoktu ama senin kız arkadaşınla yaptığın şeyleri onunla yapmak isterdim. Tanrım, ne düşünüyordum ben?

"Hayır, kız arkadaşım yok." dedim. "Sen benim için tek kızsın." Eğildim ve buklelerinden birini çektim.

Maddie gülümsedi ve konuşmaya devam ettik. Onunla sohbet etmek eğlenceliydi. Kendimi rahatlamış hissettim; kendim gibi hissettim. Garip bir şekilde beş yaşında bir kız çocuğuyla birlikte olmak bana bir kadınla birlikte olmaktan daha fazla iç huzur getirdi. Öğle yemeğinden sonra onu Vegas'ta gezmeye götürdüm, ona kramponlar dahil tam bir pembe-beyaz futbol forması aldım ve kazara küçük oyuncak bebeğinin kıyafetini soyunma odasında unuttuk. Günün geri kalanı uçup gitti ve ne olduğunu anlamadan Anne'in gelip onu almasına on dakikam vardı. Zaten yarım saattir top oynadığımız parktaydık. Bir sonraki bölümün zor olacağını biliyordum.

Kız kardeşim veda etme konusunda pek iyi değildi. Neden gitmek zorunda olduğumu ya da neden onunla onun gibi yaşayamadığımı anlamadı arkadaşlarının erkek ve kız

kardeşleri bunu yaptı. Dağınık bir durumdaydı ve ne zaman ayrılacak, korkunç bir üzüntüyle ve onu yanıma almak için dayanılmaz bir istekle baş başa kalıyordum.

Onu kucağıma oturatarak, "Dinle Maddie, Anne yakında burada olacak," dedim. Çimlere uzanmıştık ve ellerini yine saçlarımda gezdiriyordu. Ama bunu söylediğimde durdu ve tam da korktuğum gibi alt dudağı titremeye başladı.

"Neden gitmek zorundasın?" donuk gözlerle sordu ve acı kalbimin derinliklerine çarptı.

"Hey, neden ağlıyorsun?" Söyledim. "Buraya geldiğimde hep çok eğleniyoruz. Eğer sürekli burada yaşasaydım benden sıkılırdın." Gözyaşlarını parmağımla sildim.

"Sıkılmayacağım," dedi hafifçe eğilerek. "Beni seviyorsun, benimle oynuyorsun ve eğlenceli şeyler yapmama izin veriyorsun. Annem neredeyse hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"Annem sadece senin için endişeleniyor. Neyse, sana söz veriyorum daha sık geleceğim." Bunu ona söylerken, gerçekten yapacağıma kendi kendime yemin ettim. "Okula başladığında burada olmaya çalışsam nasıl olur?"

Gözleri parladı.

"Ama annem orada olacak."

Tam da Anne'in arnavut kaldırımli yolda yürüdüğünü gördüğümde, "Bu konuda endişelenme," dedim onu sakinleştirerek.

Maddie kollarımdayken kalktım, o da dönüp sosyal hizmet görevlisini gördü.

"Gitme!" ıglık attı, deli gibi ağladı ve başını boynuma sakladı.

"Hadi Madison, ağlama," dedim, kendi duygularımı da kontrol altında tutmaya çalışarak. "Sorun değil." Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Onu teselli etmeye çalışarak sırtını ovuşturdum.

"HAYIR! Benimle kal! Oynamaya devam edebiliriz! o yalvardı. Tişrtm onun gözyaşlarından ıslanmıştı. O sırada Anne'e ulaşmıştık. Maddie'yi benden almak için kollarını uzatan kişi. Ama geri adım attım. Onu bırakmaya hazır değildim.

"Ağlamayı bırakırsan bir dahaki sefere sana çok özel bir hediye getireceğim. Sen ne diyorsun?" Teklif ettim ama kollarını boynuma sıkıca dolayarak ulumaya devam etti. Ondan kurtulmak için çabaladım; tüm gücüyle tutunuyordu.

Anne sabırsızca, "Onu teslim etme zamanı geldi," dedi.

O kadından nefret ediyordum.

Onu sakinleştirmeye çalışarak, "Maddie, gitmen lazım," dedim. Ancak bir dakika sonra onu üzerimden çekecek kadar sert bir şekilde çektim ve yüzünün gözyaşlarından çizgiler halinde olduğunu gördüm. Bukleleri alnına yapışmıştı.

Anna onu kollarına aldı ve uzanıp adımı haykırdı.

Anne, onu alıp götürerek, "Gitmelisin, Nicholas," dedi. Maddie'yi elinden alıp uzaklara götürmek, onunla ilgilenebileceğimi ve ihtiyaı olduğunu bildiğim sevgiyi ona verebileceğimi söylemek istiyordum.

"Seni seviyorum Prenses, yakında görüşürüz" dedim, onu başından öpmek için yürüdüm ve arkama bakmadan arkama döndüm. Los Angeles'a geri döndüğüm altı saat boyunca düşünebildiğim tek şey kız kardeşimin feryatlarıydı.

On bir buçukta nihayet kendime uyuyabilmemin hiçbir yolu olmadığını itiraf ettim. Önceki gece ve Nicholas'la yaşananlardan beri, onun öpücüklerinin ve her yerimi saran ellerinin hatırası beni rahat bırakmıyordu. Aklım ondan ve dudaklarıma bastırıldığı dudaklardan başka hiçbir şeyi düşünemiyordu. Dikkatimin dağılmasına sevindim sanırım. Acılarım ve önceki hayatıma dair anılarım içinde debelenmekten daha iyiydi.

Bu kocaman evde yalnız kalmak hoşuma gitmiyordu. Nicholas'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sekizde kalkmama rağmen onun gittiğini görmemiştim.

Neden umurumda olsun ki? Bilmiyordum. Ne zamandan beri onun konumu benim için önemliydi? Muhtemelen listesindeki kolay kızlardan biriyle yatıyordu, aramızda ne olduğunu bile hatırlamıyordu. Bunun çılgınca olduğunu düşünen tek kişi ben miydim? Biz erkek ve kız kardeşтик ya da ona benzer bir şeydik! Aynı çatı altında yaşıyorduk, birbirimize katlanamıyorduk ve o öpücükler, okşamalar dışında kalan her anı tansiyonumu yükseltiyordu...

Ama ilgiye ihtiyacım vardı. Annem ülkenin diğer ucundaydı ve arkadaşlarım ve hayatım boyunca tanıdığım insanlar oradaydı. uzak. Buradaki her şey benim için yeniydi; Bu devasa şehirde nasıl dolaşacağımı bile bilmiyordum. Jenna erkek arkadaşından ayrılamazdı, bu yüzden onun etrafımda çok sık dolaştığını unutabiliyordum. Ve o anda birine ihtiyacım vardı; konuşacak ya da en azından kendimi yalnız hissetmemek için orada olacak birine.

En azından Nick'in köpeğinin benden hoşlanmasını sağlamayı başarmıştım. Tam o sırada Thor ve ben kanepede yatıyorduk. Koyu renkli, kıllı kafası kucağımdaydı ve ben de sabit bir ritimle kulaklarını kaşıyordum. Bu köpek, Nick'in onu tasvir ettiği gibi değildi: O çok tatlıydı, hazırda bir avuç köpek bisküvisi olduğu sürece kazanılması kolaydı. Hayatım bu kadar üzücüydü: Bu evde güvenebileceğim tek kişi bir insan bile değildi, yalnızca kulaklarının çizilmesinden hoşlanan ve en sevdiği eğlencesi defalarca top kovalamak olan dört ayaklı bir yaratıktı.

Ön kapının açıldığını duyduğumda televizyonda film izliyordum. Thor o kadar uykuluydu ki eşiğin üzerinde uzun bir figür belirdiğinde kulaklarını biraz kaldırdı. Kim olduğunu gördüm ve neredeyse hasta hissettim.

Nick oturma odasına dönüp beni gözlemleyerek yanıma geldi.

Televizyonun ve girişteki lambanın zayıf ışığında pek bir şey göremiyordum ama onun bitkin olduğu belliydi. Kapının eşiğine yaslandı ve bana kayıtsızca baktı.

"Ne yapıyorsun?" birkaç saniye sonra sordu. Kısa bir süreliğine hipnotize oldum ve cevap veremedim. Daha yaşlı görünüyordu. Yorgun. Ama daha az yakışıklı değil. Soruya odaklanmaya çalıştım.

"Uyuyamadım." dedim temkinli bir şekilde. Tanıştığımızdan beri ilk kez birbirimizle uzaktan normal bir şekilde konuşmuş olmalıyız.

Başını salladı ve Thor'a baktı.

"Görüyorum ki onu yanında tutuyorsun. Köpeğim bir haindir."

Nick'in gerçekten sinirlenmiş görüldüğünü görünce istemsizce gülümsedim.

"Biliyor musun," diye şaka yaptım, "cazibelerime direnmek kolay değil."

Bok.

Durduk ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. Daha sonra televizyona döndü.

"Cidden çizgi film mi izliyorsun?" Bu konu değişikliğine sevindim.

"*Mulan* favorilerimden biri" diye itiraf ettim.

Sırıttı ve yine midemde kelebekler uçuştüğünü hissettim.

"Sakin ol Çiller, benim de favorimdi. Ben dört yaşındayken." Alaycı tavrına rağmen yanıma geldi ve kanepede yanıma çöktü ve ayaklarını sehpadaki benimkinin yanına koydu. Bir süre sessizce filmi izledik.

Bu çok tuhaftı. Tam da bundan daha rahatsız edici olamaz diye düşünürken Nick'in bana baktığını fark ettim.

Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu bilerek dondum. Bu yeni Nick'in geldiğinde tanıştığım Nick'le hiçbir ilgisi yoktu. O kadar rahattı ki, önceki küçümseyici tutumundan eser yoktu... ve gözlerinde gizleyemediği bir üzüntü vardı.

"Neredeydin?" Fısıldadım. Neden bu kadar alçak sesle konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona bunu sorarken tuhaf hissettim. Ne yaptığını gerçekten umursadığımı bilmesini istemedim.

"Bana ihtiyacı olan biriyle" dedi ve konuşma tarzından onun sadece kızlarından biri olmadığını anladım. "Neden, beni özledin mi?"

Bana yaklaştığını hissettim ama uzaklaşmadım. Onun burada olması bende gülümseme isteği uyandırdı ve bütün gün hissettiğim o üzüntüyü, göğsümdeki baskıyı ortadan kaldırdı.

"Bu kadar büyük bir yerde yapayalnız kalmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

Eli kanepenin arkasına uzandı ve şefkatle saçlarımı ve ardından kulak mememi okşadığında boğuluyormuşum gibi hissetmemi sağladı. Zaman durmuş gibiydi. duymadım Onun nefesi ve kalbimin çılgın atışları dışında bir film ya da herhangi bir şey.

"İyi ki buradayım o halde" dedi ve eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Sıcak bir öpücüktü ve beklenti doluydu. Gözlerimi kapattım ve anın beni alıp götürmesine izin verdim, avuçlarımda kirli sakalını ve ardından saçını hissetmek için ellerimi yüzüne kaldırdım. Dudakları

ısrarcıydı, ben de benimkini açtım ve dilini içeri soktum. Omuzlarımdan aşağı uzanıp kaburgalarım dokunduğunda ve belime geldiğinde tüylerim diken diken oldu.

Bu geçen geceye hiç benzemiyordu. Dokunuşu sıcak ve yumuşaktı, sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi. Eli belimden sırtıma doğru hareket ederken neredeyse duyulmaz bir şekilde inlediğimi duydum; onu bana yaklaştırmak için neredeyse istemsizce eğildim. Daha sonra hiç düşünmeden harekete geçtim.

Ayağa kalktım, bir bacağımı kucağına uzattım ve üstüne yaslandım. Hipnotize olmuş görünüyordu ve beni kollarının arasına almak için doğruldu. Öpüşmemiz artık daha derin, daha şevkliydi ve elleri her yerimdeydi. Ama tam eriyeceğimi düşündüğüm anda durdum, gözlerimi açtım, zihnim bomboştu. Bana yaptığı da buydu, her şeyi unutturdu ve ihtiyacım olan da buydu.

Dudaklarıma baktığını gördüm ve onları tekrar öpmesine ihtiyacım vardı ama bunun yerine geri çekildi, ciddileşti ve bana şöyle dedi: “Bu doğru değil. Bunu bir daha yapmama izin verme. Sen benim üvey kız kardeşimsin ve on yedi yaşındasın. Bu bir daha olamaz.”

Kalktı ve beni kanepede bıraktı.

Kızgındım ve incindim. *Önce beni öpüyor, sonra bunları mı söylüyor?* Peki yaşımın ne önemi vardı? Onu geri istiyordum, kendimi yeniden iyi hissetmemi sağlamasını istiyordum. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı çünkü bu gün berbattı. Konuşacak, hatta arayabileceğim kimse olmadığı

için kendimi bok gibi hissetmiştim. Sevdiğim herkes ya meşguldü ya da bana ihanet etmişti.

"Eğer bunun olmasını istemiyorsan," dedim, "bunu gerçekleştirmeye çalışmaktan vazgeç. Her şeyi üç kez başlatan sensin."

Onun yanından geçip "Hadi Thor" diye bağırdım ve yukarı odama çıktım. Kapıyı çarparak yatağa girdim. Ama ben de onun haklı olduğunu gördüm; bir daha böyle bir şey olamaz.

Ertesi sabah tanıdık bir ses kaburgalarımı kucaklayıp ileri geri sallayarak beni uyandırdı.

"Uyanmak! Saat on ikiyi geçiyor!" annem dedi. Hâlâ uykulu olan gözlerimi açtım ve onun yanımda oturduğunu gördüm. "Beni özledin mi?" Kocaman bir gülümsemeyle sordu. Ben de gülümsedim ve ona sarılmak için oturdum. Sonunda evdeydi! Elbette onu özlemiştim. O hayatımdaki tek normal şeydi.

"New York nasıldı?" diye sordum, uzanıp gözlerimi ovuşturarak.

"İnanılmaz! Alışveriş için şimdiye kadarki en iyi yer. Sana bir sürü hediye getirdim."

Banyoya doğru yürürken alaycı bir şekilde şöyle dedim: "Harika, anne! Sanki zaten giymediğim yeterince kıyafetim yokmuş gibi.

Ben saçımı yıkayıp dişlerimi fırçalarken, o da tuvaletin kapağına oturdu ve bana gittiği tüm muhteşem yerlerden bahsetti.

"Bu kadar iyi vakit geçirdiğin için mutluyum," dedim, ne giyeceğimi bilemeden dolabıma doğru yürüdüm ve orada asılı olan her şeye baktım. Bu kadar çok kıyafetin olmadığına her şey daha kolaydı ve bu yüzden yerde yarı açık olan bavuluma geri dönüp duruyordum. Bir yanım paketi açmayı reddetti çünkü bu, tüm bunların gerçek olduğu, burada kaldığım ve geri dönüşün olmadığı anlamına geliyordu.

"Bugün planlarımız var Noah, bu yüzden seni uyandırmaya geldim. yukarı." Sesindeki tonu duyduğumda teklifinden hoşlanmayacağıma emindim.

"Ne planları?" Bir elim kalçamdayken sordum.

Annem yanımdan geçerken yavaşça dolabımdaki elbiselere bakmaya başladı.

"St. Marie'de bir görüşmemiz var."

"Röportaj nerede?"

"Yeni okulunda Noah. Sana söyledim, ülkedeki en iyilerden biri. Oraya herkes gidemez ama William'ın bağlantıları ve Nick'in mezun olması sayesinde seninle tanışmayı kabul ettiler," dedi sabırla. "Bu sadece bir formalite ama okulu görmek isteyeceksiniz, bu başka bir şey."

Kusmak istedim.

“Lanet olsun anne! Beni normal bir okula tıkamaz mıydın?” diye bağırdım, askıları ileri geri salladım. Tamamen çıldırmıştım. “Sıkıntı bir okula gitmek istemiyorum, bunu sana söylemiştim. Ayrıca neden bir röportaja ihtiyacım var? Tanrı aşkına, bu bir iş değil.”

“Noah, başlama. Bu büyük bir fırsat. O okula giden insanlar sonunda en iyi üniversitelere gidiyorlar ve seni son sınıf öğrencisi olarak kabul etmeye hazırlar ki bu da genellikle yaptıkları bir şey değil.”

“Yani ben bir bağlantım olduğu için içeri giren tuhaf adam mı olacağım? Harika anne.”

Kollarını çaprazladı. Kararını verdiğinde her zaman yaptığı hareket buydu, bu yüzden bu konu hakkında daha fazla tartışma olmayacağını biliyordum.

"Gelecekte bana teşekkür edeceksin. Neyse, arkadaşın Jenna St. Marie'ye gidiyor, o yüzden yalnız kalmayacaksın." En azından duyduğuma sevindiğim şeylerden biri buydu. Öğle yemeğinde yanımda olacak birisinin olacağını bilmek rahatlatıcıydı. "Şimdi giyin. İki saatten az bir sürede orada olmamız gerekiyor."

İç çektim ve bir çift siyah sıska bulana kadar etrafıma baktım. kot pantolon ve gök mavisi bir gömlek. Elbise ya da ona benzer bir şey giymeyi düşünmüyordum. O okuldaki kızların nasıl giyinmesi gerektiği düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Okulu ziyarete gitmenin tek güzel tarafı daha sonra annemin beni yeni bir araba almaya götürmesiydi. Bir yıldır ehliyetim vardı ve kamyonetimi Kanada'da bırakmak zorunda kalmak kalbimi kırıyordu, bu yüzden tüm birikimimi almıştım ve annemin yardımıyla kullanmak için ikinci el bir araba alacaktım. Kasabanın etrafında. William bana memnuniyetle yepyeni bir tane alacağı konusunda ısrar etti ama benim ayağımı yere koymam gerekiyordu. Anneme bir şeyler alması ya da okulumun ve kıyafetlerimin parasını ödemesi bir şeydi, ama araba; bu farklı bir hikayeydi. Ben de masraflarımı karşılayacak bir iş bulmayı düşünüyordum. O adamın on iki yaşında bir çocukmuşum gibi tüm eşyalarımı ödemesi fikri hoşuma gitmedi. Bir iş bulup kendi başımın çaresine bakabilecek yaşıyordum ve yetenekliydim.

Annem bu kararıma karşı çıkmadı. Çalışmamı onayladı. On beş yaşımdan beri bu işi yapıyordum ve ihtiyacım olduğunda para için dilenmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu. Evimizden arabayla yirmi dakika uzaklıktaki tanınmış bir yerde garsonluk işine başvuramda bana yardımcı oldu. Bar 48 olarak adlandırılıyordu ve yiyecek ve içecek servisi yapılıyordu; Açıkçası içki servisi yapmama izin verilmiyordu ama misafirleri beklememe izin veriyorlardı. Bunu daha önce de yapmıştım ve bunda oldukça iyiydim. Gelecek hafta gece vardiyasına başlayacaktım.

Araba bulmamız uzun sürmedi. Devam ettiği sürece ayrıntılar pek umurumda değildi. İyi durumda olan vintage bir Beetle seçtik. Arabaları kullanmakta iyi olmama rağmen

arabalar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama çok tatlıydı ve kırmızı boya işine bayılıyordum. Parayı ödedim, imzaladım ve kendimi eve götürebildiğimde kendimi gerçekten özgür hissettim.

O küçük şeyi Will'in Mercedes'iyile Nick'in SUV'unun arasına park etmek komikti. Bu, aileye nasıl uyum sağladığımın bir tür metaforuydu. Nick'in geldiği anda iyi bir ruh halinde çıktım. Range Rover'ının anahtarlarını tek parmağında çevirerek evden çıktı. Yeni satın aldığım şeye bakmak için güneş gözlüğünü çıkardı.

Yüzü hem eğlenmiş hem de dehşete düşmüştü. Onun yorumlarını dinlemeye hazır bir şekilde ayağa kalktım.

"Lütfen bana o arabayı buraya getirmediğini söyle," dedi, bir benden bir Beetle'a bir de Beetle'a küçümseyici bir tavırla bakarken başını salladı.

İyi ruh halimi bozmasına izin vermeyecektim bu yüzden dilimi ısırdım ve hakaretlerimi kendime sakladım.

"Bu *benim* arabam, hoşuma gitti ve ona böyle bakmamamı takdir ediyorum," dedim, onu kanepede seviştiğimizden beri ilk kez görmenin verdiği sınırlarımı dizginlemeye çalışarak.

Şaşkın görünüyordu. Sormadan arka tarafa gitti ve motora bakmak için bagajı açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, yanına yürüyerek. Bagajı kapatmak için uzandım ama o, gücünü yenmek için yaptığım boş çabalarımı aldırış etmeden onu yakalayıp kaldırdı.

"Kontrol ettin mi?" dedi, adlarını bile bilmediğim farklı iç parçaları değiştirerek. "Bu hurda yığını seni yolun ortasında

mahsur bırakacak. Bakmak bile tehlikeli. Annenin onu almana izin verdiğiine inanamıyorum.”

“Senin sayende yolun ortasında sıkışıp kaldığım ilk sefer olmayacak bu. O yüzden merak etme, halledeceğim,” dedim parmaklarından birini keserek. Sonunda pes ettiğinde bagajı kapattım.

“Eğer normal bir insan gibi telefonunuz yanınızda olsaydı, tuhaf bir adamla arabaya binmek zorunda kalmazdınız. Neyse artık bunu aşmanın zamanı gelmedi mi?” Bana tıslıyordu ama gözlerinde biraz pişmanlık gördüğümü sandım.

“Telefonumun şarjı olup olmadığına bakmadan beni dışarı attın” dedim. “Her neyse, kimin umrunda? Beni tanıdığını unut gitsin.” Sonunda çekip gideceğini umuyordum.

Sanki bana dayanamıyormuş gibi baktı. *Harika, kulübe hoş geldin* , diye düşündüm.

Arkamı döndüğümde kolumdan tuttu ve onunla yüz yüze gelene kadar beni çekti.

Beyni sanki ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bir çatışma içinde olmalıydı. Ancak birkaç saniye sonra, ben çoktan onun koyu mavi gözlerine teslim olduğumda ve kalbim hızla çarparken konuştu.

"Seni gitmek istediğin yere götüreceğim," dedi, sanki söylediklerine kendisi bile inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak.

Oyalandım ve sonunda cevap verdim: "Gerek yok."

Nicholas Leister gerçekten bana iyi mi davranıyordu?
Uyanın, bu olamaz.

O çocuğun yakın olması bana bunu nasıl yapabilirdi? Birkaç dakika önce ona karşı hissettiğim nefret neredeydi? Neden şimdi hissettiğim tek şey onu öpmek ve partide ne yaptığını anlayamayacak kadar sarhoş olduğu o geceki gibi beni kollarına almasına izin vermek için hissettiğim karanlık, bastırılmaz arzuydu?

Tuttuğu el şimdi neredeyse fark edilmeden ona doğru ilerliyordu. Bir şeyler olabilecek kadar yakındık. Tanrım... o dudaklar! Sadece onun beni tutmasını ve dilinin benimkini okşamasını düşünüyorum...

Tam öpüşeceğimizi düşünürken bir korna sesi beni yerimden sıçrattı. Ben nefesimi toparlamaya çalışırken Nicholas sakın bir şekilde kim olduğuna bakmak için döndü.

Jenna, Lion'un arabasının yolcu camından, "Merhaba Noah," dedi. O da sırayla bize el salladı. "Nick, Noah'yı davet etmem umurunda değil, değil mi?" diye sordu. Nick'in elleri bir şeyi işaret edercesine başının üzerindeydi; bunun hayal kırıklığı mı, öfke mi yoksa tiksinti mi olduğunu söylemek imkansızdı.

Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca baktı ve sonunda, "Kendini hazır mısın?" diye sordu.

Nedenini bilmiyorum ama otomatik olarak yanıt verdim.

"Evet, evet. Nereye?"

Nick, Lion'a gizemli bir bakış attı.

Lion, pencereden dışarı bakarken gülerek, "Bunu kaldıracabilecek mi bilmiyorum," dedi.

Nick karşı konulmaz bir şekilde gülümsedi. "Bu eğlenceli olabilir."

Yirmi dakika sonra Lion'un arabasından terk edilmiş bir sanayi bölgesine benzeyen bir yerin yakınında iniyorduk. Etrafta dolaşan tonlarca insan ve bagajları açık, son sürat müzik çalan arabalar vardı. Bana yarış gününü hatırlattı ama ortam farklıydı. Nick'in ve Lion'un arkadaşları gelip çok yüksek sesle merhaba dediler. Jenna kolunu omuzlarıma attı. Omuzlarını ve sırtının bir kısmını açıkta bırakan dar siyah bir elbise giymişti. Saçları dalgalar halinde yüzüne düşüyordu ve muhteşem görünüyordu. Lise röportajı için giydiğim kot pantolon ve gömlekle kendimi pasaklı biri gibi hissettim ama artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Jenna gülümseyerek, gözleri parlayarak, "Adamımı çalışırken görmekten keyif alacaksınız," dedi. "Nick'i de." Beni Nick ve Lion'la konuşan bir grup adamın arasından geçirdi ve çemberin içine girdiğimizde ne hakkında konuştuklarını duyabiliyordum.

Yarışlar sırasında gördüğüm adamlardan biri, "Ronnie burada değil ve çetesinden de kimse yok" dedi. Nicholas elinde bir sigarayla arabasına yaslanmıştı ve Ronnie'nin adı geçtiğinde bana baktı. Bu sefer kinle değil, en büyük

düşmanına bir ders daha verememenin verdiği hayal kırıklığıyla. Benim bakış açım göre, silahlı bir adamla ilişkiye girmek istiyorsa Nick aklını kaçırmıştı ama yeni üvey kardeşimi tanıdığım için onun buna hazır olduğunu öğrendiğimde şaşırmadım.

Lion, "Greg ve AJ oradalar ve riskler yüksek" dedi. Nick sırtıttı, arabadan uzaklaştı, sigarasını yere attı ve sırtına vurdu.

"Neyi bekliyoruz o zaman?"

Etrafımızdaki kalabalık sevinçle bağırdı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işin nereye varacağını hissedebildiğimi düşündüm ve bundan hiç hoşlanmadım.

Herkes kapısı açık olan depoya doğru yürüdü. İçerisi kalabalıktı ve müzik ve gürültü sağır ediciydi. Bu insanlar hiç küçük ölçekte bir şey yaptılar mı? Kahve içmek ya da sinemaya gitmek gibi mi? Cevabın hayır olduğunu hemen anladım: Nicholas bir kızla çıkıp onu romantik bir yemeğe davet edecek tipte değildi. Nicholas tamamen tehlikeyle ilgiliydi ve kendisi gibi olan insanlarla çevrili olmaktan hoşlanıyordu. Ama eğer öyleyse, onunla ne yapıyordum?

Lion, Nick'e doğru eğildi ve onun "AJ'i bana bırak" dediğini duydum. Olanlardan sonra onun kışını istediğimi biliyorsun." Nicholas başını salladı ve ona baktı. Tek kelime etmedim. Orada ne yaptığımı bilmiyordum.

"Her zamanki gibi ilk ben gideceğim" dedi ve sonra beni gruptan uzaklaştırdı. Parmakları beni ürpertiordu.

"Ne yapacaksın?" Ona sordum.

Heyecanlı görünüyordu.

"Savaşacağım, Çiller. İyiyim. İnsanlar Lion'la benim kavga etmemizi izlemeyi seviyor. Ama seni uyarıyorum, burası çok kalabalık olacak, o yüzden benim işim bitene ve ben seninle ve Jenna'yla ilgilenene kadar Lion'a yakın dur.

Savaşmaya gidiyordu. Sırf eğlence olsun diye başka bir adamla darbe alışverişinde bulunacaktı. Demek istediğim, tehlikede olan para vardı ama Nicholas'ın paraya ihtiyacı yoktu - o bir milyonerdi - peki neden bu tür durumlara düştü?

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Bunda hiç bir anlam göremedim.

"Bir şekilde rahatlamam lazım" dedi. Göreceğim şeyden korkarak beni orada bıraktı.

Onu orada bırakırken başım dönüyordu. Hiçbir kızın beni Noah kadar etkilediğini düşünmemiştim. Bu güzeldi ama aynı zamanda beni rahatsız etti. Her zaman her şeyin, özellikle de etrafımdaki kadınların kontrolünün elimde olmasını sevmiştim. Nasıl tepki vereceklerini her zaman biliyordum. Beni isteyeceklerini her zaman biliyordum. Noah farklıydı. Birlikte büyüdüğüm ve şu anda etrafımda olan insanların tam tersi olduğunu görmek için ona bakmanız yeterliydi. Babamın parasını çarçur etme şansı varken, nasıl olup da basit kıyafetler giymekte ya da o tehlikeli hurdayı kullanmakta ısrar ettiğini hâlâ anlayamıyordum. Hatta iş arıyordu. Onu çözmeye çalışmaktan vazgeçemedim. Bunun ötesinde ona karşı hissettiğim fiziksel bir çekim vardı. Ne zaman karşıma çıksa onu öpmek, okşamak istiyordum. Bunu sarhoşken, ne yaptığımı bilmeden yapmışım ve şimdi tek düşünebildiğim bu deneyimi tekrarlamaktı. O gece bu yüzden burada benimleydi. Jenna ve Lion ortaya çıktığında onu öpmek üzereydim. Bütün geceyi onunla geçirmeyi

planlamıştım. Ben o yumuşak dudakları öpebilecekken kavganın ne önemi vardı ki?

Ona dokunduğumda verdiği tepkiyi görmek komikti. O ilk gece öpüşürken ondan gelen yumuşak inlemeleri duyduğumda neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Ve yine oradaydık ve kendime, şimdiye kadar tanıştığım en büyük aptallardan biriyle şehre gidişimi izlemeye neden onu davet ettiğimi soruyordum. Neyin peşinde olduğumuzu öğrendiğinde yüzü dehşete düşmüştü. Yine de onu orada görmek güzeldi. Ve komik çünkü bir parçaya bile uymuyordu.

Bu etkinlikler için kullandığımız terk edilmiş binaya doğru yürüdüm. Lion'la tanıştığımdan beri kavgalar hayatımın bir parçasıydı. Yetenekliydi ve bildiğı neredeyse her şeyi öğrenmiştim. Benim öfkem onunkinden daha yoğun olabilirdi ve bu yüzden neredeyse hiç kimse beni dövmedi. Rakiplerimin çoğunu kolayca bitirdim. Dövüştüğümde, tüm duyularım kazanmaya odaklanmıştı -başka hiçbir şeyin önemi yoktu- ve bu, kendimi merkezlememe, içimde taşıdığım tüm pisliklerden kurtulmama yardımcı oldu. Bugün buna özellikle ihtiyacım vardı: Kız kardeşimle yaptığım son ziyaretten sonra, ailesi Barbados'a giderken onun bir hafta tek başına kalacağını öğrendiğimde daha da çok üzüldüm. Bir ebeveynin ilk çocuğunu hiç pişmanlık duymadan nasıl terk edip sonra küçük kızıyla aynı şeyi tekrar yapabileceğini anlayamadım... Bu beni deli ediyordu.

Dikkat etmezsen burası tehlikeli olabilir, o yüzden genellikle öylece ortaya çıkar, dövüşümü kazanır, parayı alır ve giderdim. Çoğu kişi, uyuşturucu ve alkolle dolu olan after party'ye katıldı. Ben bu konuyla ilgilenmiyordum ve gömleğimi çıkarıp yüzüğe girerken soğukkanlılığımı korudum.

Greg iri bir adamdı, spor salonu faresiydi ve hiçbir zaman anlaşılamamıştık. Ben ortaya çıkmadan önce herkes onu ayağa kaldırdı ve benimle dövüştüğünde elinden geleni yaptı. Zayıf noktası tekniğiydi; tamamen kaba kuvvete sahipti ve onun yumruklarından kaçmakta hiç zorluk çekmemiştim. AJ tamamen farklı bir hikayeydi. O ve Lion'un bir geçmişi vardı. Bir keresinde AJ bir kulüpte Jenna'ya tecavüz etmeye çalışmıştı. Tanrıya şükür ben onunla birlikte oradaydı ve işler kötüye gitmeden ondan kurtulmuştu. Lion o zamanlar Jenna'yı tanımıyordu ama çıkmaya başladıklarında ve Jenna bunu ona söylediğinde neredeyse AJ'i öldüresiye dövüyordu.

Herkes ringin etrafında toplanmıştı. Bahisler canlıydı ve bu sadece kalabalığın daha yüksek sesle bağırmasına ve ıslık çalmasına neden olurdu. Greg diğer taraftan içeri girerken ben de ısınmaya çalışarak olduğum yerde zıplamaya başladım. Bana nefret dolu, kana susamış bir bakış attı ve on dakika içinde onunla işimin biteceğini bildiğimden gülümsememeye çalışmak zorunda kaldım.

Paradan sorumlu adam benim ve Greg'in adını bağırdı ve bir dakika sonra eğlence başladı. Greg'in kötü bir alışkanlığı

vardı: Saman makinelerini zilden fırlatırdı ve her zaman erken yorulurdu. Sadece saldırmak için nasıl bekleyeceğini bilmen gerekiyordu. İlk kez öne doğru yalpaladığımda, vücuda bir darbe indirdim. Eğildiğinde ve burnuna diz çöktüğümde herkes çılgınca bağırdı. Adrenalin devreye girdi ve her şeyi yapabilecek kapasitede olduğumu hissettim. Greg kendini toparladı ve bu sefer yüzüme tekrar vurmaya çalıştı. Ondan kaçarken gülümsedim ve sağ gözüne çarptım.

Çok sertti ve yere düştü, bu da bana onu tekrar tekmeleme fırsatı verdi, ama yerdeyken bir adamı tekmelemenin nesi eğlenceliydi? Greg ayağa kalktı, dans etti, beni itti, sağ yanağımı sıyırdı. Ama onu sırtüstü bırakacak bir yumrukla karşılık verdim ve bu sefer ayağa kalkamadı.

Zaferin coşkusu bana iyi geldi. Bitirecek güce sahip olduğumu bilmek beni mutlu etti.

Herkes adımı bağıırıyordu ve insanlar ringin etrafından bana ulaşmaya çalışıyordu. Ama ben dışarı atladım ve ödül paramı almaya gittim. Çanta beş bin dolardı ve onu kot pantolonuma tıktıktan sonra Lion'u aramaya gittim. Jenna ve bir grup arkadaşıyla birlikte son sıradaydı ve büyük girişine hazırlanıyordu. Orası ön tarafa göre daha rahattı. Orada kimse itmiyor ya da itmiyordu.

Yanlarına ulaştığımda ve Noah'ın gittiğini gördüğümde kalbim istemsizce hızlandı. Etrafıma baktım ve onu hiçbir yerde göremedim.

"O nerede?" Lion'a sordum, vücudum yeniden kasılmıştı.

Sırıttı.

"Bu onun için çok fazlaydı. Senin vurulduğunu görünce dışarı çıktı" dedi Jenna.

"Onu bulmaya gideceğim. Jenna, sen adamlarla kal."

Noah kapının yanındaki duvara yaslanmış, dizlerini kucaklayarak oturuyordu. Yüzündeki ifadeyi beğenmedim. Yaklaştıkça tişörtümü giydim. Gözleri önce bedenime, sonra da yüzümdeki küçük kesiğe odaklandı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Rakibimin işini bitirdiğimi görmediği için biraz hayal kırıklığına uğradım dedim.

Ayağa kalktı, ters ters baktı.

"Orada ne yapıyorsun... Bu bana göre değil."

Korktuğunu tahmin ediyordum. Onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Başka herhangi bir kız ne yaptığımı görür ve kendini doğrudan kollarıma atardı ama Noah...

"Kavgalar sana göre değil, anlıyorum," dedim ve kolumu boynuna dolarken nazik olmaya çalıştım. Noah başka bir gezegenden gelen birine benziyordu: Kaya gibi sert olduğu, suratıma yumruk atmaktan çekinmediği zamanlar vardı ama sonra o kadar küçük ve kırılgan olabiliyordu ki, onu içine alma dürtüsüne karşı koyamadım. kollarım.

Ensesini gıdıkladım ve yukarı baktı, bir şey söylemek üzereydi diye düşündüm, ama daha söylemeden onu öpmek için eğildim ve onu kendime çektim.

Tam istediğim gibi kollarımda eridi. Ona dokunduğumda vücudunun nasıl tepki verdiğini hissetmek hoşuma gitti.

Parmakları nemli saçlarıma battı ve ben onun her yerine dokunmamak için çabalamak zorunda kaldım.

Bir süre sonra geri çekildiğimde kesiğime baktı ve parmaklarını şişliğin üzerinde gezdirdi. Bu yumuşak ama anlamlı okşama içimde bir tuhaflık hissetmeme neden oldu.

"Orada olduğun her andan nefret ettim" dedi. Doğruyu söylediğini biliyordum. Noah beni önemsiyordu ve bu o kadar tuhaf ve o kadar yeni bir şeydi ki beni şaşırttı.

"Ben buyum, Noah," dedim onu bırakarak.

"Peki bunu neden yapıyorsun? Anlamıyorum. Yeterince paran var, ihtiyacın yok—"

Artık savunmaya geçerek, "Ama Lion öyle yapıyor," diye sözünü kestim.

Bunu anlamış görünüyordu ama yine de bir şeyler eklemem gerektiğini hissettim.

"Bunu sadece para için yapmıyorum. Dövüşmeyi severim. Önümdeki kişiyi durdurabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Durumun kontrolü bende. Neye varmak istediğini anlayabiliyorum ama sırf sen ve ben diye bu şeyleri yapmayı bırakacağımı sanıyorsan—"

"Çünkü sen ve ben ne?" sözümü kesti. "Bu cümlenin sonu ne?"

Cevap veremedim. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece bunun bir hata olduğunu biliyordum. Noah basit bir kızdı, kalp şeklinde bir kutuda çiçekler ve şekerler verilebilecek türden bir kızdı ve bu ben değildim. Bunun düşüncesi bile saçmaydı. Ama sorun şu ki, ona yaklaştığımda tüm

şüphelerim ortadan kalktı. Onu öpmemem, ona dokunmamam gerektiğini biliyordum... ama elimde değildi. Haklıydı: Onu arayan bendim.

“Sorun değil Nicholas, hiçbir şey söyleme. Ben senin kim olduğunu biliyorum. Senden şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını beklemeyeceğim.”

Arkamı döndüm ve Aslan'ın dövüşünü izlemek için içeri girdim.

Kim olduğumu biliyordu derken ne demek istedi? Sesi hoşuma gitmedi. Öfkeye kapıldığımı hissettim ama nedenini tam olarak söyleyemedim.

Bu gece Nicholas'la buraya gelmem bir hataydı. Evet, çekiciydi ve evet, bana dokunduğunda ya da beni öptüğünde doğru dürüst düşünemiyordum bile ama onun kim olduğunu sevmiyordum. Nicholas Leister hayatım boyunca kaçındığım bir çevrenin içindeydi: kavgalar, kontrolden çıkan partiler, uyuşturucular, alkol... Bunların hepsi parçası olmak istemediğim şeylerdi. Hâlâ buradaki hayatıma alışmaya çalışıyordum. Evden yalnızca iki hafta önce ayrılmıştım ve kelimenin tam anlamıyla her şey değişmişti. Hala Dan konusunda kafam karışık ve Nicholas'la bir ilişkiye başlamak durumu daha da kötüleştirdi çünkü onun gibi bir adamın benim gibi bir kızdan ne isteyeceğinin tamamen farkındaydım. Belki eski kafalıydım ya da tuhaftım ya da her neyse ama işleri geleneksel yöntemlerle yapmaktan hoşlanıyordum. Bir erkeğin benimle birlikte olmak *istemesini ve bunu bana her gün göstermesini* istedim . Tatlı sözleri, nazik jestleri seviyordum ve bu Nick'e göre değildi. Kalbim iyileşmeye başlamadan yeniden kırılmaya hazır değildim.

Artık bir kalbimin olduğundan bile emin değildim, sadece binlerce küçük parçayı tekrar birleştirmeye çalışıyordum.

Kendime Nick'le normal bir ilişki kurmaya çalışmam gerektiğini söyledim. Birlikte olamadık ama bu birbirimizden nefret etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Onunla olan kavgalar, o zamandan beri itme ve çekme tanışmıştık, tüm bunlar çok yorucuydu. Birlikte yaşıyorduk, bu yüzden arkadaş olmaya çalışmalıydık, eğer sizi bu şekilde heyecanlandıran biriyle arkadaş olmak mümkün olsaydı.

Aslan'ın kavgasının bitmesini kapının yanında bekledim. İzleyemedim. Fiziksel yüzleşmeden nefret ediyordum. İnsanların bundan keyif alması üzücüydü; Hatta dövüşçülere karşı bahis oynayarak para bile kazanıyorlardı. İğrenç ve aşağılayıcıydı.

Nicholas, Jenna ve arkadaşlarının yanına gitmek için yanımdan geçmişti. Kalabalığın içinde iki yüz kişi olmalıydı. Lion dövüşünü on beş dakika sonra kazandı ama Nick'in aksine göğsüne aldığı darbelerden dolayı morluklar ve sol gözünün altında çirkin bir kesik vardı. Jenna onu görünce kendini onun kollarına attı ve herkes tezahürat yaparken onu öptü. Nick'in istediği bu muydu? Sırf bir adamı yerde bıraktığı için kendimi ona mı atacağım? Saçma.

Nick yanıma geldi, elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. Parmaklarının benimkilerle iç içe olduğunu ama bir şekilde mesafeli olduğunu hissetmek tuhaftı, sanki bu sadece pratik bir şeymiş gibi - kaybolmamı engellemenin bir yoluydu - ve

bunda hiçbir şefkat yoktu. Son konuşmamızdan bu yana bir şeyler değişmişti. Sanki beni orada istemiyormuş gibi bana kızgın görünüyordu. Canımı acıtıyordu ama ne bekleyebilirdim ki?

Yaralı eklemlerine baktım. Rakibine vurduğu yerde kurumuş kan vardı. Midemin bulandığını hissettim ve havaya ihtiyacım vardı. Benim burada ne işim vardı?

Arabasına yaklaştığımızda arkadaş grubuyla konuşmak için beni bıraktı. Jenna gitmişti ve kendimi yalnız ve korkmuş hissettim. Bir Uber almaya karar verdim ve uygulamayı yüklemeye başladım. Ama Nicholas aceleyle geldi ve onu elimden aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uber almak."

"Sen deli misin? Bu yasa dışıdır. Konumumuzu başkalarına veremezsin. Tutuklanabiliriz."

Umurumda değildi. Burası tehlikeli geliyordu ve beladan kaçınmak istiyordum. Ne kadar iyi görünse de buna değmezdi.

"Gitmem lazım." dedim.

"Neden?"

"Çünkü senin dünyanı sevmiyorum Nicholas."

Kırgın görünmüyordu. Aksine kayıtsız görünüyordu.

"Sen bunun için yaratılmadın. Seni getirmemeliydim."

Ben bunun için yaratılmadım mı? Onun yanıtı beni kendi başına rahatsız etmedi; bunu söylediği ses tonuydu.

"Buraya gelmeye karar veren kişi benim. Ve şimdi gitmeye karar veren kişi benim."

O güldü.

"Ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Senin daha sert olduğunu sanıyordum, Freckles. Sen ve Ronnie bu işe giriştiğinizde çekinmedin. Birbirine yumruk atan birkaç adamın sana bunu yapacağını kesinlikle düşünmemiştim."

Orada durup birbirimize bakarken göremediği şey, vücudumu kaplayan soğuk terler, ellerimdeki yumuşak titremeydi...

"Sanırım cesaretim gelir ve gider," dedim, telefonumu bana geri vermesi için avucumu açarak. Ama onunla oynamaya devam etti ve akklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Sana sormak istedim. Böyle yarışmayı nerede öğrendin?"

"Acemi şansı. Telefon lütfen."

Sırıttı.

"Hayal edebileceğimden daha fazla sırrın var, Freckles." Bana doğru bir adım attı ve ben de sırtım arabasının kapısına değe kadar uzaklaştım.

Artık daha sessiz bir şekilde, "Hepimizin sırları var," dedim.

Seni uyarmalıyım, oldukça iyi bir dedektifim, dedi, bir öpücük için eğilerek. Onu elimden geldiğince durdurdum.

Bana yaptığı büyüden uyandım. Nabzım hızla çarpmaya başladı.

Her zamankinden daha ciddi bir tavırla, "Benden uzak dur Nicholas," dedim.

Geçmişimi keşfetmek, istediğim son şeydi. Bunun düşüncesi bile beni paniğe sürükledi. Şeytanlarımı her zaman kontrol altında tutmuştum - kimse bir şey bilmiyordu - ama onunla aramda sadece bir duvar varken saklayamayacağım şeyler vardı. Onu pek tanıımıyordum ve şimdiden kimsenin görmesine izin vermediğim şeyleri gün yüzüne çıkarıyordu.

"Senden uzak durmamı mı istiyorsun? Vücudunuzun söylediği bu değil..."

Lanet olsun ona. Daha önce kimse bana bu şekilde ulaşmamıştı. Onu karşımda öyle büyük, öyle erkeksi görünce, köşeye sıkıştırılmış, her an birisinin katletmeye hazırlandığı bir hayvan gibi hissettim. Ve bu kendimi çok küçük ve savunmasız hissetme hissinden hoşlanmadım.

Elini başımın iki yanına, adeta bir kafes gibi koydu.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu, ağzı benimkine yakındı, nefesi yüzümü ısıtıyordu. Gözleri o kadar maviydi ki, gözbebeklerinde akuamarin parçacıkları vardı.

"Senden korkuyorum." diye fısıldadım.

Nick sırtıttı. Belki cevabım hoşuna gitmiştir. Sanki biri kafama bir kavanoz buzlu su dökmüş gibiydi. Onu ittim ve elinden kurtuldum.

"Pislik," dedim. Ona karşı samimi olduğuma inanamadım.

"Neden? Çünkü bence korkman komik mi? Bu normal, Çiller. Eğer olmasaydın bu beni endişelendirirdi."

Az önce söylediklerimi unutacağını umarak, "Başımı belaya sokmandan korkuyorum," diye yalan söyledim. Üzerimde bu kadar güce sahip olmasını istemiyordum.

"Bu durumdan sıyrılmak için bir yeteneğim var. Orada endişelenmene gerek yok."

"Tam olarak bu. Endişelenmek istemiyorum. Şimdi bana telefonumu ver de buradan çıkabileyim."

Nicholas içini çekti ama ifadesi değişmedi.

"Bu kadar katı olman çok kötü. Seninle birlikte eğlenebileceğimizi düşündüm."

"Sen ve ben yokuz... ve hiçbir zaman da olmayacağız."

Yirmi dakika sonra Jenna beni evime bırakmıştı. Tekrar rahat nefes almaya başlamıştım ve kendime daha fazla tuzağa düşmeyeceğime söz verdim. Nicholas ve benim birbirimizle aramıza mesafe koymamız gerekiyordu.

Ertesi günü arabamı yıkayarak geçirdim. Nicholas içeride kaldı ve Tanrı bilir ne yaptı ve yollarımız zar zor kesişti. Böceğim uzun süredir satıştaydı, bu yüzden kimse onunla ilgilenmemişti ve üzeri kir ve kirle kaplıydı. Ben kendi arabamı şortla, üzerinde bir şirketin logosu olan ve saçlarımı topladığım bir tişörtle yıkarken, tüm yeni komşularımın Chanel kıyafetleri ve kendini beğenmiş tavırlarıyla bana şaşkın şaşkın bakmaları komikti. bir çörek. Berbat görünüyordum ama beyaz saçlı komşumun ve bir televizyon

kanalını yöneten kocasının ya da başka bir şeyin benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Yüzümdeki bir tutam saçı savurup süngerle başlığın üzerine eğilip özellikle inatçı bir noktayı çıkarmaya çalışırken, o anda duymayı beklediğim son sesi duydum.

"Görüyorum ki arabaya servisten araba yıkamaktan hâlâ nefret ediyorsun." Dondum. Bu doğru olamazdı.

Arkamı dönüp ona baktım. Nicholas'ın arabasının yanında duruyordu, üç hafta önce vedalaştığımızdan hiç farklı görünmüyordu. Sarı saçları darmadağınktı, çikolata rengi gözleri her zaman takdir ettiğim bir kendine güveni yansıtıyordu ve bir hokey oyuncusunun yapısına sahipti. Nefesimi toparlamam gerekiyordu.

Beni en yakın arkadaşımın aldatan Dan şimdi karşımda duruyordu.

Yaptığım işi durdurdum, damlayan süngerini tuttum ve diğer elimi yanına düşmesine izin verdim. Hareket edemiyordum. Onun karşımda olması bile acı veriyordu ve onunla paylaştığım tüm anılar bir slayt gösterisi gibi zihnime akın ediyordu: tanıştığımız zamanlar; maçlarından birine gittiğimde o kazandı ve beni tribünde görünce konsantre olamadığını söylemek için yanıma geldi; ilk randevumuzda beni bir Hint restoranına götürmüştü, orada yemek çok baharatlıydı ve üç gündür hastaydık; ilk öpücüğümüz o kadar yumuşak ve özel ki yakın zamana kadar en değerli anılarım arasında yer alıyordu; bana ilk kez kız arkadaşım dedi...

Sonra onun ve Beth'in birlikte olduğu görüntüyü hatırladım ve diğerk her şey yok oldu.

Orada olmasının beni ne kadar etkilediğini ona belli etmeyecek bir ses bulmakta zorlandım.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum süngeri kovaya bırakarak. Çıplak ayaklarıma su damlacıkları sıçradı.

"Seni özledim" dedi.

Neşesizce güldüm.

"Beni özlemiyorsun. Misafiriniz vardı, değil mi?" Arkamı dönerek cevap verdim.

"Noah...özür dilerim," dedi bana defalarca beni her şeyden çok sevdiğini söyleyen aynı kadifemsi sesiyle.

Böyle olmamasını dileyerek başımı salladım. Dan'le yüzleşmeye hazır değildim. İçimde hâlâ her şeyin eskisi gibi olmasını dileyen, arkamı dönüp bana sarılmasına, beni öpmesine, beni ne kadar sevdiğini ve özlediğini söylemesine izin vermek isteyen bir yanımdı vardı. Önceki hayatımdan biriyle birlikte olmayı çok istiyordum. Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa, arabaya binip istemediğim bir hayatı yaşamak için yeni bir şehre doğru yola çıkmadan önceki Noah Morgan olmak istedim.

"Noah...seni seviyorum" dedi arkamdan gelerek.

Kalbim çoktan milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Şimdi onları ezip toz haline mi getirecekti?

"Bana bunu söyleme." dedim. Ama sonra döndüm ve onu orada gördüm, o kadar yakından... kahverengi gözlerindeki o altın lekeleri, hokey sopasıyla vurulduğu yanaktaki yara izini

gördüm - dikiş attığında oradaydım. Kan görmeye dayanamadığım için histeriye kapılmışım. Dan'le ilgili her şey pek çok anıyı geri getiriyordu; artık dayanılmaz derecede acı veren anılar.

Gergin görünüyordu. Bunun onun için benim için olduğundan daha zor olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordum.

"Bunu gerçek olduğu için söylüyorum Noah." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Beni Affet lütfen. Sen gittiğinde bütün dünyam başıma yıkıldı. Ne yapacağımı, nereye döneceğimi bilmiyordum. Beni affetmek zorundasın. Noah, lütfen beni affettiğini söyle."

Elleri omuzlarıma doğru kaydı. Sesinde çaresizlik vardı. Gözlerimi kapattım. Bu olmamalıydı. Neden? Peki onun varlığı neden beni bu kadar üzüyordu? Onu çoktan aşmalıyım. Buraya gelip af dilememeliydi ama yine de... onu yeniden görmek, eski hayatımın o parçasını geri almak bir şekilde rahatlatıcıydı.

Tam o sırada dudaklarını dudaklarımda hissettim. Beklenmedik bir durumdu ama aynı zamanda normal de hissettiriyordu. Bu alıştığım bir şeydi, hoş, hatta gerekli bir şeydi, o arabaya bindiğim andan itibaren gitmek ve bir daha geri dönmek istediğim bir şeydi.

Boynumun arkasını tuttu ve beni kendine doğru çekti. O kadar şok olmuşum ki, hissettiğim binlerce çelişkili duygu

karşısında o kadar bunalmışım ki tek yapabildiğim hareketsiz kalmaktı.

“Noah, öp beni, lütfen, böyle yapma.” Kendini üzerime bastırmaya çalıştı ve ağzımı açmamı sağladı, tıpkı ilk defa yaptığımız gibi dilimi kendi diliyle aradı. Orada bir tür sıcaklık vardı ama aynı zamanda bir şeyler de vardı farklı. Bir şeyler değişmişti. Vücudum daha güçlü bir şey bekliyor gibiydi. Sıcaklık istemiyordum; Ateş istedim.

Birinin dikkatimizi çekmek için ses çıkardığını duydum. Geri çekildim ve Dan bana yüzünde sevinçle baktı. Sonra bizi kimin rahatsız ettiğini görmek için döndük.

Annem ve William yeni ortaya çıkmışlardı. Düşüncelerime ve duygularıma o kadar dalmışım ki arabalarına bindiklerini bile duymamışım. Dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle bize baktı ve yüzünde parlak gözlü, memnun bir ifade bulunan William'a döndü.

Hediyemizi beğendin mi? O sordu.

Anlamadım.

"Annen sana sürpriz yapmak için bana bir bilet gönderdi," dedi Dan omuz silkerek ama yüzünde de bir suçluluk ifadesi görebiliyordum. Şimdi anladım. Annem erkek arkadaşımı ziyarete getirerek bana şimdiye kadarki en güzel hediye verdiğini düşünüyordu. Sadece küçük bir ayrıntıyı atlamıştı: o artık benim erkek arkadaşım değildi.

Annem yanıma gelip bana sarılırken, "Çok üzgündün, Noah," dedi. "Seni gülümsetebilecek tek kişinin Dan

olduğunu biliyordum, o halde onu bizimle birkaç gün geçirmeye davet etmenin ne zararı vardı?"

Ah anne. Artık çuvalladın.

William, Dan'in elini kararlı bir şekilde sıkarken ben de kendimi ne kadar sert olursa olsun gülümsemeye zorladım. Annem sırayla ona sarıldı ve ikisi de geriye çekilip bize baktılar.

"Hepinize biraz mahremiyet vereceğiz. Biraz yalnız kalmak istiyor olmalısın, dedi annem. "Dan, misafir odasını hazırlamalarını sağlayacağım. İhtiyacınız olan her şeyi sormaya çekinmeyin."

Dan kibarca başını salladı ve annemle William ön kapıdan geçip gittiler.

Onlar gittiklerinde öfkeyle Dan'e baktım.

"Buraya gelecek kadar cesur olduğuna inanamıyorum" diye bağırdım. Arabam için çıkardığım kovayı ve sabunu topluyordum. Şimdi bitiremezdim. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı.

Bu yanılttı. Dan benim evimde kalamazdı. Onu orada istemiyordum ve beni bir daha öpmesini de kesinlikle istemiyordum.

"Şahsen özür dilemek için mükemmel bir fırsattı."

"Burada kalamazsın Dan."

Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ve beni affetmeden önce çok zamana ihtiyacın olacağını biliyorum ama bu günlerde yanında olmama izin ver Noah. Sorun ne olursa olsun

birlikte çözeceğiz lütfen. Sen benimsin ve ben de seninim, unuttun mu?

Bu cümle çok etkiledi.

"En iyi arkadaşımın bağlantı kurduğun anda senin olmayı bıraktım." Önümüzdeki günlerde ondan kesin olarak ayrılmak zorunda kalmamın kendimi şu ana kadar hissettiğimden daha kötü hissetmeme neden olacağını bildiğimi söyledim. Burada kalabilirsin çünkü William'ı ya da annemi üzmeyeceğim ve onların bana yaptıklarını bilmelerini istemiyorum. Ama bu süre dolduğunda senden bir daha asla haber almak istemiyorum.

"Seni incittiğimi biliyorum Noah. Ama seni seviyorum, seni her zaman sevdim ve sensiz hayatım bir felaket. Seni şimdi gördüğümünden beri her şey yeniden anlam kazandı. Bana gideceğini söylediğinde bununla başa çıkabilmek için kafamda bir plan yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. Noah, Beth'le olanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bana seni hatırlattığı için ona yaslandım. Siz ikiniz her zaman birlikteydiniz. Birbirinize çok benziyordunuz. Bir pislik olduğumu biliyorum ama aramızın bu şekilde bitmesine izin veremem.

Aşağıya baktım, akmak isteyen gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. Ağlamayacaktım. Artık ağlamadım. Ağlamazdım.

"Demek şu anda bu noktadayız" dedi. "Gözlerimin içine bile bakamıyorsun."

Tekrar yüzümü tuttu.

"Lütfen bana beni affettiğini söyle," diye fısıldadı, dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Ne dediğimi bile bilmiyorum ama beni yeniden sertçe, duygulu bir şekilde öptü ve ben de bunu yapmasına bir *kez daha izin verdim* . Kontrol edemedim. İhtiyacım olan bir şeydi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Onunla birlikte giderken tuhaf bir duyguya kapıldım; Kendimi suçlu hissettim, suçluluk duydum çünkü çok önemli birini kandırıyordum: kendimi.

Sonunda "Biraz boşluğa ihtiyacım var" sözlerini ağzımdan çıkarmayı başardım. Ve bu doğrudu; Düşünmeye ihtiyacım vardı, onu önümde bulundurmamaya ihtiyacım vardı.

"İyi," diye kabul etti. "En azından eşyalarımı misafir odasına bırakabilir miyim?"

Kabul ettim ve onu oraya götürdüm. Onunla bir dakika daha geçiremezdim, bu yüzden yatağıma girip ertesi güne kadar uyuyabileceğimi düşünerek odama yürüdüm. Saatin ne kadar erken olduğu umurumda değildi. Düşünmeye ve duygularımı doğru bir perspektife oturtmaya ihtiyacım vardı ama sonra vücudum bana ait olmayan bir odada durmamı sağladı ve kendimi durduramadan Nicholas'ın kapısını çaldım.

Cevap verdi mi bilmiyorum. Tek bildiğim bir ses duyup içeri girdiğimdi.

Köşedeki masada dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. İçeri girdiğimi görünce kapıyı kapattı. Bana bakmak için sandalyesini çevirdi ve anatomisinin her

santimini sanki bir sanat eseriymiş gibi gözlemledim. Gri eşofman altı gömleksizdi. Bir ziyaretçi beklemediğini görebiliyordum, özellikle de beni. Orada yaşadığımdan beri ilk kez kapısını çalıyordum ama neden kendime işkence etmeyi seçtiğimi anlamaya çalışırken içimden bir ses üvey kardeşimin beni teselli edebileceğini söylüyordu. onun huzurunda bulunarak.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki hemen ne olduğunu sordu ve ne yapacağını bilemeden temkinli bir şekilde yanıma yaklaştı. Her zaman olduğu gibi yalnız kaldık birlikte havada karşı konulamaz bir çekim oluştu. Bir bakıma, Dan'in beni bu şekilde tepki vermeye zorlayamayacağını fark ettiğimde mutlu oldum; mutlu ama aynı zamanda kafam karışmıştı.

Nick'in o gözleri yalnızca karanlığın sözünü veriyordu. Ama iki kere düşünmeden boynunun arkasını tuttum, onu kendime çektim ve umutsuzca öptüm.

İlk başta tepki vermedi. Şaşırdığını tahmin ettim ama bedeni açıkça ne istediğini biliyordu. Belimi tuttu ve ağzı ve dili kontrolü ele aldı. Oraya neden geldiğimi bile unutturdu bana, kendisi dışında her şeyi unutturdu. Nefes alabilmek için bir saniyeliğine geri çekilmem gerekti. Bunu yaptığımda bana ne yaptığımı sordu ve ağzı yanağıma, boynuma gitmeden önce dişleri kulak mememi ısırıldı... Her türlü acı, kayıp veya nostalji düşüncesi aklımdan silindi. Ama sonra beni uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" O sordu.

Neden bunu sorma gereği duydu? Neden beni öpüp şüphe götürmez yeteneklerinin tadını çıkarmama izin vermiyordu? Nick ne zamandan beri birisinin onunla neden takılmak istediğini umursamıştı?

Şimdi kendimi yine Dan'i düşünürken buldum. Çok sevdiğim biri tarafından ihanete uğramanın yarası -ve ikisini de sevmiştim, onu ve Beth'i- yeniden açıldı. Bu ve ikisini de sonsuza dek kaybettiğimi bilmenin yarası çünkü bunu hak etmedikleri için onları asla affedemeyecektim. Ve en kötüsü de korkuydu; ondan uzak duracak kadar güçlü olmadığım korkusu.

Başımı Nick'in çıplak omzuna yasladım ve o da beni tuttu. İlk defa böyle bir anı paylaşıyorduk. Kokusu büyüleyiciydi -televizyonda reklamı yapılan şu süslü kolonya modellerinden biri olsa gerek- ve göğsü sıcak ve rahatlatıcıydı ve ben donmuş gibi hissetsem de, içimde derin bir yerde küçük bir ateş yanmaya başlamıştı.

"Seni tutmayı sevmediğimden değil Freckles, ama eğer sakın bana ne olduğunu söyleme, yanlış sonuçlara varabilirim ve sonunda yanlış adamın ağzına sıçarım."

Ruh halime rağmen bu sözler bende bir gülümseme yarattı.

Geri çekilmeye yeltendim ama o beni geriye doğru yürüttü ve kucağında benimle birlikte masasına oturdu.

"Lütfen Tanrım bana diğer arabamı da mahvetmediğini söyle ve şimdi bana geldin çünkü bu konuda kendini kötü

hissediyorsun çünkü yemin ederim, dünyadaki tüm öpücüklerin buna faydası olmayacak..."

Normalde soğuk ve soğukkanlı olan Nicholas Leister'in bu tarafını -şakalar yapan, insanları güldürmeye çalışan tarafını- bilmiyordum ve bundan hoşlandığımı itiraf ettim. Çok fazla.

Ben de ona neden odasına geldiğimi anlatmaya karar verdim. Çünkü ister inanın ister inanmayın, onunla takılmayı veya buna benzer bir şeyi planlamamıştım.

"Dan burada" dedim. Söylediklerimi sindirmesi bir saniye sürdü. Daha sonra vücudu gerildi.

"Seni aldatan o piç kurusu burada mı? Nerede, Los Angeles'ta mı?"

"Ah... o burada. Bu evde." Durumun ne kadar acıklı ve gülünç olduğunu söylerken biliyordum. Nick can alıcı noktayı bekliyor gibiydi. Açıklamaya çalıştım.

"Annem onu davet etti. Onun ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyor, ayrıldığımız hakkında hiçbir fikri yok... ama o burada Nicholas ve kendimi tamamen kaybediyormuşum gibi hissediyorum..."

Ayağa kalktım ve odada dolaşmaya başladım. Bunu üvey kardeşime neden anlattığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Nick seni başka şeyler hakkında düşünmeye ikna etmekte iyiydi.

Masasından bir sigara alıp ağzına attı. Kızgın mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını bilmiyordum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" dedi, kısa bir nefes çekerek. Gözlerindeki o eski soğukluk geri dönmüştü, daha önce defalarca gördüğüm, birbirimizden nefret etmemize ve hakaret etmemize neden olan o soğukluk. Ona olan hislerimi, benim de anlamadığım şeyleri bir kenara bırakmaya çalıştım ve ona gerçekten neye ihtiyacım olduğunu anlattım.

Dan geldiğinden beri kaybolmuş gibi görünse de her zaman kendimi savunmak için kullandığım zırhın arkasına saklanmaya çalışarak, "Dan seni görür görmez kim olduğunu anlayacak," dedim. "Seni fotoğrafımızdan, öpüştüğümüz andan itibaren tanıyacak."

Basit bir fotoğrafın bana bu kadar baş ağrısı getireceğini kim düşünebilirdi? Nick'i öpmenin, bunu tekrar yapma arzusunun bedenimi ve zihnimi istila edeceği anlamına geleceğini bilseydim, bundan en başından beri kaçınırdım.

Nicholas sigarasını kül tablasına koydu ve bana küçümseyerek baktı.

"Ne istiyorsun Noah?"

"Onun gitmesini ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmamamı istiyorum." Doğruydı; Ne kadar acı verirse versin istediğim buydu. Beni aldatan birinin yanında olmak istemiyordum.

Bu Nicholas'ı rahatlatmış gibiydi ve ben devam ettim:

"Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Elimle alnımı sildim. "Buraya sırf onu affetmemi sağlamak için geldi... ve bir yanım bunu istiyor ama yapamayacağımı biliyorum, yapmamalıyım..."

“Yani ben burada devreye giriyorum?” O sordu.

Başımı salladım.

“Sadece birkaç gün. Eğer hayatıma devam ettiğimi, onunla ilgilenmediğimi görürse belki beni yalnız bırakır.”

Başını salladı ve sigarasını geri aldı. İnsanların sigara içmesinden hoşlanmazdım ama Nicholas sigara içtiğinde çok seksi oluyordu.

Nicholas, "O halde onun önünde öpüşmemiz gerekiyor," diye tamamladı.

İstediğim şeyden utanıyordum ama o da öpüşürken fotoğrafımızı çekerken zaten aynı şeyi yapmayı teklif etmişti. Bunu tuhaf yapan şey, son zamanlarda çok farklı sebeplerden dolayı birkaç kez birlikte olmamızdı.

“Birlikte olduğumuzu düşünmesini istiyorsun.” Sandalyesinden kalktı. "Yüzünü kırıp bu işi bitirsem daha kolay olmaz mıydı?" Gözlerinde öfke vardı ve yerini tam olarak anlayamadığım başka bir şey, karanlık bir şey vardı.

"Annem bilmiyor." diye mırıldandım. Aniden çenemi tutmak için uzattığı elin arasında sıkışıp kaldığımı hissettim. Parmaklarından biri yavaşça alt dudagımı okşadı.

"Bana çok şey borçlusun" dedi ve sesi ekşi olmasına rağmen beni öptü. Öpücüğü güçlüydü, tatlı değildi ve onu Dan'le karşılaştırmadan duramadım. Eski erkek arkadaşım hassas ve şefkatli biriydi - derinlerde olsa bile o bir pislikti - oysa Nicholas soğuk ve baskıcıydı. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. O zamanlar elleri bana dokunmuyordu bile. Sadece dudakları.

"Umarım o pıslığın sana el atmasına izin verecek kadar aptal değilsindir."

Arkasını döndü, masasının üzerindeki tişörtü ve arabanın anahtarlarını aldı ve kendimi toparlayıp toparlayamayacağımı düşünürken beni orada bıraktı.

Sinirlenmiştim. Sadece kızgın değil. Başka bir şey. Hayatımda hiç hissetmediğim bir şey. Noah'nın bana ne yapmam gerektiğini söylemesine nasıl izin vereceğimi bile anlamadım. Tek şey şuydu ki artık onunla istediğim gibi olabiliyordum. Vucudumdaki her hücre parlıyordu ama bu onun erkek arkadaşından kurtulmak için aklına gelen o saçma fikri kabul etmem için yeterli bir neden değildi. Bütün bu lise saçmalıklarını uzun zaman önce atlatmıştım ve dürüst olmak gerekirse, bununla baş etmenin daha hızlı, daha iyi bir yolu vardı: bacaklarını kırmak ve onu evimden atmak mesela. Noah istediğini elde edecekti ve ben de biraz stres atabilecektim.

Arabama bindim, kapıyı çarptım ve Noah'yı o pislikle nasıl evde bıraktığımı düşünmek için bile durmadım. Onu gördükten sonra aralarında bir şey olacağından şüpheliydim. Ama onları bir arada düşünmek bile gaza basıp benim için kolayca hapishaneye, işkenceye dönüşebilecek bir şeyden uzaklaşmam gerekiyordu.

İlk bağlandığımızdan beri her şey değişmişti. Birbirimize olan kızgınlığımız artık dindirilemez bir özlem haline gelmişti ve bu beni zor bir duruma soktu. Ne istediğimi bilmiyordum ama Noah'yla gerçek bir ilişki içinde olmanın hiçbir şey olmadığından emindim. benim gibi bir adam için iyi. Noah kız arkadaş tipine benziyordu ve benim hiçbir zaman tek eşli bir ilişkim olmamıştı. Çeşitliliği seviyordum ve bağlılıktan var gücümle kaçıyordum. Hiçbir kadın benim vermek istediğimden daha fazla ilgiyi hak etmiyordu ve kimsenin beni veya kararlarımı kontrol etmesine asla izin vermezdim. İstediğim kişiyle istediğimi yaptım. Noah Morgan beni diğer kızlardan daha çok etkiledi -kabul etmeliyim ki- onu o kadar çok istiyordum ki, uzakta olmak bile canımı acıtiyordu. Onunla ilgili o kadar çok fantezim vardı ki, o yanımdayken aklım benden uzaklaşıyor, bedenim kendi kendine hareket ediyordu. Noah'la her şey farklıydı. Bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu.

Anna'nın evinin önüne park ettim, telefonumu aldım ve onu aradım.

"Dışarıdayım" dedim onu telefonda duyduğumda. İki dakika sonra evinden çıktı ve çok çekici bir gülümsemeyle arabama doğru yürüdü.

İçeri girmek için kapıyı açmadığını görünce pencereyi indirdim.

"Annem ve babam uzakta. İçeri gelmek ister misin?" sıcak ve seksi bir lmsemeyle sordu.

Tereddüt etmedim ve indiğimde arabanın benim tarafıma geldi. Daha ben konuşamadan o her yanıma gelmişti. Her zamanki gibi aynı ruju sürmüştü; tuhaf bir tadı vardı ama bugüne kadar beni hiç rahatsız etmemişt. Onu ittim ve içeri girdik.

"Uzun zaman oldu" dedi.

"Meşguldüm." diye cevapladım sertçe. Onu düşünmüyordum; Noah'nın eski sevgilisinin koridorunun aşağısında nasıl uyuduğunu düşünüyordum.

Oturma odasına yürüdüm. Nedense onun yatak odasına gitmek içimden gelmedi.

Anna yanıma oturarak, Seni zledim Nick, dedi.

Yanakları pembeydi, dudakları parlıyordu. İyi görünüyordu, ben de eğilip elimi çıplak dizine koydum ve onu istediğ gibi okşadım.

"Beni zlememelisin Anna" dedim. "Biz hiçbir şey değiliz."

Gözleri gergin görünüyordu ama onu başından savmama izin vermedi. İkimiz de skoru biliyorduk. Anna'ya özel muamele yapıldığı doğruydı ama asla olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı biliyordu. Asla bir kadına ait olmayacağım. Bir daha asla bir kadının beni incitmesine izin vermeyeceğim.

O beni öptü, ben de onu arzudan çok alışkanlıktan öptüm. Bu beni rahatsız etti. Anna ateşliydi; Onunla her zaman diğerk

kızlardan daha fazla kimyam vardı ama şimdi hiçbir şey yoktu ve bu beni etkiledi.

Ensesinden tutup yüzünü kendime yaklaştırdım. O da buna uydu; nelerden hoşlandığımı ve onun nasıl davranmasını istediğimi biliyordu. Tişörtümü tuttu, birbirimizin sıcaklığını hissettik ama... bunun bir önemi yoktu. Aradığım şey bu değildi.

Pes ettim. Bana daha fazlasına hazır, ateş dolu bir şekilde baktı.

"Neden benim yatak odama çıkmıyoruz?" diye sordu. Elleri tuttum, ittim ve televizyona baktım.

"İçimden hoşlanmıyor." dedim.

Masanın üzerinden çantasını aldı.

"Bundan biraz ister misin?" dedi bir esrar çıkararak.

Dudaklarına götürdüğünde çakmağı çıkardım.

"Bu seni daha iyi bir ruh haline sokacak," dedi, kağıdı uzatarak.

O gece sorunlarımın kaybolmasına izin verdim.

Sabah üçte eve geldim. Sanki dayak yiyormuşum gibi acı çekiyordum. Noah'nın odasının önünden geçerken ışığın açık olduğunu görünce çok öfkelen dim. Uyanık olmalı; muhtemelen misafiri vardı. BEN evimi işgal eden o sık kafalıyı devirmeye hazır bir şekilde kapıyı açtı.

Noah'yı rahatlamış ve uyurken, ince bir çarşafın altına kıvrılmış, sarı bukleleri yastığa yayılmış, gözleri kapalı,

huzur içinde gördüğümde aniden durdum. Komodinin üzerindeki lamba her şeyin üzerine hafif bir ışık saçıyordu... ve Dan'den hiçbir iz yoktu.

Noah'nın eski erkek arkadaşıyla yatakta yattığını, uyumak dışında her şeyi yaptığını hayal ederken üzerime çöken öfke dalgalarını sakinleştirmeye çalıştım. Onun karanlıktan korktuğunu hatırladım ve bu içimde hassas bir şeyin uyanmasına neden oldu.

Nefesi yumuşak ve düzenliydi. Hiç bir kızın uyuyuşunu izlememiştim. Büyüleyiciydi. Bir teoriyi doğrulamak amacıyla yaklaştım. Yaklaştıkça kalbim daha da sert atmaya başladı. Rahatlamış hissettim... tuhaf ama rahatlamıştım. Elim seğiriyordu, o dudaklara dokunmayı o kadar çok istiyordum ki; çok lezzetliydi, kiraz rengindeydiler. Her santimim onun her santimine dokunmak istiyordu ve o zaman her şeyin değiştiğini biliyordum. Anna'yla ya da başka biriyle bağlantı kurmam önemli değildi. Hiçbir şey şu anda evimde uyuyan o kıza duyduğum hisler kadar yoğun olamazdı.

O sabah normalden daha geç kalktım. Yatağa girdiğim tüm çelişkili düşünceler mi yoksa önümde zor bir gün geçireceğimi bilmek mi olduğunu bilmiyordum ama gökyüzündeki bulutları gördüğümde bir hata yaptığımı anladım. Nicholas'tan bir iyilik istiyordum ve eski sevgilimin benim evimde kalmasının iyi bir şey olmayacağını söylüyordum. Bir mayo ve bir yazlık elbise giydim ve yeni işime gidebileceğim ve Dan'in benim için hazırlayacağı sorunlardan kaçınabileceğim zamana kadar yediye kadar dayanmam gerektiğini kendime söyledim.

Uyumadan önce bunu uzun süre düşünmüştüm ve benim her şeyim olan adama karşı hâlâ hissettiğim tek duygu öfke ve kırgınlıktı. Sinirliydim. Onu görmek istemedim. Beni öpmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Belki de bunun nedeni eski anıları canlandırmak için karşımda olmamasıydı. Ama o sabah böyle kalmasını umuyordum. Yüzünü bile görmek istemedim.

Mutfağa gittiğimde ve Dan'i masada oturmuş, elinde bir fincan kahveyle telefonuna bakarken gördüğümde, ona

kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Hemen yanından geçip buzdolabına gittim ve portakal suyunu çıkardım.

"Aşağıya gelmeni bekliyordum" dedi ayağa kalkarak. ve tezgaha yaslanıyorum. Ekmeği dilimleyip ekmek kızartma makinesine koyarken onu görmezden geldim. "Annenle baban gitti."

"Annem gitti." diye düzelttim onu. "William benim ebeveynim değil."

Dan içini çekti ve sonunda ona baktım. Saçları güzelce taranmıştı ve üzerinde kot pantolon ve üzerinde aptalca bir ifade bulunan bir tişört giymişti.

"Benimle konuşmak istemiyor musun?" O sordu. "Seni geri istiyorum Noah. Buraya başka bir ülkeden sadece tatil için gelmedim. Buraya beni affetmeni sağlamak için geldim."

"Seni affedemem Dan. Beni aldattın, hem de bir kez değil. Elimde fotoğrafları var, kimin gönderdiğini bilmiyorum ama küçük kız arkadaşlarından biri olduğunu varsayıyorum. Senin ve benim dışarı çıkmamızdan hiçbir zaman hoşlanmadılar ve sanırım senin en yakın arkadaşımınla dışarı çıkmandan da hoşlanmıyorlar."

Dan cevap veremedi Nick, üzerinde gömlek olmadan, kalçalarına kadar uzanan pijama pantolonuyla içeri girdi. Saçları dağınıktı, ayakları çıplaktı... ve kalbimin çarpmaya başlamasına neden oldu. Dan beni hemen büyüleyen genç adama baktı.

Nick kapı eşiğinde durdu ve durumu analiz etti. Dudağımı ısırdım. Şimdi ne yapacaktı?

Nick elini uzatarak, Merhaba, henüz tanıştırmadık, dedi. Dan bir saniye geç tepki verdi. Üvey kardeşim Dan'in elini sıkarken kolundaki damarların gergin olduğunu görebiliyordum. Ben orada durup kıpırdanırken Dan, gözle görülür bir şekilde, canı acımıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Ben Nicholas'ım."

"Dan," dedi eski sevgilim.

Bir sonraki olay onu iliklerine kadar sarsmış olmalı: Nick yanıma geldi ve beni sevgiyle dudaklarımdan öpmek için eğildi.

"Günaydın Kıymetli" dedi, gözleri tam olarak çözemediğim bir şekilde parlıyordu. Sonra kendine bir kahve doldurdu ve bahçeye çıktı.

Vay Nick. Beni zor durumda bıraktığın için teşekkürler.

"Bütün bunlar neyle ilgili, Noah?" Dan öfkeyle sordu.

Onu umursamamaya çalışarak omuz silktim.

"Bu, yoluma devam ettiğim anlamına geliyor," dedim, oturup meyve suyundan bir yudum alırken.

"Benim yerime geçecek o mankafayı bulmak için iki haftaya bile ihtiyacın olmadı mı?"

"Yirmi dört saate bile ihtiyacın yoktu."

Dan yanıma gelip sandalyemin arkasını tuttu.

Ne yaptığını biliyorum. Anladım. Bana kendi ilacımın tadına tattırmaya çalışıyorsun. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez Noah. Sen ve benim bir ilişkimiz var.

"*Vardı* . Bir ilişkimiz *vardı* ," dedim, ayağa kalkıp sesimi yükselterek.

"Beni affetmen için daha ne yapmam gerekiyor?"

Güldüm. "Başka ne? Ne yaptın sen? Annemin sana uçak bileti almasına izin mi vereceğim? Tanrım, zavallısın."

Kapıdan bahçeye çıktım. Nick şezlongda yatıyordu. Yanına oturdum. Güneş gözlüğünü çıkardı ve bana kayıtsızca baktı.

"Artık yüzünü kırabilir miyim?" O sordu.

"Kimseyi kandırdığımızı sanmıyorum" diye yanıtladım.

Kıymetli dedim . Benim için bu, Freckles, senin için evlenme teklif etmekle aynı şey. Bir tutam saç kulağımın arkasına kaydırıldı. "Bu arada eski sevgilin pencereden dışarı bakıyor."

"O zaman ne yapmalıyım?"

Kulağıma fısıldamak için eğilip, "Sana ne dersem onu yap," dedi. "Şimdiki gibi... dokun bana."

Ne?

"Hadi yap şunu."

Uzandım ve istediğini yaptım. Teni sıcaktı, soğuk ellerimin altında neredeyse ateş gibiydi. Parmaklarım karın kaslarının çizgilerini takip ederken gerildi ve yüzünü boynuma gömerek yumuşak bir şekilde ısırıldı.

"Şimdi sen de eğil ve benim şimdi yaptığımın aynısını yap." Elim çoktan göbek deliğinin etrafındaki yumuşak saçlara ulaşmıştı ama o beni yakalayıp daha ileri gitmemi engellemişti.

"Yani boynunu öpmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu doğru, Çiller."

Elimi ensesine koydum ve dudaklarımı omzuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğa yerleştirdim. Gömleğimin altına uzanıp sırtımı okşadı. Yavaşça memesini çekiştirerek kulağını ısırdım. Bundan sadece oyun olamayacak kadar çok keyif alıyordum.

Bir sonraki hatırladığım şey, Nick'in at kuyruğunu çekiştirdiği ve başımı geriye çektiğimde dudaklarını benimkilere bastırıldığıydı. Temas kurmak için çaresizce karınlarımız birbirine değene kadar sırtımı eğdim ve dili ağzıma girdiğinde oracıkta eriyeceğimi sandım.

Başımı sıkıca tuttu, dili yorulmadan benim çevremde daireler çizerken beni hareketsiz bıraktı. Ona tekrar dokunmam gerekiyordu; bana emrettiği için ya da Dan'i kıskandırmak için değil; Nefes almak için oksijene ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı. Nick'in kollarını, sert göğüs kaslarını hissettim ve şezlongda beni üstüne çektiğinde ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissettim.

Nick gözlerini açtı. Gözbebekleri genişlemişti. Mavi gözlerinde tehlikeyi ima eden bir vahşet vardı.

"Hâlâ izliyor mu?" Zorlukla nefes alarak sordum.

Nick gülümsedi.

"İzlediğini kim söyledi?"

Mutfağın penceresine baktım. Orada kimse yoktu.

"Pencereden dışarı baktığını söylemiştin!"

"Öyle mi yaptım?" sahte-naif bir ses tonuyla cevap verdi.

Ayağa kalktım, sinirlendim.

"Bu yeterli!" Bağırdım.

"Benim için öyle değil, Değerli."

"Numara yapmayı bırakabilirsin Nicholas. Kimse bizi görmeye gelmedi."

"Numara yaptığımı kim söyledi?"

Bu beni şaşırttı, dengemi bozdu.

Kahretsin. Neye bulaşıyordum?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ev büyüktü ama Dan ve Nicholas'ın orada olduğunu unutamazdım. Kaçmam, iş başlayana kadar zaman öldürmem gerekiyordu, bu yüzden bir şort, atlet ve Nike ayakkabılarımı giyip sahilde koşmaya hazır bir şekilde koridora çıktım.

Tam o sırada misafir odasının kapısı açıldı ve Dan yanıma geldi. Onu görmezden gelip merdivenlere yöneldim.

Sahanlıkta yanıma ulaştığında, "Kahretsin, Noah, sadece bekle," dedi.

"Ne istiyorsun Dan?" diye sordum, bıkkınlıkla.

"Eğer benimle konuşmayacaksan, burada ne işim olduğunu bilmiyorum."

"Belki de bunu buraya gelip beni bu garip duruma sokmadan önce düşünmeliydin," dedim, arkamı dönüp aşağı inen yolun geri kalanını yürürken. Açıkçası beni takip etti.

"Peki o zaman ne yapmalıyım?"

"Açıkçası? Ayrılmalısın."

"Sanırım birlikte dokuz ay geçirdikten sonra en azından bazı şeyleri düzeltmeye çalışabileceğimizi düşündüm" dedi.

Gerçekten ona zarar vermişim gibi mi davranmaya çalışıyordu? *O?*

"Ben o tür bir kız değilim Dan. Ve ben olmak istemiyorum."

"Nasıl bir kız?"

"Erkek arkadaşının kendisini aldatmasına izin veren ve sonra sırf birkaç kez 'özür dilerim' dediği için hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar veren türden bir kız. Beni bunu anlayacak kadar iyi tanıdığını sanıyordum ama sanırım yanılmışım."

"Ne olacağını sanıyordun?" diye bağırdı. "Her şey eskisi gibi devam mı edecek? Sen gittin!"

Dudağım titremeye başladı. Gittiğimi biliyordum. Bağırmasına ve bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

"Doğru, ayrıldım. Yani soru şu; burada ne halt ediyorsun?"

"İşlerin bu şekilde gelişmesini istemedim. Sırf bana zarar vermek için gelen ilk adamla takılıyorsun. Ama görüyorum ki bunu yapmışsın. Bu ipucunu anlayabiliyorum."

Aşağılayıcı bir şekilde güldüm.

"Aslında Nick'le birlikte olmak istediğim için birlikte olduğuma inanmak senin için gerçekten bu kadar mı zor?"

Dan'in ifadesi küçümseyiciydi.

"Hadi ama Noah. Ben aptal değilim. Bütün o sergilediğin gösteri, mutfaktaki öpücük... neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kızardığımı hissettim ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Neyin peşinde olduğumu bilmek ister misin?" dedim ona doğru adım atarak. "Senin ve benim asla yapmadığımız her şey; benim onun peşinde olduğum şey bu."

Kaygan bir zeminde olduğumu biliyordum. Dan çok kıskanıyordu ve buraya gelmesinin tek sebebinin hâlâ elinden yemek yediğimden emin olmak olduğundan emindim. Sayfayı bu kadar çabuk çevirdiğim düşüncesine dayanamıyordu; bu onun kırılğan erkeksi egosuna bir darbeydi.

İfadesinden, canının acıdığı yerden vurduğumu anlayabiliyordum.

Karşılık vermek istemiş olmalıydı ama bunu yapamadan Nick girişte belirdi, yanımıza geldi ve aramızda durdu.

"Sen defolup gitmeye ne dersin?" diye sordu Dan'e buz gibi bir sesle.

"Kız arkadaşımın mı yatıyorsun?" Dan meydan okuyarak sordu. Kasları gergindi ve boynundaki damar seğiriyordu.

"Noah'yla ne yaparsam yapayım seni ilgilendirmez."

Dan bundan sonra ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Tereddütünü anladım. Nick özellikle sakın bir şekilde konuştuğunda korkutucuydu ve soğukkanlılıkla, tam da o sırada yaptığı gibi. Üstelik daha yaşlıydı, daha iriydi, daha güçlüydü. Hatta Dan için biraz üzüldüm... ama fazla değil.

Nick'in yanına doğru yürürken, "Dan, gitmelisin," dedim.

Konuşacak başka bir şey yoktu. Bu durum ikimiz için de gülünç ve rahatsız ediciydi. Sadece Nicholas ve bende olmayan bir şeye sahipmişiz gibi davrandığım için değil, aynı

zamanda Dan ve ben geri dönüşü olmayan noktayı geçmiş olduğumuz için. Ben gittikten sonra beni aldattığını itiraf ettiğinde bunu bana kendisi söylemişti. Peki söylenecek daha ne vardı?

Üvey kardeşimin varlığını görmezden gelerek, "Bütün bunlar için özür dilerim Noah," dedi.

Dudağımı ısırdım. Aramızın böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim.

"Sanırım biz, uzun mesafeli ilişkilerin nasıl yürümediğinin mükemmel bir örneğiyiz."

Dan başını salladı ve eşyalarını almak için merdivenlerden yukarı çıktı sanırım.

Nick, "Uçağa bindiğinden emin olacağım" dedi. Onun orada olduğunu, beni izlediğini unutmuştum. Kendimi toparlamaya çalıştım. Beni bu şekilde görmesini, bunu hak etmeyen biri için üzülmesini istemiyordum.

"Kaçmam lazım" dedim.

O an buna ihtiyacım vardı; ondan, Dan'den, o evden, her şeyden uzaklaşmak için.

Arkamı döndüğümde kolumdan tuttu.

"İyi misin?" O sordu.

Nick gerçekten benim için endişeleniyor muydu?

"Olacağım." dedim ve uzaklaştım.

Sonraki bir buçuk saati kumsalda yürüyerek, düşünerek, daha doğrusu düşünmemeye çalışarak geçirdim.

Muhtemelen Dan'i, Beth'i ya da başka birini bir daha göremeyecek olmanın ne kadar acı verdiğini inkar edemezdim. eski hayatımdan Eski şehrim dönmek için hiçbir nedenim yoktu ve bu beni içten içe paramparça etti. Erkek arkadaşım, arkadaşlarım bunun için bir neden olurdu ama şimdi...

Vücudum beni bitkin bir halde kumlara atmaya zorlayana kadar koştum, koştum. Bulutlu gökyüzüne baktım ve her şeyin nasıl bu kadar hızlı değişebildiğini kendime sordum. Bir dakika önce bir kişiydiniz, bir sonraki dakika ise farklı bir kişi oldunuz.

İstemediğim bile Nick'le o sabah paylaştığımız öpücüğü düşündüm. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. O kadar şiddetliydi ki. Neye bulaştığımdan korkuyordum ve dikkatli olmalıydım: Kimsenin tuzağına düşmek istemiyordum, özellikle de Nicholas Leister'in tuzağına.

Kalbimi korumam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu bana bu kadar az şey verirken bana bu kadar çok şey hissettiren her şeyden uzak durmaktı.

Bu gücü Nicholas'a veremezdim. Eğer bunu yapsaydım beni yok edebilecek tek kişi o olurdu.

Eve dönerken serinlemek için suya girdim. Egzersizden dolayı vücudum yanıyordu. Kuruyan kıyı boyunca yürürken Nick'in çetesinden beni yarışlara götüren barmen Mario ile karşılaştım.

"Merhaba, Nick'in küçük kız kardeşi," dedi mükemmel bir gülümsemeyle, tasmaını çekerek güzel bir Alman çoban köpeği yanına geldi.

"Hey!" Onu gördüğüme gerçekten sevindim dedim ve köpeğinin kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim.

"Leister ailesini henüz anlamadın mı?" O sordu. Bulaşıcı bir gülümsemesi ve bembeyaz dişleri vardı.

"Daha çok genel olarak her şeye alışmaya çalışıyorum ama yine de hepsine alışmaya çalışıyorum." Bir şeyleri geride tutmaya çalıştım. Zavallı adamı sorunlarımla bunaltmak istemedim.

Birlikte yürümeye başladık.

"Eğer sana kasabayı göstermemi istersen, söylemen yeterli. Seveceğini düşündüğüm yerler var."

Teklif için minnettardım ama Mario'nun benim için başka planları olabileceğinden biraz endişeliydim. Ondan hoşlandım elbette ama kendimi hiçbir şeye kaptırmaya çalışmıyordum. Zaten erkeklerle yeterince sorunum vardı.

"Demek istediğim, manzaraları görmek için fazla zamanım olmadı ve artık işime başlamam gerektiğinden yapacağımı da bilmiyorum."

"Bir işin var! Serin! Nerede?"

"Bar 48'de, tahta kaldırımın orada. Bugün benim ilk günüm."

Mario aklının bir köşesinde bir şeyler arıyormuş gibi göründü ama sonra şöyle dedi: "Evet, oradaki insanları

tanıyorum. Güzel bir yer." Ama bana bir şey söylemiyor gibiydi.

Tam o sırada uçurumun kenarına ve doğrudan bahçeme çıkan taş basamaklara ulaştık.

"Ne zaman istersen gel beni gör. Sana bir içki ısmarlayamam ama sana bedava kola vermemin bir sakıncası olacağını sanmıyorum," dedim.

O güldü.

"Orada olacağım. Ve unutma; eğer takılmak istersen teklifim hâlâ geçerli."

Başımı salladım ama kendimi hiçbir şeye adamadan ve veda ettim.

Merdivenleri çıkıp odama çıktığımda misafir odasına bakmadan edemedim. Dan'den ya da eşyalarından hiçbir iz yoktu.

Beni bu kadar çok üzecek bir insanın yokluğuna üzüldüğüm için aptal mıydım? Her neyse. Artık bunu düşünmek istemedim, bu yüzden odama gittim, duş aldım ve iş için giyindim.

Bar 48'e geldiğimde ön taraftaki park yerine park ettim ve içeri girdim. Güzel bir yerdi; Duvarda rock şarkıcılarının resimleri vardı ve köşede bazen canlı performans sergiledikleri bir sahne vardı. müzik. Her tarafta siyah sandalyeli masalar ve arkasında şişelerin olduğu büyük bir

bar vardı. İçeri girdiğimde yuvarlak bir kadın olan yönetici bana görevlerimin ne olacağını söyledi.

“Burada hepimiz değişiyoruz. Sana birazdan bir tişört vereceğim, dedi ve bana arka tarafta soyunma odası olarak da kullanılan kuru depoya açılan kapıyı gösterdi. “Buraya geldiğinizde yumruk atıyorsunuz, ayrılırken de yumruk atıyorsunuz. Birisi alkol sipariş ederse bana ya da iş arkadaşlarınızdan birine sorun.”

Heyecanla başımı salladım. İş daha önce Kanada'da yaptığım işe çok benziyordu. Gece yediden ona kadar vardiyamda çalışan diğer üç garsonla kendimi tanıştırdım. Çok fazla saat sürmedi ama benim tavsiyelerime göre idare etmek yeterli olacaktır.

Zaman hızla geçiyordu ve birkaç saatliğine dikkatimi dağıtacak bir şeyin olması beni mutlu ediyordu. Hemen işe koyuldum, siparişleri aldım ve müşterileri bekledim. Farkına varmadan önce saat ona on vardı. O sırada Mario kapıdan içeri girdi.

Gülümsedim, gelmeye karar vermesine şaşırdım.

"İyi görünüyorsun" dedi üniformamı kastederek: üzerinde barın logosu olan siyah bir gömlek ve belime bağlı beyaz bir önlük.

"Teşekkürler. Birşey istiyorsun?" Diye sordum.

"Bir kola alacağım."

"Komik bir şey mi?" Onun için şişeyi açıp bir bardağa döktüğümde sordum. Gülümsemesi neredeyse tuhaf bir şekilde genişti.

"İkimiz de buna ihtiyacın olmadığını çok iyi bildiğimiz halde neden masaları beklediğini kendime soruyorum."

"Başkalarının benim boklarımın bedelini ödemesinden hoşlanmıyorum. Bunu kendim yapmayı tercih ederim," dedim, bana ihtiyacı olan var mı diye etrafıma bakınarak. Ama meşgul değildik ve bir süre orada durup konuşabildim.

Bu Mario'yu beğendim.

"Ne zaman bitirirsin?" Birkaç dakika şakalaştıktan sonra sordu.

Saate baktım.

"Şimdi," dedim bardağını alıp barın üzerine koyarken.

"Seni sinemaya davet etmeme ne dersin?"

Aslında tek yapmak istediğim eve gidip yatağa girmektir. Ama Mario yakışıklı ve hoştu ve sorun yaratmayacak biriyle çıkmak eğlenceli olurdu. Ne eski sevgilim, ne üvey kardeşim...

"Bugün bunun için pek iyi bir gün değil ama eğer istersen hafta sonunu ben de geçirebilirim?"

Taburesinden inerek cevap verdi, "Seni bu konuda tutacağım."

Birlikte dışarı çıktık. Anahtarlarımı tutuyordum; elinde motosiklet kaskı vardı. Arabamın kaputuna yaslanmış bulmayı beklediğim son kişiyi görmek için başımı kaldırdım: Nick.

Durdum ve gözlerinin benden yanımdaki adama nasıl döndüğünü fark ettim. Tüm vücudu kasılmış gibiydi ve gözlerinde serbest bırakmakta hiçbir sorun yaşamadığını

bildiğim büyüyen bir öfke görebiliyordum. Ama zorla gülümsedi ve yürüdü. Ben bir şey söyleyemeden kolunu omuzlarıma doladı ve beni o kadar sıkı kendine çekti ki hareket edemedim.

"Merhaba Kıymetli" dedi. Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Nick," Mario onu selamladı ama bakmadan.

Bunun pek de görüldüğü gibi olmadığını söylemeye çalıştım ama Nick beni arabasına doğru çekti ve Mario'ya kısaca veda etti.

"Üzgünüm koca adam ama kızım *planlarımız* var."

"Ne yapıyorsun lan?" diye sordum, kıkırdayarak uzaklaşırken Mario'nun çoktan uzaklaştığını gördüm. "Sen deli misin?"

"Sana deli oluyorum Kıymetli," dedi, sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi bir sigara yaktı.

"Kıymetliyi bırakabilirsin . Bu sana yakışmıyor." dedim kollarımı kavuşturarak.

"Öyle değil, değil mi?" O güldü. " *Bebeğim*, bu daha çok benim tarzım sanırım."

"Bunu neden yaptın?"

"Bunu istemedin mi? Erkek arkadaşınmış gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Dan'in önünde demek istedim, Nicholas."

"Ah!" Dilini şaklattı. "Bana yardım et, Freckles, kafamı karıştırıyorsun."

Her birlikte olduğumuzda çıtırdayan elektriği görmezden gelemediğim için, "Şimdi öyle olmayan bir şeyler döndüğünü düşünecek," dedim.

"Bunu kastediyorsun..."

"Bununla birlikte olmamızı kastediyorum."

"O aptalın ne düşündüğü seni ne ilgilendiriyor?"

Sesi çakıllı ve sert bir hal aldı. İkimiz de fark ettik.

"Kimsenin seninle birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyorum. Dan söz konusu olduğunda bu gerekliydi. Ama artık o gittiğine göre..."

Nick, "Henüz gitmedi," diye yanıtladı ve sigarasını yere attı. "Ona uçak bileti aldım ama on üç saat daha çıkmıyor. Tarihin en uzun yolculuğu olacak!"

Dan için üzüldüm. Havaalanında on üç saat ve havada beş saat daha...

"Bunu yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun? Eğer istersen gidip onu alabilirim. Hep birlikte akşam yemeği yemeye gidebiliriz."

İtiraf etmeliyim ki alaycılığı hoşuma gitmişti.

"Onu sırtımdan kurtarmaya yardım ettiğin için teşekkürler," dedim, hâlâ Nicholas'ın benim adıma yolundan çekildiğine inanmaya çalışıyordum. "Zorunlu değildin."

"Takip ediyorum" diye yanıtladı. "Bu gidişle yirmi ikinci yaş günümden önce benim sözleşmeli hizmetkarım olacaksın."

Az önce söyledikleri pek hoşuma gitmemişti ama bu bana dudaklarının dudaklarıma değmesinin nasıl bir his olduğunu

hatırlattı ve şöyle düşündüm: Sana istediğin kadar iyiliğin karşılığını ödetebilirsin .

Çekiciliğine lanet olsun...

“Yani kalbinin iyiliğiyle bir şey yapamayacağını mı söylüyorsun?” Sinirlenmeye başlamıştım. Bana o kadar yakındı ki gözlerine bakmak için geriye yaslanmak zorunda kaldım.

“Kalbimin iyiliğinden hiçbir şey yapmıyorum, aşkım.”

Bu son kelime neredeyse kalbimi durduracaktı ama eğilip boynumu yakalayıp beni sertçe öptüğünde durum daha da kötüydü. Konuşamıyordum, düşünemiyordum, hiçbir şey yapamıyordum...

Uzanıp onu içeri çektiğimi gördüm. Yine onunla araba arasında sıkışıp kalmıştım. Diğer eliyle belime uzandı ve kasları vücudumun yumuşaklığı karşısında öyle sertleşti ki. Nefes almamız zorlaştı. Daha fazlasını istedim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Nick bende hayatım boyunca uykuda olan hisleri uyandırdı.

Dizini bacaklarımın arasına bastırdı ve vücudumu müthiş bir sıcaklık kapladı.

Tam başka bir dünyaya ışınlandığımı düşündüğüm sırada Nick'in telefonu çaldı ve bizi o basit öpücüğün dönüştüğü transtan uyandırdı.

Biraz geriye çekilip kulağına götürdü. Uzağa baktığımda, tek bir dokunuşla beni ne kadar kolay baştan çıkarabildiğini fark ettim - hem de herkesin ortasında, bir otoparkın ortasında!

Biraz önce orada olacağım, dedi, daha önce benimle kullandığı ses tonundan olabildiğince farklı bir ses tonuyla.

Telefonu kapattı ve "Gitmem lazım. Yapmam gereken bir şey var."

Başımı salladım.

"Evde görüşürüz." diye ekledi.

Onu bu kadar mesafeli gösterecek ne olmuştu?

Arabama binerken, Görüşürüz Nicholas, dedim.

O gün yaşananlardan sonra anlayamadığım şey, beni kızdıran tek şeyin onun tavrı olduğuydu.

Amacım onunla barın otoparkında takılmak değildi. Tam tersi: havaalanına giderken arabamda o salak Dan'le yaptığımız konuşma beni kabul etmek istemediğim kadar derinden etkilemişti. Sürekli zihnimde tekrarlanıyordu.

Onu ezmeyi düşünmeden duramadığım yoğun bir sessizliğin ardından, "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," demişti. "Noah kesinlikle çok ateşli, ama o senin ve benim toplamımızdan daha berbat."

Nefesimi izledim, sakın kalmaya ve oyununa girmemeye çalıştım ama neyi kastettiğini bilmek istedim. Noah'yla bir ilişki içinde olmaya çalışmıyordum ama ona olan ilgimi inkar etmek de mümkün değildi.

Cevap vermeden direksiyonu tuttum.

"Size tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Bu pilicin ilk bakışta düşündüğünüzden çok daha fazla gizli sırrı var ve—"

"Bu yüzden buraya gelmeye karar verdin, değil mi?" dedim yan sokağa dönerek.

“Sanırım kendine bu kadar çok şey saklayan bir kıza direnmek zor. Her zaman soymaya çalıştığınız başka bir katman vardır.”

Bununla neyi kastettiğini tahmin etmeye çalıştım: *Kendine bu kadar çok şey saklayan bir kız...* Bunların çoğuyla tanışmamıştım.

“Senin için işleri mahvetmeye çalışmıyorum ama senin beklemeye istekli bir adam olduğunu düşünmüyorum. Kendimi anlatabiliyor muyum bilmiyorum.”

"Sabırlı olabilirim" dedim, önümdeki araba sırasına bakarak, "ama sabırsız da olabilirim. Şu anda olduğu gibi, burnuna sokmak için sabırsızlanıyorum.

Dan gülümsedi ve geri dönüp bunu ona hemen orada vermemek için her şeyi yapmam gerekti. O sik kafalı eski kız arkadaşından hiç saygı duymadan bahsediyordu.

Anlıyorum, parlak zırhlı bir şövalye değildim ama en azından rol yapmaya çalışmadım. Kim olduğum konusunda açık sözlüydüm. Bu adam yalancı ve dolandırıcıydı.

"Sadece seni uyarıyorum kardeşim. Onu içeri aldığı anda, gitmesine izin vermek zordur. Aynen dediğin gibi buradayım değil mi? Eğer dikkat etmezsen, kendini onun elinden yemek yerken bulacaksın ve oraya nasıl ve neden geldiğini bilemeyeceksin.”

Havaalanının kapısında durdum.

"Ortadan kaybol," diye ona çenemi sıkarak emir verdim.

Dan çantasını kaptı ve dışarı çıktı ama son birkaç kelimeyi de söylemeden edemedi:

"Düzeltemek istedim. Beth onunla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Günün geri kalanını sahilde geçirdim. Dan'in söylediklerini düşünmeden duramıyordum ve uyarısına rağmen tek istediğim Noah'yı görmek ve onun iyi olduğundan emin olmaktı. Ona olan duygularımla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Sörf tahtamı alıp okyanusa doğru kürek çekmeye başladım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onun evimde olması işkenceydi. BEN ona deliler gibi arzu duyuyordum ve onu ne zaman görsem hayal gücüm çılgına dönüyordu. Eğer babam neler olduğunu bilseydi beni öldürürdü. Unutamıyordum, Noah benden beş yaş küçüktü.

Yine de onu barda bulmaya gittim, iş bulacak kadar inatçıydı. Bunu neden yaptığını anlayamadım, özellikle de garson olarak. Bar 48 birçok grubun çaldığı bir yerdi. Arkadaşlarım ve ben oraya sık sık giderdik. İçecekler ucuzdu ve her türden insan oraya giderdi. Noah'nın orada çalışmasından hiç memnun değildim ve onu Mario'yla birlikte dışarı çıkarken gördüğümde durum daha da kötüydü.

O ve ben, Noah'nın bilmesini asla istemediğim bir geçmişti paylaştık. Evden ayrıldığımda yaptıklarım, annem kaçtıktan sonra davranışlarım... Mario her aşamada oradaydı ve bu

noktaya gelmek için aşmam gereken her şeyi biliyordu. Artık öyleydim. Bu sırların gün yüzüne çıkmasını istemiyordum; özellikle de evimi paylaştığım biriyle.

Noah'ın saçları dağılmıştı. Yorgun görünüyordu. Benim varlığımdan açıkça strese girmişti. Bana karşı kaba davrandı ve cevapları bende onu daha da derinden inceleme isteği uyandırdı. Aramızdaki itişme ve çekişme beni eğlendirdi. Onun sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu.

Uzak durmam gerekiyordu ama yapamadım. Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayıncaya kadar bacaklarım beni ona doğru itmeye devam etti. Ya onu öptüm ya da delirdim; başka alternatif yoktu. Ne hakkında konuştuğumuzun farkında bile değildim. İyilik yapmakla ya da onu hizmetçim yapmakla ilgili bir şey... Bilmiyorum.

Onun benim insafım altında olması düşüncesi bile beni dayanılmaz derecede tahrik ediyordu. Yanlış olduğunu bilsem bile buna ihtiyacım vardı. Nefes almak için oksijene ihtiyacım olduğu kadar ona da ihtiyacım vardı.

Ellerimi uzun saçlarına gömdüm ve onu kendime çektim. Çaresizliğin eşiğindeydim. Noah'nın elleri boynuma dolandı ve vücutlarımız çarpıştı. Ağzının tatlı tadını tattım, dilimle tadına baktım ve öleceğimi sandım. O dudakları öpmek gibisi yoktu. Kollarımda ürperdiğini hissetmek, daha önce hiç kimsenin, özellikle de o pislik eski erkek arkadaşının ona hissettirmediği şeyleri ona hissettirmek istiyordum. Bu benim bir numaralı önceliğimdi: onun zevki. Yaklaştım, onu

arabanın kapısına doğru ittim, dizimi bacaklarının arasına bastırdım.

Derinlerden gelen iç çekiş, telefonum çalana ve otoparkın ortasında başlattığımız işe devam edemeyene kadar her yerimi titretti.

Ona bir kez daha baktım ve kaybolduğumu anladım.

Dikkat etmezseniz, kendinizi onun elinden yerken bulacaksınız ve oraya nasıl ve neden geldiğinizi bilemeyeceksiniz.

Pembe yanaklarından ve şişmiş dudaklarından uzaklaşmaya ve duyduklarıma odaklanmaya çalıştım. Gitmem gerekiyordu, aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Noah'ın düşüncelerimi ve hayatımı ele geçirmesine izin veremezdim.

"Gitmeliyim. Yapmam gereken bir şey var," dedim şaşkınlığımı fark etmemesini umarak. "Evde görüşürüz."

Noah dudaklarını büzdü ve arabasına bindi.

Onun gidişini izlerken hoş olmayan bir duyguya kapıldım. Zaten çok mu geç oldu?

Nicholas'la son konuşmamın üzerinden tam bir hafta geçmişti. Bütün bir hafta boyunca çalıştım, bir hafta boyunca Dan'den tek bir mesaj bile alamamıştım. Bunun için minnettardım. Otoparkta yaşananlardan sonra Nick benden kaçmaya başladı. Neredeyse aşağılayıcıydı. Kalktığımda o çoktan gitmişti ve saat on civarında işten eve geldiğimde annem bana onun kısa bir süre önce ayrıldığını söylerdi. Sanki birdenbire beni artık görmek istemedi ve en kötüsü de mesafenin beni asla hayal edemeyeceğim bir şekilde incitmesiydi. Vücudum onu tekrar öpmemi, kollarına girmemi istiyordu ve ben de neyi yanlış yapmış olabileceğimi, bu kadar tahrik edici anları paylaştıktan sonra neden bana bu kadar soğuk davrandığını merak ederek kendime eziyet ediyordum.

Evde vakit geçirdiğini biliyordum çünkü annem onu neredeyse her gün görüyordu ama eve ancak ben yokken ya da gece geç saatlerde, Tanrı bilir ne yaptıktan sonra geliyordu. Ve böylece bir cumartesi akşamı, bar üç gün boyunca kapalı olduğu için patronum bana gitmemi söyledi

ve sonunda Nick'e yetişebileceğimi düşündüm. Evde olacağından emin değildim. Bu bakımdan onun önümde olmasını gerçekten istediğimden emin değildim.

Kendi zihinsel çelişkilerimden kaçarak mutfağa gittim. Annem ve ben o gece akşam yemeği yemek ve birkaç film izlemek hakkında konuşmuştuk. Kanada'dayken bunu neredeyse her gece yapardık ama taşındığımızdan beri birlikte neredeyse hiç vakit geçirmiyorduk. Annem her zaman William'a iş gezilerinde, alışverişlerinde veya Leister Enterprises için sayısız etkinlik veya parti organize ederken eşlik ediyordu. Ancak o gece özgürdü: William ofise geç kalacaktı ve o ve ben birbirimizi görebilmemiz için programlarımızı koordine etmiştik.

Saat sekizi biraz geçiyordu ve annem hâlâ evde değildi, ben de patatesli kızartma yapmaya karar verdim. Yemek yapmayı seviyordum. Gösterişli bir şef değildim ama ocakta kendimi tutabilirdim. Ön kapının açıldığını duyduğumda patatesleri QVC'de satılan bıçaklardan biriyle kesiyordum. Sertleştım. O olduğunu bilmiyordum ama yaklaşan ağır ayak seslerini duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de donup kaldık; o kapı eşiğindeydi, ben de az önce bıçağımı bıraktığım adanın yanında. Önce şaşırmış, sonra kayıtsız görünüyordu. Kızmaya çalıştım ama çok geçmeden kıyafeti, siyah takımı, düşük düğmeli beyaz gömleği ve yakışıklı gözlerini çerçeveleyen kasıtlı olarak dağınık saçları beni hipnotize etti.

Yedi uzun gün boyunca birbirimizi görmemenin etkisinden kurtulduğumuzda -ya da en azından ben- çalışman gerektiğini sanıyordum, dedi. Uzak bir havayla buzdolabını açarak adanın içinde ve çevresinde dolaştı.

"Beni serbest bıraktılar," dedim, ona karşı hissettiğim inanılmaz çekim karşısında hazırlıksız yakalandım. Saçlarını daha da dağıtmak, özenle ütölediği gömleğini yırtmak isteğiyle parmak uçlarım kaşınıyordu.

"Aferin sana" dedi.

"Neredeydin?" diye sordum, bıçağı gereğinden biraz daha sert vurarak, patatesleri keserek ve tahta kesme tahtası üzerinde donuk, neredeyse gümbürdeyen bir iz bırakarak.

"Yanında" dedi arkamdan. Dönemedim. Eğer bunu yapsaydım ne kadar huysuz olduğumu anlardı. Son zamanlarda beni ele geçiren o dayanılmaz saplantıyı Nicholas'ın bilmesini istemiyordum. günler. Tezgaha yaslanmış beni izlediğini bilmek beni tedirgin ediyordu. Yoğun, rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Sırtın güneşte yanmış" dedi.

Bana öyle baktığını bilmek beni daha da sinirlendirdi.

"Havuz kenarında uyuyakalmışım" dedim, biraz daha patates keserek, işime konsantre olmaya çalışarak.

Nefesini boynumda hissettim ve "Daha dikkatli olmalısın" dediğinde bıçağı hareket ettirmeyi bıraktım.

Neredeyse kendimi kesiyordum, beni çok endişelendirdi. Ama Nick'in refleksleri elimi yakalayacak kadar hızlıydı. Bıçağı bırakıp ona baktım.

"Geçen hafta neden benden kaçındın?"

"Senden kaçmıyordum."

Nefes verdim.

"Tamam, aynı evde yaşıyoruz ve seni bir haftadır görmüyorum. Bunun benden kaçtığını söyleyebilirim."

Peki neden umurumdaydı ki? Dan'le yeterince sorun yaşamamış mıydım? Bundan iyi bir şey çıkmayacağı açıkken neden başka bir ilişkiye atlayacaktım ki?

"Sana rapor vermek zorunda değilim. Meşguldüm."

Damarlarımda kanın kaynadığını hissettim.

"Ah evet? Umarım uzun süre meşgul kalırsın." Kalkacakmış gibi davrandım ama beni durdurdu.

"Neyi ima ediyorsun?"

Tepkimin vermem gerekenin tam tersi olduğunu biliyordum. Onun dışarıda hayatını yaşayıp yaşamadığını umursamam için hiçbir neden yoktu. Elbette birkaç kez birlikte olmuştuk. Elbette ondan etkilenmiştim ve elbette onu özlemiştim ama bu Nicholas'ın temsil ettiği tüm kötü şeyleri azaltmıyordu.

"Hiçbir şey" diye yanıtladım. Neden beni etkilemesine izin veriyordum?

"Noah, benden uzak durmalısın" diye uyardı beni.

"İstediğin bu mu?"

"Evet, istediğim bu."

Sözlerinin incitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Artık her şey söylenmişti. Onun ağına yakalanmayacağıma kendime söz vererek arkamı döndüm.

Ama sözleri tutma konusunda pek iyi değildim.

Çalışmak beni evden ve günün yirmi dört saati Nick'i görmezden gelmenin getirdiği duygusal yükten uzak tutmak için harikaydı. Bir gece, Jenna beni aradı ve Meksika'daki bir mekanda geç bir akşam yemeğine davet etti; ben de eve gidip hazırlanabilmek için saatin gelmesi için can atıyordum. Hızlı bir duş aldım ve üzerime bir şort ve birinin bana uzun zaman önce verdiği Dodgers tişörtünü giydim. Artık Los Angeles'taydım; onu giymek daha iyi nerede? Saçımı at kuyruğu yapıp makyajımı bile yapmadım.

Okulun açılmasına ne kadar az zaman kaldığını ya da dayanılmaz derecede zengin çocuklarla dolu bir okulda etrafımın yabancılarla çevrili olmasının ne kadar tuhaf olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Yani o gece eğlenecektim.

Giyinmeyi bitirdiğim sırada biri yatak odamın kapısını çaldı.

"Girin!" Converse'imi bağlayarak bağırdım, annemin orada günümün nasıl geçtiğini sorduğunu varsayarak.

Ne kadar yanılmışım. Kapı açıldığında eşikte Nick'i gördüm. Ona baktım, ayakkabılardan biri hâlâ elimdeydi. Kot pantolon, siyah bir tişört ve spor ayakkabı giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi aynı yatak başı görünümüne sahipti ve mavi gözleri soğuk bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum, ona ne kadar kızgın olduğumu belli etmemeye çalışarak.

"Bu gece benimle çıkacağını duydum?" dedi mesafeli bir ses tonuyla.

Kollarımı çaprazladım.

"Bildiğim kadarıyla ben Jenna'yla çıkıyorum, seninle değil."

"Eğlenceli. Jenna... ve Lion... ve Anna ile çıkıyorum. Bu soyadına belli bir vurgu yaptı.

Lanet olsun, Jenna. Neden bana söylemedi? Bir kıskançlık patlaması hissettim.

"Plan sadece dışarı çıkıp eğlenmekti, bana göre çok iyi," dedim onunla tartışmaktan, öpmekten ve sonra ona kızmaktan yorulmuştum. Çok yorucuydu. İyi geçinmemizin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Hiç inandırıcı olmayan bir gülümsemeye zorlayarak, "Hadi parti yapalım ve iyi vakit geçirelim," dedim. Sözleri canımı acıtırıyordu ve bana bir daha dokunmak istememesi daha da acı veriyordu.

Teklifimi düşünüyor gibiydi.

"Ateşkes mi teklif ediyorsun küçük kardeşim?" tuhaf bir ses tonuyla sordu. Bu sözleri duyunca kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım *küçük kardeşim*.

"Kesinlikle," dedim diğer ayakkabımı giyerken.

"Harika. O zaman aynı arabayı alabiliriz." Ben itiraz edemedim, devam etti: "Jenna bana seni alamayacağını ve aynı yere gidiyorsak iki araba almanın aptalca olduğunu söyledi."

"Eğer uygun olan buysa," dedim, çantamı alıp kapıdan çıkarken.

Merdivenlerden aşağı koşarken bana yetişerek, " *Teşekkür etmeyi tercih ederdim* " dedi.

Kollarının üst kısmını ve sırtını sıkarak tişörtüne baktım. Neden bu kadar ateşli olmak zorundaydı? Neden?

Giriş kapısının önünden geçerken hiç param olmadığını fark ettim. Ne yapacağımı bilemediğim için durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana sinirlenerek.

Çaresizlik içinde bir yalan uydurdum.

"Sanırım cüzdanımı kaybettim." Çantama bakıyormuş gibi yaptım. Gösteri yapmaktan nefret ediyordum ve eğer onun öyle olduğunu bilmeseydim Yüklü olsaydım evde kalmayı tercih ederdim ama o anda bunu yapma fikri bana korkunç göründü.

"Neden zamanımı boşa harcamama neden oluyorsun?" O sordu.

Anladığından emin olmak için, "Demek istediğim, hiç param yok," dedim.

Gözlerini devirdi.

"Zaten bana iki yüz bin dolar kaybettirdin. Şimdi sana taco almam hiçbir şeyi değiştirmez. Hadi, arabaya bin." Sürücü tarafına atladı ve vitese taktı.

Kısa bir an için kendimi suçlu hissettim ama onun ne kadar salak biri olduğunu hatırlar hatırlamaz bu duygu ortadan kayboldu.

Restoran yirmi dakika uzaklıktaydı. Vites değiştirip radyoyla dalga geçmesini sessizce izledim. Mutfaktaki o günden beri onunla yalnız kalmamıştım ve bu duygu tuhaftı.

Seçtiği istasyon tarihteki en kötü rap şarkılarını çalıyordu ama bütün kelimeleri biliyor gibi görüldüğü için şikayet etmemeyi tercih ettim. Arkamızda bıraktığımız tüm devasa evlere pencereden baktım ve otoyola çıkmak yerine kuzeye, bizimkinin yanındaki bir gelişmeye doğru döndüğünde şaşırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

Arkasına bakmadan, "Anna'yı almam lazım," dedi. Bu sözlerin uyandırdığı korkunç duyguyu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bunun beni etkilediğini söyleyebilirdi. Gerginlik ve rahatsızlık elle tutulur düzeydeydi ve düşüncelerim aramızda olup bitenlere yöneldi.

Sakin ama soğukkanlı bir ses tonuyla, "Bakın, son zamanlarda işler nasıl gidiyor," dedi. Harika. Tam da konuşmak istemediğim şey.

"Kardeş ve kız kardeş gibi daha iyi geçinmeyi ve olan her şeyi unutmayı öneriyorum."

Ona döndüm ve tek kaşıımı kaldırdım.

"Beni onca kez hissettikten sonra bana bir kardeş gibi davranacağını mı sanıyorsun?"

Çenesini sıktı ve damarları derisinin altında dans etti.

"O halde bir arkadaş gibisin, kahretsin," dedi. "İmkansızsın. Sadece daha iyi geçinmemiz için çalışıyorum."

"Bana ablam gibi davranarak," dedim, her geçen dakika daha da sinirleniyordum.

O bana baktı, ben de ona baktım. Buluştuklarında gözlerimizde oluşan o yakıcı duygu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tehlikeliydi.

"Sana söyledim: biz arkadaşız," diye bağırdı ve ses tonuyla söyledikleri arasındaki zıtlık beni güldürdü. Neyse ki yola geri döndü.

"Tamam." diye onayladım birkaç saniye sonra. Nicholas'ın arkadaşı gibi davranmanın, günün yirmi dört saati birbirimize saldırmamızdan daha iyi olduğunu düşündüm; her ne kadar onu her gördüğümde onu arzulamayacağım konusunda kendime güvenemesem de. Ama *arkadaşların doğru kelime olduğunu düşünmüyordum . Akrabalar birbirlerine hoşgörü göstermekle yükümlüdür.* Bunu ona söyledim ve bu terimden memnun kaldım çünkü *arkadaşlar* pek çok şeyi ima ediyordu. Arkadaş olmak, iyi günde de kötü günde de birlikte olmak anlamına geliyordu. Henüz Jenna'nın yanında bile değildim ve onu tanımak harikaydı.

Nicholas'ın dudaklarından yorumlanması imkansız bir gülümseme geçti.

"Akrabalar konusunda pek emin değilim ... Peki *birbirlerine hoşgörü göstermek ve arada bir takılmak zorunda kalan uzak sözde akrabalara ne dersiniz ?*" Demek benimle dalga geçiyordu.

Şakacı bir şekilde ona tokat attım ve gülümsemesi daha da büyüdü. Varışımıza kalan birkaç dakika içinde kendimi bu

kadar rahat hissetmem tuhaftı. Hatta tuhaf, çarpık bir şekilde eğlenceli bile olmuştu.

Nicholas arabayı büyük bir evin önünde durdurdu; bizimki kadar büyük olmasa da benim gibi birinin aval aval bakmasına neden olacak kadar büyüktü. Nick telefonunu aldı ve aradı.

"Buradayım. Dışarı çık," dedi soğuk bir tavırla, özellikle de onu şimdiye kadar gördüğümde daha rahatlamış olduğu son birkaç dakikayla karşılaştırıldığında.

"Sen gerçekten bir beyefendisin. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Ben bu saçmalığa inanmıyorum" dedi, telefonunu bir kenara koydu ve kapının aralandığını görünce ilk vitese geçti. "Bir kız, evinden refakatçi olmadan çıkma konusunda son derece yeteneklidir."

Nicholas'ın sevgilisi çok uzun değildi -ondan beş santim uzaktaydım- ve ifadesi o kadar sert ve kibirliydi ki, onu doğrudan düşman listeme koymuştum. Eski sevgilim hakkındaki yorumunu hâlâ hatırlayabiliyordum ve bu beni öfkeliyordu.

Arabada kimin olduğunu görünce gözlerinin büyümesi komikti. Önce dudaklarını büzdü, sonra kaşlarını çattı ve buraya geldiğinde gerçekten çirkindi.

Penceremin önünde durdu, açıkça bir şey söylemek niyetindeydi. Ne yazık ki onu duyabilmek için aşağı kaydırmak istemedim. Nicholas inledi ve yan tarafındaki düğmeye dokunarak onu isteğim dışında indirdi.

"Bu nedir?" Anna bize inanamayarak bakarak sordu.

"Bir araba," diye cevapladım, ona gülerek.

Uyluğumda bir acı hissettim ve Nick'in elini tokatlamak üzereydim ama sonra sözlerimi takdir ettiğini gördüm. Ciddi görünmeye çalışıyordu ama kıkırdamasını bastırırken gözleri parlıyordu.

"İçeri gir Anna," dedi ve penceremi tekrar kaldırdı.

Arka kapıyı açıp içeri girmeden önce bir kez daha bana hançerle baktı. Orada olmaya alışkın değildi ve onun dikiz aynasında şımarık küçük bir kız gibi davranmasını izlemek beni eğlendirdi.

Projeden çıktıktan sonra nihayet eyaletler arası yola döndük. Açlıktan ölüyordum ve bir an önce oraya varmak istiyordum.

Kimse bir şey söylemedi; sadece motorun ve yolun gürültüsü vardı ve bu sefer radyoyu açan bendim. Sonra arkama yaslandım, kollarımı çaprazladım ve pencereden dışarı baktım. Anna Aptal, sözde esprili sözlerinin sonu gelmiş gibiydi ve Nicholas düşüncelere dalmıştı, görünüşe göre onun seks yaptığı sürtükle aynı arabada oturmanın benim için ne kadar zor olduğu konusunda umurunda değildi. İlişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama o kadar çok benimle birlikte olmuş olsaydı durum bu kadar ciddi olamazdı.

Şehrin eteklerinde, barlarla dolu bir yol üzerinde, gürültücü insanların ortalıkta dolaştığı restorana vardığımızda minnettar oldum. Jenna ve Lion'u kapının

yanında gördüm ve Nicholas park ettiğinde onlara doğru koştum.

Jenna bana sarıldı. Lion'un tepkisi daha soğuktu ama yine de Nick'ten daha arkadaş canlısıydı. Mario'nun onunla olduğunu görünce şaşırdım. Birkaç kez çalıştığım barda beni görmeye ve sohbet etmeye gelmişti ve ben o gülümsemeye ve o inci beyazı dişlere alışmıştım.

"En sevdiğim garson değilse!" dedi. Ancak Nick ve Anna'nın geldiğini görünce gülümsemesi kayboldu.

Açıkça düşmanca bir bakış attılar.

"Burada ne yapıyorsun?" Nicholas sert bir şekilde sordu. Neden her zaman böyle bir pislik gibi davranmak zorundaydı?

Jenna bana göz kırparak, "Onunla karşılaştık ve ona bizimle yemek yemesi gerektiğini söyledim" dedi. Aralarındaki gerilim hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu.

Üvey ağabeyim daha o anda kavga etmeye fırsat bulamadan -onu tanıdığım için bu beni hiç şaşırtmazdı- "Harika!" diye bağırdım. ve zorla gülümsemeye çalıştım.

Restorana girmek için uzun bir kuyruk vardı. Şans eseri pek süslü bir şey değildi, bu yüzden topuklu ayakkabıları ve minicik elbisesiyle Anna'nın aksine ben de tam uyum sağladım. "Mario, bu gece benim randevum olacaksın" dedim. "Zaten üçüncü tekeri oynayacak ruh halinde

değildim." Mario memnun görünüyordu ve kolunu omuzlarıma atarak beni yakınına çekti.

"Harika!" dedi ve ev sahibi standına doğru yürüdü. Nicholas'a sırtımı döndüm. Öfkeli görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, gürültüden uzak bir yan odada yuvarlak bir masaya oturduk. Nicholas Leister ve Jenna Tavish isimlerinin orada bir anlam taşıdığını tahmin ettim.

Mario ve Jenna'nın arasına oturdum. Lion Jenna'nın yanında ve Anna da Mario'nun yanında olduğundan bu, Nicholas'ın tam karşısında olduğu anlamına geliyordu. Herkes içkilerini sipariş ettikten sonra rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. Nicholas sert adamı oynamaya çalışırken, yapabileceğim tek şey ona defolup gitmesini söylememekti. Neyse ki Jenna sonunda ayağa kalktı.

"Biliyor musun, Anna?" Jenna bana sırtıttı; Anna'nın sinirlendiğinin açıkça farkındaydı, etrafa bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Noah St. Marie'ye gidecek. Onu Cassie ile tanıştırmalısın çünkü muhtemelen hepimiz aynı sınıfta olacağız. Jenna aynı okula gideceğimizi öğrendiğinden beri tek konuştuğu şey buydu.

"Cassie kim?" Anna'nın pek havasında olmasa da konuşmayı sürdürmeye çalışarak sordum.

Kara gözlerinde bir parıltıyla başını cep telefonundan kaldırdı. Korktuğumu hissettim. O aptal kafasında ne hazırlıyordu?

Nick'e bakarak, "O benim küçük kız kardeşim," dedi. Göz göze gelince masaya eğilip elini tuttu.

"Biraz?" diye sordum, şüpheliydim. "Kaç yaşındasın?"

Üstün bir bakışla cevap verdi: "Yirmi. Ve bir yıl içinde üniversiteyle işim bitecek. Bu yüzden benden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"Hiç tahmin etmezdim," diye yanıtladım, onun öfkesini kışkırttım. Jenna kıkırdarken Nick şiddetle başını salladı.

"Bana bir şey söyle Noah, bu kadar iyi araba kullanmayı nerede öğrendin?" Mario konuyu değiştirerek sordu. Bu konunun Nick'i rahatsız edeceğini ve ona arabasını nasıl kaybettiğini hatırlatacağını biliyordum.

"Hiçbir yerde. Yarışı kazanmam büyük bir şanstı" dedim. omuzlarımı silkiyorum. Sonra cipsleri ve salsayı mideye indirdim ve gergin bir şekilde çiğnemeye başladım. Bu konuya girmek istemedim. *Diyelim ki bazı şeylerin ölü kalması ve gömülmesi daha iyi.*

"Çıkmak! Muhteşemdi!" dedi Jenna. "Ronnie'yi yeneli çok uzun zaman olmuştu ve sen onu toz içinde bıraktın, Nick bile..." Nereye gittiğini fark etti ve sanki pes etmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten kazandığını düşünmemizi mi istiyorsun?" Anna sahte bir samimiyetle sordu.

Nick iki kolunu da masaya dayadı ve mavi gözleriyle beni sabitledi.

"Tükür şunu. Böyle yarışmayı nasıl öğrendin?"

Soru o kadar doğrudandı ki, yalnızca saf ve basit gerçek işe yarayabilirdi. Ama ona bunu vermeye hazır değildim.

Geçmişimde konuşmak istemediğim şeyler vardı. Bu yüzden yalan söyledim.

"Amcam bir NASCAR sürücüsüydü. Bana bildiğim her şeyi öğretti."

Yüzünde şaşkınlık ve biraz şüphe gördüm ama tam o sırada garson siparişimizi getirip geldi. Meksika yemeklerini, özellikle de taco'yu her zaman sevmiştim ve dikkatimi dağıtarak Mario'yla sohbet etmeye çalışıyordum. Onunla konuşmak her zaman kolaydı. Bir noktada, herkes kendi sohbetine dalmış olduğundan, kimsenin duymadığı bir şeye gülmeye başladım.

Sakinleştikten sonra sodamdan bir yudum almak için eğildim ve öfkeli görünen ve Anna, Jenna ve Lion'la konuşmaya ilgisiz görünen Nick'e baktım.

Ne olduğunu hayal edemiyordum ama sormayacaktım da. Geçtiğimiz birkaç gündeki ateşkesimiz bir iplik kadar kırılgan görünüyordu ve onun sinirine dokunacak herhangi bir şey söylersem ya da yaparsam onu bozabileceğimi biliyordum.

Senin evindeki parti harikaydı Nick. Daha da büyüğünü düzenlemeye çalışmalı ve herkesi yazın sonunu kutlamaya ikna etmeliyiz" dedi Jenna.

Bütün masa başını salladı ama benim düşünebildiğim tek şey ne olduğuydu. Orada Nick'le benim aramda bir olay yaşandı. İlk defa gerçekten birbirimize bağlanmıştık.

Jenna, "Noah, domates kadar kırmızısın" dedi.

Ölmek istedim, özellikle de Nick'e baktığımda ve onun da benimle tamamen aynı şeyi düşündüğünü gördüğümde.

"Bu salsa," dedim, içkimden bir yudum alırken.

Kısa süre sonra çeki istedik. Nick'ten borç almam gerektiğini unutmuştum ve Mario'nun benim için para ödemek istediğini söylemesi durumu tuhaflaştırdı. Nicholas onun sözünü kesti:

"Onu yakaladım."

Mario'nun tartışacağını biliyordum, o yüzden atladım. Anna da sinirlenmişti, özellikle de Nick onun parasını ödeme konusunda tek kelime etmediği için.

"Cüzdanımı kaybettim," dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Tamam, mesele çözüldü. Onu yakaladım Nicholas, dedi Mario.

"Bunu karşılayabileceğinden emin misin?" Nicholas kötü niyetli bir şekilde sordu. "Bütün bahşış parayı tek bir yemeğe harcamanı istemem."

Söylediklerine inanamadım. Rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Mario saldırı altındaki bir köpek gibi gerildi. Bir çatışmanın olacağını biliyordum ve bundan nasıl kaçınacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mario cevap veremedi masanın altındaki elini tuttum. Şaşırdı ama bir saniye sonra geri çekildi.

"İsterseniz ödeyin" dedi ve ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Masaya bir yirmilik bıraktı ve

bana doğru döndü. El ele tutuştığımız gerçeği kimsenin gözünden kaçmadı.

"Sana dondurma ısmarlamama ne dersin?" dedi. Öfkesinin onu yenmesine izin vermemesi hoşuma gitti. Nick'le kavga edecek kadar kasları olsa bile Mario şiddet yanlısı bir adam değildi. Gülümsedim.

"Evet, evet!"

Jenna önce bana aval aval baktı, sonra bilgiç bir tavırla gülümsedi.

Vedalaştık -Nick'e bakma zahmetine bile girmedim- ve ayrıldık.

Yumruğumun o aptala çarptığını düşünmeden duramadım. Bütün akşam yemeği boyunca onu duvara çarpıp kum torbası olarak kullanmanın hayalini kurmuştum. Mario, Noah'la birlikte olamazdı; hepsi bu. Aslında kimsenin onun yanında olmasını istemiyordum ve bunun nedenini düşünmek de umurumda değildi. Yemek boyunca gözlerimi ondan alamadım. Benden çok farklı olan gülmesi, onunla konuşmanın ne kadar kolay olması, boynunun dövme kısmını farkında olmadan ovuşturması, tüm bunlar bütün gece beni çılgına çevirdi.

Onun Mario'yla ayrıldığını gördükten sonra kalkıp Anna'yı eve götürmüştüm ve şimdi kendimi bir bara doğru giderken buldum. Anna'nın evinde kalamazdım; dayanılmazdı. Son birkaç haftadır onunla çok fazla zaman geçiriyordum. Eğer işlerin ciddileşmesini istemiyorsam takılacak başka bir kız bulmam gerekirdi. Son yıllarda sık sık gittiğim, şehrin pek de saygın olmayan insanların takıldığı zorlu bir bölgesinde bulunan bir kulübe doğru yola çıktım. Kapıdaki görevliler beni tanıyordu, bu yüzden sırada

beklemek zorunda kalmadım. İçeride müzik sağır ediciydi ve yanıp sönen ışıklar orada dans eden terli vcutilara tuhaf, hatta ürkütücü bir parlaklık veriyordu. Kim bilir neyle meğguldler.

Kalabalığa göz gezdirirken bara doğru yürüdüm ve bir viski sipariğ ettim. Lion'la birlikte babamdan, onun parasından ve Leister adının temsil ettiği her Şeyden uzakta o mahallede yağadığım yıldıan beri bu insanlar arasında yerimi bulmuğtum. Bana saygı duydular, beni kabul ettiler ve yağamak zorunda kaldığım hayatta nefret ettiğim her Şeyden mükemmel bir kaçış yoluydular. On sekizime girer girmez kaçardım. Annem gittiğinden beri babamla olan ilişkim sıfıra inmiőti ve kalkıp ortadan kaybolup tek başıma yola devam etmemi kimsenin umursamayacağını sanıyordum. Ama babam beni bulması için güvenlik şefi Steve'i göndermiőti. O zamanlar yağadığım eve takım elbiseli, uzun boylu bir adamın geldiğini görmek ironikti, hatta beni geri göndermek istiyorsa bir orduya ihtiyaı olacağını anlaması daha da ironikti. .

Steve ocukluğumdan beri babamın yanında çalışıyordu ve beni isteğim dışında eve gitmeye zorlamasının mümkün olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ama sonra kız kardeşimle ilgili olay olmuştu ve babamın yardımına ihtiyaım vardı.

Steve'in ortaya çıkıőının ertesini günü tüm kredi kartlarımı iptal edilmiş ve ek hesabımı bloke edilmiőti. Geimimi sağlamak için Lion'un babasının garajında iş bulmak

zorunda kalmıştım. Ama kendimi hiçbir zaman bu kadar özgür ya da bu kadar özgür hissetmemiştim.

O mahallede hayat çok zordu. Oraya gelir gelmez içimden atılmıştı ve onlardan birine dönüşmediğim sürece bir milyonerin oğlu olarak bunu asla başaramayacağımı fark etmiştim. Her gün mutlaka antrenmanlara başlamıştım: Karşılık vereceğimi bilmeden kimse bir daha bana elini süremeyecekti. Aslan bana kendimi nasıl savunacağımı, nasıl yumruk atacağımı ve nasıl yumruk atacağımı göstermişti. İlk gerçek dövüşüm eğitime başladıktan iki ay sonra gerçekleşti. Ronnie'yi kanlar içinde yerde bırakmıştım ve bu bana orada bulunan herkesin saygısını kazandırmıştı. Yarışlar ve kumar gelmişti Bir süre sonra Ronnie ve ben ateşkes yapmıştık ama bu, insanların taraf seçmeye başladığı anlamına geliyordu. Lion, adamlarımız, ben ve Ronnie, onun satıcıları ve suçluları vardı. Bize karşı samimi olmanın kendisi için daha iyi olacağını biliyordu, özellikle de huzuru bozmakla suçlandığımız sırada babam bizi hapisten çıkardıktan sonra.

Babamın yardımına ihtiyaç duymaya başladığımda her şey değişti. Bir kız kardeşim olduğu ve onunla tanışmak istediğim gerçeğini görmezden gelemezdim. Babam eğer eve taşınırsam, üniversiteye gidersem ve en az üç yıl onun yanında kalırsam duruşmaya yardım edeceğini ve bana ziyaret hakkı vereceğini söylemişti. Kabul edip Leister malikanesine geri dönmek zorunda kalmıştım ve oraya varınca babamın bana karşı kayıtsız olmadığını fark etmiştim. İlişkimiz gelişti ama hayatım temelde aynı kaldı.

Artık onunla yaşıyordum ama zamanımın çoğunu Lion'la geçirdim, sarhoş oldum, kafayı buldum ve başımı belaya soktum. Evde uyuduğum ve okula gittiğim sürece babam hayatıma karışmadı, ben de onun işinden uzak kaldım... ve şimdiye kadar işler böyle devam etti.

Dövüşler ve yarışlar benim için gündelik bir olaydı ve Ronnie'nin ve Lion'un çeteleri giderek daha fazla çatışmaya giriyordu. Artık işler eskisinden daha kötüydü ama Ronnie'nin gözlerindeki gizli kırgınlığı her zaman görmüştüm. Bu ateşkese ihtiyacımız vardı; aynı kasabada yaşıyorduk ve aynı insanlarla birlikte koşuyorduk. Ancak dostane rekabetimiz iki çete arasında kavgaya dönüşmüştü ve geçen sefer de gösterdiği gibi tehlikeli bir hal alıyordu. Son yarışta onun yüzünü parçalamam bir hakaretti ve bir tepki olacaktı ama ne zaman olacağını bilmiyordum. Noah'nın onu dövmesi akla gelebilecek en büyük aşağılamaydı ve sonunda bununla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Sorun şuydu ki Ronnie artık sadece bir sokak dövüşçüsü değildi. Bu durum çirkinleşmeye başladı. Bize ateş ettikten sonra ne kadar tehlikeli olabileceğini anladım ve yakın gelecekte Noah için geleceğini düşünmeden duramadım.

Lanet olsun ona. Neden bunu yapmak zorundaydı? Benim için her şeyi berbat ettiği için ona lanet olsun. Onu düşünmeyi bırakıp hayatıma dönmem, her zamanki gibi eğlenmem, her zamanki gibi eğlenmem gerekiyordu...

Dar bir askılı bluz ve siyah deri pantolon giymiş bir sarışın barda yanıma yanaştı.

"Merhaba Nick," dedi ve köprücük kemiğindeki ejderha dövmesini görünce onunla daha önce birlikte olduğumu fark ettim. Adı S ile başlıyordu: Sophie, Sunny, Susan, buna benzer bir şey.

Ona başımı salladım. Konuşacak havamda değildim ama başka şeyler yapacak ruh halindeydim . Zaten bana yakındı; Bu yakınlığı bir öpücüğe dönüştürmek çok fazla zaman almadı.

Belinden tutup onu kendime çektim. Nefesi votka ve tatlı bir şey gibi kokuyordu. Son birkaç gündür yaşadığım gerilimi azaltmak için tam ihtiyacım olan şeydi. Elini tuttum ve onu ışıklardan kaçabileceğimiz VIP masalarından birine sürükledim.

Ama Susan'ın neon ışığın altından geçerken saçlarının nasıl farklı renklerde parladığını görünce Noah'ı düşündüm. Küfür ederek onu gerekenden daha sert bir şekilde duvara ittim ama o zevkle içini çekti, ben de devam etmekte özgür hissettim. Vücudu benimkine doğru yerlerden baskı yapıyordu ama dudakları fazla açgözlüydü, istediğim bu değildi. Eğildim ve onu boynundan öptüm. İçki ve sigara gibi kokuyordu. Saçını kenara çektim ve ejderha dövmesine baktım... ama öpmek istediğim dövme başka bir dövmeydi ve ona bakar bakmaz beni çıldırtan boyun değildi.

Yüzünü tuttum. Üzerinde tek bir çil bile yoktu. Mavi gözleri bal rengi değildi, kirpikleri uzun değildi.

Uzaklaştım.

"Nedir?" diye sordu Susan, elleri kasıklarına doğru inip beni okşuyordu. Bileğini tutup onu uzaklaştırdım.

"Üzgünüm. Gitmem lazım." dedim ve arkamı döndüm. Şikayetini dinleme zahmetine bile girmedim. Gitmem gerekiyordu.

Her şeyi berbat ettiğimi ima etmemeye çalışarak bir köşeden ara sokağa doğru yürüdüm. Kötü. O kadar öfkeliydim, o kadar bencildim ki, tanıdık sesler başımı kaldırıp bakmamı sağlayana kadar sokağın sonunda kimin olduğunu bile fark etmedim. Bir anda gergindim.

Ronnie ve üç uyuşturucu satıcısı arkadaşı bir arabaya, bir Ferrari'ye, *benim* Ferrari'me yaslanmışlardı. İlklerimi sıkarak, dışarı çıkmak için ağlayan öfkemi dizginlemeye çabalayarak durdum.

"Bakın burada kim var!" Ronnie bağırdı ve kaportadan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. "Babasının küçük zengin çocuğu." O güldü ve adamları da ona eşlik etti. Üçünü de tanıdım: Uçurtma kadar yüksekte dövmeli iki adam ve Ronnie'nin sağ kolu Cruz.

"Arabayı geri almak için yalvarmaya mı geldin?" Ronnie sordu. Yüzündeki o gülümsemeyi memnuniyetle yok ederdim.

"Hile yaparak aldığın arabayı mı kastediyorsun?" Diye sordum. "Her neyse. Belki gerçek bir arabayla gerçekten araba sürmeyi öğrenirsin. Yani yine on yedi yaşında bir kıza karşı kaybetmek istemezsin, değil mi?"

Bu sözün onu nasıl etkilediğini görmek çok sevindiriciydi. Şimdi gülmüyordu. Hayır, boynundaki damarlar şişiyordu.

Sakin davranmaya çalışarak, "Buna pişman olacaksın," diye tehdit etti beni. "Onu elde etmek!" O bağırdı.

Bunun olacağını biliyordum. Onları görür görmez bunu anladım ve hazırdım. Yanıma gelen ilk çocuğa yumruk attım ve burnunun kırıldığını hissedince gülümsedim. Birisi beni arkamdan yakaladı ve ben de dirseğimi kullanarak sert bir şeye, muhtemelen birinin ağzına ateş ederek karşılık verdim. Cruz diğer ikisine yardım etmek için geldi ama o oraya varmadan ben çoktan bir numaralı salağın suratına bir kez daha vurmuştum. Artık acı çekme sırası bendeydi. Birisi sağ gözüme beni kenara itecek kadar sert bir yumruk attı ama yine de Kollarımı tutmaya çalışan herkesi tekmelemeyi başardım. Bir süre daha dayandım ama bire karşı üç benim için bile çok fazlaydı, özellikle de Cruz ortadayken. O, en az Aslan kadar dayanıklıydı. Bire bir onu yenebilirdim ama diğer adamlar beni zapt ederken yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Cruz kaburgalarımaya vurmaya başladı ve onu çıplak ellerimle öldürmeyi ne kadar istediğimi düşünürken çığlık atmamaya çalıştım. Ronnie geldi. Yüzündeki bakış bana bunun son olmayacağını söylüyordu.

"Küçük kız kardeşine söyle, pistte olanları unutmadım" dedi. Noah'nın masum yüzü zihnimde belirdi. Ronnie beni saçlarımdan yakaladı ve yüzümü yaklaştırdı. Ucuz bira ve ot gibi kokuyordu. "Ve onu gördüğümde ona bunun bedelini

ödeteceğimi ve sadece nakit veya arabadan söz etmediğimi söyle." Her tarafı kırmızı gördüm. Şiddetten titriyordum. O şerefsizi öldürecektim.

"Onu tamamen parçalayacağım, Nick" dedi. Eğer hareket edebilseydim ona kafa atardım ve burun kemiğini beynine doğru fırlatırdım. "Ve bunu yaptığımda, o amcığı o kadar mahvedeceğim ki, yanına bile gitmek istemeyeceksin."

"Seni öldüreceğim" dedim. Üç kelime, bir söz.

Güldü ve karnıma yumruk attı. İçimdeki tüm hava dışarı çıktı ve öksürmek ve kan tükürmek için eğilmek zorunda kaldım.

"Bir daha buraya gelme yoksa seni öldürecek kişi ben olurum. Yapmayacağımı sanma," dedi ve arkasını döndü. Beni tutan adamlar suratıma son bir yumruk attıktan sonra beni bıraktılar.

O orospu çocukları.

Arabama doğru tökezledim. Eve zar zor ulaştım. Herkes uyuyordu; saat sabah birden sonraydı. Tuhaf bir şekilde Noah'nın odasından hiç ışık gelmiyordu. Hala dışarıda olmasına imkan yoktu. Kapıyı açtım. Yatağı yapılmıştı.

Küfür ettim, odama girdim ve acıdan dolayı dişlerimi gıcırdatmaya çalışarak kıyafetlerimi çıkardım. Kötü durumdaydım; Böyle bir dayak yemeyeli uzun zaman olmuştu, tam olarak dört yıl olmuştu. O sokakta tek başıma dolaşmak aptallıktı. Piçin işini kolaylaştırmıştım.

Duşa girdim ve suyun kanı ve teri temizlemesine izin verdim. Çoğunlukla mideme ve kaburgalarımaya yapışmışlardı,

bu yüzden morluklarımı tişörtle kapatabiliyordum. Mor göz ve patlamış dudak farklı bir hikayeydi. Babama iyi bir açıklama bulmam ya da şişlik inene kadar ondan uzak durmam gerekiyordu. Biraz pratik yaptım. Yüzüme pek sık darbe almıyordum ama kavga ettiğimizde ve para tehlikede olduğunda bazen bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmuyordu.

Ronnie'nin Noah'yı nasıl tehdit ettiğini düşünmeden duramadım. Yarışlarda herkesin önünde aşağılanmasından sonra onu boğmak istemiş olmalı. O pisliğin ona dokunacağı düşüncesi bile beni o kadar sinirlendirdi ki, önümdeki aynaya yumruk atmaktan kendimi alamadım.

Kurulanıp üzerime bir eşofman giydim. Bazı yaralarım hâlâ kanadığı için gömleksiz kaldım. Ağzımı çalkaladım ve dişlerimin kırılmadığından emin oldum ama iyiydim. Dudağımın kanaması bile durmuştu ama tıpkı gözlerim gibi kırmızı ve mor renkteydi. Ve her ikisi de bir süre böyle kalacaktı.

Telefonumu kaptım ve Noah'nın hangi cehennemde olduğunu bulmaya çalışıp yaralarım için biraz buz almayı düşünerek koridora çıktım.

Beş dakika sonra, telefonu kulağıma götürüp mutfaktan çıkarken, ön kapının anahtarının döndüğünü duydum ve bu kötü ruh halimin asıl nedeni ortaya çıktı.

Telefonu çalışıyordu. Kapattığımda durdu. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri önce şaşırdı, sonra dehşete düştü.

"Hangi Cehennemdeydin?" Diye sordum.

Kapıyı açtığımda beklediğim son şey Nick'in orada öylece durduğunu görmektir. Merdivenlerden yukarı çıktığımda beni aradığını görünce şaşırdım. Ona baktığımda bu duygu dehşete dönüştü.

"Neredeydin?" O bağırdı. Her zamanki gibi korkutuyordu. Soru rahatsız ediciydi ama görünüşü gerçekten berbattı. Sol gözü morarmıştı, dudağı çatlamıştı ama en kötüsü bu değildi: gövdesi hala o bronz teninin altında, o biçimli karın kaslarının üzerinde yayılan morluklarla kaplıydı. O yaraları görmek beni felç etti. Panik içinde baygınlık geçirmeye başladım. Kan görmekten nefret ediyordum ve kulaklarım çınlamaya başladı. Ayakta kalabilmek için kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım.

"Sana ne oldu?" Sessizce sordum.

Kızgındı. Bunu her hareketinde görebiliyordum. Sanki yaraları benim suçummuş gibiydi.

"Sana bir soru sordum" dedi.

Başımı salladım ve kapıyı sessizce kapattım. Annem ve Will yataktaydılar ve onları uyandırmak istemedim. Ancak

neredeyse bağıran sesine bakılırsa Nick bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Mario'yla birlikteydim," dedim ona yaklaşıarak. O korkunç yaralardan kaçmak istedim ama içinde bulunduğu durumu görmezden geledim. "Lion ve Jenna bizimle dondurma yemek için buluştular. Zaten ne umurunda? Kendini gördün mü?" Kaburgalarındaki morluğa dokunmak için farkında olmadan uzandım.

Beni kenara itmek için uzandı ama fikrini değiştirmiş gibi göründü ve elimi acıyana kadar sıkıca tuttu. Başımı kaldırdığımda gözlerindeki öfkeyi ve korkuyu gördüm.

"Mutfağa gel. Seninle konuşmam lazım." Beni uzaklaştırdı ve çıplak sırtına bakmaktan kendimi alamadım. Tanrım, yürürken içindeki her kası görebiliyordunuz! Bu bende onun sert bedenine dokunma arzusunu uyandırdı. Yan tarafında başka bir morluk oluşmaya başlamıştı. Ona bunu yapan kişiden o kadar nefret ediyordum ki, görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Adanın yanındaki bir banka oturduğumuzda Nick masa lambasını açtığından ışık loştu. Elimini hiç bırakmadı. Onu böyle görmek beni öldürüyordu; gözleri acıdan kısılmıştı ve benim tek düşünebildiğim onun daha iyi hissetmesi için ne yapabileceğimdi.

"Dışarıdayken tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordu, yüzünde endişe belirmişti. "Seni takip eden var mı ya da buna benzer bir şey?"

Bu soruyu beklemiyordum. Duyduklarıma inanamayarak doğrudan gözlerinin içine bakarak şöyle dedim: "Hayır, elbette hayır. Neden?"

Beni bıraktı ve sinirle arkasını döndü. Keşke beni tutmaya devam etseydi ama orada öylece oturdum.

"Ronnie yarışı unutmadı." Artık tüm bunların neyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. "İntikam istiyor ve eğer seni görürse sana zarar vermekten çekinmeyecektir."

"Seni döven o mu?" diye sordum, içimdeki piçi lanetleyerek.

"O ve üç arkadaşı," diye itiraf etti.

"Tanrım, Nick!" dedim göğsümde tuhaf bir baskı hissederek. Yaralarını hissederek ellerimi yüzüne götürdüm. "Bire karşı dörde mi?"

Sertleşti ve sonra rahatladı. Yaralarının üzerinde gezinirken parmaklarım yanaklarında gezindi, sakalının hışırtılı dokunuşunu hissettim, bu onu aynı zamanda çok korkutucu ve seksi kılıyordu.

"Benim için mi endişeleniyorsun, Freckles?" O sordu. Komik olmaya çalışıyordu ama morluklarını hissettiğimde ve yüzünü buruşturduğunda gülemedim. Uzanıp ellerimi çekti. "İyiyim" dedi.

"Polise gitmelisin," dedim buzdolabına doğru yürürken. Bir torba donmuş bezelye aldım ve ona dönüp gözünün üzerine koydum.

"Böyle adamlarla polise gitmezsin ama zaten başka sorunlarımız var." Çantayı alıp doğrudan bana bakabilmek

için yüzünden uzaklaştırdı. "Noah, ortalık sakinleşene kadar tek başına bir yere gitmeni istemiyorum, duydun mu beni?" Sesi bir ağabeyin sesine benziyordu. "Bu insanlar tehlikeli ve gözleri üzerinizde. Ben de ama dayak yemem gerekip gerekmediği umurumda değil. Kendimi savunabilirim. Ama sen... Eğer seni kendi başlarına bulurlarsa, seni canlı canlı yerler."

"Nicholas, bana hiçbir şey yapmayacaklar. Sırf bir salak kafalının egosunu yaraladım diye sorun istemiyorlar," dedim gözlerindeki uyarı ifadesini görmezden gelerek.

"Bu iş bitene kadar gözlerimi senden ayırmayacağım. Bu konuda ne hissettiğin umurumda değil."

Hiç anlaşılamayacak mıydık?

"Dayanılmazsın, biliyor musun?" diye tısladım.

"Daha kötü çağrıldım." Omuz silkti.

Onun adına üzülerek, "Mürüklerinizin üzerine sıcak bir bez koyun ve gözünüze ve dudığınıza soğuk bir şey koyun," dedim. "Şöyle hissedeceksin yarın bok olacak ama bir aspirin alıp yatakta kalırsan iki üç gün içinde iyileşirsin."

Alnı kırıştı ama dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"İnsanların dayak sonrası iyileşmelerine yardım etme konusunda uzman mısınız?"

Cevap verme zahmetine girmedim.

O gece hemen yattım... ve kabuslar gördüm.

Ertesi sabah kötü bir ruh halinde uyandım. İyi uyuyamamıştım ve istediğim tek şey orada, odamın etrafında uzanmaktı. Tek bir şey beni yataktan kaldırıp banyoya doğru yürümeye itti. Kabul etsem de etmesem de Nick'in nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Ne zaman, nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama aniden onun için endişelendiğimi hissettim. Bizde işler daha düzgün gidiyor gibi görünüyordu. Neredeyse parmağımı keseceğim sırada mutfakta bana dokunduğundan beri benimle hiçbir şey denememişti ve bir yanımdan bundan dolayı acı çekiyordu. Los Angeles'ta hayatımın iyi hissettiği tek an onun kollarında olduğum zamandı. Bana her şeyi unutturdu. Ancak, daha önce de olduğu gibi, sürekli sevişmek ve birbirimizden ölesiye nefret etmek arasında gidip gelmektense, iyi geçinmenin bizim için daha iyi olduğunu biliyordum.

Hızlı bir duş aldım ve önceki geceyi düşündüm. Akşam yemeğinde Mario'yla konuştuğu için Nick'e kızmıştım ama onu evimizin girişinde cehennem gibi görünür görmez öfkem kaybolmuştu.

Mario önceki gece bir beyefendiydi. Beni tekrar dışarı davet etmişti ve ben de evet dedim. Eski sevgilimi ve Nicholas'a olan saçma takıntımı unutmak istedim.

Hızlıca giyindim ve kahvaltı yapmak için yalınayak mutfığa doğru yürüdüm. Nick'ten eser yoktu ama Will ve annem masada oturmuş yüksek sesle bir şey hakkında konuşuyorlardı.

"Günaydın" dedim buzdolabına gidip kendime hizmet ederken bir bardak portakal suyu. Aşçımız Prett harika kokan bir şey yapıyordu. Oraya yürüdüm ve köpüren çikolatayı karıştırdığı tencereye baktım.

"Lezzetli görünüyor! Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

Prett gülümsedi.

"Bay. Leister'ın doğum günü pastası," dedi neşeyle. Will'e döndüm.

"Vay canına, doğum günün kutlu olsun, fark etmemişim" dedim, utangaç görünerek. O güldü.

"Bugün benim doğum günüm değil, Nick'in" dedi eğlenerek. Annem de gülümsedi.

Vay. Nick'in doğum günü... Nedenini bilmiyordum ama bilmemiş olmak beni sinirlendiriyordu.

"O dışarıda. Git onu tebrik et, dedi annem. "Dün onu soymaya çalışan bir haydutla kavga etti, bu yüzden onun yüzünü gördüğünüzde korkmayın."

Üvey kardeşimin yalan söyleme becerisinden etkilenerek başımı salladım. Masadan bir pasta alıp bahçeye çıktım. Güneş gözlüğü, tişört ve mayo giymiş halde, gölgedeki şezlongda yatıyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Onun benden daha iyi uyumadığını hayal ediyordum.

Ben de onun yanına yaklaştım.

" *Doğum günün kutlu olsun!* Onu nasıl korkuttuğumu görünce gülerek, olabildiğince yüksek sesle bağırdım.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı, artık yeşil, mor ve mavinin yanardöner bir karışımı olan gözünü ortaya çıkarmak için gözlüğünü çıkardı.

Çatlamadan duramadım. Sert davranmaya çalıştı ama gülmeden duramadığımı görünce öfkesi bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, gözlüğünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Geriye doğru yürümeye başladım. "Üzgünüm!" Ellerimi kaldırarak bağırdım, hâlâ kıkırdamamı bastıramıyordum.

"Ah, pişman olacaksın, tamam" dedi ve ardından suçlandı Ben. Koştum ama faydası yoktu. Bir saniye sonra onu arkama aldım ve çok geçmeden beni omzunun üzerinden kaldırdı. İnledi; Her yeri ağrıyor olmalıydı ama kahkahalarımın bunu zar zor duyabiliyordum.

"Hayır Nick, lütfen!" Her yerim titreyerek bağırdım. Beni görmezden geldi ve ikimiz de tamamen giyinik bir şekilde doğrudan havuza atladı.

Suya girer girmez ondan uzaklaşmaya çalıştım. O yaz sonu gününde hava sıcaktı. Yüzeye çıktığımda yüzüne su çarptım. Gülmekten ölüyordu. Beyaz elbisem üzerime yapışmıştı. Siyah iç çamaşırı giydiğime sevindim. Aksi halde gerçekten utanç verici olabilirdi.

Saçını Justin Bieber'a benzer bir hareketle salladı ve kürek çekerek yanıma gelerek beni havuzun bir köşesine sıkıştırdı.

"Yirmi ikinci yaş günümde neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep olduğun için şimdi özür dileyebilirsin" dedi, vücutlarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşarak.

Onu itmeye çalıştım ama başaramadım.

"Rüyalarında," dedim ona eşlik ederek. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu duygu, çöl kumları üzerinde saatte iki yüz mil hızla yarışmak gibiydi.

Hesapçı bir bakışla ellerini belime doladı.

"Ne yapıyorsun?" Göğsü benimkine değecek kadar yakinken boğuk bir sesle sordum.

"Bana şu anda ne hissettiğini söyle," dedi boğuk bir sesle. Artık ifadesinde komik hiçbir şey yoktu; yüzde 100 arzuydu. Aynı anda bir zevk ve korku dalgası hissettim. Ya bizi görürlerse?

Elleri bacaklarıma doğru kayarken başımı salladım. Parmakları elbisenin ıslak kumaşını kenara itip bacaklarımdan arasına kayd. Onları açtım ve kalçalarına sardım.

"Sen bana söyleyene kadar durmayacağım" dedi ve beni havuzun duvarına doğru itti. Su omuzlarına ve boynuma kadar ulaştı. Neredeyse onun insafına kalmıştım. Tek kelimeyle beni bırakmasını sağlayabileceğimi biliyordum; öyle söylemişti, değil mi? Ama gerçekten istediğim şey neydi?

"Bizi görecekler," diye mırıldandım. Yanaklarım yanıyordu, bedenim yanıyordu; su onları söndürecek hiçbir şey yapmadı.

Elbisemi biraz daha yukarı itip göğüslerimin altına yuvarlarken, "Bu konuda endişeleneceğim," dedi. Bana baktı. Bakışları ve artık sırtımı okşayan parmakları beni heyecanlandırıyordu. Kalçalarımdaya zonkladığını hissedebiliyordum ve tek düşünebildiğim dudaklarımızın bir kez daha birleşmesiydi.

"Benim durmamı istiyorsun?" diye sordu, ağzı benimkinden milimetreler uzaktaydı.

Gözlerinde mavinin her tonunu görebiliyordum. Sanki beni yutmak istiyormuş gibi bana baktığında sarhoş olmuştum.

Başımı salladım ve beni öpmesi için yaklaştım. Ellerim çoktan boynuna dolanmıştı. Oraya nasıl geldiklerini bile hatırlayamadım ve onu kendime doğru çektim ama o direndi ve ters yöne doğru ilerledi.

"Bana ne hissettiğini söyle, ben de sana istediğini vereyim" diye emretti.

"Bana verebileceğin bir şeyi istediğimi sana düşündüren ne?" diye sordum, arzuyla yanarak.

Sırıttı. "Çünkü titriyorsun ve dudaklarıma bakmayı bırakamıyorsun."

"Sana ne hissettiğimi söylemeyeceğim" dedim.

Boğazının gerisinden bir homurtu geldiğini duydum.

"İmkansızsın" dedi ve sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. O maçı kazanmanın verdiği mutluluk, çok geçmeden daha başka bir şeye dönüştü. Milyonlarca duygu hissettim, hiçbirini yüksek sesle dile getiremedim. Dili ağzımın içine girdi ve öptü beni vahşice. Sırılsıklam olmuştuk, bedenlerimiz bir bütünün iki yarısı gibi birleşmişti. Saçını çekiştirdim, alt dudağımı ısırıldı ve zevkten öleceğimi sandım.

Sürgülü kapının açıldığını duydum, geri çekildim, elbisemi aşağı çektim ve derinlere batmamak için havuzun kenarını tuttum.

"Hey millet, gidiyoruz!" diye bağırdı annem. Nicholas tamamen rahatlamış görünerek el salladı. Yukarı bakmadan önce birkaç derin nefes almam gerekti. "Ona söyledin mi Nick?"

"Henüz değil!" açıkça eğlenerek ona seslendi.

"Tamam aşkım. Neyse sonra konuşuruz. İyi eğlenceler!" dedi.

Nick içeri girerken ona döndüm.

"Bana ne söyle?"

Beni tekrar kendisine doğru çekti. Mücadele etmedim: Gücüm yoktu ve o göz ziyafetini kaçırmak istemedim.

"Doğum günüm için bana Bahamalar'a dört bilet verdiler. Kardeş olarak ilişkimizi geliştirmemize yardım etmen için senin de gelmeni istediklerini açıkça belirttiler." Kötü niyetli bir şekilde sırtıttı. "Jenna ve Lion'u davet ettim ve senin de gelmeni istiyorum."

Özellikle önceki konuşmalarımızdan sonra buna inanamadım. Nick'le tatile çıkmak... Tepkilerimi gözlemlediğini görebiliyordum.

"Sadece arkadaş olmamıza ne oldu?" Diye sordum. Fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu bilmek istedim.

"Bu hâlâ masada... özellikle şimdi, tehlikedeyken ve bu benim hatamken."

"Bu yüzden mi beni almak istiyorsun? Beni Ronnie'den korumak için mi?" Eğer gerçek sebep buysa, hayal kırıklığına uğradım.

Dudaklarını büzdü.

"Bu *bir* neden ama birincil neden değil, Çiller."

Alnını benimkine yasladı.

"Nicholas, ne yapıyoruz?"

"Çıldırma, tamam mı?" Düşmeye başladığımda belimden tuttu. "Ben yokken seni burada istemiyorum. Dün bunu söyledim ve ciddiydim. Canın acıyabilir."

"Nicholas..." Bu canımı acıttı ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o bana izin vermedi.

"Gelmek! Eğleneceğiz," dedi beni yeniden dudaklarımdan öperek. Bu hareketin tatlılığı beni ürpertti.

"Peki ya biz?" Yanıtladım. Ailemiz öğrenirse ne olur diye düşünmeden edemedim. "Bunu seninle yapamam. Bu çok saçma, anlaşıyoruz bile, sadece fiziksel çekiciliğimizin bizi alt etmesine izin veriyoruz—"

"Tek bildiğim, seni gördüğümde düşünemediğim tek şey sana dokunmak ve her yerini öpmek." dedi dudaklarını kulak mememin hemen altına yerleştirerek.

Şu anda kimseyle birlikte olamam, dedim onu iterek. Kızgın görünüyordu.

Biriyle birlikte *olmak* konusunda kim bir şey söyledi ? Her şeyi analiz etmeyi bırakın ve keyfini çıkarın. Eğlenceli olacak."

Bana karşı dürüst olmadığını görebiliyordum - daha fazlasını istiyor olmalıydı - ama yine de bu Nick'ti; kızları kullanıp onu bir kenara attı. Beni sadece bedenim için istemesi gerekiyordu. Başka ne olabilir? Ve eğer onu aynı sebepten dolayı istiyorsam neden bu zevkten vazgeçeyim ki?

"Tamam ama şartları var" dedim. "Kimseyi bağlamak yok, tartışma yok. Bir ilişkiden yeni çıktım ve isteyeceğim son şey Dan'le olanları yeniden yaşamak."

"Açık bir ilişki istediğini mi söylüyorsun?" O sordu. "Sanırım sen tanıdığım ve bunu isteyen ilk kadınsın, ama her neyse. O zaman sadece seks mi?

Gözleri soğuktu. Bu söz hiç hoşuma gitmedi.

"Pislik!" Ona hakaret ettim. "Ne demek sadece seks? DSÖ öyle olduğumu mu düşünüyorsun? Ben yirmi yedi değil, on yedi yaşındayım. Öylece kalkıp seninle yatmayacağım!

Şaşkın bir halde cevap verdi: "Az önce bana açık bir ilişki istediğini söyledin. Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?"

Kaybolmuştum. Benim dünyamda, açık bir ilişki bazen sevişmeniz anlamına geliyordu ve temelde yaptığımız da

buydu. Ama yine de Nick birçok kez bloğun etrafında dolaşmıştı. Onunla karşılaştırıldığında ben sadece bir kızdım; Onun liginde oynayamadım. Nicholas birazcıkla bile mutlu olmayacaktı; sonuna kadar gitmek isterdi. Geçtiğimiz üç haftayı net bir şekilde düşünseydim bunu bilirdim. Bu kısa sürede onunla Dan'le yaptığımdan çok daha ileri gitmiştim.

Dezavantajlı bir şekilde oynadığımı hissederek, "Unut gitsin," dedim. O bir ateşti ve ben yanmak istemiyordum. "Aramızdaki bu yeni ilişki hoşuma gitti. Hatta iyi geçinmeye başlayabileceğimizi bile hissediyorum. Neden bunu berbat etmek isteyeyim ki?"

Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamış gibi bana baktı. Ben de aslında ne istediğimi bilmiyordum ama gündelik seks pek ilgimi çeken bir şey değildi.

"Noah... senin yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız," dedi beni eriten bir ses tonuyla. Kafamdan geçen her şeyi anlıyor gibiydi. Düşüncelerimi bu kadar kolay okuyabilmesi beni neredeyse korkutuyordu.

Yüzüm kızararak dünyanın bir anda açılıp beni yutmasını diledim.

"Sadece arkadaş olmamızı tercih ederim" dedim, pek ikna olmamıştım.

"Emin misin? Sadece arkadaşlar?"

Başımı salladım ve suya baktım.

"Tamam," dedi bana küçümseyici bir ses tonuyla. "Ama sen benimle doğum günümü kutlamaya geliyorsun. Eğer benim arkadaşımın, öyle davranabilirsin."

Yüzdü ve sonra uzanıp kendini suyun dışına kaldırdı havuz. Bana sözleri şöyle geldi: *Korkuyorsun ve bunu biliyorum, o yüzden sen hazır olana kadar bekleyeceğim.*

Ama eğer öyleyse, bende Nick'i bekletecek ne vardı?

Günün geri kalanını odamda uzun zaman önce üzerinde çalışmaya başladığım bir kısa öyküyü okuyup yazarak geçirdim. Yazmayı da okumak kadar seviyordum ve hayallerimden biri de gelecekte büyük bir yazar olmaktı. Bazen kendimi tüm dünyada tanındığımı, milyonlarca kopya sattığımı, kitaplarımı tanıtmak ve insanların sonsuza kadar hatırlayacakları hikayeler anlatmak için seyahat ettiğimi hayal ettim.

Annem on altı yaşındayken bana hamile kaldığı için hayatında hiçbir şey yapmamıştı. Babam o zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı ve herhangi bir eğitimi yoktu. Tek atışı NASCAR'da yarışmaktı. Annem kendisi de küçük bir kızken beni büyütmenin ne kadar zor olduğunu hâlâ hatırlıyordu ve ben onun yaşındayken istediği her şeyi, yani iyi bir üniversiteyi bana vermek istiyordu. Bunlar her zaman onun hayalleriydi ve onları gerçekleştirecekti. Onu memnun etmek için her zaman iyi notlar almaya çalıştım, hokey

takımında oynadım ve küçüklüğümünden beri yazdım. Bir parçam her zaman onu gururlandırmak istedi.

Ben odamın kocaman penceresinden dışarı bakarken düşüncelere dalmışken biri kapımı çaldı ve içeri girdi. Annem elinde St. Marie logolu bir çantayla oradaydı. Orada ne varsa günümünden kalanları mahvedeceğini biliyordum.

"Üniformanız geldi. Deneyin ve sonra aşağı inin, böylece Prett ihtiyacınız olan ayarlamaları yapabilir. Ayrıca birazdan Nick'e pastasını vereceğiz. Senin ve benim doğum günlerimizde yaptığımız gibi mumları ya da herhangi bir şeyi üflemezler, ama bunun çok kötü olduğunu düşünüyorum ve onların alışkanlıklarını değiştirmek için elimden geleni yapacağım."

"Anne, Nick'in bu işe gireceğini sanmıyorum" dedim, onu masada oturup dilekler tutarken hayal etmeye çalıştım.

"Her neyse." dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Ayağa kalkıp üniformamı çıkardım. Hayal ettiğim kadar korkunçtu. Etek kıvrımlı, yeşil ekoseliydi ve yan tarafında onu kapatmak için bir çeşit klips vardı. Dizlerimin altına kadar sarkıyordu. Gömlek beyaz ve boldu ve beni dehşete düşüren gri, kırmızı ve yeşil kazakla eşleşen yeşil-kırmızı bir kravat bile vardı. Çoraplar da yeşildi ve dizlerime kadar geliyordu. Hepsini giyip aynaya baktığımda tarihin en kötü kaşlarını çattım. Prett'in düzeltebileceği iki şey olan etek ve gömlek dışında her şeyi çıkardım ve aşağı indim.

Merdiven sahanlığında Nick'i telefonunu kulaklarına bastırmış halde buldum. Beni görünce gözleri irileşti ve

yüzünde bir gülümseme oluştu. Ona kaşlarımı çatarak yumruklarımı belime koydum.

"Üzgünüm, gitmeliyim. Biriyle dalga geçmem gerekiyor," dedi ve kıkırdayıp telefonunu cebine koydu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum, utançtan ölüyordum.

"Bu bana verebileceğin en güzel doğum günü hediyesi olsa gerek, Freckles," dedi, bana gülerek.

"Evet? Bunu da sana vermeme ne dersin?" dedim onu ve yanından geçerek annemle hizmetçinin beni beklediği oturma odasına geçtim.

"Bu akşam benimle yemeğe gelersen, söz veriyorum, az önce çektiğim fotoğraflarını etrafa göndermeyeceğim" dedi. Öfkeyle arkama döndüm. Şakayı çok ileri götürüyordu.

"Bu gece Mario'yla akşam yemeği yiyeceğim, o yüzden hayır teşekkürler," diye yanıtladım, bunun onu kızdıracağını biliyordum.

Oturma odasında Prett'in ölçümlerimi alabilmesi için üzerinde durabileceğim bir tabure vardı. Ben ayağa kalkarken Nick kanepeye çöktü ve soğuk ve düşünceli bir bakışla beni gözlemledi.

Annem, Prett'in iğneleri takmasına yardım ederken, "Kollarını kaldır Noah," dedi. Nicholas'ın varlığını görmezden gelmeye çalıştım ama bu çok zordu, özellikle de havuzda paylaştığımız o öpücüğü ve onunla birlikte gelen her şeyi hatırladığımda. Ona direnebileceğimden emin değildim ama kesin olan bir şey vardı: Beni kullanmasına

izin vermeyecektim. O gece Mario'yla bu yüzden çıkıyordum. Yazın geri kalan kısmında eğlenmek, farklı adamların arkadaşlığının tadını çıkarmak, kimseye bağlı kalmamak ve o pislik Dan'i unutmak istiyordum.

"Ah!" Uyluğuma bir iğne battığında dedim. Aptal Nick kanepede gülmeye başladı.

"Sakin ol, tamam mı?" annem dedi. Yapılacak fazla bir şey kalmamıştı. Dizlerimin üzerindeki eteği giymişlerdi ve üzerlerinde değişiklik yapıldıktan sonra gömlek neredeyse kadınsı görünecekti.

Beş dakika sonra kıyafetleri çıkarıp üzerinde çalışabilmesi için Prett'e vermeye hazırdım.

Nick ayağa kalkıp beni takip etmek üzereydi ama annem ikimizi de kolumuzdan tutup mutfağa doğru çekti.

Gülümseyerek, "Bugün senin doğum günün Nick, o yüzden sen de tıpkı Noah'nın, benim ve diğer herkesin yaptığı gibi mumları üfleyeceksin," dedi.

Nick'in yüzündeki inanmayan ifadeyi görünce gülümsedim. Yanımda öyle yaşlı, öyle olgun görünüyordu ki...

"Gerçekten buna gerek yok," diye itiraz etmeye başladı.

William mutfakta gözlüklerini takmış ve dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Çalışıyor olmalıydı. İçeri girdiğimizi görünce gülümsedi.

İğnelerle dolu üniformama bakarak, "Çok hoş görünüyorsun, Noah," dedi. Yürürken kendimi sokmamaya dikkat etmem gerekiyordu.

"Evet, doğru" dedim.

Annem Nicholas'ı bir sandalyeye itti ve Prett'in yaptığı çikolatalı keki getirdi. Nicholas çok tuhaf görünüyordu tıpkı dakikalar önce benim yaşadığım ikilemle eğlendiği gibi, ben de eğlenmeden edemedim.

Pastanın üzerinde 22 rakamına benzeyen iki mum vardı. Annem onları yaktı ve şarkı söylemeye başladı, Will'i iterek katılmaya ikna etmeye çalıştı. Her şey o kadar komikti ki Nick gök mavisi gözleriyle hepimize bakarken ben de onlara katıldım.

Mumları söndürmeden önce ona, "Bir dilek tutmayı unutma," diye hatırlattım.

O bunu yaparken bana bakarken kendime şu soruyu sormak zorunda kaldım: Her şeye sahip olan bir insan ne isteyebilirdi?

Onu neden hafta sonunu benimle Bahamalar'a geçirmeye davet ettiğimden hala emin değildim. Biletleri gördüğümde yüzü gözümün önüne gelmişti. Noah'yı da yanıma almam gerektiğini söyleyen babamı dinlememe bile gerek yoktu; aynı fikir benim de aklıma çoktan gelmişti.

Sakinleştiğinden ve daha kolay geçinmeye başladığından beri, kendimi giderek daha çok onu düşünürken buldum. Ronnie onu tehdit ettiğinden beri onu yalnız bırakmayı hayal edemiyordum ve başka bir adamın ona yaklaştığını düşündüğümde çıldırıyordum. Eskiden Dan'le birlikte olduğunu hatırlamak bile moralimi bozuyordu. Onu incittiği için onu ezmek istedim. Onu incittiği için ve onun tadını çıkarmak, ona dokunmak, onu öpmek, Allah korusun, hatta belki elbiselerini çıkarmak için dokuz ayı olduğu için...

Noah'nın kendini benden başka birine vermesi fikri gece gündüz bana eziyet etti. Kendimi asla kıskanç bir tip olarak düşünmemiştim, muhtemelen hiçbir kızı kendime ait olarak görmediğim için ama şimdi bu beni öldürüyordu. Gülümseme şekli, masum, neredeyse... Doğuştan seksiydi,

onun en çok hoşuma giden yanı da buydu. Nasıl giyindiği önemli değildi, üzerinde olup olmadığı da önemli değildi makyaj yapmak. Bir enkaz olabilirdi ama yine de gözlerim ona her baktığında, onu zevkle inletebileceğim binlerce farklı yol hayal ediyordum. Belki havuzda olanlar pek doğru değildi ama bundan sonra ondan uzak duracağıma dair kendime söz vermiştim. Yine de işi zorlaştırdı. Bir gece önce Ronnie'nin başına gelenlerden sonra onu öldürmek istemişim -o dayak onun hatasıydı- Mario'yla çıktığım bir yana, ama gözlerindeki korkuyu görür görmez onu öldürmek istemişim. Yaralarımı görmüştüm, sıcak parmakları çıplak tenime dokunduğu anda, mutfak tezgâhının yanına atlamamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kalmıştım.

En kötüsü de kendine güveni artıyordu. Daha az savunmacıydı; Ben uyurken bana bağırmaktan bile korkmuyordu. Ellerimin kontrolünü kaybedip suyun altında onu okşadığımda geri çekilmemişti. Bacakları o kadar uzundu ki kıvrımları o kadar seksiydi ki...

Ve bu gece yine o moron Mario'yla çıkacaktı. Bir kıza dokunmak ve fırsatı olursa onu yatağına götürmek konusunda her zaman hızlı davranırdı. Benimle aynıydı ama Noah'ya bunu yapmasına izin veremezdim. Fazla masumdu, sadece bir çocuktü; bakışları olan her erkeği çıldırtacak bir çocuk.

Özellikle doğum günümde gitmesi beni rahatsız etti. Onu kendime istedim; Ona şehirde yapılabilecek eğlenceli şeyleri göstermek istedim. Bana bakış açısının değişmesini

istiyordum. Ona sahip olmayı hak etmediğimi düşünmesine dayanamadım.

Birisi kapıyı çaldı. Hâlâ giyiniyordum, bu yüzden içeri gelmeleri için bağırdım. O gece giyeceğim gömleğin düğmelerini iliklerken aynada bir çift bal rengi göz bana baktı.

"Akşam yemeğinden döndün mü?" diye sordum alaycı bir şekilde, arkamı dönüp onu tuzağa düşürmemeye, bütün gece yatak odamda benimle kalmasına neden olmamaya çalışarak.

"Doğum günü partisi mi yapıyorsun?" diye sordu, sorumu görmezden gelerek. Kayıtsızmış gibi görünmeye çalıştım.

"Burada kalıp film izleyeceğimi mi sanıyordun küçük kardeşim?"

"Bana söylemeliydin. Jenna ve Lion davet edildiğimi sanıyorlardı. Aşağıda bekliyorlar." Kollarını siyah elbisesinin üzerinde çaprazladı. Sıkıydı ve kıcının altından sadece dört ya da beş inç sarkıyordu. Mario'nun elini o elbisenin altına sokmayı başarabildiğini kendime sorduğumda çok öfkelen dim.

"Bunun için zamanım yok. Sen de gelmek ister misin? O zaman yap. Listedesin. Ama küçük arkadaşın öyle değil, o yüzden bir anla." Ona yaklaştım. Ona sahip olamasaydım en azından beni bu kadar tahrik eden parfümün kokusunu alabiliyordum.

"Bana sanki bir filmdeki kötü adammışım gibi bakıyorsun ama bu benim hatam değil. Birkaç saat öncesine kadar

doğum günün olduğunu bilmiyordum. Mario zaten bana çıkma teklif etmişti. Onu öylece bırakamazdım.

"Peki onun bilmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, sinirlendim. Mario'nun her şeyi bilerek ayarladığını biliyordum.

Şaşırmış, öfkelenmiş, hatta biraz suçlu görünse de çok sevimli görünüyordu. Haberinin bile olmadığı bir partiyi neredeyse kaçırdığı için kendini kötü hissetti.

Bir kolumu beline dolayıp onu kendime çekmeden edemedim. Gözleri şüpheli ama beklenti doluydu.

"Hadi Çiller, doğum günü partime gel," dedim saçını omzundan itip onu orada öptüm. Tüylerinin diken diken olduğunu görünce gülümsedim. En azından benden hoşlandığından emin olabiliyordum ve onun üzerinde -ya da daha doğrusu bedeninin- üzerinde hâlâ bir miktar etkim vardı.

"Benim gitmemi istiyorsun?" Dudaklarım boynuna tırmanırken sordu.

Onun gelmesini istiyor muydum? Açıkçası o partide ona dokunamazdım; Aramızda ne olduğunu kimse bilemezdi ve öpüşemezdik. Karmaşık olacaktı.

"Elbette istiyorum." Neye bulaştığımı bilmiyordum ama onun orada olması, neyin peşinde olduğunu bilmemekten daha iyiydi.

Dönüp beni dudaklarımdan öptü, bundan keyif almayacağım kadar hızlıydı.

"Akşam yemeği bittiğinde orada olacağım" dedi.

“ Ne? Dışarı çıkmaması için onu tutarak gereğinden fazla yüksek sesle bağırdım.

“Nicholas, onu ortada bırakmayacağım. Biraz geç kalacağım, hepsi bu. Her neyse, onunla takılmak hoşuma gidiyor. O havalı.”

Bu kız beni öldürecekti.

"Ne istiyorsan onu yap," dedim, masanın üzerinden anahtarlarımı alıp onun yanından merdivenlere doğru yürüdüm.

Eğer beni Mario gibi bir aptalın karşısına koymazsa zamanımı boşa harcamasına izin vermeyecektim. O gece eğlenecektim ve sonunda onu aklımdan çıkaracaktım.

Ama buna ben bile inanmadım.

Parti mahalledeki arkadaşlarımdan biri olan Mike'ın evindeydi. O iyi bir adamdı; Onu üniversiteden tanıyordum ve büyük işler yapmamız gerektiğinde neredeyse her zaman göl evini kullanmamıza izin verirdi. Anna, siyah ve kırmızı helyum balonları ve diğer her türlü saçmalık dahil olmak üzere dekorla ilgilenmişti. Önemli olan şeyler Lion'un ve adamların elindeydi: alkol, yemek ve daha fazla alkol. Kapıdan içeri girdiğimde insanlar hep bir ağızdan "*Doğum günün kutlu olsun*" diye bağırdılar. Herkesi selamladım ve beş dakika sonra hepsi dans ediyor, aptalca davranıyor, göle doğru yola çıkıyor ve ellerine geçen her şeyi içiyordu.

Bu partilerin iyi tarafı benim için her zaman bir sürü kızın olmasıydı. Bir içki aldım ve benim için kiraladıkları iki dansçının yanına gittim. Bir yanımla Noah'nın oraya ne zaman geleceğini düşünüyordu ama diğer yanımla artık gevşeme zamanının geldiğini söylüyordu.

Dansçılardan biri -adını unuttum- ellerini benden uzak tutmadı. Diğer, genç ve güzel bir kızıl saçlı, ortadan kayboldu numarasıyla işi biter bitmez. Beni sürekli tuvalete sürüklemeye çalışan hatuna Y kromozomlu hiç kimse kayıtsız kalamazdı. Ama benim kırılmaz kurallarımın biri, striptizcilerle, fahişelerle ya da buna benzer kimselerle yatmamaktı, bu yüzden elimden geldiğince kibar bir şekilde onu başından savdım ve evin arka tarafına doğru yürüdüm. Oradan Toluca Gölü'nü ve dolunayın sudaki yansımalarını görebiliyordum. Arkadaşlarımdan hepsi dalga geçiyor, birbirlerine su sıçratıyor ve kızları kıyı şeridinde sürüklüyorlardı.

Tam o sırada Lion yanıma geldi, ahşap korkuluğa yaslandı ve bana baktı. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Çok daha büyük ve korkutucuydu ama en azından yüzümü parçalamadan önce gözlerinin içine bakabilecek kadar uzundum. Neye kızdığını bile bilmiyordum - sanırım götürüldüğüm bu partide onun kızıyla falan takılmıştım - ama komik olan şu ki, reflekslerim sayesinde bunu başarabilmiştim. kaçmak istedi ve sonunda arkamdaki duvara çarptı.

O kadar saçmaydı ki, acıdan yumruğunu tutup terlemeye başladığında ben de kahkahalara boğulmuştum. Sanırım o da bunun komik olduğunu düşünmüştü ve o zamandan beri çok iyi arkadaşık.

"Beni geziye davet ettiğin için teşekkürler dostum. Jenna'yla asla hiçbir yere gidemem ve sonunda ihtiyacımız olan o yalnız zamanı yakalayabileceğiz." Işınlanıyordu. Biramdan bir yudum aldım. O yolculuk... Bunu Noah'ı düşünmeden düşünemezdim.

"Onun üvey kız kardeşin olduğunu biliyorum dostum, ama onu neden davet ettin?" bir saniye sonra merakla sordu ve düşüncelerimi okuduğunu hissettim.

Cevap vermeden önce cevabımı tarttım. Ben de emin değildim ama iki günümü onsuz geçirme fikrinin beni dayanılmaz derecede endişelendirdiğini biliyordum.

"Ronnie hâlâ yarış konusunda kızginken onun burada kalmasını istemiyorum. Onu tehdit etti. Ona bir şey olmasına izin veremem." BEN Ona yanlış baksa bile onu çıplak ellerimle öldüreceğim detayını atladım.

Aslan göle sırtını döndü ve bana sertçe baktı.

"Aslında ne düşündüğünü bilmiyorum kardeşim ama ona nasıl baktığını gördüm. Onunla bağlantı kuramazsın. O senin üvey kız kardeşin. Jenna ve Nicholas'la konuşuyorum, Noah diğer kızlar gibi değil. Onu korkutacaksın."

Ona cehenneme gitmesini söylememek için sakinleşmeye çalıştım. O hatalı değildi. Noah farklıydı: Bunu onun gözlerinde, kendi tarzında, insanlar üzerindeki etkisini bile

anlamamasında görebiliyordunuz. O saf ve masumdu ve ben onu çok kolay yoldan çıkarabilirdim.

Aklım bana büyük harflerle *YALANCI* diye bağıırken, "Ne demek istediğini biliyorum ama hiçbir şey yolunda değil" dedim. "Sadece arkadaşız. Olmamız gerekiyor; birlikte yaşıyoruz, ebeveynlerimiz evli. Birbirimizden nefret etsek bu imkansız olurdu, bu yüzden iyi geçinmeye karar verdim."

Lion hikayeyi yutmuş görünüyordu.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi ve sonra gömleğini çıkarıp herkesin yüzdüğü yere doğru koştu.

Onunla gitmekten çekinmezdim ama gözlerimi kapıdan ayırmadan Noah'nın aptal randevusundan dönmesini bekleyemedim. İşte o zaman onu Jenna'yla birlikte içeri girerken gördüm. Kolları kilitliydi ve Noah beni görünce gülümsedi. Bu şekilde gülümsediğinde göz kamaştırıyordu ve ben onu yakalayıp sol yanağında beliren gamzesini öpmek istedim.

"Tekrar iyi ki doğdun!" bağırdı. Jenna, Lion'un içeri girmesi için bağırdığı göle dönmeden önce bir süre bizi gözlemledi.

"Siz ne dersiniz?" diye sordu ve Noah onun siyah elbisesine baktı.

Omuz silkerek, "Mayo getirmedi," dedi.

"Namuslu olmayın. Sadece iç çamaşırını giy. Aynı şey," dedi Jenna, onu sürükleyerek.

Onu sadece iç çamaşırlarıyla hayal etmek bile beni tedirgin ediyordu, partimde o sarhoş pisliklerin önünde soyunması fikrinden bahsetmiyorum bile.

Rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"Olmaz," dedim, neredeyse yanıma düşene kadar onu kendime doğru çekerek.

"Lanet olsun Nicholas!" Şikayet etti. Ama sonra Jenna'ya gülümsedi. "Modumda değilim. Ama sen git, sonra görüşürüz." Jenna yola çıktı.

Gülümsemeden edemedim. Jenna deliydi ama ben onu, Noah'ı Tanrı'nın ve diğer herkesin önünde soyunmaya ikna etmeye çalıştığı için ona kızamayacak kadar önemsiyordum. Gölgelede zar zor görebildiğim çillere baktım.

"Randevunun tadını çıkardın mı?" diye sordum alaycılığımı bastıramayarak.

"Harikaydı ama kimin umrunda. Sana bir hediye getirdim."

Korkuluklara yaslanıp ona - ısırabilmeyi dilediğim o dudaklara - baktım ve hemen iyi bir ruh hali beni ele geçirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordum, Noah'nın her zamanki tavrından çok farklı olan bu neşenin altında neyin gizlendiğini öğrenmek istiyordum. "Sormaya korkuyorum."

İfadesi değişti. Sinirlenmeye mi başlamıştı? Şimdi daha da meraklandım.

"Aptalca ama olan biten her şey göz önüne alındığında, özellikle de dün gece...burada. Küçük bir dükkandan aldım. Bu sadece anlık bir şeydi ama bu benim özür dileme şeklim."

Üzgünüm mü diyorsun?

Kutuyu aldım ve krem renkli ambalajını yırttım. Minik siyah bir Ferrari'ydi, tıpkı benimkine benziyordu.

Arabanın şasisini işaret ederek, "Bir not var" dedi.

Küçücük harflerle şunu okudum:

Gerçekten araban için üzgünüm. Bir gün sana yeni bir tane alacağım. Doğum günün kutlu olsun. Noah.

O kadar saçmaydı ki gülmeden edemedim. Orada yanımda dururken o da aynısını yaptı.

"Sana borcum vardı, değil mi?" dedi.

"Bunun için seni göle atmam lazım," diye tehdit ettim, onu kaldırıp etrafımda savurdum.

"Hayır, Nick!" çığlık attı. "Özür dilerim, yemin ederim!"

"Üzgünsün?" dedim, onu yavaşça indirip sıkıca sıkarak, tıpkı Mario'yla birlikte ayrıldığından beri yapmak istediğim gibi.

Etrafa bakındım. Orada kimse yoktu. Herkes ya göldeydi ya da evin içindeydi. Onu bir ağaca ittim ve vücudumla tuzağa düşürdüm.

"Bana çok büyük sorunlar yaşatabilirdin. Şanslıyım ki ön kapımdan içeri girdiğinden beri seni öpmek istiyordum."

O zaman Lion'un bana söylediği şeyi hatırladım: Noah diğerleri gibi değildi.

Elimi yanağına koydum ve o çok sevdiğim çillerini okşadım. Teni gergin, kaymaktaşı gibiydi ve eğilip onu öpmemek, pürüzsüz dokusunu dudaklarımda hissetmemek mümkün değildi. Yanağını öptüm, sonra gülümsediğinde

gamzesinin ortaya çıktığı yeri, sonra da boğazını öptüm, yaklaşıp tatlı teninin tadını çıkardım. Neredeyse duyulamayacak kadar inledi ve ben daha fazla dayanamadım. Dudaklarımız birleşti ve binlerce farklı duygu beni ele geçirdi: belirsizlik, sıcaklık, derin, karanlık bir arzu. Vücudumla ağaç arasında onun içimde eridiğini hissettim.

Dili benimkini aradı ve karşılaştıklarında neredeyse zevkten ölüyordum. Beni aşağı çekti ve ellerimi kontrol edemedim, bu da onu her yerimde hissetmek delirtti.

Ellerim kalçalarına tırmandı ve saçaklarına dokundu külot. Tanrım, oraya dokunmak, zevkle bağırmasını sağlamak, adımı defalarca söylediğini duymak istiyordum!

"Nick," diye soludu.

"Bana durmamı söyle, duracağım," dedim, bana işkence etmek ve beni deli etmek için cehennemden gelmiş gibi görünen o gözlere bakarak.

Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. Parmaklarım iç çamaşırını kenara itti ve omzuma doğru inledi. Titriyordu ve bir elimle onu tutarken diğer elimle onu memnun ettim. Bütün bu zaman boyunca onu büyülenmiş gibi izledim.

Bir dakika sonra ağzını kendi ağzımla kapatmak zorunda kaldım; birinin onu duyacağından endişelendim.

O mükemmeldi... ve ben bir aptal gibi aşık oluyordum.

O kadar titriyordum ki, zevkten titriyordum, beni kaldırmasına izin vermek zorunda kaldım. Az önce olanlara inanamadım; Geldiğini görmemiştim ve çok hızlıydı. Ona hediyesini verirken gülüyordum ve birden beni bir ağaca yasladı ve okşamaları beni titretmeye başladı. Onu durdurmak isterdim. Tanrım, bunu yapmalıydım ama o elleri her tarafımda hissetmek... İnanılmazdı.

Bağırıp ikimizi de yakalamamak için beni öptükten sonra kulağıma, "Sen değerlisin," diye fısıldadı.

Dan'in bana o şekilde dokunmaya çalıştığı zamanları hâlâ hatırlayabiliyordum. Hemen hayır dedim ama yaklaşmadı bile. Ama Nick... Aklımı kaybetmiş olmalıyım.

"Sanırım... geri dönmeliyiz," dedim elbisemi düzeltirken. Neden birden kendimi bu kadar kötü hissettim?

"Hey," dedi Nick, çenemi tutup yukarı bakmamı sağladı. "İyi misin?"

"Evet, sadece... bunun olacağını tahmin etmemiştim" dedim ona bakmamaya çalışarak. "Kontrolümüzü kaybetmemize izin verdik, ya da ben kontrolü kaybetmeme

izin verdim ve bunun için üzgünüm... Anna'ya ya da her kim olursa olsun ona geri dön. Burada benimle kalmana gerek yok." Ne kadar sinirlendiğimi görmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Beni tutmasını istiyordum. İçten içe onun benimle kalmasını istiyordum. Aşık olmamızı ya da en azından birbirimizi daha iyi tanımamızı istedim. Nick benim için tam bir gizemdi ve ben de onun için öyleydim. Bir yanımın bana beni sevdiğini söylemesini ya da bir partide ağaca yaslanmak yerine beni gerçekten yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmesini istediğini ona bildiremezdim.

"Anna'nın yanına gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu aniden sinirlendi. Belki de devam etmek istemediğim için bana kızmıştı. Belki benim de ona aynısını yapmak istediğimi düşünüyordu. Ama onunla ormanın ortasında seks yapmayı düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Evet, git onunla ol," dedim ayak parmaklarıma bakarak. "Benimle kalmana gerek yok. Sana söyledim, bu bir hataydı, çok ileri gidiyoruz, bu doğru değil."

Nicholas arkasını döndü ve bir kayaya tekme attı. Ağzının içinden küfür ettiğini duydum. Sonra öfkeyle arkasını döndü, gözleri buz gibiydi.

"İyi" dedi. Bir kolunu geriye doğru uzatıp gömleğini çıkardı. Ben ne yaptığını anlayamadan arkasını dönmüş, kot pantolonunu çıkarmış ve göle doğru koşmaya başlamıştı. Orada yüzen insanlar onu görünce adını haykırdılar.

Ruh halim ve kendime olan saygım, onun bedeninin o soğuk suya batması gibi battı.

Sonraki bir buçuk saat boyunca ondan mümkün olduğunca uzak durdum. Onu görmek istemedim; bunun düşüncesi bile beni tedirgin ediyordu. Sabahın beşi vurduğunda ve insanların çoğu gittiğinde, geriye sadece Anna, Lion, Jenna, mekanın sahibi Mike, Sophie adında biri, Nick'in Sam adındaki arkadaşı, Nick ve ben kalmıştık. Büyük beyaz kanepelerle dolu bir oturma odasıydık ve koltuklar daire şeklinde oturuyor. Sophie ve Jenna bir yanımdaydı; Sophie ağartıcı sarışın bir aptaldı. Mike sağımdaydı ve Nicholas da onun yanımdaydı. Sevindim çünkü bu onun yüzüne bakmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Ağacın yanında durduğumuzdan beri bana tek kelime etmemişti. Belki delirmişti ya da ellerini benden yıkayabildiği için mutluydu. Yanlışlıkla gözlerimiz kesiştiğinde ve o başka tarafa baktığında bir acı hissettim ama bir yanımda rahatlamış hissetti. Olanlar hakkında konuşmak yerine beni görmezden gelmesini tercih ederim.

"Neden çocukluğumuzda oynadığımız oyunu oynamıyoruz?" dedi Sophie.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedi Jenna sırtarak. "Büyü, Soph."

Mike muzip bir tavırla, "Hayır, haydi oynayalım," dedi. Bu beni alarma geçirdi. O oyundan nefret ediyordum. Bir kere

cesaret et dedim , bana bir bardak yemeklik yağ içirdiler. İğrençti.

Mike arkadaşına, "Şuradaki masanın üzerindeki şişeyi al," diye sordu.

Bira şişesini dairenin ortasına yerleştirip çevirdi ve şişe Anna'yı işaret etti.

"Doğruluk mu cesaret mi?" O sordu. Nick huzursuzca kıpırdandı.

"Hı... doğru," dedi ona bakarak. Aşağıya baktım. Eğer saçma olmasaydı, onları duymamak için kulaklarımı tıkladım.

"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" Mike sordu.

Gerçekten mi?

Anna sıırttı. Nick'le yattığını anlatırken bana bakışından nefret ediyordum.

"Bir arabanın arka koltuğundaydı" dedi gülerek. "Yatağı tercih ederdim ama biliyorsun..."

Bunu duymak neden beni bu kadar üzdü? Nick'in vücudunda dolaşan ellerinin düşüncesi neden bende kalkıp saçını yolma isteği uyandırdı?

Şişeyi kendim çevirdim. Hikayesinin bitip bitmemesi umurumda değildi. Ayrıntılarla ilgilenmiyordum.

Kahretsin, şişe şimdi Nick'i işaret ediyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Ona biraz sert bir şekilde sordum.

"Cesaret elbette."

Onu gerçekten sinirlendirecek bir şey düşünmeye çalıştım ama bunu yapamadan Sophie araya girdi.

"Gömleğini çıkar," diye emretti ve onu gözleriyle yutmasını izlerken ofladım.

"Bu gerçek bir cesaret değil" dedim.

Nick, "Daha hızlı olmayı öğrenmelisin, küçük kardeşim," dedi ve onu çıkardı. Odadaki diğer kızlar da onun fiziğinden benim kadar etkilenmiş olmalılar. Ronnie ve adamlarının ona yaşattığı darbelere ve morluklara rağmen hâlâ uğrunda ölmesi gereken bir adamdı.

"Görüş için teşekkürler Nick. Sıra bende," dedi Jenna uzanıp şişeyi çevirirken.

Lanet olsun. Uyanmıştım. Bana ne soracağını merak ederek neredeyse ürperiyordum.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğru." Omuz silktim.

Jenna, "Bize hayatında yaptığın en kötü şeyi anlat" dedi. Benim asla sıra dışı hiçbir şey yapmayan iyi bir küçük kız olduğumu düşünüyordu. Keşke bilseydi...

Herkesin yüzündeki alaycı bakışları görünce gözlerini açma isteği duydum ama onlara gerçekten on bir yaşımdan beri beni yiyip bitiren şeyi anlatmak istiyor muydum? Hayır. Dürüst olmak gerekirse yapmadım.

"Dokuz yaşımdayken kasabamdaki bir mağazadan bir paket sakızlı şeker çaldım. Beni yakaladılar, kaçmaya çalıştım ve sonunda eşyalarla dolu iki rafı aşağı indirdim. Bir ay cezalıydım. O günden bu yana hiçbir şey çalmadım,"

dedim, o günü sevgiyle anarak. Kovalamaca işin en eğlenceli kısmıydı.

Herkes güldü.

Adını unuttuğum Nick'in bir arkadaşı dönmek zorunda kaldı bu sefer şişe. Bütün gece gözü üzerimdeydi. Büyük hoşnutsuzluğuma rağmen yavaşladı ve tekrar üzerimde durdu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" çarpık bir gülümsemeyle sordu.

gerçeği seçtiğim için "Cesaret" diye karar verdim ama yanlış bir seçim yapmış olabileceğimi hissettim.

"Elbiseni çıkar" dedi ve kan yüzüme hücum etti.

Hayır. Bunu yapamazdım. Işıklar çok parlaktı; Herkes vücudumun her santimini görebilecekti.

Nicholas da bu fikirden hoşlanmamış gibi görünüyordu. Tek istediğim beni bu durumdan kurtaracak bir şey bulmasıydı.

"Geri değiştirebilir miyim?" Diye sordum.

Anna açıkça eğlenerek bana vücudumla ilgili bir tür takıntımın olup olmadığını sordu. "Bu sadece bir oyun" dedi.

Nick, Değişebilirsin, diye homurdandı. Herkes itiraz etti ama fikri değişmedi ve teslim olmak zorunda kaldılar.

"İyi. İlk seferinde buna uymak istemediğin için cesaretin biraz daha karmaşık olacak, dedi Anna. Bana acı çektirmekten zevk aldığını anlayabiliyordum. Ayağa kalkıp şişeyle kafasına vurma isteği duydum. Muzaffer bir edayla devam etti: "O halde o dolaba girip Sam'le sevişmelisin."

Ne oluyor be? Karanlık bir dolaba girmemin imkânı yoktu. Bu gece daha da kötüye gidiyordu.

"Harika!" dedi Sam.

"Yapacağım," dedim, "ama burada. Hiçbir dolaba girmeyeceğim.

"Neden?" diye sordu.

Nicholas, "Karanlıktan korkuyor" dedi. Beni hiç düşünmeden bunu ağzından kaçırdığına inanamadım. Herkes çatladı.

"Kaç yaşındasın, dört yaşında mısın?" dedi Sophie.

Kızardığımı hissedebiliyordum. Bu konu yasaktı. Bu korku hakkındaki gerçeği sadece birkaç kişi biliyordu. Üvey kardeşime bunun sebebini bile söylememiştim.

"Benim açımdan aynı fark. Ama o öpücüğe ihtiyacım olacak," dedi Sam, hiç utanmadan bana doğru yaklaşarak. Her neyse, sadece bir öpüçüktü. Neden umursayayım? Etrafımdakileri umursamadan ayağa kalktım.

Sam sarışın ve kahverengi gözlüydü. Jenna bana bizim okula gittiğini söylemişti. Yanıma geldiğinde elini belime koydu. Diğer herkes alay ediyordu. Utandığımı anladıklarına eminim ama tek düşüncem buna bir son vermektir.

Ona hızlıca bir öpücük vermek istemişim ama bana göre çok hızlıydı ve dudaklarımı zorla açıp dilini içeri soktu. Dondum ve bir saniye sonra onu ittim.

"Bu yeterli" dedim ve yerime oturdum. Nedenini tam olarak bilmesem de kızgındım.

Sam yerine dönerek, "Bir melek gibi öpüyorsun, Noah," dedi.

Nick ayağa kalktı. Sanki aklında bir şey varmış gibi endişeli görünüyordu ve iki eli de yumruk haline getirilmişti.

"Geç oldu." dedi bana bakarak. "Gitmemiz gerek. Zaten bu oyun çok aptalca."

Ben kalktım ve diğerleri de onu takip etti. Herkes yorgundu; parti çok uzun sürmüştü. Nick tişörtünü giydi ve Sophie onu üzüntüye benzeyen bir ifadeyle izledi.

Vedalaştık ve arabalarımıza doğru yürüdük. Tanrıya şükür ki Anna üstü açık arabasıyla gelmişti ve onu eve götürmek zorunda kalmamıştık. Jenna ertesi gün beni arayacağına söz verdi, böylece birlikte ne toplayacağımızı planlayabiliriz. Biraz mesafeliydim; bu gezi şimdiye kadarki en az uygun fikir gibi görünüyordu.

Nick, Anna'ya veda etti ve arabaya atlayıp yola çıktık. Olanlar hakkında konuşmak istemedim, bu yüzden radyoyu açtım. Ancak yola çıktığımız anda uzandı ve kapattı.

Parmaklarını gergin bir şekilde direksiyona vurarak, "Sam'i öpmenden hiç hoşlanmadım" dedi.

"Bu sadece aptalca bir oyundu. Ne yapmam gerekiyordu?" dedim Anna'nın itirafını hatırlayarak. Bunu duymak da umurumda değildi.

"Hayır demeliydin."

"Daha önce hayır dedim. Senden Anna'yla ya da gözümün önünde sürttüğün yüzlerce hatunla ne yaptığını ya da

yapmadığını açıklamanı istemiyorum," dedim sesimi yükselterek.

"Ben bunu yapmadım" dedi ve gözlerimi kaldırdım. "Yüzlerce kız benim için bile çok fazla, Çiller."

"Peki ya Anna?"

"Benim Anna'yla sorunum... Farklı ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, herhangi bir şey yapmayalı haftalar oldu," diye yanıt verdi. Sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Eh, sana inanmıyorum ama doğru olsa bile bana hiçbir açıklama borçlu değilsin. Ben kıskanç değilim." Kollarımı kavuşturdum ve dışarıdaki karanlığa baktım. Elbette öyleydim ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim.

"Ben" dedi ve bana baktı. "Kıskanıyorum, aşırı kıskanıyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Hayatımda hiç kimseyi kıskanmadım Noah, özellikle de Sam gibi bir pisliği kıskanmadım."

Kafam karışmıştı.

"Aptal bir oyun yüzünden böyle hissetmemelisin..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" sözümü kesti.

Tam o sırada eve vardık. Nick sessizce arabanın kapısını açtı. Dışarı çıkmadan önce bileğimi tuttu ve ona baktım.

"Ormanda olanların beklediğiniz gibi olmadığı için üzgünüm. Seni korkutmak ya da rahatsız etmek istemedim."

Etrafıma ördüğüm duvarın yıkılmaya başladığını hissettim.

"Sen bana seni durdurma seçeneğini verdin Nick ama ben vermedim," diye yanıtladım. Ve elinin bileğimi okşadığını hissettim.

"Seninle her şeyi yapardım Noah, bunu biliyorsun... ama gözlerindeki korku kaybolana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Lanet olsun.

O dışarı çıktı. Kalbimin tekrar normal hissetmesi uzun zaman aldı.

Ertesi gün Jenna beni öğleden sonra üçte alışverişe gitmek için aldı. Ona göre Bahamalar'a yaptığımız bu gezi, gardırobumuza çeki düzen vermek için mükemmel bir bahaneydi. Nicholas'ın beni de davet etmesine çok sevinen annem bana kredi kartını verdi ve bir şeyler almam için yalvardı. Sırf üvey oğluyla iyi anlaşıyoruz diye annemi bu kadar mutlu görmek tuhaftı, özellikle de onun bakış açısına göre bütün saçmalık onun bana kız kardeşi gibi davranmasıydı. Son birkaç haftadır ne yaptığımızı öğrenirlerse onun ve Will'in yüzlerindeki ifadeyi hayal bile edemiyordum.

Hala geziye çıkıp çıkmamam konusunda kararsızken, Jenna'nın binlerce farklı tasarımcı kıyafetiyle soyunma odasına girip çıkmasını bekledim. O kadar zayıftı ki, o kadar zarıftı ki... Kıskanıyordum. Koyu teni denediği her şeyde çok güzel görünüyordu. Hala hiçbir şey seçmemiştim ve bu

fikirle pek ilgilenmiyordum bile. Zaten giymediğim bir sürü kıyafetim vardı.

Telefonum çaldı ve arka cebimden telefonu çıkardım.

"Merhaba?" Söyledim. Cevapsız. Ekranı baktım. Bilinmeyen numara. "Merhaba?" Daha yüksek sesle tekrar söyledim. Diğer hatta birinin nefes aldığını duyabiliyordum ve tüm vücudum titriyordu. Jenna soyunma odasından tekrar çıktığında telefonu kapattım.

"Kimdi?" Telefonumu tekrar cebime koyarken sordu.

"Bilmiyorum. Bilinmeyen numara." dedim ve çantamı alıp kapıya doğru ilerledim.

"Garip! Bu çağrıyı bir kez bilinmeyen bir numaradan aldım ve bana takıntılı bir tuhaf adam olduğu ortaya çıktı. Beni milyonlarca kez aradı. Numaramı ve her şeyi değiştirmek zorunda kaldım. Aslan aklını kaybediyordu."

Ama dürüst olmak gerekirse kim beni takip edecekti? Ama sonra Nick'in bana Ronnie'nin tehditlerini ve bunları nasıl daha ciddiye almam gerektiğini anlattığını hatırladım. Aptal bir telefon görüşmesinin beni korkutmasına izin vermeyecektim. Endişelerimi bir kenara bırakıp Jenna'yla birlikte kasaya doğru yürüdüm.

On dakika sonra, Starbucks'ın dışındaki bir masada oturuyorduk; o çilekli Frappuccino içerken ben de yaban mersinli keki parçalıyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım ve bir parça keki ağzıma attım.

"Nick'e karşı hislerin var mı?"

Neredeyse boğuluyordum. Bunun olacağını görmedim. Bu kadar açık mıydı? Yutkunup öksürmeyi bırakmaya çalıştım, portakal suyumdan bir yudum aldım ve kendime nasıl tepki vereceğimi sordum.

"Neden soruyorsun?"

"Dün doğum günü partisinde... Bilmiyorum... Bir şey gördüğümü sandım. Nick gibi... Birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti ama sen ortaya çıktığında tamamen farklı bir adam gibiydi. Bir şeyler hayal ediyor olabilirim ama Anna konuştuğunda verdiği tepkiyle Sam'i öptüğünde verdiği tepki neredeyse tamamen aynıydı."

Hmm. Hiçbir şey onu geçemedi. O gece etrafımızdaki insanların aramızda olup bitenleri anlayabileceklerini düşünmeden kendimizi salıverdiğimiz doğrudur. Ama sonra aramızda ne oldu?

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Jenna, o benim üvey kardeşim," dedim.

Gözlerini devirdi.

"Evet, bu onun senin gerçek kardeşin falan olmadığı anlamına geliyor. beğenin, böylece saçmalığı kesebilirsiniz," dedi. "Nick'i tanıyorum ve o değişti... Orada bir şeyler var... Belki şu anda arkadaş olmaya çalıştığın doğrudur... ya da belki gerçekten ona karşı hislerin vardır?" Sanki bir röntgen cihazının arkasına yerleştiriliyormuşum gibi hissettim.

Nick'e karşı hislerim nelerdi? Kesinlikle bir şeyler hissettim, bunu en azından kendime itiraf etmem

gerekiyordu, ama tam olarak neydi bu? Hiçbir fikrim yoktu, sadece beni tamamen delirtmeyi başardığını biliyordum.

Bunun bir yalan olduğunu bilerek, "Ebeveynlerimizin hatırı için arkadaş olmaya çalışıyoruz" dedim. "Ve ondan hoşlanmıyorum, özellikle de artık gerçekten birbirimizi tanımaya çalıştığımız şu dönemde."

Jenna pipetini emdi. "İyi. Ama bana bir araya gelmenizin harika olmayacağını söylemeyin. Bu ensest sayılmaz, değil mi?"

Bir kez daha kendimi kekimin içinde boğulurken buldum.

Bahamalar'daki Hotel Atlantis en iyilerden biri olarak kabul edildi. İki kez gitmiştim ve gerçekten inanılmazdı. Koridordan yemek odasına veya kumarhaneye doğru yürürken köpekbalıklarını, nadir balıkları ve her türlü deniz canlısını görebileceğiniz devasa bir akvaryum vardı. Noah çıldırıyordu ve bu deneyimi yaşamasına yardım ettiğimi bilmek beni mutlu etti. İki oda ayırmıştık; biri erkeklere, biri kızlara.

Öğleden sonra saat beşte otele vardık. Kızlar doğrudan sahile gitmek istediler. Noah'ı bikinili görmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden otuz dakika içinde yola çıktığımızdan emin oldum. Güneş sıcaktı ama ben havluya uzanıp güneş ışınlarını emecek biri değildim. Sörf yapmayı seviyordum ama bu kartlarda olmasa bile bakacak güzel bir şeyimin olacağını bilmek beni mutlu ediyordu.

Plaj sandalyelerimize vardığımızda Noah'nın elbisesini çıkarması beni hayal kırıklığına uğrattı. Kışkırtıcı bir bikini giyen Jenna'nın aksine Noah siyah tek parça giyiyordu. Hava

sıcaktı elbette ama biraz daha fazla ten, o yumuşak, düz karın, o belden biraz daha fazlasını görmek istedim...

Jenna ve Lion doğrudan suya gittiler. Onun üzerine atladı geri döndü ve onu içeri atmakla tehdit etti. Güneş kremi sürmekle meşgul olan Noah'ya döndüm.

"Bin dokuz ellili yıllara mı döndük, yoksa bikinini evde mi unuttun?"

"Beğenmiyorsan bakmana gerek yok" dedi ve arkasını döndü.

Yüzümü buruşturdum. Ne yaptıysam onu kızdırmış gibi görünüyordu.

Yatağa uzandı ve çantasından bir kitap çıkardı. Evde sürekli kitap okuyordu. Thomas Hardy'nin neyi sevdiğini merak ettim ama bıraktım. Benim edebiyat zevkimle onunkinin hiçbir ortak yanı yoktu, bu çok açıktı. Kim olduğumu, davranışlarımı tamamen değiştiren şey neydi? Herkesin boyun eğmesine ve teslim olmasına neden olacak boyun eğmez bir karakteri gizleyen o tatlı, bal rengi gözler miydi? Onu hem masum hem de seksi gösteren o çiller miydi? Bilmiyordum ama başını kitabından kaldırdığında, eğer dikkat etmezsem Lion'un Jenna'ya olduğu kadar ben de ona hayran olacağımı biliyordum.

Elimi uzatıp kitabını kaparken, "Benimle suya gel," dedim.

"Neden?"

"Birçok neden sayabilirim. Yüzebiliriz, deniz kabuğu arayabiliriz... Neden, Freckles, neden bahsettiğimi sanıyordun?"

Yüzündeki kızarmış pembelik artık koyu kırmızıya dönmüştü.

“Sen bir aptalsın ve ben seninle suya girmeyeceğim. Şimdi kitabımı bana geri ver.” Uzandı, ben de elini tuttum ve onu kendime çektim.

“Yaşlandığınızda okuyabilirsiniz. Hadi.”

İlk başta direndi ama sonra onu kucağıma alıp suya taşıdım.

"Gitmeme izin ver!" diye bağırdı, tekmeledi ve çığlık attı.

Ben de itaat ettim, onu suya attım ve o geldiğinde güldüm. bir balık gibi ağzı açık bir şekilde yüzeye çıktı. Peşimden geldi ve ben sonraki on dakikayı onu smaçlamakla, kaçmakla ve çatlamakla geçirdim.

Öğleden sonra olaysız geçti. Eğer ellerimi Noah'tan uzak tutarsam, onun rahatlayıp eğlenebileceğini fark ettim. Sahilde margarita içtik ve berrak suyun tadını çıkardık. Sandalyemde uyuyakaldım, Lion ve Jenna kim bilir ne yapmak üzere ortadan kayboldular ve bir saat sonra gözlerimi açtığımda Noah gitmişti. Her yerde onu aradım. Sonra onun güldüğünü duydum. Bir grup üniversiteli çocuğun voleybol oynadığı sola döndüm. Bütün erkekler ona şaşkın şaşkın bakarken Noah, mayosu ve dar şortuyla bir profesyonel gibi zıplayıp topa vuruyordu. Çoğu uzun boylu ve iyi durumdaydı. Gol attığında içlerinden biri ona sarıldı ve onu havada döndürdü, ben de kıskançlıktan öfkelen dim.

Lanet olsun! Yanlarına koştum. Ne olduğunu bilmiyordum ama sinirlenmiştim. Beni görüp gülümsediğinde donup kaldım. O mutluydu. Mutlu oldum.

"Nick, gel oyna!" diye bağırdı, topu yeni arkadaşlarından birine verip bana doğru koştı. Güneş yanaklarını karartmış, gözleri parlamıştı. "Gol attığımı gördün mü?" gururla sordu.

İçimi yiyip bitiren öfkeyle ne yapacağımı bilemediğim için başımı salladım.

"Voleybol oynadığını bilmiyordum," dedim, bunu yaparken sesimin ne kadar sert çıktığını fark ettim.

Ama o bunu görmezden geldi ve şöyle yanıtladı: "On yaşımdayken başladım. Sana söyledim, Toronto'daki takımımın kaptanıydım."

Kendimi toparladım ve ona gülümsedim.

"Pekala, seninle çok gurur duyuyorum ve bu kadar iyi olman çok güzel, ama gitmemiz gerekiyor" dedim. Bütün o adamların bize bakıp neredeyse ağzı sulanacak halde olmasından hoşlanmadım.

İçlerinden biri, ona az önce sarılan adam, "Haydi Noah," diye bağırdı. Ona onu donduran bir bakış attım.

"Özür dilerim" dedi, "Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim. Çabucak veda edeyim." Hepsinin onunla konuşmasını izlemekten rahatsız oldum. Hatta biri gitmesi gerektiğini söylediğinde inledi. Bunun için Noah'yla başımın belaya gireceğini düşünmeseydim yüzünü kuma gömerdim.

Tekrar yanıma geldiğinde şöyle dedi: "Bu muhteşemdi. Oynamaya başlayalı üç ay oldu. Gerçekten evime

döndüğümü hissettim." O zaman annesiyle, arkadaşlarıyla, okuluyla, erkek arkadaşıyla birlikte hareket etmek için her şeyi geride bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu anladım. "Çocuklar bizi oteldeki kulüpte onlarla buluşmaya davet etti. Herhalde harikadır. Gitmeliyiz."

Kesinlikle hayır demek istedim, bu adamlar ondan sadece tek bir şey istediler ve bütün gece orada durup onların pantolonuna girmeye çalışmasını izleyecek değildim ama yüzündeki mutluluğu gördüğümde, bir mutluluk hissettim. Daha önce hiç görmemiştim, hayır diyemezdim.

"Tabii ama önce duş alıp akşam yemeği yememiz lazım" dedim. "Jenna ve Lion çoktan geri döndüler. Onlarla konuştum."

"Harika" dedi.

Ama bu duruma diyebileceğiniz son şey hoştu.

Lion ve ben asansörün önünde kızlarla karşılaştığımızda yapabileceğim tek şey Noah'yı tekrar odasına itmemektir. Ona böyle giyinmesini kim söyledi? Arkadan çapraz gelen ince askılı beyaz bir elbiseden fırlamıştı. Açıkta kalan bu derinin görüntüsü sağlığım için iyi olamazdı. Onu ovuşturmamak ve saatlerce ona bakabileceğim odama götürmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Uzun ve zarif bacakları deniz mavisi topuklu ayakkabılarla daha da güzel görünüyordu.

Onu Converse'ten ve kot pantolondan vazgeçmeye kim ikna etmişti? Cevap elbette hemen yanındaydı: o lanet olası Jenna.

Beni elbiseyi giymeye ikna etmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. Hiç de uygun değildi. Bütün sırtım açıktaydı. Özel bir sutyen giymem gerekiyordu. Kendimi tamamen çıplak hissettim. Ama Jenna'nın aklına bir şey geldiğinde bundan daha sinir bozucu olamazdı ve *derinlerde* bir yanımla Nick'in nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Bütün gün sanki gerçekten arkadaşımymış gibi davranmıştı; ellerini benden uzak tutmuştu ve ne kadar tuhaf görünse de bundan hoşlanmamıştım.

Asansörlerin önünde buluştuğumuzda onun hoşnutsuz ifadesini anladım. Beni baştan aşağı süzdü. Bir an için gördüklerinden gerçekten hoşlanmadığını düşündüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, hayal kırıklığına uğradım. Beklediğim tepki bu değildi.

"Üşümeyecek misin?" diye sordu gözlerinde tuhaf bir parıltıyla.

"İyiyim" dedim ve kapılar açılır açılmaz asansöre bindim. Yanımda Jenna siyah dar pantolon ve kışkırtıcı pembe bir üst giyiyordu. Benden çok daha fazla et gösteriyordu ve Lion

bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilmiş gibi görünüyordu.

Çocuklar arkamızdan yürüyordu. Restorana vardığımızda dekora ve ambiyansa inanamadım. Havuzun hemen yanında şık bir noktadaydı. Nicholas ve arkadaşlarımızla birlikte buranın tadını çıkarmak bir ayrıcalıktı. Annen bir milyonerle evlendiğinde de böyle olduğunu tahmin ediyordum.

Bahçelerin arasından geçen patikanın yanındaki güzel bir masaya oturduk. Manzaralar muhteşemdi. Tabaklarımız hızlı bir şekilde servis edildi, yemekler enfes ve sohbet eğlenceliydi.

Telefonum çaldı ve konuşmamızı böldü. Karşı hattan biri beni sessizce dinlerken, bilinmeyen bir numaradan aranmaya devam ediyordum.

"Merhaba?" Otomatik olarak dedim ve tanıdık bir ses cevap verdi. Sahilde voleybol oynadığım adamlardan biriymiş. Jess, sanırım adıydı. Bana kulübün adını söyledi ve yemek biter bitmez oraya gitmemiz gerektiğini söyledi.

Mesajını Jenna'ya ilettim ve Nick bana garip bir bakış atarken o da aşağı yukarı zıplamaya başladı. Onun nesi vardı?

Ona bir mesaj gönderdim. Çok saçmaydı ama onu kontrol altına almazsam gecemizi mahvedecekti. Senin derdin ne? Odamdan çıktığımdan beri bana pis bakışlar atıyorsun.

Telefonu çaldığında ve mesajımı okuduğunda gözlerini görmek komikti. Telefonum titrerken bana baktı.

Sanırım kıyafetlerini seçmen daha çok hoşuma gidiyor. İçinde rahat olmadığın bir şeyi giymemelisin.

Jenna'nın benim kıyafetimi seçtiğini nereden biliyordu? Öyle miydi ne kadar gülünç hissettiğim belli mi? Jenna çok ateşliydi. Onun yanında aptal bir oyuncak bebek gibi görünüyor olmalıyım.

Gözyaşları dökebilirdim. Nick'in ağzını açık bırakmak istemiştim ama tam tersi bir etki elde etmiştim.

Artık cevap vermemeye karar vererek telefonumu bir kenara koydum. Hiçbir zaman çok fazla giyinen bir kız olmadım ama başkalarının, özellikle de erkeklerin benim hakkımda ne düşündüğünü de hiçbir zaman gerçekten umursamadım. Bunu Nick için ve boşuna yapmak kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

Telefonum masanın yüzeyinde eskisinden daha gürültülü bir şekilde yeniden çalmaya başladı.

Mesajı gördüğümde bir ürperti hissettim.
Değerli görünüyorsun, Noah.

Gözlerimiz buluştu ve içimdeki sıcaklığı hissettim. Eğer ciddiye, bunu kesinlikle tuhaf bir şekilde gösteriyordu.

O dört küçük kelimenin üzerimde bu kadar etki yaratmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Bütün bunları onun için yapmamalıydım. Giymeyi planladığım şeyi giymeliydim.

"Hey!" Aslan neredeyse bağıırıyordu. "Sizde ne var çocuklar?"

Hiçbir şey, dedi Nick, ince kristalli bardağından bir yudum alırken.

"Gitmeliyiz. Jess'e on beş dakika içinde orada olacağımızı söyledim ve onu ortada bırakmak istemiyorum," dedim. Nick bu mesaj için kendisine teşekkür etmemi bekliyorsa başka bir şeyle karşı karşıyaydı.

Dışarı çıkıp kulübe doğru yürürken sarı saçlı, mavi gözlü bir adam beni durdurdu: Jess.

"Tanrım, Noah... inanılmaz görünüyorsun!"

Gülümsedim. Gördün mü Nick? Aradığım tutum buydu.

Onu herkesle tanıştırdım. Nick elini sıkmadan önce birkaç saniye bekledi ve bunu yaptığında elini sıkıca sıkıldığını görebiliyordum.

"Kulüp tam orada. Sahne ışıklandırılmıştır." Dışarıda, orada iki fedai ve uzun bir insan kuyruğu vardı. Jess fedailerden birine, "Onlar benimle," dedi ve o da bize baktıktan sonra geçmemize izin verdi. Dans pisti müziğin ritmine göre hareket eden insanlarla doluydu. Işıklar dikkat dağıtıyordu ama bunun dışında eğlenceli bir akşam için mükemmel bir yerdi.

Kulübün en güzel yerinde, dans pistinin hemen dışında bir alanı işaret ederek, "Orada bir standımız var" dedi. "Beni takip et." İnsanların arasından geçerken düşmemeye çalıştım. Bu ayakkabılar öldürücüydü ve ayaklarım beni çoktan öldürüyordu. Kabinde dört kişi vardı. Onlarla zaten sahilde tanışmıştım. Şimdi adımı bağırdılar ve diğerlerine gürültülü bir şekilde merhaba dediler. Bütün durum komikti.

Erkeklerin çoğunun yanında kızlar vardı ve sıcak karşılamaları onları eskisinden daha çok sevmemi sağladı. Jess'in yanıma oturmak için çabaladığını ya da Nick'in yanıma yerleştiğini fark etmedim.

"Peki Noah, ne zamandır voleybol oynuyorsun? Sen bu zavallıların hepsinden on kat daha iyiydin!" dedi Jess bana bir içki uzatırken. Dudaklarıma götürdüğümde tedirgin oldum. Nick'le tanıştığım gece olanlardan sonra, içinde ne olduğunu bilmediğim bir bardağı bana uzatan kimseye güvenmezdim.

"Bu iyi. Onları dökerken izledim," diye fısıldadı Nick. Ona teşekkür etmek istedim ama döndüğümde çok uzun boylu, çok ateşli bir piliç çoktan gelip yanına oturmuştu. Nick dönüp onunla konuşmaya başladı ve anında öfke beni yiyip bitirmeye başladı.

"Dans etmek ister misin Jess?" Jenna Lion'u dans pistine sürüklerken sordum.

"Evet," dedi. Jess'in elini tutup beni çılgın dansçılara doğru götürmesine izin vermeden önce Nicholas'a dönüp bakmadım bile.

Dans etmeyi her zaman sevmiştim ve bunda fena değildim. Anneme ve onun ergen ruhuna teşekkür etmem gerekiyordu; bütün işlerini o yapardı evde müzik son derece yüksekken, kalçalarımı sallamaktan asla utanmazdım. Dans etmek eğlenceliydi. Ama o sırada birlikte yapmak istediğim kişi Jess değildi. Nick'in diğer kızla birlikte görüldüğünü gördüğümde kalbim sıkıştı.

Dans ederken çok seksiydi. Onu bunu yaparken hiç görmemiştim ve onu o sarışınla izlemek beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kızdırdı ve kıskandırdı. Elleri doğrudan onun kıcına gitti ve odama koşmamak için arkamı dönüp derin bir nefes almak zorunda kaldım. Aramızın bir hiç olduğunu biliyordum ama onun başka bir kıza dokunduğunu görmekten nefret ediyordum, özellikle de tam karşımda. Jess beni belimden yakaladı ve ben de sırtımı göğsüne bastırdım. Nick beni görebiliyordu ve bana baktığını anlayabiliyordum.

Jess'i uzaklaştırmak istedim. Kendimi rahat hissetmiyordum ama Nicholas'ın her hareketi beni boyun eğmemeye cesaretlendiriyordu. Yanağı sarışının yanağına dokundu ve ben havanın azaldığını hissederken o da başını çevirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı...

İçimden ölüyor olsam bile, bu bende aynı şekilde karşılık verme isteği uyandırdı, bu yüzden Jess'in kollarını bana dolamasına, kalçalarımı ona doğru sürtmesine ve sert vücudunu hissetmesine izin verdim. Ateşle oynuyordum ve bunu biliyordum.

Nick kızın kulak memesini kemirirken bana kaşlarını çattı. Bunu izleyince ne hissettiğini tam olarak anladım.

Bu yeterliydi.

Jess'ten hızla uzaklaştım ve ona VIP'de beni beklemesini söyledim. Hemen döneceğimi söyledim. Başını salladı ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Onu rahatlattım ve dans pistinin etrafındaki parmaklıklardan birine doğru

yürüdüm. Orada hâlâ dansçılar vardı ama en azından kendimi toparlamaya çalışacak küçük bir alanım vardı.

O sırada Nick karşıma çıktı. Gözleri benimkileri aradı ve ellerimi tutup beni kendine çekti. Avucunu sırtımdaki çıplak etin üzerinde hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Neden bana istemediğim şeyleri yaptırıyorsun?" O sordu.

Cevap vermedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Olmadığım bir şey olmaya çalıştığım için kendime kızgındım ve bu konuda bana seslendiği için ona da kızgındım.

Dudakları kulağımı sıyrırken, "Beni delirtiyorsun, Noah," diye itiraf etti.

Yukarı ona doğru baktım. Acı çektiğini görebiliyordum; kıskançlıktan, özleminden, şehvetten. Beni istiyordu... Onu çılgına çevirdim. Dudaklarımda bir gülümseme çiçek açtı.

"Dans etmeyi biliyorsun." dedim kollarımı boynuna doğru uzatarak. Saçına dokundum ve yavaşça boynunu okşayarak onu kışkırtmaya çalıştım.

"Yapma bunu" dedi ama durmadım. Başını sağa doğru uzatarak, "Bana burada yapamayacağım bir şey yaptırıcaksın," diye uyardı. Dönüp baktım ve Jenna ile Lion'un dans ederken bizi izlediğini gördüm. Jenna'ya gerçekte neler olduğunu anlatmak istedim ama sonra kendime bunun çılgınca olduğunu söyledim. Kimse böyle bir ilişkiyi kabul etmez.

"Geri dönmeliyim," dedim hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Boşver şunu." dedi ve beni kendine çekti. Kulağımı ısırды, sırtımı okşadı, gözlerimi kapatmamı ve zevkten iç çekmememi sağladı.

"Durmalsın" dedim ve küfrettiğini duydum, sonra dudakları benimkilerin üstüne çıktı. Bu öpücüğü beklemiyordum. İzleniyorduk, kendimizi ele veriyorduk ama bundan da önemlisi öpücüğü tutkulu, anında ve son derece tahrik ediciydi.

"Nick," dedim nefes nefese, "Nick, dur." Artık elleri her tarafımdaydı. Eğer böyle devam edersem, çok geçmeden beni dans pistinin ortasında çırlıçıplak soyduracaktı.

Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine bakarak beni geriye itti.

"Hadi odama gidelim" dedi. Dondum. "Seni burada, benim yaptığının aynısını sana yapmak isteyen bu kadar insanın ortasında görmeye dayanamıyorum. Lütfen Noah, benimle gel. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Üzgün görünüyordu ya da akıl sağlığını zar zor koruyordu. Onun bu şekilde acı çektiğini görünce kendimi kötü hissettim. Ve o öpücükten sonra ben de o kadar insanın yanında olmak istemedim... üstelik ayakkabılarım beni öldürüyordu.

"Tamam hadi gidelim." dedim ve elini tuttum. Gülümsedi ve beni Lion ile Jenna'nın bize şaşkın şaşkın baktığı yere götürdü. Beni kucağına aldı ve bana baktı.

"Seni yalan söylüyorsun küçük kaltak!" Sonra gülmekten öldü. "Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Lion'un suskun

kaldığını tahmin ediyordum ama Nick'e bakışı onu tamamen onaylamadığını gösteriyordu.

Nick ikisini de görmezden gelerek, "Gidiyoruz," dedi.

"Çok yakında?" Jenna şikayet etti. Odaya döndüğünde sabaha kadar beni sorgulayacağından emindim ama o anda umurumda değildi.

"Ayaklarım acı çekiyor. Bu ayakkabılar bir işkence aleti." En azından bu konuda yalan söylemiyordum. Nick beni uzaklaştırırken, Jenna'nın beni desibel üzerinden duymasını sağlamaya çalışarak, "Benim için herkese veda edin" diye bağırdım. Başını salladı, hâlâ az önce gördüklerini işleyemediği belliydi.

Ses geçirmez duvarlar dışarıdaki müziğin sesini bastırıyordu. Saat geç olmasına rağmen insanlar hâlâ içeri girmeye çalışıyorlardı.

"Ayakların acıyor, öyle mi?" Nick sordu.

Başımı salladım ve bir banka oturdum. Nicholas önümde diz çöktü ve onları çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kıkırdadım.

"Bunlara nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Onlara bakmak bile acı veriyor" dedi ve önce bir ayakkabısını, sonra diğerini çıkardı.

"Teşekkürler. Bu bir rahatlama." Ama sadece ayakkabıları kastetmedim.

On dakika sonra onun odasındaydık. Tek ışık pencerelerden içeri giriyordu ama etrafı görmek için

yeterliydi. Beni duvara itti, ayakkabılarımı yere düşürdü ve beni yeniden, daha derin, daha büyük bir arzuyla öptü.

Nedenini bilmiyordum ama ne zaman beni kollarına alsa, tek düşünebildiğim vücutlarımızın bir olduğu ve ellerimin onun her yerini ovuşturduğuydu. Ve şimdi bunu yapıyordum. Saçımdan bir avuç tutup onu kendime çektim. Ellerimi tutup başımın üstüne kaldırdı.

Boynumu öperek, nabzımın attığı yeri ısırarak, köprücük kemiğimi emerek, "Kıpırdama," dedi. Elbisemin alt kısmını yukarı itip kalçamı okşamaya başladığında zevkle inledim. Şimdi ışığın ne kadar zayıf olursa olsun çok fazla olduğunu düşündüm. Devam etmesine izin verirsem beni çıplak görecekti.

"Dur lütfen." diye sordum ama umursamadı. "Dur," diye tekrarladım ve geri çekildi ama sağ elini uyluğumun üzerinde durduğu yerde yakaladım.

"Neden?" diye sordu ve gözleri devam etmesine izin vermem için bana yalvarıyordu. Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar baştan çıkarmamıştı. Tek istediğim onun isteklerine boyun eğmek, beni yatağıma götürmesini ve bana istediğini yapmasını söylemekti ama hayır... henüz yapamadım.

"Hazır değilim" dedim ve bir bakıma bunun doğru olduğunu biliyordum.

Nefeslerimiz normale dönene kadar alnını alnıma bastırdı.

"Tamam" dedi bir dakika sonra. "Ama gitme."

Aklından neler geçtiğini merak ettim.

“Daha önce birbirimizi yeterince tanımadığımızı söylemiştin ve haklıydın. Ve seni tanımak istiyorum Noah, gerçekten istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar kötü istememiştim. Ve bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

Onun bana açıldığını görünce, bana bağlanan sert eşek Nicholas. bir gram bile pişmanlık duymadan yüzlerce kızla birlikte olmak... bu beni derinden etkiledi.

“Pekala... Hadi konuşalım” dedim.

Ben de onu daha iyi tanımak istedim.

Nick'in otel odasındaki banyodaydım. Beyaz elbisemi çıkarmıştım ve iç çamaşırlarımla aynada kendime bakıyordum. Onunla konuşurken rahat olabilmem için bana tişörtlerinden birini ödünç vermişti ama gözlerimi karnımdaki yara izinden alamıyordum. Yara izim her zaman sorun olmuştu. Bu yüzden hiç bikini giymedim ve kimsenin karnımı görmesine izin vermedim. Sadece düşüncesi bile beni dehşete düşürdü.

Ama yüzüme su çarparak ve tişörtü başımın üzerinden atarak bunu unutmaya çalıştım. Bir elbise gibi üzerimden aşağı sarkıyordu, bu yüzden kendimi fazla açıkta hissetmeme gerek yoktu. Ayaklarımı da soğuk suyla yıkadım ve o yüksek topuklu ayakkabıların verdiği işkenceden sonra kaslarımın gevşediğini hissetmenin tadını çıkardım.

Dışarı çıktığımda Nicholas'ın balkonda oturduğunu gördüm. Kot pantolonunu ve düğmelerini çıkarmış, üzerine pijama pantolonu ve gri bir tişört giymişti. Onu görmek için dışarı çıktığımda vücuduna bakmamaya çalıştım.

Dışarıya adım attığımda bana döndü ve “Kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyorsun” dedi.

“Uzun olduğun için şanslıyım. Aksi takdirde bu utanç verici olabilir.” Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Cevap vermeden önce ismi gördüm ve ben kulak misafiri olmadan konuşabilmek için uzaklaştı. Madison adında biriydi.

Yanımdan geçerken kıskançlığımın alevlendiğini hissettim ve konuşmalarından mümkün olduğunca kısa bir parça yakalamaya çalıştım.

"Nasılsın prenses?" dedi tatlı bir sesle. Nicholas ne zamandan beri herkese *Prenses* diyordu ? O an kaçmak istedim. “Evet, harikayım, bir sürü doğum günü hediyesi aldım. Hala senden bir tane bekliyorum. Umarım bu kocaman bir kucaklaşma ve öpücüktür?”

Bu durum giderek daha da kötüleşiyordu. Gitmem gerekiyordu. Şimdi. Onun karşımda flört etmesine dayanamazdım. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana hiçbir şey açıklamasına gerek olmadığı konusunda ısrar eden bendim. Ayrıcalıklı olmak istemediğimi söyleyen bendim. Peki ne bahanem vardı?

"Biliyorsun tatlım ama hemen gitmem lazım. Seni yarın arayacağım, tamam mı?" o devam etti. Bu konuşmada çok fazla sevgi vardı. Sanki bambaşka bir Nicholas'ı dinliyormuş

gibiymdim. "Ben de seni seviyorum Prenses. Güle güle." Ve telefonu kapattı.

Kollarımı çaprazlayıp denize doğru döndüm. Aramasının beni rahatsız ettiğini bilmesini istemedim. Kötü bir emsal teşkil edecekti.

"Üzgünüm. Bunu almak zorundaydım," dedi ve dövmemin yanından boynumdan öptü.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin." diye karşılık verdim ve arkamı döndüm. Beni bıraktı ve sandalyelerden birine oturdu.

"Harika, hadi konuşalım" dedi, yüzünde sakın bir ifadeyle. Hiç pişmanlık duymadı! Öfkemin arttığını hissedebiliyordum. "Her birimiz on soru sorsak nasıl olur? Ama dürüstçe cevap vermelisin ve ikimizin de tek veto hakkı var."

Başımı salladım. Neredeyse eğleniyordu.

"Başlamak ister misin?" O sordu.

Derin bir nefes aldım.

"Madison da kim?" Diye sordum.

Şaşırmış görünmüyordu ama yine de yüzünü buruşturdu ve sanki yeterince dağınık değilmiş gibi elini saçlarının arasından geçirdi.

"Eğer sana bunu söylersem, cevabımı kabul etmelisin ve bu konuda bana daha fazla soru sormamalısın," diye uyardı beni, ben de nedenini tahmin etmeye çalışarak başımı salladım. Uzun bir nefes verdi. "O benim küçük kız kardeşim, beş yaşında ve annemin diğer kocasından olan kızı."

Tamam, beklediğim şey bu değildi.

"Kız kardeşin var mı?" İnanamayarak sordum.

"Evet, bununla birlikte bir soruyu daha boşa harcadın ve artık sadece sekiz soru kaldı."

Başımı salladım. Annem biliyor muydu? Will mi yaptı?

"Nasıl bilmiyordum? Yani kimse bundan bahsetmedi. Beş yaşında bir kız kardeşin var!" diye bağırdım, önündeki masanın kenarına oturarak.

Dirseklerini dizlerine dayadı ve bana doğru eğildi.

"Bilmiyordun çünkü neredeyse hiç kimse bilmiyor ve ben bunun böyle kalmasını istiyorum."

Belli ki annesiyle alakalıydı. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece onu ve babasını terk ettiğini, o daha çocukken boşandıklarını. Bu konuyla ilgiliydi.

"Onunla iyi bir ilişkiniz var mı?" diye sordum, onun beş yaşında bir kızla oynadığını ve onu tutarken gözlerinin yaşardığını hayal etmeye çalışarak. Bunu hayal bile edemiyordum.

"Harika. Ona tapıyorum ama onu yeterince göremiyorum," diye yanıtladı ve gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. Onun için bunun hakkında konuşmak açıkça zordu... ama yine de bunu benim için yapıyordu.

Masadan kalkıp kucağına kıvrıldım. Bu onu şaşırttı ama beni uzaklaştırmak yerine kollarını etrafıma doladı.

"Üzgünüm" dedim, sadece kız kardeşi yüzünden değil, aynı zamanda annesiyle işlerin gidişatından dolayı.

"Bazen onu Los Angeles'a getirmeyi hayal ediyorum ama kanunen onu çok sık göremiyorum. Kız kardeşim ihtiyacı olan tüm ilgiyi göremiyor; o şeker hastası ve bu durumu daha da kötüleştiriyor," dedi ve beni göğsüne bastırdı.

Ne söyleyebilirdim? Artık kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Onu sadece yanlış değerlendirmekle kalmamıştım, aynı zamanda hayatının mükemmel olduğunu, hiçbir sorun yaşamadığını varsaymıştım. Ne kadar aptalca.

"Onun bir fotoğrafı var mı?" Diye sordum. Nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum.

iPhone'unu çıkardı ve çok küçük, çok güzel bir sarışın kızın fotoğrafına rastlayana kadar fotoğraflarına göz attı. Gülümsedim.

"Onun gözleri var" dedim. Onun da muzip bir ifadesi vardı ama bunu kendime sakladım.

"Evet ama tek şey bu. Geriye kalan her şey tıpkı anneme benziyor."

Ona bakmak için döndüm. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum; Annesiyle bir şeyler olduğunu biliyordum ama sormaya cesaret edemedim. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sıra sende" dedim.

Bunu düşünüyormuş gibi göründü ve sonra sordu, "En sevdiğin renk nedir?"

Güldüm.

"Dünyadaki tüm sorular arasında bunu mu sordun?"

Cevap beklerken gülümsedi.

"Sarı."

"En sevdiğin yemek?"

"Makarna ve peynir."

Elini kolumun üzerine koyarak, "O halde ortak bir noktamız var" dedi. Onunla bu şekilde birlikte olmak... harikaydı. Harika ve çok yeni.

"Thomas Hardy'yi neden seviyorsun?" O sordu. Bu beni şaşırttı. Bu beni izlediği ve ne okuduğumu bildiği anlamına geliyordu.

"Sanırım...sanırım mutlu sonla bitmeyen kitapları seviyorum. Daha gerçektirler, daha çok hayat gibidirler. Mutluluk aramanız gereken bir şeydir; onu o kadar kolay bulamazsınız."

"İnsanların mutlu olabileceğine inanmıyor musun?" O sordu. Artık sorular kişiselleşiyordu ve vücudum kasılmaya başladı.

"Daha az mutsuz olabileceğini düşünüyorum. Bunu böyle ifade edelim."

Aklımdan geçenleri anlamaya çalışır gibi beni süzdü. Bu şekilde bakılması beni rahatsız ediyordu.

"Mutsuz musun?" dedi parmaklarından biriyle yanağımı okşayarak.

"Şu anda değil" dedim ve o da bana üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Ben de değil."

Sadece hayal mi görüyordum yoksa gerçek duygularımıza ulaşmak için görünmez bir çizgiyi mi geçiyorduk?

“Liseyi bitirince ne okumak istiyorsun?”

Tamam, bu kolaydı.

“İngiliz edebiyatı. Kanada'da. Ama yazar olmak istiyorum” dedim. Tam o sırada Kanada'nın artık o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark ettim.

“Bir yazar...” Bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Daha önce bir şey yazdın mı?”

Başımı salladım. “Bazı şeyler yazdım ama asla kimsenin bir şey okumasına izin vermedim.”

“Yazdığın bir şeyi okumama izin verir misin?”

Başımı salladım. Utançtan ölürdüm. Ayrıca yazdıklarım insanlarla paylaşabileceğiniz şeylerden ziyade günlüklere benziyordu.

“Sonraki soru,” dedim beni bu noktaya itemedim.

Bana dikkatle baktı, önce tereddütle ama sonra kararlılıkla, sözcüklerinin her birini dikkatle seçerek.

“Neden karanlıktan korkuyorsun?”

Cevap vermek istemediğim için. Sadece istemedim değil, yapamadım. Binlerce anı zihnimde bir araya geldi.

“Geç.” dedim titreyen bir sesle.

Tepkisini gözlemledim. Doğruluk mu Cesaret mi oynadığımız sırada beyaza döndüğünü gördüğümünden ve karanlık bir dolaba gitmesi gerektiğinden, onu bu kadar korkutacak ne olduğunu kendime sormadan duramadım. Az önce bundan bahsetmek bile onu korkutmuştu, sanki bir şeyin hatırası ona içeride azap veriyormuş gibi.

Sakin ol Noah, dedim ona sarılırken. Onu bu şekilde tutmayı hayal etmiştim ama şimdi ona o lanet soruyu sorarak her şeyi mahvetmiştim.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum" dedi ve titrediğini hissedebiliyordum. Neler oluyordu?

"Bu iyi. Her şey yolunda," dedim sırtını sıvazlayarak. Bu gece onu öpmeden duramamıştım; Son seferin üzerinden çok uzun zaman geçmişti, ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Noah bana bir büyü yapmıştı ve ben de yeni bir Nicholas'ın var olduğunu fark etmeye başlamıştım; denerse onu düşünmeden duramayacak biri.

"Muhtemelen gitmeliyim" dedi. Bu tepkiyi kışkırttığım için kendime lanet ettim. İşler her ciddileştiğinde ya da

birbirimize yaklaştışımızda benden kaçması hoşuma gitmiyordu.

Yüzümü boynuna gömerek, "Hayır, kal" dedim, onun muhteşem, büyüleyici, tatlı ama aynı zamanda son derece seksi aromasını kokladım.

"Yorgunum. Bugün uzun bir gündü," dedi ayağa kalkarak. Kalmasını sağlamak için ellerini tuttum.

"Burada benimle uyu," diye sordum, bu sözleri duyduğunda ne düşüneceğini hemen fark ettim.

İfadesinden işleri daha da kötüleştirdiğini anladım. Noah'a karşı dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Uyu dedim. Başka bir şey ima etmiyorum," diye yalvardım ona.

Bunu yeniden düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Yatağımda uyumayı tercih ederim" dedi ellerimden kurtularak. Bana başka bir şey söylemek istiyor, hatta söylemediğine pişman olmak istiyor gibiydi ama kötü anıları silktiğini ve artık bu odada olmak istemediğini anladım.

"Sorun değil. Seni geri götüreceğim," dedim ayağa kalkarak.

Kıkırdadı ve kalbim mutlulukla doldu. Benim sevdiğim Noah buydu.

"Nicholas, benim odam seninkinin tam karşısında. Benimle gelmene gerek yok," diye hatırlattı bana, içeri girip eşyalarını toplarken. Onu tişörtlerimden biriyle görmek beni çok heyecanlandırdı. Poposunun hemen altından sarkıyordu

ve daha iyi görebilmek için onu kaldırmamak için kendimi zor tuttum.

"Umurumda değil" dedim.

"Teşekkürler."

Ayakkabılarını aldım ve geçmesi için kapıyı açtım. Nedenini bilmiyordum ama bende bir beyefendi gibi davranma isteği uyandırdı.

Koridordan geçerek odasına gittik ve onun anahtar kartını çıkarıp yuvaya yerleştirmesini izledim. Yeşil bir ışık parladı ve kapı bir tık sesiyle açıldı.

Arkasını döndü. Gergin ya da korkmuş görünüyordu. Ona bu soruyu sorarak ne yaptığımı gerçekten anlamadım ama kendini eskisinden çok daha uzakta hissediyordu. Onu etrafımdan yakaladım beline girip içeri girmeden önce onu yakınına çekti, onu derinden öptü, öyle ki bende daha fazlasını arzulama hissini uyandırdı. O da beni öptü ama aniden vazgeçti ve ayakkabılarını elimden aldı.

"İyi geceler Nick," dedi çekingen bir gülümsemeye.

"İyi geceler Noah."

Ertesi sabah ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama hepimiz asansörün önünde buluştuğumuzda Jenna ve Lion bize bakıyorlardı. Umurumda değildi. Doğruca Noah'nın yanına gittim ve onu dudaklarından öptüm. Bunu beklemiyordu ama beni durdurmaya da çalışmadı. Kot şort, tişört ve spor ayakkabı giyiyordu. Bu resmi olmayan kıyafetler onun

önceki gece giydiği kıyafetten ve genelde birlikte çıktığım kızların giyim tarzından tamamen farklıydı. Dışarıdan basitti ama içeride bin parçalı bir yapboz gibiydi ve ben hâlâ nereye ait olduğumu bilmiyordum.

Jenna gülerek, "Bir oda tut," dedi.

"Kapa çeneni Jenna," dedim. İyi görünüyorsun, dedim Noah'ya. Önceki gece ona o mesajı gönderdiğimde onun duygularını inciteceğimi düşünmüştüm ve bunu bir daha riske atmak istemedim.

"Sen de." dedi neşeyle.

Asansöre bindik ve kahvaltıya gittik, önceki gece olanları konuştuk. Jenna aklımızı kaçırdığımızı düşünüyordu. Noah zar zor tek kelime etti, bu yüzden bizi savunması gereken kişi bendim.

O gün şehri dolaşmamız, mağazaları gezmemiz ve dışarıda yemek yememiz gerekiyordu. Ertesi gün eve gitmek zorunda kaldık ve ön kapıdan geçtikten sonra aramızda yaşananların hiçbir anlam ifade etmeyeceğinden korkuyordum. Kişiliklerimizin sürekli çatıştığını inkar edemezdik. Noah'yla ilgili anılarımın çoğu ya tartışmalar ya da çalıntı öpücüklerdi. ve bu beni endişelendirdi. Onu kaybetmek istemedim; Aramızda olup bitenleri daha da ileri götürmek istedim.

Öğleden sonra uçup gitti. Yemek yediğimiz restoran güzeldi; Ona ne isterse ikram ediyordum ve bunun hiçbir önemi yoktu, Jenna'nın yanında hiçbir dükkânın bile içeri girmeden geçmesine izin veremezdi.

Renkli değerli taşlı kolyelere bakan Noah'nın yanında durdum. Ucuz biblolarđı ama otelden ayrıldığımızdan beri ilgilendiği ilk şey onlardı. şehri ve şevresini sevmişti ama daha fazla şeye sahip olmayı umursamıyor gibiydi.

"şunu bana ver lştfen" dedim dşkkan sahibine. Noah sesimi duyunca irkildi ve bana baktı.

"Bana bunu almana gerek yok. Sadece bakıyordum."

"İstiyorum" dedim, kşçük kehribar uşlu kolyeyi alırken. "Gözlerine yakışıyor." dedim ve boynuna doladım.

"Teşekkşr ederim" dedi kolyeyi alırken.

"Sorun değil." dedim gşlşmseyerek. Onu giymesi ve onu takanın ben olduğumu bilmesi hoşuma gidiyordu.

Daha sonra sahilde birlikte dondurma yedik ve otele dşndşk. Kızlar acıkmıştı ve akşam yemeği servisi şok geçmeden başladı. Jenna bize, geziyi iyi bir notla bitirmek istiyorsak şehirdeki bir kulşbe giriş izni olduğunu sşyledi.

Vedalaştık ve Lion ile ben odamıza gittik.

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama dikkatli olsan iyi olur" dedi. "Gözşm senin şzerindeydi Nick ve o hatun seni havaya uşurdu."

"Sadece eğleniyoruz Aslan. Sakın batırma," diye yanıtladım, tişşrtşmş çıkarıp arkama dşnerek.

"Nicholas, ne tşr kızlardan hoşlandığını biliyorum ve bunun sonunu pek iyi gşrmşyorum. Senden ve Noah'tan daha farklı iki insanı hiç gşrmemiştim."

Doğrudan ona baktım. Artık beni sinirlendiriyordu.

“Aslan, işine bak. İkiniz tanıştığınızda Jenna ile ortak bir noktanız olduğuna inanmamı mı istiyorsunuz?”

"Ben sadece söylüyorum." Bunun üzerine beni odada kaygılı düşüncelerle dolu bir kafayla yalnız bırakarak dışarı çıktı. Doğruydı; Noah bana hiç benzemiyordu ama belki de tam olarak ihtiyacım olan şey buydu. Daha önce kimseyi tanımak bile istememiştim. Noah cevabını bulmam gereken bir bilmece gibiydi.

Duş alıp siyah tişört ve kot pantolon giydim. Hazır olduğumda asansöre gittim. Lion, dar siyah pantolon ve mavi bir üst giyen Jenna ve Noah ile birlikte oradaydı. Nefesimi kesti.

Geldiğimizden beri ilişkimiz tamamen değişti. Çok az tartışmıştık -bu zaten bir şeydi- ama asla aşamayacağımız gibi görünen o mesafeden hâlâ hoşlanmıyordum. Ne zaman birimiz iki adım ileri gitse, diğerimiz beş adım geri atıyordu.

Otelden çıktığımızda hava çok güzeldi. Güneş çoktan batmıştı. Kulübe doğru yürüdük. Ancak kapıya vardığımızda bu işin pek iyi gitmeyeceğini fark ettim. Voleybolcuların hepsi dışarıda bizi bekliyordu. Önceki gün Noah ve ben gittikten sonra Jenna'ya geçiş kartlarını vermiş olduklarını fark etmemek benim aptallığımdı.

Noah onları selamlamak için yanımdan uzaklaştı. Tıpkı önceki gün yaptığı gibi, Jess ona sarılıp yerden kaldırdığında onu kaldırıma çarpmamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım.

"Dün veda etmeden gittin!" onu kınadı. İleriye doğru adım attım. Tanrıya şükür, gitmesine izin verdi. Noah heyecanlı görünüyordu; yanakları kızarmıştı. O aptaldan hoşlanıyor muydu? Eğer öyleyse, eylemlerimden sorumlu olamam.

Diğer oyuncular da sırayla onu selamladılar ve bazıları açıkça ondan etkilenmişti. O dar pantolonlarda ve o yüksek topuklu sandaletleriyle podyum modellerine benziyordu. Saçları gevşek bir şekilde geriye toplanmış, birkaç bukle aşağıya düşüyor ve meleksi yüzünü çerçeveliyordu.

İçeri girdiğimizde mekanın önceki gece klüpten daha kalabalık olduğunu görebiliyordum. Görünüşe göre bekarlar gecesi idi. Kapıda bekârsanız yeşil bir bileklik veriyorlardı; söylemek istemezsen sana sarı verdiler, biriyle birlikteysen kırmızı oldun. Noah'nın yeşil olanı seçtiğini gördüğümde, onu koparmak istesem de ağzımı kapalı tuttum. Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Barın yakınındaki küçük bir standda oturduk. Jenna, Noah'ı içki almaya götürdü. Lion çoktan ona ve bana birer içkiyle geri dönüyordu. Bardaklarımızı tokuşturduk ve bana gülümsedi. Güçlü bir şeydi.

"Yirmi ikinci yaş günün kutlu olsun dostum!" Müzik yüzünden bağırdı. Kızlar bir saniye sonra geri döndüler.

"Bu gece sarhoş olacağız!" Jenna çılgık attı. Noah kıkırdadı. Bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama hiçbir şey söylemedim.

Gece ilerledikçe kendimi daha da gergin hissettim. O kahrolası bilezikler, yeşil ya da sarı bilezikli kızlara

sürtünmek isteyen her erkeğe bir davetiyeydi. Kabinde otururken Noah'nın kendisinden çok daha yaşlı bir adamla dans ettiğini görebiliyordum. Kalçalarını bu şekilde hareket ettirdiğinde çok seksiydi ve benim dışımda herhangi bir erkekle dans etmekten son derece mutlu görünmesi beni sinirlendiriyordu.

Dördüncü içkimi içtim ve yanına yürüdüm, tam da birlikte olduğu adam onu yakınına çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Bir anda kırmızıyı gördüm.

Noah'yı ittim ve o sikik kafalının gömleğini yakaladım. Sonra birdenbire yerde onunla yumruklaşıyordum. Umurumda değildi; vücudunu Noah'ninkine bu kadar yakın görmek beni deli etmişti.

"Nicholas, dur!" görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık bir ses bağırdı. Aslan'ın kolları beni arkamdan yakaladı ve beni dışarı iterken küfrettiğini duydum. Gözüme darbe almıştım; son dövüşümde henüz iyileşmemiş olan göz.

"Ne yapıyorsun sen, dostum?"

"Noah nerede?" Etrafıma bakınarak sordum. Her yerde insanlar vardı ve onu göremedim. Ortaya çıktığında bana hançer gibi baktı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı, öfkeyle, aceleyle yanıma gelip beni itti. Kızmasına ne gerek vardı? Ona bağırdım:

"Bir adamın seni önümde hissetmesi hoşuna gidiyor mu?"

"Dans ediyordum!" bağırdı. "Dans!"

Ona yaklaşırken onu sarsma arzumu bastırmaya çalıştım ve "Peki onun da seni öpmesine izin mi verdin?" diye sordum. Artık kendimi kontrol edemiyordum ve sözlerimin sonuçlarını düşünemeyecek kadar sarhoştum ve devam ettim: "Eğer karşınıza çıkan herhangi bir pisliğin ellerini üzerinize koymasına izin verecekseniz, o zaman elinizi bırakmalısınız. iyi kız davranışı, sanki bir çeşit rahibeymişsin gibi kıına bir sopa sokarak ortalıkta dolaşıyorsun—"

Bana o kadar hızlı tokat attı ki, birkaç saniye acımaya bile başlamadı.

Refleks olarak onu omuzlarından tuttum.

"Bunu bir daha yap ve ne olacağını gr."

Ancak konuştuktan sonra ne yaptığımın farkına vardım. Yüzündeki korku ifadesi bir adım geri gitmemi sağladı. Hiperventilasyona uğradı ve gözleri sulanmaya başladı.

"Noah."

Geri adım attı.

"Senin yanında olamam Nicholas." Bu sözler bıçak gibi kesiyordu. "Hayatım boyunca kaçarak geçirdiğim her şeyi temsil ediyorsun."

Ona tutunmaya çalıştım ama bal rengi gözlerinden ateş saçarak altıma çöktü.

"Ellerini üzerime koymaya cesaret etme!" ığlık attı. "Her şeyi yumruklarınla çözmek istiyorsan bu senin sorunun ama bunu benim önümde yapma!"

Bir şey söylemek istedim ama arkasını dönüp otele doğru yola ıktı.

Jenna onun peşinden koşarak, Sen bir aptalsın, Nick, dedi.
Bir el omzuma dayandı. Onu uzaklaştırmak istedim ama
yapmadım.

Lion, "Sen çuvalladın ahbap," dedi.

"Beni yalnız bırakın."

İşlerin bu kadar kontrolden çıktığına hala inanamıyordum. Bir dakika, bir erkekle dans ediyordun, sonra neredeyse düşüyordun, o sırada sana dans pistine çıkma teklif etmesini istediğin adam, seni sormadan öpen aptalın canına okuyordu. Zamanım olsaydı ondan kendi başıma kurtulurdum ama Nicholas ben bu şansı bulamadan çılgına dönmüştü.

Her şeyden önce şiddetten nefret ediyordum. Bunu çok fazla görmüştüm ve bunun her zaman sorun olduğunu, asla cevap olmadığını biliyordum. Şiddet uygulayan bir adamla birlikte olmak istemedim. Nicholas bana işler çirkinleştğinde yumruklarını kullanmakta hızlı olduğunu zaten göstermişti ama ben bir aptal gibi bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştım çünkü Nick'e karşı hissettiklerim herhangi birine karşı hissettiklerimden daha güçlüydü. Onunla geçirdiğim son birkaç gün muhteşemdi. Ona açılmaya bile başlamıştım ama bu geceden sonra her şey bitti. Kendi bölgesini işaretlemeye çalışan kıskanç, sert bir adam olduğunu açıklıyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Omuzlarımı

yakaladığında çok korkmuştum ve ne kadar öfkeli olduğunu görmüştüm. Beni korkutan biriyle birlikte olamazdım; bu anlaşmayı bozan bir şeydi.

Jenna ve ben otel odamıza vardığımızda, Nick'in davranışlarına hâlâ öfkeliyken aynı zamanda onu affetmem için bana yalvarıyordu ama umurumda değildi, sadece yatağa girmek istiyordum. Gün planladığım gibi bitmemişti ve tek düşünebildiğim eve dönüp olaylara daha net bir perspektiften bakmaktı.

Bir saat sonra koridorda bir ses duydum. Nick'in geç saatlere kadar dışarıda kaldığını biliyordum ve onun için endişeleniyordum. Ayağa kalkıp kapıya gittim ve koridora bakmak için kapıyı araladım. Gördüğüm şey beni dondurdu.

Nick yalnız değildi. Kendisiyle kapı arasına sıkıştırılmış bir kız vardı. Sevişiyorlardı. Onu hissediyordu.

Ses çıkarıp çıkarmadığımı bilmiyordum ama Nick orada olduğumu fark etmiş gibiydi. Döndü ve bana baktı. Kızı bırakıp bana döndü, elleriyle gözlerini kapattı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Kahretsin, Noah," dedi, kızın ruju hâlâ dudaklarındaydı.

Arkamı dönüp kapıyı yüzüne kapattım.

Bütün gece uyuyamadım.

Ertesi sabah o kadar yorgundum ki kendimi hasta hissettim ve başım ağrıdı. Görünüşüme bile dikkat etmedim. Geldiğimden beri Nick'e güzel görünmeye çalışıyordum ama

ne anlamı vardı ki? Sonunda bariz olan şey oldu. Nicholas şiddetliydi ve kadın avcısıydı. Beni aldatıyordu ve ben de bir aptal gibi buna kanmıştım. Yüzünü bile görmek istemedim.

Daha sonra ne olduğunu bilmiyordum ama onun vücuduna dokunduğu, ağzının onun üzerinde olduğu görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum... O adam beni kulüpte öptüğünde çıldırmıştı ve ben bunu istememişti bile... ve yaptığı çok daha kötüydü.

Jenna ne kadar sessiz olduğumu fark etti ve hazırlanırken sakalarla ve hava durumuyla ilgili yorumlarıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştı. ve hava trafiği. Tüm yolculuk boyunca Nicholas'tan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum ama bunu yapmaya kararlıydım.

Bavullarımızı otel odasından çıkarıp asansöre ulaştığımızda onu gördüm. Saçları sanki çekiyormuş gibi görünüyordu ve bir sandalyede oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerine bakıyordu. Bizi duyduğunda başını kaldırıp baktı.

"Noah," dedi ve sesinde adımı duymak bile ağlamak istememe neden oldu.

"Benden uzak dur." diye emrettim ona. Jenna donakalmıştı, ne söyleyeceği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yanıma geldi ve gözlerinin altındaki torbaları görebiliyordum.

Noah, lütfen, dün gece için özür dilerim. Sarhoştum ve ne yaptığımı bilmiyordum." Elimi tutmaya çalıştı ama ben onu

geri çektim. Bu haliyle bile büyüleyiciydi ve ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.

"Bir daha seni yakınımda istemiyorum. Aramızda ne varsa bitti. Buna hiç başlamamalıydık. Bu başından beri bir hataydı."

Gözlerinde binlerce duygu gördüm: öfke, pişmanlık, acı, utanç...

"Sarhoştum Noah... Ne yaptığımı bilmiyordum."

Tepki vermeden onu gözlemledim.

"Tamam ama şimdi ne yaptığımı biliyorum. Tekrar üvey kardeş ve üvey kardeş olmamızı istiyorum. Benim için sen bu kadarsın. Annemin yeni kocasının çocuğu. Başka bir şey yok."

Asansör geldi ve içeri girdim. Nick arkasını dönüp uzaklaşırken Jenna da aynısını yaptı. Bizi neyin beklediğini bilmiyordum ama tek istediğim o hafta sonunun bitmesiydi. Yıllar sonra ilk kez annemin yanında olmak istedim. Kollarıyla beni sarmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

Uçuş sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Sabırsızlığımın yüzümden belli olup olmadığını bilmiyordum ama üçü de beni tüm bu süre boyunca yalnız bıraktı. Jenna ve Lion'u bıraktığımızda arabaya bir sessizlik çöktü. Pencereden dışarı baktım. Orada olmak istemedim. Onu

kendimden olabildiğince uzak tutmak istiyordum; Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ihanete uğradığımı hissettim. Bir an mutluluğun mümkün olduğunu, ona parmak uçlarımla dokunduğumu sandım. Neredeyse Nick'le bir gelecek görebiliyordum ama bu, ortaya çıktığı kadar çabuk dağılmıştı. Ağlama isteğinden gözlerim yanıyordu. Nick'in o adama vurduğunu hâlâ görebiliyordum; neredeyse bir korku filminden bir klip gibiydi. Ve sonra kızla birlikte o da vardı. O andan beri ona karşı hissettiklerimin sandığımdan çok daha güçlü olduğunu biliyordum. Bu Dan'i en iyi arkadaşım ile görmekten bile daha kötüydü.

Yanağımdan bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim ve onu silmeye fırsat bulamadan parmakları tenimdeydi, kendisine ait olmayan bir şeyi çalıyordu. Onu tokatladım.

"Dokunma bana Nicholas!" Tamamen gözyaşlarına boğulmadığım için minnettar olarak ona emir verdim.

Reddedilmem onu incitmiş gibi görünüyordu ama bu bir yalan olmalıydı: Nicholas bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bunu kanıtlamıştı.

Tam o sırada arabayı durdurdu. Dışarıya baktığımda hâlâ evden uzakta olduğumuzu gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, şaşkın, öfkeli ve şaşkın bir halde. Kendimi savunmasız hissediyordum ve ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı.

O döndü.

"Beni affetmen gerek." diye yalvardı.

Başımı salladım. Onu dinlemeye devam etmeyecektim. Onunla aynı arabaya binmek bile istemiyordum. Emniyet kemerimi çözdüm ve dışarı çıktım. Yolun ortasında olmamız umurumda değildi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde arkamdan koştuğunu duydum. almaya çalıştım ama çok geçmeden beni yakaladı ve onunla yüzleşmem için beni döndürdü.

"Özür dilerim Noah" dedi. "Bunu yapmak istemedim. Buna alışkın değilim. Anlayamadın mı? Bunu hiç kimseye hissetmemiştim ve dün gördüğümde... neredeyse kendimi kaybediyordum. Seni öpen o salak demek istiyorum.

"Peki onun yüzünü ikiye böldüğünü gördüğümde ne hissettim sence?!" Bağırarak elinden kaçmaya çalıştım. "Hayranlık mı? Minnettarlık? HAYIR! Korkmuştum! Sana zaten söylemiştim, şiddeti sevmem! Ve sonra, üstüne üstlük, kapımın hemen önünde biriyle takılıyorsun!

Nick beni duyduğunda sanki elektrik çarpmış gibi beni bıraktı.

"Benden korkuyor musun?" O sordu.

Parçalanmanın eşiğinde olduğumu biliyordum ama yine de başımı salladım.

"Sana asla parmağımı sürmem" dedi. "Geçmişte sana ne olduğunu bilmiyorum Noah, ama her ne ise, söz veriyorum, seni asla incitmeyeceğim."

Başımı salladım.

"Zaten yaptın, Nicholas."

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sözünü kestim.

"Lütfen beni evime götür."

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık ve oraya vardığımızda anneme ve William'a merhaba dedikten sonra valizlerimi doğrudan odama götürdüm. Nicholas geride bile kalmadı. Çantalarımızı aldıktan sonra arabasına bindi. Artık umurumda değildi; Bunu hiç yapmadım ya da en azından kendime bunu anlatmaya çalıştım.

Ertesi sabah bana bir mektup geldi. Jenna, Lion ve Mario ile takılmam gerekiyordu ve buluşacağımız yere giderken onu yolcu koltuğunda bıraktım. İade adresi yoktu ve arabadan inip beklemek için açtım.

İçinde ne bulacağımı hiç hayal etmemiştim. Okumaya başladığımda kalbim hızlandı ve yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

Sana bu mektubu yazıyorum çünkü senden dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum. Arkanı kolla, Noah.

A.

Bu sözler beynimi ateş gibi yaktı. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti ve ellerimin titremeye başladığını hissettim. Pul olmadığı için biri mektubu posta kutumuza düşürmüş olmalı. A? A kimdi acaba? Aklıma ilk gelen kişi Anna'ydı ama o olamazdı. O bir kaltaktı ama böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyordum. Sonra Ronnie'yi ve

Nicholas'a yaptığı tehdidi düşündüm ama neden A yazsın ki? Adı o harfle başlayan kimseyi tanıımıyordum... Bu delilikti. Korkmuştum ama bunu bir şaka olarak görmeye karar verdim. Ne o şehirde ne de evimde kimse bana zarar veremezdi.

"Naber?" Tanıdık bir ses sordu. Mario'ydu. Onu davet etmiştim çünkü Bahamalar'a gittiğimden beri bana mesaj göndermeyi bırakmamıştı. Mario ve ben tabiri caizse bir *an* yaşadık ; öpüşmüştük ama bu onun için benden daha anlamlı görünüyordu. Onunla romantik bir ilişkiye son vermeyi planlıyordum ama Nicholas'la olanlardan sonra o kadar emin değildim. Mario hoş, nazik ve şefkatliydi; bana saygı duyuyordu ve benimle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Kendime yalan söylediğimi biliyordum ama hayatımda bir kez olsun normal biriyle birlikte olmak, beni mutlu edebilecek, bana insan olarak saygı duyan birini bulmak istiyordum ve Mario mükemmel görünüyordu.

Ona gülümsedim. Çok inandırıcı görüldüğümünden şüpheliyim, özellikle de o mektup hâlâ aklımda olduğu için. Onu pantolonumun cebine koydum ve mutlu bir yüz takınmaya çalıştım.

"Hiç bir şey. Ben iyiyim." diye karşılık verdim ve ona sarıldım. Bowling salonuna gidiyorduk. Bowlingde profesyonel değildim ama eğlenmeye, dikkatimi dağıtmaya ve Nick'i unutmaya çalışacaktım.

Tam o sırada Jenna ve Lion geldiler. Bana sarıldı; durumumun iyi olmadığını biliyordu ve olanlar hakkında

konuşmak istemiyordu. Aslan nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi.

Yine de ona gülümsedim ve dördümüz içeri girdik. Mekan çok büyüktü, etrafta oyun oynayan ve atıştırmalık yiyen insanlar vardı. Lobutlara çarpan topoların sesi odada düzenli olarak yankılanıyordu. Birisi grev yaptığında etraftaki insanların bağırması beni iyi hissettiriyordu.

Ayakkabılarımızı beklerken Mario gerçekten oynamayı bilip bilmediğimi sordu.

"Bana gülme." dedim. "Zaten topu yere atmak o kadar da zor olamaz."

"Evet, gelmene sevindim." dedi. Kahverengi gözleri Nick'inkinden çok farklıydı. "Nicholas'la aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum," diye devam etti ve ben de bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Nick hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de Mario'yla. "Ama umurumda değil Noah. Sadece bana bir şans vermeni istiyorum. Nick sana yaramaz. Bunu iğne yapmak istediğim için söylemiyorum, sadece sana gerçeği söylüyorum. O tek kadına bağlı bir adam değil ve sen ondan daha iyi birini hak ediyorsun."

Haklıydı, diye düşündüm ama aynı zamanda bir yanım Nick'i savunmak, Mario'ya yanıldığını söylemek, Nick'in değişebileceğini, benim onu değiştirebileceğimi söylemek istiyordu.

Ne kadar saf.

Şu anda kimseyle birlikte olamam, diye ilan ettim. "Seni incitmek istemiyorum ama anlamanı istiyorum." O an benim için doğru insanları sevemediğim için kendime lanet ettim.

Yaklaştı ve parmağını yanağımın üzerinde gezdirerek arkasında sıcak bir his bıraktı.

"Sadece arkadaşın olmaktan mutluluk duyarım. *Şimdilik*. Ayakkabılarını kaptı. Ben de aynısını yaptım, bana ne dediğini pek anlamadım.

Bowling hayal ettiğimden çok daha zor çıktı. Sonunda kendim gitmeye cesaret edinceye kadar izlemeye başladım. Bir iğneyi bile devirmeyi başaramadım. Herkes bana güldü ve bu beni etkiledi. Elimde değildi; çok rekabetçiydim.

Alışmaya başladığımda biraz fazla motive oldum. Topu çok sert yuvarladım, kaydı ve sahaya sırtüstü düştüm. Ama hepsi bu kadar değildi; parmaklarım topun içine sıkıştı ve karnıma çarptı.

Acıttığını söylemeye gerek yok ve çok utandım. Neredeyse kusacaktım ve ayağa kalktığımda yıldızları görüyordum. İlk başta insanlar bana güldüler ama sonra iyi olup olmadığımı görmek için yanıma geldiler. Ölmeyecektim ama kalçamın bir tarafı o kadar acıyordu ki neredeyse ağlayacaktım.

Mario, "Hadi hastaneye gidelim" dedi.

"Noah, düştüğünde kafanı çarptın. Bir doktora görünmen gerek," diye ısrar etti Jenna beni.

"Ben iyiyim!" Bağırdım. Aslında ağrıyordum ama bir saatten az bir süre sonra barda çalışmaya gitmem gerekiyordu. Zaten Bahamalar'a gitmek için bir günü kaçırmıştım, dolayısıyla bundan kaçış yoktu.

Ne kadar sinirlendiğimi görünce herkes beni işten çıkardı.

"Seni götürmemi istemediğine emin misin?" Mario bir dakika içinde sekizinci kez sordu. Kaşlarımı çattığımı görünce vazgeçtiğini belirtmek için ellerini kaldırdı.

"Tamam tamam!" dedi gülererek. "Ama üzerine biraz buz koy ve hastalanırsan ya da bir şey olursa beni ara. Seni hastaneye götüreceğim."

Ah... Şimdi oradan çıkmam gerekiyordu.

"Teşekkürler Mario," dedim onu yanağından öpüp arabama binerken.

Yarım saat sonra Bar 48'in kapısından giriyordum. Çalışmayı sevmiyordum ama özellikle o gün olmak istediğim son yer orasıydı. Herkese yalan söylemiştim; aslında hiç iyi değildim. Yan tarafım acıyordu ve başım patlayacakmış gibi hissediyordum.

O vardiyada çalışan garsonlardan biri olan Jenni, "Merhaba kızım" dedi. Çok fazla ortak noktamız olmasa da hoş biriydi. "İyi bir ruh halindesin, kaltak," dedi sakızını şapırdatarak.

Neyi kastettiğimi anla?

İş gömleğimi giydim ve işe koyuldum. Perşembe günüydü ama mekan doluydu. Saat onda işten çıktım ve eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Patronum, "Merhaba Noah," dedi. İçecek servisi yaparken sırtını kırıyordu. "Bu gece geç saatlere kadar kalmanın bir yolu var mı? Geçen günkü çalışma saatlerinizi geri alabilirsiniz."

Hayır lütfen! Bağırmak istedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kısa bir süreliğine dinlenme odasına koştum, kendime küçük bir buz torbası hazırladım ve onu alnıma bastırdım. O batıcı ağrı bir türlü geçmiyordu ve her geçen saniye kendimi daha da kötü hissediyordum.

Personel tuvaletinde kusmak için iki kez yerden inmek zorunda kalmama rağmen çalışmaya devam ettim. Belli ki bir şeyler ters gidiyordu ve gerçekten hastaneye gitmem gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım. Ağzımı yıkadım. Dışarı çıktığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordum: Ronnie oradaydı. Bir grup adamla birlikte köşede duruyordu. Çok korkmuştum. Cebimdeki o mektup sanki yanıyormuş gibi hissettim ve koşma isteği duydum. Bana ateş ederkenki yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordum.

Patronum bana bir tepsi içki uzatarak, "Bu adamlara iyi bakın," diye emretti. Bok. Alkol servisi bile yapmamam gerekiyordu ama o kadar meşguldük ki kuralları çiğnemek umurlarında değildi. Jenni'den yardım istemeye çalıştım ama o benden bile daha meşguldü.

Tepsiyi kaptım ve beni fark etmeyeceklerini umarak içkileri hızla bıraktım.

Ronnie kolumu yakalayarak, "İnanamıyorum," dedi.

"Gitmeme izin ver." Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"Ah, hadi, biraz buralarda kal." Bana olan nefretini, küçümsemesini hissedebiliyordum. Onu küçük düşürmüştüm ve onun gibi bir insan bunun peşini bırakamazdı.

Arkadaşları kahkaha atıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunca insan oradayken patronum beni göremiyordu bile.

"Ne istiyorsun Ronnie?" Sıkıştığım dişlerimin arasından sordum.

"Seni her şekilde becermek isterim, buna ne dersin?" Arkadaşları gülmeye başladı.

"Kapı görevlisinin seni kışının üstüne atmasını istemiyorsan gitmeme izin versen iyi olur," diye tehdit ettim.

"Erkek arkadaşın nasıl?" o devam etti. "Onu son gördüğümde bir bebek gibi ağlayarak onu rahat bırakmamızı istiyordu."

Nick'in aldığı dayığı -benim hatam olan dayığı- ve bütün öğleden sonra hissettiğim mide bulantısının geri geldiğini hatırladım.

"Bırak beni, canımı acıtıyorsun," dedim, bileğimi onun demir tutuşuyla bükerek.

"Beni çok iyi dinle," dedi ve iğrenç ağzının hareket ettiğini görebileyim diye beni yakınına çekti. "Nicholas'a şunu söyle..."

Tam o sırada belime dolanan bir kol, donuk bir sesle Ronnie'yi yere düşürdü ve birden Nicholas önümde belirip vücuduyla beni engelledi.

"Bana ne söylemeli?" diye sordu sakince.

Ronnie gülümsedi ve onunla yüz yüze gelerek ayağa kalktı.

Kalbim çarpmaya başladı. *Bir daha olmasın lütfen .*

Beni dehşete düşüren karanlık bir gülümsemeyle, "Hey, seni özledik dostum," dedi. "Artık ortalıkta dolaşmıyorsun... Sanki yumuşamış gibisin."

"Noah'yı rahat bırak," dedi Nick, vücudundaki kaslar gergindi.

"Ya da ne?" Ronnie burunları birbirine değene kadar öne çıktı.

Nicholas'ın elini tuttum.

"Nicholas, yapma" diye fısıldadım. Beni duyduğunu biliyordum. Ronnie'yi de. Nick yumruğunu Ronnie'nin göğsüne bastırdı ve onu itti.

"Hayatımdan uzak dur Ronnie. Benimle sorun yaşamak istemezsin. Burada hapse geri dönme riskini göze alamayacak kadar çok tanık var."

Ronnie dişlerini sıktı ve zorla sırtıttı.

Tam o sırada müdür kapı görevlisiyle birlikte içeri girdi.

"Siz ikiniz," dedi Ronnie ve Nick'e, "hemen buradan çıkın."

Her tarafım titriyordu.

Onları dışarıda takip ettim. Nicholas arabasına, Ronnie de kendi arabasına, daha doğrusu Nick'in Ferrari'sine gitti. Nick'in yanından geçip caddede gözden kayboldu. Göğsümde tuhaf bir hisle Nick'e doğru yürüdüm.

"İyi misin?" diye sordu, endişeyle yüzüme bakarak.

"Evet, iyiyim, sadece..." Aniden tuhaf bir duygu beni ele geçirdi. Artık Nick'i net bir şekilde göremiyordum ve her şey karardı.

Yere düşmek üzereyken onu yakaladım, küfrettim, arabanın diğer tarafına sürükledim ve yolcu koltuğuna yatırdım.

Bayılmıştı. Güvenlik görevlisine bana bir şişe su getirmesi için bağırdım. Noah yavaş yavaş kendine geldi.

"Selam Noah," dedim şişeyi dudaklarına götürerek. "İşte, bir içki al."

Gözlerini açtı ve küçük yudumlar alarak onu yakaladı.

"Ne oldu?" diye sordu etrafına bakarak. "Ronnie nerede?"

Onun iyi olduğunu bildiğim için rahat bir nefes aldım.

"Gitti," dedim koltuk başlığına yaslanarak. "Lanet olsun Noah, beni çok korkuttun."

Hayalet gibi solgun bir yüzle, "İyiyim" dedi.

"Hayır değilsin" dedim. "Lion bana bowling oynarken düşüp kafanı çarptığını söyledi ama sen hastaneye gitmeyi reddettin."

"Hastaneye gitmedim çünkü bana ne söyleyeceklerini zaten biliyordum. Dinlenmeye ihtiyacım var.

Sabırım tükenmeye başlamıştı.

"Kan pıhtısı olabilir."

"Bu değil."

O zamana kadar dinlemeyi bırakmıştım. Arabaya bindim ve otoyola doğru yola çıktım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni acile götürüyorum. Kafanı arptın ve bayıldın. Belki senin hayatınla bu şekilde oynamanda sorun yok ama benim için sorun yok."

Oraya vardığımızda Noah dışarı çıktı ve tek başına acil servise girdi. Evrakları doldurdu ve kendisini aramalarını bekledi.

"Benimle içeri girmeni istemiyorum. Burada bekle."

"Hadi Noah."

"Ben ciddiylim."

Bekleme odasında kalmak zorunda kaldığım için kızgındım. Noah'yla işi berbat ettiğimi biliyordum ama onun incindiğini ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için orada olamayacağımı düşünmek beni öldürüyordu. Ronnie istediğini elde edene kadar durmayacaktı ve işlerin daha da kötüye gitmesinden korkuyordum.

Babamın güvenlik şefi Steve'i arayıp durumu açıklamayı düşündüm ama bu çok fazla şeyi açıklamamı gerektirecekti. Babam olup biteni öğrenecek ve polisi aramak isteyecekti. Ronnie kanunun peşinde olduğunu duysaydı şu an olduğundan üç kat daha tehlikeli olurdu. Çete kavgalarının sokaklarda özölmesi gerekiyordu ama bu, Noah'yı kaybetmek anlamına gelecekse bunu yapamazdım. Yüzünü o

an orada açmamak için her şeyi yapmıştım ama bunu yaparsam Noah'nın beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Onu geri almak için şiddetle ilişkiyi yeniden düşünmem gerekecek. Noah sonunda bana açıldı ve yakınlaştık. Ona kız kardeşimden bahsetmişim. ne olduğunu anlamaya gelirdim birini sevmek anlamına geliyordu. Bunu biliyordum, artık onu sevdiğimi biliyordum, nefes almasına ihtiyacım vardı... Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Noah ağladığını görmek isteyeceğim, incitmek isteyeceğim son kişiydi. Her şeyin ne zaman bu kadar değiştiğini ya da ondan nefret etmekten şu an hissettiklerimi hissetmeye ne zaman geçtiğini bilmiyordum ama tek bildiğim onu kaybetmek istemediğimdi.

Muayene odasından çıkıp bana doğru yürüdü. Endişeli bir halde ayağa kalktım.

"Küçük bir beyin sarsıntısı." dedi.

Lanet olsun. Biliyordum.

"Çok önemli değil. Başım dönerse ya da bayılırsam geri gelmemi söylediler ama biraz dinlendiğim sürece iyi olacağım. İşten evde kalmam için bir not ve baş ağrısı için biraz ağrı kesici aldım."

O kadar rahatlamıştım ki ona dokunmak için uzandım ama o ben bunu yapamadan geri çekildi.

"Beni işe geri götürebilir misin? Arabamı almak istiyorum."

Çok kızmıştım ama çenemi kapalı tutmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Onu bara götürdüm ve iyi

olduğundan emin olmak için evine kadar takip ettim. Özellikle bundan sonra ona yaklaşmama izin vermeyeceğini fark ettim ve Anna'nın yanına gittim.

Anna seyahatimden beri benimle birkaç kez iletişime geçmişti ve ona karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum: Anneme olan nefretimin beni yenmesine izin verirdim ve oradayken bile tüm kadınlara aynı şekilde davranırdım. Bazıları inanılmazdı; benim durumumda, ne olursa olsun benimkini yapmak zorundaydım.

Anna'nın evinin önünde durduğumda dışarı çıktı ve tedirgin bir halde yanıma doğru yürüdü.

Beni dudaklarımdan öpmek için eğildi ama ben otomatik olarak geri çekildim. Dudaklarım bundan sonra yalnızca bir kişiyi öpecekti ve o kişi Anna değildi.

"N'aber Nick?" diye sordu, reddedilmem yüzünden yaralanmıştı. BEN Anna'yı incitmek istemedim; birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Ben görüldüğüm kadar aptal değildim.

"Birbirimizi görmeye devam edemeyiz Anna" dedim. Yanaklarının rengi soldu ve yüzü parçalanmış görünüyordu.

Bir süre durakladıktan sonra cevap verdi: "O, değil mi?" Gözleri sulanmaya başladı. İstedğim bu muydu, çevremdeki bütün kadınları ağlatmak mıydı?

"Ona aşığım." Bunu yüksek sesle itiraf etmek sandığım kadar zor olmadı. Özgürleştiriciydi, tatmin ediciydi, gerçektir.

Gözyaşlarını hızla sildi ve şöyle dedi: "Sen sevmekten acizsin Nicholas." Artık kızgındı. "Yıllarımı bana aşık olmanı

bekleyerek, biraz açılman ve bana yer açman için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdim ve senin yaptığın tek şey beni başından savmak, kullanmak bana... ve şimdi sen bana o liseli çocuğa aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu kolay olmayacaktı.

"Seni asla incitmek istemedim Anna," dedim ama o başını salladı.

"Biliyor musun?" öfkeyle cevap verdi. "Umarım hiçbir zaman istediğini elde edemezsin. Sen sevilmeyi hak etmiyorsun Nicholas. Eğer Noah akıllıysa senden uzak durur. Seninki gibi bir geçmişe sahip, seninki gibi bir hayat yaşayabileceğini ve böyle bir kızın sana aşık olabileceğini mi sanıyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. Bu saçmalığı yapacak havamda değildim ama bir yanım Anna'nın kesinlikle haklı olduğunu biliyordu. Kendimi kontrol etmeye çalışarak Anna'ya veda ettim. Arabamı tekrar çalıştırıp yola çıktığımda gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

Noah'nın beni affetmesini sağlamak için çalışmam gerektiğini biliyordum ama nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O gece eve geldiğimde tek istediğim onu görmektir ama odasında değildi. Onu oturma odasında buldum başı annesinin kucağında uyuyor. Raffaella film izliyor ve Noah'nın uzun saçını okşuyordu. Rahat görünüyordu ve onu gördüğümde göğsümde on yıldır

kavgadan dolayı hissetmediğim bir sıkışma hissettim, çünkü o kızı öpmüştüm ve o da beni görmüştü, çünkü onu incitmiştim. ...ve annesiyle arasındaki ilişkiyi görmek beni de üzdü. Aklımın bir köşesinde kilitli tuttuğum anıları uyandırdı. Annem de aynı şeyi yapardı. Henüz sekiz yaşımıdayken, kabus gördüğümde beni sakinleştirirdi; saçlarımdaki eli kendimi güvende ve rahat hissetmem için mükemmel bir çareydi. Ağlayarak uyuya kaldığım, korktuğum, onun geri gelmesini, odamın kapısını açmasını, eskisi gibi beni sakinleştirmesini beklediğim geceleri hala hatırlıyordum. Göğsümün derinliklerinde bir acı hissettim; bu ağrı ancak Noah'nın yanındayken kayboluyordu. Ben onu sevdim. Daha iyi bir insan olması, o kötü anıları unutmaması için onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Sevildiğimi hissedebilmek için ona ihtiyacım vardı.

Raffaella ona baktı ve gülümsedi.

"Tıpkı küçük bir kız olduğu zamanlardaki gibi," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve bunu yapanın ben olmasını diledim.

"Bunu sana hiç söylemedim Ella, ama burada olduğuna, ikinizin de burada olduğuna sevindim," dedim ne yaptığımın pek farkında olmadan. Kelimeler ağzımdan yeni çıktı. Ama bunlar doğrudu. Noah hayatımı değiştirmiş, onu daha ilginç hale getirmiş, bende onun için vazgeçmek değil, bir şey için savaşmak istememi sağlamıştı. Onu istiyordum.

Değişecektim, daha iyi bir insan olacaktım ve bedeli ne olursa olsun ona hak ettiği şekilde davranacaktım. Onu elde edene kadar durmayacaktım.

Ertesi sabah kahvaltı için aşağıya indiğimde her zamanki gibi Noah'yı elinde bir kase mısır gevreği ve bir kitapla gördüm. Ama okumuyordu. Yemek bile yemiyordu. Kaşığını kasesinin içinde döndürdü, aklı başka yerdeydi. Beni duyduğunda, baktı ve kitabının sayfalarına döndü. Raffaella okuma gözlüğüyle gazeteye bakıyordu.

"Günaydın" dedi. Kendime bir kahve koydum ve Noah'nın karşısına oturdum. Bana bakmasını, varlığıma bir şekilde tepki vermesini görmek istedim. Beni görmezden gelmediği sürece öfkelenmek bile sorun olmazdı; bu bir bağırmaktan ya da hakaretten daha kötüydü.

"Noah, yemek yemeyecek misin?" diye sordu annesi normalden biraz daha yüksek sesle. Noah başını kaldırdı, kasesini itti ve ayağa kalktı.

"Aç değilim."

"Unutun bunu Bayan. Dün akşam yemeği bile yemediniz. Kahvaltını bitirsen iyi olur," diye emretti Ella ona.

Bok. Artık Noah yemek yemiyordu ve hepsi benim hatamdı.

"Beni rahat bırak anne." dedi ve mutfaktan çıktı.

"Ne oldu Nicholas?" Ella bana gözlüğünü çıkararak sordu. Onu görmezden gelip ayağa kalktım.

"Hiçbir şey, endişelenme." Koridorda Noah'ya yakalandım.

"Hey sen!" Onu aradım, önüne geçmek için acele ettim.

"Hareket et" dedi.

"Yani şimdi yemek yemiyorsun?" Ona sordum. Doğru görünmüyordu. Bitkin bir haldeydi. "Nasılsın Noah? Yalan söyleme. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan hastaneye gitmeliyiz."

"Sadece yorgunum. Pek uyuyamadım."

Onunla birlikte yatak odasına kadar yürüdüm.

"Benimle ne kadar konuşmadan duracaksın?" Diye sordum.

"Şu anda seninle konuşuyorum, değil mi?" diye yanıtladı ve kapısından uzaklaşmamı bekledi.

"Yani benimle konuş, bana havlama, Bahamalar'dan eve döndüğümüzden beri yaptığın da bu," dedim, ona daha önce de ulaşabildiğim şekilde ulaşmak için elimden geleni yaptım.

"Sana söyledim Nicholas, bu iş bitti. Şimdi çekil de odama gidebileyim."

Lanet olsun.

Kendime daha iyi bakmadığım için aptal olduğumu biliyordum. İşler birikmişti ve onların kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Nick, mektup, düşüş, her şey beni alt etmişti. Nicholas'la birlikte olmak sorunlara, acılara, hatta bildiğim kadarıyla daha fazla acıya yol açmıştı ve bunların hepsini bırakmam gerektiğini fark ettim. Bunu yapmamak benim için kötüydü, onun için de kötüydü. Ona tutunamayacağımı kabul etmek acı vericiydi ama burada yeni bir hayat kurmak, bu şehirde kendime bir yer bulmak ve yeniden toparlanmak istiyorsam bunun doğru, hatta gerekli olduğunu anladım. kalbimin parçalanmış parçaları.

Böylece tüm kötü şeyleri geride bırakmaya hazır olarak yataktan kalktım. O öğleden sonra Jenna'yla alışverişe gitmem gerekiyordu. Derslerin başlamasına yalnızca bir gün kalmıştı ve her ne kadar tedirgin ve korkmuş olsam da yazı geride bırakmanın, yeniden başlamanın, daha iyisini yapmanın, eski beni geri almanın mutluluğunu yaşıyordum.

Tanrıya şükür, Jenna onunla birlikteyken seni içine çeken bir tipti, bu yüzden dikkatim onunla St. Marie'deki ilk

günümün nasıl olacağına dair düşünceler arasında dağıldım. Jenna buranın elitist bir okul olduğunu ve pek çok farklı türde okul olmasına rağmen Oradaki insanların hepsinin ortak bir yanı vardı: Yüklüydüler. Oraya nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyordum ama gözümü bile kırpıştıramadan saat sabahın yedisiydi, alarm çalıyordu ve derste ki ilk günüm zamanı gelmişti.

Artık düzgün bir şekilde dikilmiş olan üniformam masamın yanındaki sandalyede beni bekliyordu ve banyodan çıktığımda tuhaf hissetmekten kendimi alamayarak giyinmeye başladım. Etek artık dizimin beş santim kadar üstündeydi ve gömlek tam olarak doğru yerlere oturuyordu. Siyah ayakkabılarımı giyip aynada kendime baktım. Lordum, neden yeşil olmak zorundaydı, üstelik yosun yeşili? Daha da kötüsü kravat bağlamayı bilmiyordum. Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakıp çantamı kaptım ve okulun ilk gününün tipik kaygısıyla dışarı çıktım: on yedi yaşında olmasa da altı yaşında bir çocuk için tipik bir durumdu bu.

Annem mutfaktaydı, giyinmişti ama uykulu görünüyordu, elinde bir fincan kahve vardı. Nicholas adada onun önünde oturuyordu. Hastaneden döndüğümünden beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Bir keresinde beni kontrol etmişti ve o zaman bile uyuyormuş gibi yapmışım. Konuşmadan geçen üç gündü. Annem onun evde uyumadığını bile söyledi. Kapı eşiğinde durup ona kısaca bakmaktan kendimi alamadım. Saçları darmadağınikti ve kot pantolonu ve bol siyah

gömleğiyle çok hoş görünüyordu. Olan biten her şeyi kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Bu aptal şeyi nasıl takacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Annem gülererek, "Ah, Noah, çok tatlısın," dedi. Ona kaşlarımı çattım.

"Gülme. Bir elf gibi görünüyorum." Orada oturmuş yüzünde hafif, neredeyse fark edilmeyen bir gülümsemeyle gazete okuyan Nicholas'ın karşısına oturdum.

"Ben kahvaltını hazırlayacağım, sen de Nick'ten kravat konusunda yardım etmesini isteyebilirsin." Nick kağıdını bırakıp kaşlarını kaldırdığında rahatsız bir halde başımı kaldırdım.

Annem müzik açtı, böylece kalp atışlarımı tek başıma duyabiliyordum. Nick'in bana dokunmasını istemiyordum ama o lanet şeyi nasıl bağlayacağımı bilmiyordum ve YouTube'da bununla ilgili eğitimler izleyerek yarım saat harcamak istemiyordum. Ayağa kalkıp yürüdüm, gözlerim başka yere bakıyordu.

Ayağa kalkmadan belimden tutup beni bacaklarının arasına çekti.

"Üniformanın güzel görünüyor" dedi, gözlerimi yakalamaya çalışarak.

Uzun parmakları boynumu sıyırıp beyaz gömleğimin yakasını kaldırmaya çalışırken, "Bu çok saçma ve benimle konuşmanı istemiyorum," diye tısladım.

Yemek pişiren ve mırıldanan annemin üç metre ötede neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seninle konuşmayı bırakmayacağım ve benim hakkımdaki fikrini değiştirmeni sağlayacağım," dedi ve yüzünü gereğinden fazla yüzüme yaklaştırdı. "Seni kendim için istiyorum Noah ve sana sahip olana kadar durmayacağım."

Ne oluyor be? Aklını mı kaybetmişti? Bu Nicholas Leister'dı - Bay. Ben Kimseye Ait Değilim.

Parmakları bu sefer bilerek boynuma dokundu. O kadar duygusaldı ki, gerçekten ne düşündüğüme, gerçekten ne istediğime konsantre olabilmek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ve istediğim şey Nicholas'ın ya da başka bir adamın bir daha canını yakmamaktı.

"Bitirdiniz?" Diye sordum. Durdu ve beni gözlemledi. Sonra hızla düğümü ayarladı ve ona uzman bir görünüm kazandırdı.

"Evet. İlk gününüzde iyi şanslar." Ayağa kalktı ve beklenmedik bir şekilde yanağıma hızlı bir öpücük verdi. Bana sarılmasını, tutmasını, arabasıyla beni o aptal okula götürmesini, bayılana kadar öpmesini haykırmak istiyordum neredeyse. Ama bunun yerine orada durup onun ön kapıdan çıkışını duymayı bekledim.

Annem mutfağın diğer ucundan, Noah, dedi. Düşüncelere dalmıştım ve onu dinlemiyordum. döndüm önüme bir fincan kahve ve gönderici adresi olmayan bir mektup koyarken.

Kahvesinin son yudumunu içerken, "Bu bu sabah geldi," dedi bana. "Buralardan birinden gelmiş olmalı. Üzerinde bir damga ya da iade adresi bile yok. Kimden gelebileceğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı salladım, titreyen ellerimle aldım ve açtım. Annem gazetesine döndü. Yaptığına sevindim çünkü bu, o anda nasıl tamamen beyaza döndüğümü fark etmediğı anlamına geliyordu.

El yazısı geçen günküyle aynıydı:
Seni izliyorum. Burada olmamalısın. Hiç gelmemeliydin. PS. Yeni okulunuzda başarılar dilerim.

PA

Korkuyla onu masaya düşürdüm. Bu gerçekten korkutucu olmaya başlamıştı. Kim beni böyle tehdit edecek kadar zalim olabilir ki? Her kimse beni çok iyi tanıyor olmalıydı çünkü o gün okula başlayacağımı biliyorlardı. Aklıma gelen tek kişi Ronnie'ydi ve eğer bu doğruysa, bundan ne kadar nefret etsem de başvurabileceğim tek kişi vardı.

Mektubu kazağımın cebine koydum ve ayağı kalktım.

"Kahvaltını bitirmeyecek misin?" annem sordu.

"ok gerginim. Sonra bir şeyler yerim." dedim ve odama doğru koştum. Daha önce komodinimde sakladığım mektubu aldım ve bunun yanına koydum. Haklıydım, el yazısı aynıydı, uzunluk da hemen hemen aynıydı, tek bir fark vardı: imza. PA Bu birden fazla kişinin bana yazdığı anlamına mı

geliyordu? Burada nasıl zaten düşmanlarım olabilir? Mektupları bir çekmeceye sakladım ve onları düşünmemeye çalıştım. Böyle bir şey hakkında endişelenmek istemedim bu benim ilk günümde. Daha fazlası gelirse Nicholas'a bir şeyler söylemeye karar verdim. İstemiyordum ama yardım edeceğini biliyordum.

Tekrar aşağı indim ve annemle onun arabasına binip okula doğru yola çıktık. Beni almakta ısrar etmişti. Şimdi pişman oldum. Kendi arabamla gitmeyi tercih ederdim. Araba kullanmak aklımı her şeyden uzaklaştırırdı.

Ana binanın ön kapısı yeşil giyinmiş öğrencilerle doluydu. Bazıları dışarıdaki banklarda oturuyordu, diğerleri ise sıraya giriyordu. Dışarıdan birkaçı son sigaralarını bitiriyordu ya da okul rutini başlayana kadar dakikaları uzatıyordu. Benim okulumda da aynısının olduğunu hatırladım. İnsanlar zaten gruplar halinde toplanmıştı ve yazdan sonra arkadaşlarını tekrar görmekten mutlu görünüyorlardı.

Annem "İyi günler tatlım" dedi. Sinirlendiğini anlayabiliyordum.

"Ne oluyor anne?" Gülerek sordum.

Normal davranmaya çalıştı ama dramatik bir şekilde başarısız oldu.

"Sus. Buraya gidebildiğin için mutluyum, hepsi bu." Bir gözyaşını sildi.

Başımı salladım ve yanağından öptüm.

Arabadan inerken kıkırdayarak, "Sen delisin ama seni seviyorum," dedim.

Vedalaştı ve gitti. Kapiya doğru yürüyüp çimenliği geçerken ve hâlâ sıralarda oturan öğrencilerin yanından geçerken, yanımda biri belirdi ve beni ürküttü.

"Aman Tanrım, berbat görünüyorsun!" dedi Jenna beni iterek. Onu normalde olduğu gibi bu üniformayla görmek beni çok etkiledi. Yine de o berbat yeşil kazak ve kravatla bile seksiydi. Bacakları açıktı, çorapları çok tatlıydı, eteği çok kısaydı. Benimki de uzun değildi ama onun ve diğer kızlarınkine kıyasla mütevazıydı.

"Kapa çeneni!" Söyledim.

"Hadi, seni arkadaşlarımla tanıştırayım" dedi ve beni banklardan birine sürükledi. Partide tanıştığım Sophie ve Sam'in de aralarında bulunduğu iki kız ve üç erkek vardı.

"Ne haber, Noah?" dedi Sam. O aptal Doğruluk mu cesaret mi oyunu sırasında onu öpmek zorunda kaldığımı hatırladım. Sarışındı ve çekici kahverengi gözleri vardı ama aynı zamanda onu bana küçük bir çocuk gibi gösteren neşeli bir havası da vardı. Beni baştan aşağı süzdü. "Bu üniformanın içinde iyi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. Bu korkunç kıyafetle Jenna dışında hiç kimse iyi görünmüyordu; oğlanların düğmeli gömlekleri ve siyah pantolonlarıyla seksi olduklarını düşünüyordu. Partide Nick'e bakan Sophie bana baktı ve aklından neler geçtiğini merak ettim. Yanında parlak gözlü kahverengi saçlı bir kız bana baktı. Neredeyse onu tanıdığımı hissettim.

Jenna, Noah, bu zaten tanıdığın Sam, dedi. Onun alaycı ses tonunu görmezden geldim. "Bu Sophie ve bu da Anna'nın kız

kardeşi Cassie. O zaman akşam yemeğinde ondan bahsetmiştim. şimdi neden tanıdık geldiğini anladım. Beni ablasından daha fazla sevmiyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarını kaçırmaya çalışarak diğer iki adama döndüm. Biri kahverengi saçlı, gözlüklü ve çok yakışıklıydı, diğeri ise her zamanki sarı saçlı oyun kurucu tipindeydi. "Bunlar Jackson ve Mark."

"Merhaba" dedim gülümseyerek.

"Yani siz Nicholas Leister'ın yeni üvey kız kardeşi misiniz?" Gözlüklü adam Jackson sordu.

"Tek ve tek" dedim.

Sophie, "Seni nasıl kıskandığımı hayal bile edemezsin," dedi. Belli ki Nick'e takılmıştı ve ben de Nick'in asla ona ait olmayacağını ona söylemek istediğim için kendimi azarlıyordum.

Jenna ve çocuklar sigaralarını bitirirken zil çaldı.

Mark, "İşkence zamanı," dedi ve sırt çantasını rahatça omzuna atarak kendi sırt çantasını çıkardı. Gülümseyerek, "İçeride görüşürüz Noah," dedi.

Herkes içeri girince ders programımı öğrenmek ve ihtiyacım olan kağıtları almak için sekreterin ofisine gittim. Orası başka bir binadaydı ve oraya doğru yürürken her tarafa baktım. Birinin beni izlediğini hissetmeden edemedim ve içeri girerken göğsümde tuhaf bir his hissettim.

Gün olaysız bir şekilde geçti. Jenna popülerdi ve saatler geçtikçe beni tonlarca insanla tanıştırdı. Matematik ve İspanyolca hariç hemen hemen tüm derslerimde onu okuttum. Mark, ateşli adam ve Sophie bu ikisindeydi. Cassie de derslerimin çoğundaydı ve gün boyunca bana katlanamayacağını fark ettim. Fırsat bulduğunda beni aptal gibi göstermeye çalışıyordu. Onun bir sürü arkadaşı vardı; görünüşe göre kız kardeşi de bu okulda milyonerler arasında bir efsaneydi, tıpkı Nick gibi. Herkes bana onu, ne yaptığını, onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sordu. Bazıları yarış için oradaydı ve neden olduğum kavgayı görmüşlerdi ve bunun beni küçümsemek için yeterli sebep olduğunu düşünüyorlardı. Lanet olsun Nicholas Leister, hayatımı mahvetmeyeceğin bir yer var mıydı? Herkes o Cuma günü okulun başlangıcını kutlamak ve yeni çocukları karşılamak için yapılan partiden de bahsediyordu. Aslında nasıl olacağını bilmiyordum ama ne zaman gündeme gelse herkes bana tuhaf tuhaf baktı.

Eve gitme zamanı geldiğinde annem dışarıda bekliyordu. Bana herkesi ve her şeyi sordu ama bitkin düşmüştüm ve eve giderken pek bir şey söylemedim. Yapabildiğim tek şey dinlenmektir ve o gece barda çalışmak zorunda olmadığım için mutluydum. Eve geldiğimde uzandım ama çok geçmeden tanıdık bir ses beni neredeyse yataktan sıçratacaktı.

"Uyan uykucu!" o dedi. Bu Jenna olmalıydı.

"Ne istiyorsun?" Derin bir uykudan gözlerimi açarak sordum.

Jackson ve Mark bizi davet etti. Son sınıfların neredeyse tamamı orada olacak... Gelmelisiniz." Gülümsemesi ısıltılıydı.

"Jenna, bugün bir Pazartesi. Yarın okul var," diye itiraz ettim, hiçbir anlamı olmadığını biliyordum.

"Bu yüzden? Yılın başındaki partiler her zaman en iyisidir... Cidden Noah, seni popüler yapmanın ne kadar zor olacağını biliyor musun?"

Başımı salladım ve oturdum.

"Bazen Marslı gibi oluyorsun" diye şikayet etti. "Hadi duş al, kıyafetini ben seçeceğim."

Beni yataktan kaldırdı. Sıcak duşumu alırken elimden geldiğince onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Orada ne yapıyorsun?" diye kapının diğer tarafından bağırdı.

Saçlarım ıslakken havluya sarılı bir şekilde dışarı çıktım. Jenna canı istediğinde baş belası olabiliyordu. Tuvalet masamda oturarak saçlarımı kuruturken makyajımı çıkarmak için çekmeceyi açtım ve o zarfları yeniden gördüm. O aptal mektuplar benim için her şeyi mahvediyordu; Bunları aklımdan çıkaramıyordum. Birisine onlardan bahsetmek istedim ama bunun işleri daha da kötüleştireceğinden endişelendim. Nick'e kızgındım ama onun bir kez daha kavga etmesini istemiyordum, özellikle de benim yüzümden. Ona mektuplardan bahsedersen tam olarak böyle olacağını biliyordum. Çekmeceyi hızla kapattım ve kendi kendime bunun sadece iğrenç bir şaka olduğunu bir kez daha söyledim. Ronnie beni bir mektupla tehdit edecek

kadar aptal değildi ve Nick'in yeni üvey kız kardeşi olmam gibi basit bir nedenden dolayı benden nefret eden binlerce kız vardı.

Aynada kendime bakarken, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunu, orada kalmanın hiçbir anlamı olmadığını ve bir sorun üzerinde uzun uzun düşünmenin, unutmanın en iyisi olduğunu söyledim. Makyajımı yaptım ve Jenna da aynısını yapmak üzere evinden ayrıldı. Aynada gördüklerime odaklandım. Endişelerime bir saniye bile izin vermek istemedim. Bir kere Makyajım açıldı, bir yarım saat daha saçlarımla oynadım ve annemin bana aldığı hemen hemen tüm elbiseleri denedim; çoğu hala fiyat etiketleri ilıştırılmış askılarda duruyordu. Sonunda bir askılı etek ve dar siyah bir üst seçtim.

Tam beni saat kaçta alacağını sormak için Jenna'yı aramak üzereyken kapımın dışında çığlıklar duydum. Hâlâ yalınayak, elimde yüksek topuklu ayakkabılarla neler olup bittiğini görmek için dışarı baktım.

Bağrıışlar annemle William'ın odasından geliyordu. Daha iyi duyabilmek için salona çıktım. Tartışıyorlardı.

"Ne yapmamı istedin?" diye bağırdı annem. Öfkeli olmadığı sürece asla bağırmazdı. Kendi kendime William'ın onu böyle bir ruh haline sokacak ne yapmış olabileceğini sordum.

"Bana söylemeliydin!" William ondan daha da öfkeli bir şekilde kükredi. "Sen benim karımsın, Tanrı aşkına! Bu kadar zamandan sonra... böyle bir şeyi benden nasıl gizleyebildin?"

Annemin saklamış olabileceği pek çok şey vardı ama insanı bu şekilde delirtecek tek şey vardı.

"Yapamadım!" diye yanıtladı.

Dinlerken birisi kalçalarımı sıktı, ben de havaya sıçradım ve ayakkabılarımı düşürdüm. Korkuyla arkama dönüp bağırdım:

"Ne yapıyorsun?"

Nick merakla bana baktı.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım," diye cevapladı, kıyafetlerime bakarken hiç de incelikli değildi. Ben de üzerine tam oturan beyaz gömleğinin içindeki gövdesine bakmaktan kendimi alamadım... O simsiyah saçlarla nasıl bir tezat oluşturunuyordu!

"Neden kavga ettiklerini biliyor musun?" diye sordum.

Arkasına baktı ve basit bir *hayır dedi*, ellerini yüzümün her iki yanındaki duvara bastırdı ve beni duvara hapsetti. "Yani yine benimle mi konuşuyorsun?" dedi ve dudaklarının her hareketini izledim.

Onu itmek istedim ama ona dokunmayı reddettim. Vücuduna tek bir parmağımı bile koysam kararlılığım paramparça olurdu.

"Ne kadar daha böyle devam etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Seni etrafımda istemediğimi anlayana kadar."

Sırıttı ama gözleri hâlâ umutsuzdu.

"Beni öpmek için can atıyorsun."

Hasta hissettim. Bu kadar gergin olmaktan nefret ediyordum, aramızda başlayan şeyin bu şekilde sonuçlanmasından nefret ediyordum.

"Seni tekmelemek için can atıyorum" dedim.

Gülümsedi ve ben öfkeyle kollarımı çaprazladım.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" ekledi.

"Evet."

"Jenna'yla mı?"

"Hayır, babanla." diye alaycı bir şekilde yanıtladım. "Başka birini tanıyor muyum?"

Eli duvardan yüzümün kenarına doğru kaydı ve bana o kadar farklı baktı ki, buna dayanamadım.

"Bunu olduğundan daha da zorlaştırma," dedim ona. Mesafe beni ne kadar acıtsa da benden uzak durmasını istiyordum. Olanları ne kadar istesem de unutamiyordum ve artık ona güvenemiyordum.

Acısı retinamı yaktı. Ne yaptığımı bilmiyordum, ona olan hislerimi inkar ediyordum ama yakınlaşmaya korkuyordum, kalbimi yeniden açmaktan korkuyordum, özellikle de onun gibi birine. Kimsenin beni kontrol edememesi, ne diyeceğimi söylememesi veya bana acı çektirmemesi için yalnız olmak daha iyiydi.

O gece her şeyi unutacaktım; mektubu, takipçimi ve Nicholas'ı. O gece sarhoş olacak ve alkolün tüm üzüntümü yok etmesine izin verecektim.

Telefonum çaldığında uykumdan uyandım. Yüzümü ovuşturdum ve onun Jenna olduğunu görünce harekete geçtim.

"Beni sabah üçte uyandırmak için iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdandım, gözlerimi kapatıp yatağıma geri düştüm.

"Nick, gelmene ihtiyacım var... Noah'nın durumu kötü," dedi. Aniden gergin bir halde ayağa kalktım ve ışığı açtım.

"Nedir? Yaralı mı?" dedim, çoktan giyecek bir şeyler arayarak odanın içinde dolaşırken.

"Yarım saattir kusuyor. Tamamen boktan bir surat."

Küfredip anahtarlarımı aldım.

"Bana adresi söyle."

Oraya varmam on beş dakika sürdü. Salon doluydu ve ben de içeri girmek zorunda kaldım. Oturma odasına ve mutfığa baktım ve tam telefonumu alıp Jenna'yı arayıp nerede

olduğunu sormak üzereyken onun alt kata doğru yürüdüğünü gördüm.

"O hangi cehennemde?" Diye sordum.

Jenna'nın hatası değildi ama birbirlerine göz kulak olmaları gerekmiyor muydu? Jenna sadece iyi değildi, aynı zamanda yüzde 100 ayıktı.

"Onu üst kattaki yatak odasına götürdük" dedi ve ben de basamakları ikişer ikişer çıkararak yukarıya çıktım. "Fazla ileri gittiğini biliyordum ama beni dinlemek istemedi Nick." Kapıdan geçerken onu görmezden geldim. İçeri girince Noah'nın yanına diz çöktüm. Solgun ve terliydi, muhtemelen çok fazla kustuğundan.

"Ne zamandır böyle?" Diye sordum. Kimse cevap vermedi, ben de dönüp Jenna'ya bağırdım. "Ne kadardır?"

"Yarım saatten fazla süredir kusuyordu ve beş dakika önce bayıldı...ya da belki de sadece uyuyordu... Bilmiyorum Nicholas, özür dilerim, onu durdurmaya çalıştım ama..."

"Bırak şunu Jenna," dedim, Lion'un göz ucuyla içeri girdiğini fark ederek.

Jenna'nın yanındaki kız bana ciddi bir bakış attı.

"Ben bir tıp öğrencisiyim. Rahatlamak. Nabızı stabil. Sadece abarttı. Uyuması gerekiyor, yarın fena halde akşamdan kalma olacak ama durumu iyi."

"Onun iyi olduğunu nasıl söylersin?" Noah'nın baygın yüzünü ellerimin arasına alırken, kendimi gergin bir enkaz gibi hissederek neredeyse bağıracaktım.

"O sadece öyle. Onu evine götür ve ona göz kulak ol" dedi kız.

"Özür dilerim Nick. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Jenna.

"Dürüst olmak gerekirse şu anda ne söyleyeceğin umurumda değil," diye soğuk bir şekilde yanıtladım, eğilip Noah'yı kaldırdım. Hiç ses çıkarmadığında korktum ama nefesi normaldi. Başı omuzuma yaslandı. Onu koruyamadığım için bir kez daha kendimi suçladım. Onun böyle olması benim hatamdı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Merdivenlerden aşağı inerken, onu bu kadar sarhoş edecek ne olduğunu kendime sorup duruyordum.

Eve park edip Noah'ya bakmak için döndüğümde yapamadım. yardım et ama berbat bir deja vu duygusu hisset. Noah'yla tanıştığım gece onun sonu böyle olmuştu ama bunun nedeni birisinin içkisine uyuşturucu katmasıydı. Bu da benim hatamdı ve onu nasıl yolun ortasında bıraktığımı hatırlamak, onu gördüğüm andan itibaren ona karşı nasıl bir pislik olduğumu anlamamı sağladı. Onu hak etmedim ama artık çok geçti; Onun tuzağına düşmüştüm.

Arabadan indim ve onu yolcu tarafından dikkatlice kaldırdım. Hala işin dışındaydı ve aceleyle içeri girip onu yukarı çıkarmam gerekiyordu. Geç olmuştu ve Raffaella'nın onu bu perişan halde görmesini istemiyordum. Hiç düşünmeden direkt odama çıktım. Uyanıncaya kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Onu yatağıma yatırdığımda, onu muhteşem elbisesiyle ilk gördüğümünden beri burada olmasını

ne kadar istediğimi düşünmeden edemedim. Ama bunun yerine böyle olması gerekiyordu. Ayakkabılarını çıkardım ve komodininin üzerindeki küçük lambayı açtım. Etrafımızı saran zifiri karanlığın farkına bile varmamıştı ve bu beni neredeyse paniğe sevk etti. Ya görüldüğünden daha kötüyse? Onu muayene ettirmek için hastaneye götürmeli miyim? Yapmamaya karar verdim çünkü o reşit değildi ve özellikle de çok fazla içki içtiği için başı belaya girebilirdi.

Giysileri kusmukla lekelenmişti ve cildinde tüyler diken diken olmuştu. Aklım dondu, eteğini ve taytını çıkardım. Tişörtlerimden birini aldım ama onu giyemeden bir şey fark ettim: Noah'nın karnının bir tarafında uzun bir yara izi vardı. Şok içinde ona baktım... Bu onun başına nasıl gelebilirdi? Bu sadece gündelik bir yara izi değildi; çok büyüktü ve düzinelerce dikiş atılması gerekiyordu. Parmağımı şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücuttaki o yırtığın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Uyuyan Noah elimi itti. Bu yüzden mi bikini giymek istememişti? Yara izi yüzünden mi? Sonunda kafamda biriken pek çok küçük an anlam kazanmaya başladı: Her zaman tek parça giymesi, soyunması hakkında birileri bir şey söylediğinde korkması, o Doğruluk mu Cesaret mi oyunu sırasında çok rahatsız olması...

Noah'ın benden binlerce mil uzakta olduğunu gördüm. Onun hakkında bilmediğim ve onu korumam gereken o kadar çok şey vardı ki. Tişörtü kafasına çektim ve üzerini battaniyeyle örttüm.

Ona ne olmuştu? Gerçek Noah Morgan kimdi?

Kafamdaki bu düşüncelerle, onu herkesten ve her şeyden korumak isteyerek yanına uzanıp onu göğsüme çektim. Ona bir şey olmuştu. Ne olduğunu öğrenecektim.

Çok sıcaktı. Hiçbir şey göremiyordum ve boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir anda neden yüz dereceymiş gibi hissettiğimi anladım. Bir çift kol beni sardı ve beni sıcak, iri yapılı bir bedenin içine çekti. Gözlerimi açtığımda Nicholas'ın derin uykuda olduğunu görünce şok oldum.

Oraya nasıl gelmiştim? Onunla yatakta ne yapıyordum?

Aşağıya baktığımda bana ait olmayan ve gecelik kadar büyük bir tişört giydiğimi gördüm.

Zar zor nefes alabiliyordum. Birisi kıyafetlerimi çıkarmıştı.

Panik beni ele geçirdi. Yatak başlığına yaslanarak elimden geldiğince doğruldum. Nicholas hareket ettiğimi, ayağa kalkıp bana dikkatle baktığını hissettiğinde gözlerini açtı.

"İyi misin?" O sordu.

"Benim burada ne işim var?" diye sordum, o kadar sarhoş olduğumu ve banyoda üstümü değiştirdiğimi hatırlayamayacağımı umuyordum.

Jenna seni almam için beni aradı. Tamamen bayılmıştın." Dağınık görünüyordu ve kıyafetlerinin içinde uyuyakalmıştı.

"Sonra ne oldu?"

Sözlerini tartıyor gibiydi. Kalbim yarışyordu.

"Giysilerini çıkardım, her tarafı kustumuk içindeydi ve seni yatağına yatırdım."

Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Yaptığı şeye inanamadım.

"Nasıl yapabildin?" Bağırdım. Yara izini bilemezdi, yapamazdı! Bu, asla geri dönemeyeceğim ve dönemeyeceğim bir geçmişin kapısını açacaktı.

Ayağa kalktı ve ihtiyatlı bir şekilde yürüdü.

"Neden böyle davranıyorsun?" Açıkça kızgındı ve acı çekiyordu. "Seni rahatsız eden her ne ise umurumda değil ve asla kimseye söylemeyeceğim. Noah, bana öyle bakma. Senin için endişeleniyorum."

"HAYIR!" Çığlık attım. "Bilmediğiniz ve hiçbir zaman bilemeyeceğiniz bir şey için endişelenemezsiniz!"

Dışarı çıkmaya, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı; işler istediğim gibi gitmiyordu, hiçbir şey de değildi. Midem bulanıyor, gözyaşlarına boğulmak istiyordum.

Arkamı döndüğümde onu gördüm; hem kafası karışmış görünüyordu, hem de bir şekilde karar vermişti.

"Bana bir daha söyletme," dedim. "Benden uzak dur."

Öfkeyle yanıma gelip beni tuttu. Nefesimi ve korkumu kontrol etmeye çalışarak hareketsiz durdum.

"Bunu kafana soksan iyi olur. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin için buradayım ve başına ne geldiğini bana anlatmaya

hazır olduğuunda, beni kendinden uzaklaştırmakla ciddi bir hata yaptığını anlayacaksın.

Onun yanından geçip gittim. Çok şükür direnmedi.

"Yanılıyorsun. Sana ihtiyaım yok," dedim, yerden eşyalarımı alırken.

ıkarken kapıyı çarptım.

Ağlamak, durmadan ağlamak, içimde biriken acıyı dışarı atmak istiyordum. Nicholas yara izimi görmüştü. Artık bana bir şey olduğunu biliyordu, kimsenin bilmesini istemediğim bir şeydi, utandığım bir şeydi ve derinlere gömmeye karar vermiştim.

Titreyen ellerimle tişörtü çıkardım ve vücudum ısınana kadar sıcak duşa girdim çünkü içimin ve dışımın donduğunu, buz gibi olduğunu hissettim. Banyodan çıkıp yatağımın üzerinde beyaz bir zarf gördüğümde bayılacağımı sandım. Bir daha olmasın, başka bir mektup olmasın, lütfen, bugün olmasın.

Zarfı elime aldım. Bu tacizdi; Birine söylemem gerekiyordu. İçerideki kağıdı çıkardım ve kendimi toparlayarak okumaya başladım:

Bana ne yaptığını hatırlıyor musun? Her şeyi mahvettiğın o anı asla unutmayacağım. Kesinlikle her şey. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum ve annenden nefret ediyorum. Sırf bir milyonerle birlikte olduğun için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Siz sadece para için kendilerini

satan bir çift fahişesiniz ama bu uzun sürmeyecek. Bundan emin olacağım ve bunu yaptığımda üniformalı süslü okul günleriniz güle güle geçecek.

APA

Bu durum giderek daha da kötüleşiyordu. Anneme söylemem gerekiyordu. Ama kendimi durdurdum. Will anneme başa çıkabileceği kadarını veriyordu. Dün tartışmışlardı. İstedğim son şey onu endişelendirmek ve bu yeni şehirde zaten düşmanlarım olduğunu söylemekti. Hayır, Nicholas'ın başını belaya sokmadan ona Ronnie'den bahsedemezdin. Bu yarışlar yasa dışıydı ve eğer polise gidersek onlara her şeyi anlatmak zorunda kalırdık. Nicholas yirmi iki yaşındaydı; bu ... idi Hapishaneye gidecek yaştayım ve eğer Ronnie yakalanırsa Nicholas ve arkadaşlarımla ilgili her şeyi söylemekten çekinmeyecektir.

Eğer dikkatli olmasaydım işler kötüye gidebilirdi.

Ayrılmaktan korkuyordum. Kendimi bunalmış ve üzgün hissettim ve tek istediğim, tıpkı önceki gece olduğu gibi, her şeyi unutmaktı. Sen bayılana kadar içmek kötüydü ve ben de hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla uyanmıştım ama buna değmişti. Bunu yaptım çünkü tüm sorunlarımla, içimdeki tüm şeytanlarla baş edemedim. Hiçbir şeyin anlamı yoktu, her şey beni yok etmekle tehdit ediyordu ve benim sadece kolay bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı.

Oturup saate baktım. Kırk beş dakika içinde dersimin ikinci gününe gelmem gerekiyordu. O zaman hiçbir şey bundan daha mantıksız gelemezdi. Sanki büyülenmiş gibi kendimi kötü ya da suçlu hissederek üniformamı giydim. O mektubu yazan kişinin sözleri içime işledi. Doğruydı; bu hayatı hak etmedim. Haklı olarak benim değildi.

Aşağıya indiğimde Nicholas babasıyla birlikte mutfakta sohbete dalmıştı. İçeri girdiğimde konuşmayı bıraktılar.

"Annem nerede?" diye sordum, buzdolabına gidip sütü çıkardım.

"Hâlâ dinleniyor. Eğer bir sakıncası yoksa bugün seni okula götüreceğim," dedi William gergin bir gülümsemeyle. Önceki gün arabamdan garip sesler geliyordu ve onu bir garaja götürmüştük. William normalden daha ciddi görünüyordu. Eğer yataktan çıkmak istemiyorsa, dün yaşananlar annemi kötü durumda bırakmış olmalı. Başımı salladım ve aralarında ne olduğunu öğrenmeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Neyse ki Nicholas bana pek bakmadı. Yüzünü görmek istemedim. Benim hakkımda ne bildiğini bilmeden.

William kahvesinden bir yudum daha alıp bana döndü.

"Hazır mısın Noah?" O sordu.

"Kravatımı bağlar bağlamaz ben de olacağım." O gülümsedi. İlk defa ondan doğrudan bir şey istemiştim. Garipti. Farkında olmadan ona güvenmeye başlamıştım ve onunla tek başıma yolculuk etmekten korkmayacak kadar rahat hissediyordum.

Gün çok çabuk geçti: Jenna, yapmaması gerekse bile bu kadar çok içmeme izin verdiği için özür dilemeden duramadı. Bu benim hatamdı, yalnızca benim hatamdı. Beni tanımayan daha fazla kız gelip bana Nicholas Leister'la yaşamanın nasıl bir şey olduğunu sordu. Sanırım okulun konuşulan konusu haline gelmiştim ve herkes ya beni eleştirmek ya da arkadaşım olmak istiyordu. Jenna bana bunun popülerliğin bedeli olduğunu ve buna alışmam gerektiğini söyledi ama ben sadece bir kayanın altına girip saklanmak istedim. Özellikle nefret edenler yüzünden istediğim zaman onunla takılabiliyordum ve bunlardan biri de Anna'nın kız kardeşi Cassie'ydi. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama birbirimize her baktığımızda yanındaki kişiye fısıldamaya ve gülmeye başlıyordu. Çocukçaydı ve ben çocukça saçmalıklar yapacak havada değildim. Onu ve hayranlarını görmezden geldim ve günü Jenna ve arkadaşlarıyla geçirdim. Şaşırtıcı bir şekilde onları beğendim. Partiler ve benzeri şeyler için planlar yapıyorlardı.

Çıkarken annemin arabasının beni beklediğini görmedim ama daha fazla insan gittikten sonra birinin bir ağacın arkasına çömelmiş ve bana kötü kötü baktığını gördüm.

Ronnie.

Adrenalin vücuduma hücum etti. Eğer mektupları yazan oysa, mahvoldum. Onu gördüğümü anlayınca gülümsedi ve

yanıma gelmemi işaret etti. Biraz uzaktaydı ama herhangi bir şey yapmaya kalkarsa kolaylıkla görülebilirdi. Etrafta hâlâ yeterince öğrenci vardı ve kendimi tamamen savunmasız hissetmiyordum. Peki annem hangi cehennemdeydi?

Kendime bunu aşmaya çalışmam gerektiğini söyledim ve elimden geldiğince kararlı bir şekilde oraya doğru yürüdüm. Yeterince yaklaşıncı neredeyse tıraş edilmiş kafasına, kollarında ve boynundaki düzinelerce dövme baktım.

"Ne?" diye sordum, konuyu keserek ve onu bana ulaşmadığına ikna etmeye çalışarak.

O güldü.

"O kadar hızlı değil tatlım. O yaramaz kız öğrenci üniformasıyla seksi göründüğünü biliyorsun. Sen kötü, küçük, zengin bir kızsın, onu çıkarıp sana şaplak atmayı çok isterim," dedi, ağacın arkasından çıkıp dik dururken.

"İğrençsin ve eğer söyleyeceğin tek şey buysa..." Yürümek için arkama döndüm ama beni durdurdu.

"Beni bu şekilde küçük düşürüp gül gibi kokarak dışarı çıkabileceğini mi sanıyorsun?" kulağıma fısıldadı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım ve bir parçam yine de mektupları gönderenin o olup olmadığını anlamak için dinlemek istedi.

Kendimi toplayabildiğim tüm kontrolle ona şöyle dedim: "Sen tam bir zavallısın ve ben senin yerinde olsaydım yeni bir hobi bulurdum."

"Sen çok hareketli birisin," diye yanıtladı. "Senin gibi bir kıza ihtiyacım olabilir ama bu saçmalıkları biraz daha söylemek için ağzını açarsan sana söz veriyorum, ben..."

"Ne yapacaksın?" Bana herhangi bir şey yapmanın aptalca bir fikir olacağını bildiğinden emin olmak için arkamı işaret ederek sordum.

Bunu düşününce düşünceli bir şekilde yanıt verdi: "Hepsini yapacağım bebeğim, buna inanabilirsin. Bana biraz zaman ver. Neyse, senin için bir şeyim var, bahse girerim ki beklemediğin bir şey."

Sonra şunu gördüm: mektup. Bu o idi. Beni tehdit eden Ronnie'ydi.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "İğrenç şakan eskisi kadar korkutucu değil," dedim. "Sizi takip ettiğiniz için ihbar etmekten beni alıkoyan ne?"

Bunu komik bulmuş gibiydi.

Zarfla yüzümü okşayarak, "Ben sadece elçiyim tatlım," dedi. "Görünüşe göre seni ele geçirmek isteyen tek kişi ben değilim."

Anlamadım. Eğer mektupları o yazmıyorduyorsa kimdi?

Tam onu almak için uzanacağım sırada bir araba yaklaştı.

"Ondan uzak dur!" Nicholas bağırdı. Dışarı atlayıp önüme koştu.

Ronnie umursamıyor gibiydi. Aslında sanki başından beri istediği şeymiş gibi gülümsedi. Nicholas görmeden mektubu çantama koydum.

"Senin burada ne işin var?" O bağırdı. Açıkça gergindi.

Ronnie bize baktı.

"Görüyorum ki haklıymışım... Sen de o bacakların arasına girmeye çalışıyorsun, değil mi Nick?"

Ben kolunu tutup onu geride tutmaya çalışırken Nick öne çıktı.

"Yapma." dedim. Nick'in o pislik torbasıyla yeniden dövüşmesi istediğim son şeydi.

"Küçük kız kardeşini dinle Nick. Benimle bu konuya girmek istemezsin. Burada değil."

Ama Nick korkmuyordu. Tekrar öne çıkıp ona şöyle dedi: "Seni bir daha onun yanında görmeyeceğimden emin ol, yoksa yemin ederim ki bu, gün ışığını son görüşün olur."

Ronnie gülümsedi, bana göz kırptı ve arabasına bindi. O ortadan kaybolunca yıkıldım, her yerim titriyordu.

Nick yüzümü tuttu.

"Lütfen bana onun sana bir şey yapmadığını söyle."

Duygularımı içimde tutmaya çalışarak başımı salladım. Onun önünde zayıf görünemezdim.

"İyiyim" dedim. "Beni eve götür."

Arabada dinlenmeyi başardım. Titremelerimi gizlemek için ellerimi uyluklarıma altına soktum. Ama yine de o mektubu açmayı düşünmeden duramadım. Kendime bunu okumayacağımı, orada yazılanların işleri daha da kötüleştirebileceğini söyledim.

"Ne dedi Noah?" Nick bir anlık sessizliğin ardından sordu. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Beni tehdit etti" diye yanıtladım. Belirsiz ama samimi. Direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Tam olarak nasıl?"

Başımı salladım.

"Önemli değil. Önemli olan ırkın intikamını almak istemesidir."

"Sana parmağını bile sürmeyecek."

İlgisinden dolayı minnettardım ama buna gerek yoktu. Kendime nasıl bakacağımı biliyordum.

"Elbette yapmayacak," diye kabul ettim... ama gerçek bu muydu?

Eve döndüğümüzde William bir grup avukatla birlikte oturma odasındaydı ve benim içeri girdiğimi görünce bana selam bile vermeden kapıyı kapattı. Garipti ama o zamanlar annemle daha çok ilgileniyordum.

Yorgun görünüyordu ve gözlerinin altında torbalar vardı. Beni görünce bana sarıldı. Her ne hakkında kavga ediyorlarsa, kesinlikle hayal ettiğimden daha kötüydü.

"İyi misin anne?" Beni ne zaman bıraktığını sordum.

"Elbette," diye yanıtladı, pek ikna edici değildi.

"Will'le aranızda her şey yolunda mı? Bana söyleyebilirsin," dedim ondan bir şeyler öğrenmeye

alışarak. Başını salladı ve bana uzun zamandır gördüğüm en sahte gülümsemeyi verdi.

"Her şey kesinlikle süper tatlım. Merak etme."

Başımı salladım ama ondan bilgi almaya çalışarak orada kalamazdım. Ronnie'nin bana verdiği mektubu okumam gerekiyordu.

Odama gittim ve sinirlerimin bozulduğunu hissederek çantamdan çıkardım.

Mektupta sadece bir cümle vardı.

Her şeyimi benden aldın ve şimdi sonuçlarına katlanacaksın.

baba

Mektup elimden düştü. Ve anılar geri geldi.

Okul otobüsü beni kapımın önüne bırakmıştı. Henüz sekiz yaşındaydım. Elimde bir çizim vardı. Bir dl kazanmıştım. İlk dlm. Annemlere söylemek istedim. Yüzümde bir gülümsemeyle koşuyordum ve sonra gördüm.

Annem kırık camlarla çevrili yerde yatıyordu. Yine oturma odasındaki masayı kırmıştı. Sol yanağından kan akıyordu, dudağı yarılmıştı ve gözü morarmıştı. Ama beni görünce elinden geldiğince ayağa kalktı.

"Merhaba tatlım!" dedi gözyaşları içinde.

"Yine mi kötü oldun anne?" diye sordum, endişeyle ona doğru adım atarak.

Başını salladı ve sonra iri, güçlü bir adam kapıdan içeri girdi.

"Git yıkan. Ben onunla ilgileneceğim," dedi babam. Annem bir an bize baktı ve sonra yatak odasının kapısının ardında gözden kayboldu.

Fotoğrafımı hâlâ elimde tutarak ona döndüm.

"Benim kıymetli küçük kızım ne yaptı?"

Anılar akın ettikçe nefes nefese kalıyordum. Yatağın yanına oturdum ve dizlerime sarıldım. Bu oluyor olamaz.

Anneme yemek pişirmesinde yardım ediyordum ama o endişeliydi. O gün işler pek iyi gitmiyordu. Ekmeği yakmıştı; makarna tencereye yapışmıştı. Ne olacağını biliyordu, biliyordu ve vücudundaki korkuyu hissedebiliyordu. Daha çocuktum ama annemin berbat ettiği gibi sen de berbat edersen başının belaya gireceğini anladım.

"Bu saçmalık da ne?" dedi ve masayı sertçe devirerek ayağa kalktı. Tabak ve bardaklar yere düştü. Koşmaya başladım, ellerimle kulaklarımı kapattım ve her zaman yaptığım gibi bir şarkı mırıldandım. Annem bana bunu yapmamı söyledi ve ben de ona itaatsizlik etmek istemedim.

Ama o zaman bile hâlâ çığlıkları, tekme ve yumrukları duyabiliyordum.

Gözyaşlarının yüzümden aşağı aktığını hissettim. Hatırlamadan o kadar uzun süre gitmişim ki.

Babam kötü kokuyordu. O gün berbat bir gün olacaktı. Babam ne zaman böyle kötü koksa, bu her zaman kötü bir işaretti. Kısa süre sonra bağırışlar başladı ve bir şeyin kırıldığını duydum. Koşarak odama gittim ve kapıyı kilitledim. Battaniyenin altına girip ışığı kapattım. Karanlık beni koruyacaktı. Karanlık benim dostumdu...

Bir anda gerçekliğe geri döndüm. Bu tekrar olamaz. Aniden bir kusma isteği hissettim, tuvalete koştum ve o gün yediğim her şeyi dışarı attım. Lavaboya yaslanıp ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. Bir şekilde sakinliğimi yeniden kazanmam gerekiyordu. Babam hapisteydi. Babam hapisteydi... Bana zarar veremezdi, binlerce kilometre uzakta başka bir ülkede kilitliydi. Ama eğer öyleyse, bunu kim yapıyor olabilir?

Geçmişimi hiç kimse, kesinlikle hiç kimse bilmiyordu; yalnızca annem, sosyal hizmet görevlisi ve babamı hapse atan mahkeme. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. En azından bir tane.

Telefonu aldım.

"Jenna mı?" Bir saniye sonra dedim. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Bir şeyler oluyordu. Noah farklı ve tuhaf davranıyordu. Okuldan döndüğümüzden beri odasından inmemiştir. İyi olmadığını biliyordum ve onu görmek istedim. O yara izini gördüğümünden beri alarmlar çalmaya başlamıştı. Uzun zaman önce başına bir şey gelmişti ve şimdi de böyle davranmasına neden olacak bir şeyler oluyordu. Bayılana kadar sarhoş olmak... Bu Noah değildi, benim tanıdığım Noah değildi, aşık olduğum kişi de değildi.

Benimle pek konuşmazdı. Onu incitmiştim ve uzaklaştırılmayı hak etmiştim ama ona kötü bir şey olmasına izin veremezdim. Onu o orospu çocuğu Ronnie'den korumam gerekiyordu, bu onu gizlice takip etmek ya da izlemek anlamına gelse bile.

Telefonum çaldı. Ablamın yanına gidip konuştum. Okulun ilk gününde onun yanında olamadım ve bu kalbimi kırdı ama aynı zamanda Noah'ı yalnız bırakamazdım. Kendimi suçlu hissettim ama içimden bir ses bana onun yanında olmam gerektiğini söyledi. Kız kardeşime mümkün olan en kısa sürede ziyaret edeceğimi söyledim ve ona okulda iyi günler

diledim. Onu küçük üniforması ve *Arabalar* sırt çantasıyla hayal ettim ve pişmanlıkla doldum.

Günler geçti ve perşembe günü bir şey beni geri çevirdi: Üniversitede geçirdiğim yorucu bir günün ardından odama çıktım ve Noah'nın odasından kahkaha ve gürültü geldiğini duydum. Kapıyı açtım ve onu iki erkek ve üç kızla buldum. Oda dumanlıydı ve yoğun koku açıkça esrardı. Jenna, şişe çevirmece oynarken Noah'nın öptüğü salak arkadaşıyla birlikte oradaydı. Sophie de üniforma eteği ve kırmızı sutyeniyle oradaydı.

"Burada ne oluyor yahu?" Manzarayı görünce bağırdım. En azından Noah tamamen giyinmişti ama parmaklarının arasında küçük beyaz bir esrar dumanı vardı.

"Nicholas, dışarı çık!" diye bağırdı ayağa kalkarak.

Onu sarsmak ve her birini tekmelemek istedim ama bunun yerine öne çıkıp esrarı elinden aldım.

"Bu boku içerken ne yapıyorsun?"

Bir süre hareketsiz durdu ve sonra kayıtsızca omuz silkti. Gözleri kırmızıydı, gözbebekleri büyümüştü. Alev alev yanıyordu.

"Herkes dışarı!" Bağırdım.

Kızlar atlayıp koşarken iki adam da eğilmeye çalıştı.

"Senin derdin ne dostum? Sadece eğleniyoruz," dedi içlerinden biri yüzüme çıkmaya çalışarak. Tek bir bakışla uysallaştı ve eşyalarını toplamadan önce "Tamam, sakın ol kardeşim" dedi.

Noah meydan okurcasına ellerini kalçalarına koydu.

"Beni yalnız bırakın!" dedi etrafımdan dolaşmaya ve kapıdan geçmeye çalışarak. Kollarından tutup bana bakmasını sağladım.

"Sana neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordum öfkeyle.

Geriye baktığında gözlerinin karanlık bir şeyler sakladığını görebiliyordum ama yine de bana neşesizce gülümsedi.

"Bu senin dünyanın Nicholas," diye yanıtladı sakince. "Yaşıyorum hayatınız, arkadaşlarınızla takılmak ve dünya umurumda değilmiş gibi hissetmek. Sen böylesin ve benim de böyle olmam gerekiyor," dedi ve geri çekilip benden uzaklaştı.

Duyduklarıma inanamadım.

"Kontrolden çıktın," diye tısladım ona. Gözlerimin gördüklerinden hoşlanmadım; Aşık olduğum kızın kime dönüşmesi hoşuma gitmedi. Ama düşündüğümde onun yaptığı ve *nasıl* yaptığı, onunla tanışmadan önce yaptığım şeylerin aynısıydı. Onu bu duruma sokan bendim. Benim hatamdı. Kendisini yok etmesi benim hatamdı.

Bir bakıma rolleri değiştirmiştik. Ortaya çıkıp beni düştüğüm kara delikten çıkarmıştı ama bunu yaparken benim yerimi almıştı.

"Hayatımda ilk kez kontrolün elimde olduğunu hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor, o yüzden beni rahat bırak," dedi beni iterek ve kapıdan çıkıp giderken.

Olduğum yerde kaldım. Ne yapabilirdim? Noah bir şeyler saklıyordu ve bunu bana söylemeyecekti. Onun güvenini uzun zaman önce kaybetmiştim ve onu geri kazanmak için onun oyununu oynamak zorunda kalacaktım. Onu korumak istiyordum, gittiği yerden uzak tutmak istiyordum ama o benimle aynı odada olmayı bile istemezken bunu nasıl yapabilirdim?

O kızı sevmek, sahip olduğum son sabrın da sonunu getirecekti.

O gece babam ve Raffaella bir toplantı için ayrıldılar ve geceyi Hilton şehir merkezinde geçirdiler. Evde kalıp Noah'ya göz kulak oldum ve başının daha fazla belaya girmeyeceğinden emin oldum. Onun korumasına ne zaman dönüştüğümü gerçekten bilmiyordum ama ondaki bir şey beni onu yalnız bırakmaktan alıkoyuyordu. yapabilirdim Ona yaklaşmak ve onu kollarıma sarmak istemedenden onunla aynı çatı altında olmam pek mümkün değil.

Davranışlarındaki değişiklikten, özellikle de etrafımdaki insanlar gibi davranmaya başlayabileceğinden endişeleniyordum. Onun tazeliği, doğal masumiyeti, yaşadığım dünyanın dışında bilmediğim çok şey olduğunu fark etmemi sağlamıştı ve Noah'nın benim gibi birine dönüştüğünü görmek beni içten içe öldürmüştü.

Ön kapının açıldığını duyduğumda saat gece yarısını geçiyordu. Noah, Jenna'yla çıkmıştı. Nerede olduğunu

bilmiyordum ve ona sorduğumda Lion'un kız arkadaşının üstü açık arabasında çoktan soyulmuştu. Şimdi onu görmek için kapıya doğru yürüdüm. Yine sarhoştı. Orada olduğumu fark etmedi bile. Çıplak ayaklıydı; bir elinde ayakkabıları, diğer elinde çantası vardı.

"Nereden geliyorsun?" Diye sordum. Şaşırdı ve bana kaşlarını çatı.

"Orada ne yapıyorsun? Beni korkuttun!" Dengesini korumaya çalışarak karşılık verdi. Neredeyse düşeceğini gördükten sonra, itirazlarına rağmen onu kaldırdım ve banyoya götürdüm, ben duşu açarken onu tezgaha yatırdım.

"Beni yatağa yatırmak için gerçekten tuhaf bir yöntemin var, biliyor musun?" dedi. Ama en azından çılgılık atmıyordu ya da kaçmaya çalışmıyordu. Ceketini çıkardığımda gözleri cam gibi parlıyordu. Saçları dağınıktı, yanakları pembeydi ve dudakları normalden daha dolgun görünüyordu. Sarhoş olmasına rağmen beni cezbetmişti ve en son böyle olduğunda yaptığım gibi onu yatak odasına götürmemek için soğukkanlı davranmam gerekiyordu. Yine de kızgındım ve tavrı beni endişelendiriyordu.

Bluzunu çıkarıp siyah dantelli sütyenine bir saniyeliğine bakarken, "Sonunda seninle yattığımda, olacak son şey tuhaf olacaktır," diye sertçe oturdum.

"Artık ne yaptığın umurumda değil. Yara izini gördün ve bu seni iğrendirmedi, hatta beni korkuttuğu kadar korkutmadı bile. O getirir bir sürü kötü anı biriktirdin, biliyor musun?" Onu soymayı bıraktım. Onu çıplak görmeye

dayanamadım; bedeninin üzerimde çok güçlü bir etkisi vardı. Bu kadar ciddi bir şeyden bahsederken bile ne kadar iyi görüldüğüne takılıp kalmaktan kendimi alamamaktan nefret ediyordum. İnsanlar sarhoş olduklarında gerçeği söylediler. Bu durumdan yararlanmam gerekiyordu.

"Noah, neden korkuyorsun?" Diye sordum.

Birkaç saniye sonra sesi titreyerek cevap verdi:

"Şu anda senden korkuyorum."

Hareketsiz durdum ve ses çıkarmamaya çalıştım. Titriyordu ve bunun ona dokunduğum için olduğunu biliyordum. Beni istiyordu, bunu anlamayacak kadar aptal değildim ama her ne kadar kabul etmeyi reddetse de bana karşı hisleri olduğunu da biliyordum.

Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı ve alt dudağı birinin onu öpmesi, ısırması için yalvarıyordu. Ama yapmazdım. Bu durumdayken değil.

Onu kaldırdım ve doğrudan duşun soğuk suyunun altına koydum. Su tenine değdiğinde çığlık attı ama kavga edemeyecek kadar sarhoştı. Su neredeyse çıplak vücudunun üzerinden akarken orada donarak, sessizce kaldı.

"Aptal gibi davranmanın karşılığı bu," dedim. Ben de girmek istedim. Onu kullanabilirdim...

Kafası az çok akli başına geldiğinde, onu bir havluya sardım ve yatak odasına kadar ona eşlik ettim. Davranışından dolayı utandığını söyleyebilirim. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum.

"Biraz daha iyi misin?" Yastıklara yaslanıp bana baktığında sordum.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden senden nefret etmemi bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Neden benden nefret etmek istiyorsun?"

"Çünkü birinin beni tekrar incitmesine izin verirsem bunu atlatabileceğimi sanmıyorum" dedi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim ona ve kendime de bu konuda söz verdiğimi biliyordum.

Dönüp uykuya dalmadan önce beni bıçak gibi kesen bir açıklama yaptı:

"Zaten sahipsin."

Başka mektup gelmedi ama sonuncusu hafızamda silinmez bir şekilde kazındı. *Babam* kelimesi, saklamaya çalıştığım çocukluk anılarımın yeniden ortaya çıkmasına neden olmuştu. Altı yıldır hayatımdan çıkmıştı; Adını bile duymamıştım. Günler, haftalar, aylar ve yıllar geçtikçe zihnim, beni hayatımın o aşamasındaki duyguları veya durumları hatırlamanın acısından koruyan bir tür kabuk geliştirmişti. Ve oraya geri dönmek istemedim. Öncesi ve sonrası vardı. Annem için de. Ama artık her şey geri gelmişti.

O günlerde olanları hatırlamak bile beni o kadar derinden korkutmuştu ki bunu görmezden gelemedim ve bu yüzden dışarıda parti yapmaya, içki içmeye ve kaçmak için elimden gelen her şeyi yapmaya devam etmemin nedeni buydu. O an bununla baş edemedim. Yeterince güçlü değildim, henüz değil. Ben hâlâ bir kızdım; yeterli zaman geçmemişti. O karanlığı zihnimde gömülü tutmam gerekiyordu ve eğer bu aptal gibi davranmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ne yaptığımı biliyordum ve kalbimi ve zihnimi sakinleştirebilen tek şey alkolün uyuşturucu etkisiydi.

Neyse, yeni arkadaşlarım neredeyse her gün sarhoş olmakta bir tuhafılık görmüyorlardı, bu yüzden fazla çaba harcamadan istediğimi yapabiliyordum. Tek engel Nick'ti.

O aptal yolculuktan döndüğümüzden beri gerçek bir ağabey gibi davranıyordu. Çok fazla içersem beni çiğnerdi, sarhoş olduğumda benimle ilgilenirdi, hatta ayılmama yardım etmek için beni duşa bile sokardı. Çok saçmaydı ve aynı zamanda kafa karıştırıcıydı. Benim için endişelenmesini istemiyordum. Olaylarla kendi başıma ve kendi yolumda yüzleşmem gerekiyordu. Sonunda babamdan kurtulduğumuzda annemin o şekilde sarhoş olduğunu görmüştüm. Eğer ona faydası olsaydı neden çekimser kalayım ki?

O gün okula giderken bütün bunlar aklımdaydı. Öğretmenlerime neredeyse hiç dikkat etmedim. Önceki geceden beri yemek yememiştım bile. Midem her türlü beslenmeyi reddediyordu, aklım ölmüştü ve tüm bunlar şeytanlarımı uzak tutmanın tek yoluydu.

Jenna o gün beni eve götürdü. Annem yine William'la birlikte gitmişti ve birkaç gün evde olmayacaktı. Nereye gittiklerini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Birkaç kez babamın tehditlerini hatırladım ve o kadar korktum ki nefes alamadım. Ama o çok uzaktaydı, hapisteydi ve bize ulaşamadı. Yine de... Ronnie mektupları nasıl alıyordu?

Çantamı kanepenin üzerine bırakıp mutfğa gittim. Nicholas Lion'la birlikte oradaydı. İçeri girer girmez bana baktılar.

Lion gergin bir gülümsemeyle, "Merhaba Noah," dedi. Nick beni izledi ama hareket etmedi.

"Hey, kız arkadaşın az önce gitti," dedim, buzdolabına gidip bir avuç dolusu üzüm çıkardım. Masanın üzerinde ızgara peynirli sandviç olduğunu düşündüğüm şeyin kabukları vardı. Thor kuyruğunu sallayarak hızla yanımıza geldi.

Nick, "Geç şunu, Thor," dedi.

"Aptallık etme Nicholas. Beni rahatsız etmiyor," diye yanıt verdim. Öfkeyle köpeği yakasından yakaladı ve sürükleyerek uzaklaştırdı.

"Beni rahatsız ediyor."

Aslan güldü.

Ayağa kalkarak, "Buradaki gerilimi bir bıçakla kesebilirsin" dedi. Ağzıma üzüm koydum. "Seni uyarmalıyım Noah, bugün kabul günü... Dikkatli ol."

"Bu da ne?" diye sordum.

Nick bu sözlerden rahatsız olmuş gibi göründü ama Lion devam etti: "Bugün dersin ilk haftasının cuması. Yeni gelenleri hoş karşıladıkları zamandır. Ve sen de onlardan birisin. Jenna sana söylediğim için beni öldürürdü ama senin adına üzülüyorum.

Nicholas, "O böyle saçmalıklara girmeyecek, bu yüzden endişelenecek bir şey yok" dedi.

"Pek takip etmiyorum ama bu gece bir parti varsa o zaman evet Nick, gidiyorum" dedim.

Kafasını salladı. "Annen bana bu gece dışarı çıkamayacağını söyledi. Kendisi burada olmadığına senin uzakta olmanı istemediğini söylüyor. Bu yüzden sadece emirlere uyuyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ne zamandan beri söylediklerinize dikkat ediyorum?" diye sordum, bir üzüm daha yerken. Lezzetliydi.

"Seni gözetlemek için burada kalmaya başladığımdan beri. Hiçbir yere gitmiyorsun, o yüzden tartışmaya girme." Bu gerçeküstüydü. Ne zamandan beri Nicholas Leister'ın söylediklerini yapmak zorunda kaldım?

"Dinle Nicholas. Ben istediğim zaman istediğimi yaparım, bu yüzden koruma rolünü bırakabilirsin çünkü cuma gecesi evde kalmamın imkanı yok."

Gitmek için kalktım. Aslan gülüyordu.

"Bu bir tenis maçı izlemeye benziyor" dedi ama Nicholas ona delici bir bakış atınca uysallaştı.

Onların yanından geçerek odama doğru yürüdüm. Ne giyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Jenna beni yedi civarında aradı. Kabul töreni St. Marie'de bir gelenektir ve yeterince komikti, kampüste yapılıyordu. Biz gizlice içeri girmek zorunda kaldı. Şimdiye kadarki en çılgın parti olması gerekiyordu. Birinci sınıf öğrencileri yiyecek ve içecekleri hallettiler ve sonrasında ortalığı temizlediler ve o kadar iyi bir iş çıkardılar ki şimdiye kadar kimse

yakalanmamıştı. Yeni son sınıfta olduğum için sadece işin eğlenceli kısmı için oradaydım. Jenna bana rahat bir şeyler giymem gerektiğini söyledi, ben de siyah kot pantolon, kolsuz bir tişört ve sandaletler seçtim ve saçlarımı açık bıraktım. Hazırlanmak için neredeyse hiç zamana ihtiyacım yoktu, bu yüzden beni almasına hâlâ yarım saatim vardı.

Akşam yemeğini yemek için aşağı inmek üzereydim ama daha merdivenlere çıkmadan Nick'le karşılaştım. Yatak odamın dışında gizleniyormuş gibi görünüyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" O sordu. Ondan nefret etmek, ondan nefret etmek ve hayatını imkansız hale getirmek istiyordum ve başka bir yanımda her şeyi bırakıp onu oracıkta öpmek istese de bunu yapmaya kararlıyım.

"Bütün gece beni takip etmeyi mi planlıyorsun?" Diye sordum. Önümden hızla ilerledi ve döndü ve alt merdivende benimle yüzleşti.

"Nicholas, unut beni lütfen."

Mutfakta sandviç yapmaya başladım. O gece içki içiyordum ve midemde katı bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ekmeği keserken bir çift el beni arkamdan yakaladı ve bir vücut beni tezgâha doğru itti. Bu kadar uzun süre sonra onu böyle hissetmek elimdeki bıçağı düşürmeme neden oldu. Tüm çabalarımın rağmen dudaklarını çıplak omzumda hissettiğimde ürperdim.

"Bırak beni Nicholas." Vücudum bu teması istiyordu ama zihnim *Tehlike diye bağırdı. Tehlike!*

Ama beni, kulağımı, boynumu öpmeye devam etti. Saçımı kenara itti ve bu basit dokunuş gözlerimi zevkle kapatmamı sağladı.

Bir elini karnıma dayayarak, "Bu aptal oyunu oynamaktan yorulдум" dedi. "Bahamalar'da yaşananların bir daha asla yaşanmayacağını söylerken yalan söylemiyordum. Bana ihtiyacın olursa ve ne zaman ihtiyacın olursa senin için buradayım Noah... Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum..."

Tekrar boynuma saldırdığında düşüncelerimin akışını kaybettim. Onu gerçekten istiyordum ve beni öptüğünde babamla, geçmişimle ilgili tüm düşünceler uçup gitti. Nicholas Leister en az alkol kadar, muhtemelen daha da fazla dikkat dağıtıcıydı.

Kolumu geriye doğru uzattım ve elimi saçlarının arasından geçirerek kafasını boğazıma doğru çektim. Ellerini belime koydu ve hızla beni kendine çevirdi.

"Seni öpmemi istiyor musun?" O sordu.

Bu ne kadar aptalca bir soruydu?

"Evde kalın, bundan daha fazlasını yapacağız, söz veriyorum," dedi dudakları benimkine yaklaşıırken.

"Bana rüşvet mi veriyorsun?" Ona şaşkın ve belki de biraz kırıgın bir şekilde sordum. Son zamanlarda bana karşı nazik davranmıştı ve bana son mektubu verdiğinde Ronnie ile kavga etme konusunda direnmişti. Ama hâlâ onu affetmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum.

"Bu çok çirkin bir kelime. 'Baştan ıkarma' terimini tercih ediyorum."

Beni pmesine izin verdim. Bu duygu muhteşemdi ama baş dndrcyd. Birbirimize her dokunduğumuzda milyonlarca farklı his hissettim ve bu sefer de farklı değildi. Ama bir şeyler değişmişti. Beni çaresizlikle öpüyordu. Bu beni korkuttu ama dilinin baskısını hissettiğimde aynı şekilde karşılık vermeden edemedim.

"Kalıyor musun?" diye sordu sonra geriye çekilerek.

İkimiz de normal nefes almakta zorlanıyorduk.

Ellerimi göğsüne bastırdım.

"Ben gidiyorum Nicholas. Ama dikkatimi dağıttığın için teşekkürler."

Ve ben ayrıldım.

Okula vardığımızda Jenna'nın üstü açık arabasındaki radyoyu kapatıp gizlice içeri girmek zorunda kaldık. Parti arka tarafta, havuzun olduğu fitness kompleksindeydi. Oradan kimse duyamayacaktı müzik. Aynı anda gelen diğer çocuklarla birlikte çitin altından koşmak heyecan vericiydi. Tam karanlık değildi, etrafa elektrik direkleri yayılmıştı, bu yüzden yeşil alanı geçerken takılıp düşmekten endişe etmiyorduk. İçeri girdiğimizde havuzun kendisini, ağırlık odasını, yükselticileri gördük. Lisedeki ocukların çoğu oradaydı ve herkesin elinde bir plastik bardak vardı. Birçoğu

yüzüyordu. Müzik sağır ediciydi. Jenna'ya döndüm ve güldüm.

“Şimdi bu bir parti.”

Gece ilerledikçe hiç hoşlanmadığım tuhaf şeyler olmaya başladı. Yeni gelenlere yönelik inisiyasyonlar gerçekten acımasızdı. Bir kızın ellerini ve ayaklarını bağlayıp havuza attılar. Zavallı şey etrafta debelenip durdu ve bir çocuk sonunda suya dalıp onu boğulmaktan kurtarana kadar uzun süre suyun üstünde kalmaya çalıştı. Onu ağlarken gördüğümde bu partinin hayal ettiğimden farklı olduğunu fark ettim. Bu tür daha birçok *şaka* vardı . Yüzü sivilcelerle dolu bu çocuğu iç çamaşırına kadar soydular ve ona güldüler. Bu iğrenç tabaktaki püreyi başka birine yedirdiler ve o da koşup kustu.

Bu insanların nesi vardı?

Sahne artık pek hoş görünmüyordu, ben de gitmeye karar verdim. Benden farklı olarak Jenna çok eğleniyordu ama sonra neler olup bittiğini bile bilmiyordu; Lion onu sevişmek için bir yere götürmüştü. Bu yalnız olduğum ve etrafımın aptallarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Telefonumu alıp Nick'e mesaj gönderdim.

Daha önce sana ihtiyacım olursa burada olacağını söylemiştin... Gelip beni alabilir misin?

Bir dakika sonra cevabımı aldım:

Seni arka otoparkta bekliyor olacağım.

Partinin nerede olduğunu zaten biliyor olmalıydı ve kendi kendime, Nicholas'ın geçmişte de aynı türden şakalar yaptığını öğrenirsem ondan gerçekten uzak durmam gerektiğini söyledim. Oradaki ortamı hiç beğenmedim ve gitmek istedim.

Spor salonunun kapısında dört salak artı Cassie ve küçük kız arkadaşları beni dışarı çıkmaktan alıkoydu. Ne istediklerini merak ediyordum.

"Bırak geçeyim" dedim.

Cassie gülümsedi.

"Sen de yenisin" dedi.

Oh hayır.

Büyük adamlardan biri, "Tıpkı herkes gibi senin de inisiyasyonunu geçmen gerekiyor Noah," dedi.

Paniğin beni ele geçirdiğini hissederek, "Bana parmağını bile sürmeye cesaret etme," dedim. O sırada diğer adamlar etrafımı sarmış, yolumu kapatmışlardı.

Cassie bana kız kardeşini fazlasıyla hatırlatan bir sesle, "Küçük bir kuş bize birinin karanlıktan korktuğunu söyledi," dedi. Bu fikri ortaya atan o muydu? "Ama artık büyük bir kızsın, bu yüzden korkularını yenmenin zamanı geldi."

Kalbim durdu. Bunu mu öneriyordu?

Benden üç kat daha büyük iki adamın beni arkamdan yakalamasıyla kabuslarım gerçek oldu.

"Gitmeme izin ver!" Panik vücudumu sardığında çığlık attım. "Gitmeme izin ver!" Beni yüzme malzemelerinin saklandığı bir dolaba götürürken bunu tekrarladım.

Ben kurtulmaya çalışırken her yerim titrerken adamlardan biri, "Bir süreliğine öyle kalacak," dedi.

Lütfen . *HAYIR!* diye bağırdım. Arkamdaki herkes güldü ve güldü.

Annem gitmişti. O gece babam ve ben yalnız kalacaktık. İşlerin kötü sonuçlanacağını biliyordum. Kokmuştu; O zamanlar istemeden döktüğüm şişe gibi kokuyordu. Annemin gitmiş olmasından korkuyordum çünkü eğer annem orada olmasaydı bana kızardı. Beni hiç incitmemişti ama defalarca tehdit etmişti.

Eve vardığında akşam yemeği masadaydı. Annem yapmıştı, ben de ısıtmak zorunda kaldım... Çatalını ağızına götürdüğünde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Yüzü değişti, gözleri kısıldı ve masayı devirerek tüm tabak ve bardakları yere saçarak büyük bir karmaşa yarattı. Bir köşeye sürünerek top gibi kıvrıldım. Korkmuştum; şimdi bağırışlar, dayaklar ve kan gelmeye başlamıştı... Ama annem orada değildi, peki bu sefer ne olacaktı?

"Ella!" O bağırdı. "Bu saçmalık da ne?"

Birden etlerin ve patateslerin üzerine sos sürmediğimi hatırlayarak daha çok kıvrıldım. Buzdolabında bırakmış olmalıyım... Unutmuştum ve şimdi babam kızmıştı.

"Neredesin sen?" Korku tüm vücudumu ele geçirirken bağırdı. Bir şeyleri kırmaya ve bağırmaya başladığında odama gitmem gerekiyordu. Oraya doğru koştum ve kendimi durduramadan kapıyı çarptım. Örtülerin altına girdim.

Babam bağırmaya devam etti. Geçen her saniye daha da öfkeleniyordu. Sanırım o gece annemin uzakta olduğunu hatırlamıyordu; işine gitmişti ve o dönene kadar benimle ilgilenmesi gerekiyordu. Kapının art arda çarpıldığını duyduğumda odama yaklaştığını anladım. Kapının açılma sesini duyduğumda daha da kıvrıldım.

"İşte buradasın... Bugün karanlıkta oynuyorsun, öyle mi?"

Okula vardığımda bir şeylerin ters gittiğini hissettim. İçgüdüden mi yoksa kafamdaki küçük sestem mi bilmiyorum ama dışarı çıktım ve doğrudan çitlere doğru yürüdüm. Fitness kompleksinin dışında bir sürü çocuk duruyordu, ben de o yöne doğru yöneldim. Benim geldiğimi gören insanların gözleri kocaman açıldı. Bazı insanlar birbirlerine dirsek atıp işaret ediyordu. Jenna ve Lion pistin etrafındaki tribünlerden havuza doğru yürüyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Aslan bana sordu.

"Noah'yı gördün mü?" Diye sordum. İçimde kötü bir his vardı.

Jenna omuz silkti.

"On beş dakika önce onu içeride bıraktım."

Arkamı döndüm ve ikisini de arkamda bırakarak yürüdüm.

İçeride beni görenlerin şaşkınlığına rağmen farkındalığıma ulaşan tek şey odanın arka tarafından gelen çığlıklardı. Kan donduruyorlardı. O kadar korktum ki, kontrolümü kaybettim.

"O nerede?" Kapiya kadar onun sesini takip ederek bağırdım. bir dolap. İçerideydi. Onu içeri kilitlemişlerdi ve ağlıyordu ve dışarı çıkmaya çalışırken kapıyı yumrukluyordu.

" Bırak beni buradan! "

Sakin olmaya çalışarak kapıyı çektim ama izin vermedi ve hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeli bir şekilde arkama döndüm.

"Lanet anahtar kimde?"

Noah çığlık atmaya devam ederken etrafımdaki herkes hiçbir şeyden habersiz görünüyordu.

Dehşete kapılan Cassie aniden ortaya çıktı ve anahtarla elini uzattı. O kadar çabuk kaptım ki neredeyse parmaklarını kesiyordu.

"Bu sadece bir..."

"Kapa çeneni." dedim kapıyı açarken.

Noah'yı sadece bir saniyeliğine görebildim, sonra kollarını bana doladı ve yüzünü köprücük kemiğime gömdü, korkudan hıçkırarak seğiriyordu.

Noah ağlıyordu... *ağlıyordu*. Onunla tanıştığımndan beri, ne erkek arkadaşı onu aldattığında, ne Bahamalar'da kavga ettiğimizde, ne annesine kızdığında, ne de ben bile gözyaşı döktüğünü görmemiştim. onu yol kenarında bırakmıştı. Onu hiç gerçekten ağlarken görmemiştim ama şimdi tamamen yıkılmıştı.

Etrafımızda duran insan çemberi sessizliğe bürünmüştü.

"Çekip gitmek!" Noah onlara bağırdı. Ama kimse hareket etmedi. "Git dedim sana!"

O lanet veletler onu zifiri karanlıkta bir dolaba kilitlemişlerdi.

"Nick, ben..." dedi Jenna, Noah'ya endişeyle bakarak.

Noah'yı sımsıkı tutarak, "Git, ben onunla ilgileneceğim," dedim.

Oda boşalınca, kucağımda Noah'yla birlikte bir yükselticiye oturdum. Solgundu ve inlemesini durduramıyordu. Bu benim tanıdığım Noah değildi. Bu Noah tamamen yok edildi.

"Nick..." diye bağırdı.

"Şşş... rahatla," dedim ona sarılırken. Ben de çok korktum. Tüm korkularım gerçek olmuştu ve kendimi zor tutuyordum. Sadece onu tutmak, kollarımda tutmak istedim böylece güvende olduğunu bilebildim. Mesajını aldığımda çok korkmuştum. Ronnie'nin onu bulduğunu ve ona zarar verdiğini ya da daha kötüsünü yaptığını bile düşünmüştüm.

Yaprak gibi titreyerek, "Onları uzaklaştırın," dedi.

"Kim, bebeğim?" diye sordum saçlarını okşayarak.

"Kabuslar," dedi.

"Noah, uyanıksın," dedim gözyaşlarını silerken.

"HAYIR." O, başını salladı. "Unutmam gerek... Olanları unutmam gerek... Unuttur bana, Nick, yap..." Sonra bana doğru eğildi ve beni öptü. Dudakları gözyaşlarından ıslanmış, üzüntü ve korkudan seğiriyordu.

"Noah, neler oluyor?" Diye sordum.

"Artık dayanamıyorum" dedi.

Ağlaması bittiğinde onu arabaya kadar götürdüm. Melankolikti, düşüncelere dalmıştı, muhtemelen o dolaba kilitlendiğinde ona saldıran anılardan daha az yoğun olmayan düşüncelere dalmıştı.

Eve giderken kolumu onun omzunun üzerinde tuttum, sol elimle arabayı sürüyordum. Sanki onun cankurtaran salıymışım gibi bana mümkün olduğu kadar yaklaştı. O aptal partideki sümüklülerin her birine bir ders vermek istiyordum ama önce Noah'nın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Evde onu doğrudan odama götürdüm. Mücadele etmedi. Kapıyı kapattıktan sonra ışığı açtım.

"Bugün beni gerçekten korkuttun" dedim.

"Özür dilerim" dedi tekrar ağlayarak.

"Yapma Noah. Ama bana ne olduğunu anlatmalısın. Bilmemek beni öldürüyor ve seni korktuğun her şeyden koruyabilmek istiyorum."

O, başını salladı.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam aşkım. Ama sana bir tişört vereyim. Bu gece benimle uyuyorsun."

Eski tişörtünü çıkarıp başına yeni bir tişört geçirdiğimde bile şikayet etmedi. Pantolonunu indirip yatağıma doğru yürüdü ve ben örtüyü çektikten sonra uzandı. İçeri girdim ve

uzun zamandır istediğim gibi onu göğsüme çektim. Duygularımla savaştım. Hatta kendimi kandırdım, tek gecelik ilişkilerle ona karşı hissettiklerimi görmezden gelmeye çalıştım ve o yokmuş gibi davrandım. Başıma gelenlerden korkuyordum; Eğer işler iyi sonuçlanmadıysa, hiçbir savunmam yoktu. Ama elimde değildi; Ona aşıktım. Ne hissettiğimi hissettim ve bunu inkar etmek mümkün değildi. Artık akıntıya karşı yüzemiyordum. Bu yüzden ona on iki uzun yılın ardından riske girip kalbimi açmaya karar verdim.

"Söyleyebilir misin?" Gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını görünce ona sordum. "Kalbim asla öyle atmaz. Sadece sen yakındayken."

Gözlerini kapattı ve hareketsiz kaldı.

"Seni her gördüğümde seni öpmek için can atıyorum. Sana her dokunduğumda bildiğim tek şey, keşke bütün gece bunu yapmaya devam edebilseydim. Noah... sana aşığım. Lütfen beni uzaklaştırmayı bırak. Sadece ikimize de zarar veriyorsun."

Tekrar gözlerini açtı. İçlerinde gözyaşları vardı; yalvarıyor gibi görünüyorlardı.

"Beni incitmenden korkuyorum Nicholas." Sesi kalbimi parçaladı.

Yüzünü sıkıca tuttum.

"Yapmayacağım. Bir daha asla. Söz veriyorum." dedim ve onu öptüm. Onu her zaman istediğim gibi, sahip olduğum tüm tutku ve duygularla öptüm. Onu, her erkeğin hayatında en az bir kez bir kadını öpebilmesi gerektiği gibi öptüm.

İkimiz de titreyene kadar onu öptüm. Sadece dudaklarımı boynuna yerleştirmek, onu istediğim gibi, sonsuza dek sürecekle bir hissin özlemini çektiğim şekilde tatmak için geri çekildim.

Onu her yerinden öperek, kulak memesini ısırarak, dövmesini yalayarak, "Beni delirtiyorsun, Noah," diye itiraf ettim.

O zaman hiç beklemediğim bir şey yaptı: yüzümü avuçladı ve alnını alnıma bastırdı.

"Beni seviyorsan hikayenin tamamını duymak zorundasın" dedi. Bal rengi gözleri kirpiklerinin arasında parlıyordu ve çilleri yanaklarında ve küçük burnunda çok sevimli görünüyordu.

"Söyle bana. Ne olursa olsun hep birlikte üstesinden geleceğiz."

Devam edip etmemeye karar veriyor gibiydi. Derin bir nefes aldı, verdi ve başladı:

"On bir yaşımdayken babam beni öldürmeye çalıştı."

Samimi olmanın zamanının geldiğini biliyordum ama o anıları gün yüzüne çıkarmaktan korkuyordum. O dolabın içindeyken yeniden yıkılacağım düşüncesi bile beni umutsuzluğa sürüklemişti. Ama Nicholas bana aşık olduğunu söylemişti, o halde nasıl direnebilirdim?

“Babam alkolikti. Onu başka türlü zar zor hatırlıyorum. Kendisi bir NASCAR sürücüsüydü. Amcam olduğunu söylediğimde yalan söyledim. Bacağını kırınca yarışmayı bırakmak zorunda kaldı. Değişti, yemek yemeyi bıraktı, gülümsemeyi bıraktı ve öfke ve acı onu içten içe kemirdi. Anneme ilk vurduğunda sekiz yaşındaydım. Hatırlıyorum çünkü oradaydım. Yanlış zamanda yanlış yer sanırım. O bunu yaparken sandalyemden düştüm ve hastaneye gitmek zorunda kaldım. Ama on bir yaşına kadar bana hiç dokunmadı. Annemi neredeyse her gün dövüyordu. O kadar rutindi ki normal olduğunu düşündüm... Onu bırakamazdı, gidecek başka yeri yoktu ve bana bakacak kadar parası yoktu. Babamın yarışlardan emeklilik hesabı vardı ve bunu idare edebilirdik ama dediğim gibi o bir sarhoştur. Barlarda

geçirdiği bir geceden sonra eve geldiğinde tüm öfkesini annesinden çıkardı. Onu neredeyse iki kez öldüresiye dövüyordu ama kimse yardım etmedi Kimsenin ona sunabileceği bir şey yoktu ve polisi ararsa benim velayetimi kaybedeceğinden korkuyordu. Bununla yaşamayı öğrendim ve ne zaman o gümbürtüyü ya da annemin çığlığını duysam odama gider, yorganın altına saklanırdım. Bütün ışıkları kapatıp bitmesini beklerdim. Ama bu seferlik bu yeterli olmadı... Annemin iki gün işe gitmesi gerekti ve o bana asla sırt çevirmediği için güvende olacağımı düşünerek beni onunla bıraktı..."

Sanki o an yeniden yaşıyormuşum gibi oldu. "Sarhoş geldi, masayı devirdi... Saklandım ama sonunda beni buldu..."

Bu sözleri duyduğumda babamın bana zarar vereceğini biliyordum. Ona annemin değil, Noah'nın ben olduğumu söylemek istedim ama o o kadar sarhoştı ki umursamadı ya da fark etmedi. Her şey karanlıktı; En ufak bir ışık parıltısı bile göremedim.

"Saklambaç oynamak ister misin?" diye bağırdı ve ben de çarşafı etrafıma sıkıca çektim. "Ne zamandan beri benden saklanıyorsun küçük sürtük?"

İlk darbe hemen ardından geldi, ardından ikincisi, ardından üçüncüsü. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o bana vurduğunda çığlık atarak ve ağlayarak yere düştüm. Babam buna alışkın değildi ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

Annem neredeydi? Ona her kızdığında hissettiği şey bu muydu?

Karnıma vurdu, nefes alamadım...

Kemerini çıkarırken, "Evin erkeğine hak ettiği şekilde davranmazsanız nelerle karşılaşacağınızı öğreneceksiniz" dedi. Beni sık sık vurmakla tehdit etmişti ama aslında bunu hiç yapmamıştı. Şimdi bunu yaptı ve canı acıdı. Ayağa kalkıp kaçmaya çalıştım, o da odamın penceresine çarptı. Parçalanan cam her yere düştü; Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kırıkların dizlerimi ve avuçlarımı kestiğini hissedebiliyordum...

Daha da sinirlenmeye devam etti. Tanımıyormuş gibi görünüyordu bile Ben. Sanki dövdüğü kişinin on bir yaşında bir kız çocuğu olduğundan haberi yoktu...

"Beni öldürmedi ama yaklaştı. Onun yanından geçip pencereden atladım. Karnımdaki yara, pencere camında kendimi kestiğim yer." Tekrar gözlerim doldu ama bu sefer konuşmaya devam ettim. "Komşular çığlık attığımı duydu ve hemen ardından polisler geldi. İki ay boyunca eyaletin koruması altındaydım ve bir grup evinde yaşıyordum çünkü olanlardan sonra annemin bana bakmaya uygun olmadığını düşündüler. Komik olan şu ki, bu iki ayda babamla yaşarken yaşadığımdan daha fazla darbe aldım. Sonunda annemin yanına dönmeme izin verdiler ve babamı hapse attılar. Onu en son, aleyhine ifade vermek zorunda kaldığım zaman gördüm. Gözlerinde o kadar çok nefret vardı ki... Onu bir daha hiç görmedim."

Bir cevap bekleyerek konuşmayı bıraktım... bu gelmedi.

"Bir şey söyle" dedim.

Sanki bir şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi aşağıya baktı.

"Demek karanlıktan bu yüzden korkuyorsun."

"Karanlık o anıları geri getiriyor ve paniğe kapılıyorum... Gelmeseydin muhtemelen çok daha kötü olurdu... Grup evindeyken buna benzer kötü bir panik atak geçirdim. O korkunçtu." Gülümsemeye çalıştım ama uzanıp bana dokunduğunda yüzü gergindi.

Tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. Dan'e tüm bunları anlatmak üzere olduğum zamanı hala hatırlıyordum. Ama o donmuştu ve ben de babamın annemi dövdüğü zamana kadar bunu başaramamıştım.

"Kendi babamı hapse gönderdim. Bu bana karşı olan hislerini yeniden düşünmeni sağlamış olmalı, değil mi?"

"Noah," dedi şok içinde, "doğru olanı yaptın. Tek istediğim senin yanında olmak ve eğer varsa seni hayatım pahasına korumak ile. Şu anda hissettiğim şey bu ve size yemin ederim, sizi dolaba tıkan o pislikler, onları çıplak ellerimle öldüreceğim.

"Nicholas, ben hasarlı malım."

"Bunu bir daha söyleme," diye emretti bana, bunu söylediğim için bile kızmıştı.

Tekrar ağlamaya başladığımda yanaklarımda ve dudaklarımda bir çağlayan hissettim.

"Nick... Çocuk sahibi olamayabilirim." Bu benim en büyük sırrımdı, en çok acıtanımdı. O gecenin en kötü sonucu. "Bana

çok sert vurduğu için... Doktorlar hamile kalabileceğimi düşünmediklerini söylediler... *hiçbir zaman.* ”

Beni kendine çekti.

Başımın üstünden öperek, "Sen şimdiye kadar tanıştığım en cesur, en harika kadınsın" dedi. "Çocuk sahibi olabileceksin. Yapacağını biliyorum... ve eğer değilsen, bir tane evlat edinebilirsin. Senden daha iyi bir anne olabilecek kimse yok... beni duydun mu?" Üzerime çıktı ve gözlerimin içine baktı.

Sonra, "Seni seviyorum Noah," dedi ve ben donup kaldım. "Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum ve zamanı geldiğinde sana dünyanın gördüğü en değerli çocukları vereceğim çünkü sen çok güzelsin ve tüm bu saçmalıkların üstesinden geleceğini biliyorum... ve bundan emin olmak için hemen yanında olacağım."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye cevap verdim, hem korkmuş hem de rahatlamıştım.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum. Seninle olmak istediğimi, canım istediğinde seni öpmek istediğimi, seni incitmeye çalışan herkesten seni korumak istediğimi ve hayatında bana ihtiyaç duymanı istediğimi söylüyorum..."

Duyduklarıma inanamadım.

Seni seviyorum Nick, diye ilan ettim. Bunu söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçek buydu, mutlak gerçek. "Kendimi görmezden gelmeye çalıştım sana karşı hislerim var, onlardan saklanmak için... ama seni seviyorum... seni deliler gibi seviyorum ve az önce söylediğin

her şeyi istiyorum, benimle olmanı istiyorum ve beni sevmeni istiyorum çünkü sana ihtiyacım var, Sana soluduğum havadan daha çok ihtiyacım var..."

"Seni öpmem lazım" dedi.

"O zaman yap" diye cevap verdim.

Anlamıyorsun. Seni her yerinden öpmem gerekiyor... sana dokunmam, tenini hissetmem... benim olmanı istiyorum, Noah... kelimenin her anlamıyla. Bunu hiç kimse için hissetmedim... ve bu beni korkutuyor... Korkutuyor çünkü deliriyormuşum gibi hissediyorum."

Onu kendime çektim. Kaybolmuştu, bunu gözlerinde görebiliyordum. Nicholas hayatında hiçbir zaman bir kadınla birkaç saatten fazla birlikte kalmamıştı. Bağlılığın ne olduğunu bilmiyordu ama bana aşkını itiraf ettiğinden beri tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. Ben de onu sevdim; Yakınımdayken bana dokunduğunda bedenimin verdiği tepkiyi kalbimde hissedebiliyordum. Aşıktım ve tıpkı onun gibi korkuyordum ve bunun Dan'le birlikteyken hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu çok daha fazlasıydı, çok daha iyiydi, çok yoğundu.

Kalçalarımı kendine doğru çekti ve beni o kadar sıkı sıkı ki canımı acıttı ama dudaklarının benimkilere dokunup beni tutkuyla öpmesi umurumda değildi. Onu her yerimde hissettim; kolları güçlüydü ve beni tutuyordu ama aynı zamanda nazikti, sanki kırılgan olduğumu biliyor ve beni kırmak istemiyormuş gibi.

Direnmedim. Hazır olduğumu bilmesini istedim. Gülümsemesi beni nefessiz bıraktı ama çok geçmeden yerini o kadar yoğun arzu dolu bir bakış aldı ki neredeyse korktum. Gömleğimi çıkardı ve göbek deliğimi ve karnımı öptü. Aklımı kaybedeceğimi düşündüm. Elleri sırtımı okşadı, ardından ağzı ve parmakları yara izine dokundu. Aniden sarsıldım ve onu ittim.

"Hayır." dedi ve bana baktı. "Utanma Noah. Bütün bunlar senin herkesten daha cesur olduğun, güçlü olduğun anlamına geliyor."

Başımı salladım.

"Sen mükemmelsin," diye ekledi beni sıcak öpücüklere boğarak.

Ellerim sırtına tırmandı, sıcak derisinin altındaki kasları hissedebiliyordum. Onun her yerine dokunmak istedim. Elini sol bacağımdan yukarı kaldırıp beni bir, iki, üç kez yavaşça öptüğünde karıncalanıyor ve nefes nefese kalıyordum, sonra dilini içeri sokup sanki bunu yapmak onun kaderiymiş gibi tadımı alıyordum. Parmakları orta kısmıma ulaştığında ona bir şey söylemem gerektiğini biliyordum: Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştım. Dan'le bile. Belki bekleyebilirdi - sadece ikinci aşamadaydık- ama bunu aradan çekmenin daha iyi olacağını düşündüm. Çok tecrübesi vardı ve yakında korkmaya başlayacaktım.

"Nick," dedim onunla göz göze gelmeye çalışırken. "Devam etmeden önce..."

"Bana bunu daha önce hiç yapmadığını söyle, en azından aptal eski sevgilinle," diye sözünü kesti ve ben de gergin bir şekilde kıkırdamadan duramadım.

"Şey, aslında..." Onunla dalga geçme şansının tadını çıkarıyordum. Her tarafı gergindi. "Şaka yapıyorum Nicholas! Ben bakireyim." İtiraf ettiğimde domates gibi kızardım.

Gülümsedi ve dudağımın kenarından öptü.

"Bunu seni ilk gördüğümde anlamıştım" dedi gülerek. Omzuna yumruk attım ama iyi niyetli olduğunu, gerilimi biraz olsun ortadan kaldırmak istediğini biliyordum. Sonra daha ciddi bir tavırla devam etti:

"Hazır değilsen bırakabiliriz." Samimi olduğunu anlayabiliyordum ama bunu söylemek onun için zordu.

"Ben hazırım" dedim. "İstiyorum... ama önce bana bir şeyin sözünü ver."

"Adını koy."

Gülümsemeden edemedim.

"Unutulmaz olacağına dair bana söz ver."

Gözlerine sonsuz bir sevgi ve şefkat doldu.

"Bunun için endişelenme."

Boynumdan aşağıya doğru ilerlemeye başladığında bacaklarımın arasına kadar uzanan bir sarsıntı hissettim. Hâlâ giyinikti ama ellerim gömleğini yırtmaya çalıştı. Yarısına kadar çıkardığımda doğruldu, bir eliyle yakaladı, sonuna kadar çekti ve seksi bir şekilde yere fırlattı. Bacaklarımı ona doladım. Tek istediğim onun mümkün

olduğu kadar yakınımda olması, aramızda hava alacak yer bile olmamasıydı.

Kalçalarını benimkilerin üzerinde hissetmek bana, gözlerimi kapatmama ve sırtımı eğmeme neden olan bir tür acı verici zevk verdi.

"Muhteşemsin" dedi, parmaklarını aşağı indirip iç çamaşırımı nazikçe kenara iterken. "Durmamı istiyorsan, Freckles, söyle bana çünkü senin içinde olmak için can atıyor olsam bile, sen hazır olana kadar bunu yapmak istemiyorum."

Ama benim için geri dönüş yoktu; istediğim ve ihtiyacım olan şey buydu. Onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı, içimdeki o baskıyı, aylardır hissettiğim ve öpüştüğümüzde, dokunduğumuzda, hatta tartıştığımızda bile alevlenen o baskıyı hafifletmeye ihtiyacım vardı.

O zamanlar olduğu gibi hiç yanmamış yerlerime baskı yaparak, "Sen benim kişisel işkencem olmak için yaratıldın" dedi. Kalbi, nefesi hızlanıyordu. Parmaklarım beline dolandı ve pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştığım da kaskatı kesildi.

Sonra her şey yoğunlaştı ve o yavaş, geçici dokunuşlar birdenbire bir duyu kasırgasına dönüştü. Nick beni ters çevirdi ve üstüne koydu. Kot pantolonunu çıkardım. Boxerının içinde sert bir şeyin gizlendiğini görebiliyordum ama kalçalarımı yakalayıp beni ereksiyonunun üstüne çıkarıncaya kadar fazla zamanım olmadı. Hala iç çamaşırlarımızla vücutlarımızı birbirine bastırıp inlemeye

başladık. Ellerimi omuzlarında ve karnında gezdirip karın kaslarını okşadım. Ağzım onları takip etti; o an tek istediğim vücudunu yalamak, kemirmek, dilimle tadını çıkarmaktı ve kendimi tutmadım. Bu arada kalçalarını yukarıya doğru iterek bana sürtünüyor ve bana zevk veriyordu.

"Tanrım, Noah," dedi üzerime doğru yuvarlanarak. Elleri bacaklarımı yukarı doğru itti, ta ki ben onları etrafına sarıncaya kadar.

"Dokun bana Nick... Buna ihtiyacım var," dedim ondan hâlâ bilmediğim ya da anlayamadığım bir şey isteyerek.

Parmakları iç çamaşırımın içine doğru ilerledi ve o parmaklarını zevkten ağrıdığım noktada küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başladığında sırtımı eğdim, arzunun kenarına doğru ittim.

"Noah, seni incitmek istemediğimi biliyorsun değil mi?" dedi ve coşku sisinin arasından onun endişelendiğini görebiliyordum. "Ama bunu yapmak zorundayım aşkım."

"Biliyorum," diye karşılık verdim, parmaklarından birinin içime baskı yaptığını hissettim. "Aman Tanrım, Nick!" Beni keşfetmeye başladığında bağırdım, olacıklara beni açtı.

İlk parmağın yanına başka bir parmağın girdiğini hissettiğimde, "Çıkardığınız sesler beni çılgına çeviriyor," dedi. Dışarı çıkan çığlığı susturmak için ağzını benimkine bastırdı. Diğer eli sırtıma tırmandı ve sutyenimin düğmelerini çözdü. Aman Tanrım, göğüslerimi görecekti! Onları daha önce kimse görmemişti ama o kadar kendinden

geçmiştim ki, bunu düşünecek zamanım bile olmadı. Soldakini sıktı ve meme ucumu emdi, diliyle daire içine aldı...

"Tanrım, sen mükemmelsin, sanki sadece benim için yaratılmışsın Noah," dedi ve boxerını çıkardı. İki parmağını çektiğinde birden kendimi boşlukta ve hüsrana uğramış hissettim. Gözlerimi açtığımda onu karşımda çıplak gördüm. Çenem açık kaldı.

"Lanet olsun, bana öyle bakma!" dedi komodini açıp prezervatif olduğunu tahmin ettiğim şeyi çıkarırken huysuz bir sesle. Gözlerimin gördüklerine inanamadım ama yaptığı her şey, hareket etme şekli, nefes alırken göğsünün yükselip alçalması, hepsi beni tahrik ediyordu. Onu istiyordum, onu içimde istiyordum. Daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

Bacaklarımı açıp üstüme çıktığında vücudum patlamanın eşiğinde gibiydi. İkimiz de o kadar gergindik ki bu canımızı acıtiyordu.

"Seni seviyorum Noah," dedi, ağzı benimkilerden yalnızca birkaç santim ötedeydi. Mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde bana bakıyordu. Sözleri içimi mutlulukla doldurdu ve onun sadece yapması gerekeni yaptığını, bunun olması gerektiğini, Nicholas'ın beni sevdiğini biliyordum. Birlikte yaşadığımız onca şeye, birbirimize duyduğumuz nefrete rağmen, birbirimizle birlikte olmamız her zaman gündemdeydi.

"Devam et" dedim.

Dikkatlice üzerime yerleşti ve yavaşça içime girdiğini hissettim. İçimdeki kaslar gerildi ve daha da içeri ittiğinde

çılgınca inledim. Beni incitmemeye çalışıyordu; sırtından ter damlıyordu ve her santimi zorlanıyordu.

"Hızlı git, Nick," dedim onu bacaklarımla çekerek.

"Emin misin?" fısıldadı.

Başımı salladım ve o da beni kulağımın arkasından öptü. Kolları başımın iki yanındaydı ve kontrolsüz bir şekilde nefes alıyordu.

Aramızda kalan son engeli de aştı. Keskin, yoğun ve ateşli bir acı hissettim ve sonunda o tamamen içimdeydi. Hayal edilebilecek en güçlü şekilde birbirimize bağlı tek bir kişiydik ve ona bakmamı istediğinde gözümde bir yaş aktı.

"Noah...Noah," dedi neredeyse korkmuş bir halde uzanıp yüzümü okşayarak. "Özür dilerim... özür dilerim bebeğim."

"Hayır," diye sözünü kestim, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "İyiyim. Sakın durma."

Acı hâlâ oradaydı ama Nick'in yüzündeki zevki görmek bile bunu unutmama yardımcı oldu. Bunu ona vermek istedim. Bunu sonsuza kadar hatırlamasını istedim.

"Tanrım, Noah... bunun bana ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin." Eskisinden biraz daha sert bir şekilde dışarı çekip geri itmek. Gözlerimi kapattığımda şöyle dedi: "Hayır Noah, bana bak, aman Tanrım, ölüyorum..." İtmeye devam ettikçe acı azaldı Baştan sona; Onun orada olmasını istiyordum ve zevkten homurdandığında aklımı kaçırmış gibi hissettim... Hoşuna gidiyordu, benimle olmaktan hoşlanıyordu; Artık ona bu zevki veren bendim, başkası değil.

Saçını çektim.

"Daha hızlı," dedim ve o da bunu yaptı, kontrolümü tamamen kaybettim ve içimde muhteşem bir şey dalgası yükseldi ve çarparak her şeyi kendisiyle birlikte alıp götürmekle tehdit etti.

"Artık benimsin" dedi, aynı anda zevk ve acıyla inleyerek. "Hepiniz benimsiniz... Söyle Noah... Söyle."

"Ben seninim." dedim sırtını kaşıyarak.

O an her şey durmuş gibiydi. Duyularım dağıldı; hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu, yalnızca üstümdeki kişi, yalnızca o, yalnızca Nick. Aynı anda orgazm olduğumuzda bağırdım. Yorgunduk, terlemiştik ve nefesimizi zor tutuyorduk. Başını omzuma koydu ve parmaklarım tutuşlarını gevşetti. Onu yavaşça okşayarak, zevkin son anlarının tadını çıkararak rahatladım.

Beni omzumdan, yüzümden öptü ve sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı.

"İnanılmazsın," dedi, "seni seviyorum. Benden nefret ettiğini söylediğin ilk andan itibaren seni sevdim."

Biraz pişmanlık duyarak güldüm. "Seni kendime alamamaktan nefret ediyordum."

"Bundan sonra öyle olacaksın. Bedenim ve ruhumla tamamen seninim... tamamen."

Noah'yla yatmak hayatımın en muhteşem deneyimiydi. Bunun olduğuna inanamadım. Hala bir rüya gibiydi. Onu ilk kez dar elbisesiyle gördüğümünden ve ne kadar muhteşem olduğunu fark ettiğimden beri bunu yapmayı düşünüyordum. Ama onunla sevişmek? Cennetteydim. Onu altımda hissetmek ve onu doyasıya okşamak, bana diğer kadınlarla yıllardır yaşadığım seksten daha fazla zevk vermişti. Artık o benimdi, sonsuza kadar benimdi çünkü onu bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Bütün bu olup bitenlere ve onun bana anlattıklarına rağmen bu kadar ileri nasıl geldiğimizi bilmiyordum ama sonunda bizi başından beri ayıran duvarı yıkmıştık. Noah'nın çocukluğu korkunçtu, o kadar travmatikti ki, yıllar sonra bile bu durum onun günlük hayatı açısından hâlâ sonuçlar doğuruyordu ve benim yapabileceğim tek şey, babasının peşine düşüp, yaptığı şeyden dolayı onu öldürmemektir. Ben de annesine kızdım. Ne tür bir aptal on bir yaşındaki bir kızı tacizcinin yanına bırakır? Noah'nın bunu bilmesini istemiyordum ama babasını olduğu kadar Raffaella'yı da

suçladım ve zamanı geldiğinde bunu açıkça ortaya koyacaktım. Ve bana söylediği onca şeye rağmen hâlâ bir şeyler sakladığı hissine kapılıyordum. Ne olduğundan emin değildim. ama gözlerinde bir endişe izi gördüm ve bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istedim.

Kollarımda uyuyordu. Yaptığımız şeyi düşündüm ve kaldığımız yerden devam etmesi için neredeyse onu uyandırıyordum. Biraz ışık yanıyordu ve yansımda onun güzelliğine hayran kalabiliyordum. Çok etkileyiciydi; nefesimi kesti. Ve bedeni... Ona dokunmak, ondan keyif almak hayatımdaki en keyif verici şeylerden biriydi.

Telefonumun titreştiğini duydum. Noah'nın uyanmasını istemediğim için onu komodinin üzerinden alıp onun duymayacağı bir yere koydum. Her kimse, bekleyebilirlerdi...

Onu iyice kendime çektiğimde, biraz sersemlemiş bir halde gözlerini açtı.

"Hey," dedi tam olarak bir gündür benimle konuşurken kullandığı o yumuşak, hoş ses tonuyla.

"Sana ne kadar inanılmaz seksi olduğunu söylemiş miydin?" Uyandığını gördüğüme sevinerek, üstüne çıkıp sordum. En az bir saattir onu öpmek istiyordum.

O da beni sadece kendisinin bildiği gibi öptü ve bana sıkıca sarıldı.

"İyi misin?" Diye sordum. Mümkün olduğunca dikkatli davrandım; Birini incitmekten hiç bu kadar endişelenmemiştim ama Noah'nın geçmişiyle ilgili

duyduklarımdan sonra onun bir çizik bile hissetmesini istemedim.

"Acıktım" dedi gülerек.

Yanakları pembeydi, neredeyse ateşli görünüyordu ama bu normaldi, çünkü bütün gece yanımda uyurken onu elinden bırakmamıştım.

"Ben de," dedim yanağını ve boğazını onu çılgına çeviren o özel noktadan öperek.

Güldü ve gözlerimin içine bakabilmek için saçlarını çekti.

"Yemeğe açım," diye açıkladı. Neden onun gülümsemesi beni bu kadar delirtebiliyordu?

"Tamam, hadi yemek yiyelim" dedim, onu duşa doğru çekerken. Birlikte içeri girdik ve işimiz bittikten sonra ona bir tişört verdim ve bir eşofman altı giydim. Babam ve annesinin hafta sonu şehir dışında olmalarına daha fazla minnettar olamazdım.

"Ne yapma modundasın?" Aşağıya indiğimizde sordum ve adaya oturdu.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki istiyorum. Ne düşünüyorsun?" dedim gülümseyerek ve saçını toplayıp başını geriye çekip onu öptüm.

"Yenilebilir bir şey demek istemiştım" dedi. Bu dünyadaki en iyi sesti: mükemmel bir sabah için mükemmel bir ton.

"Şikayet etmemen için krep yapacağım" dedim ve onu bıraktım.

"Sana yardım edeceğim" dedi ve ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüdü. Birlikte yemek pişirdik: Hamuru ben yaptım, o da ikimiz için çilekli smoothie yaptı. Daha sonra adada oturup yan yana yemek yedik. Üzerine şurup döküp yalamam muhteşemdi. Hiç kimseyle böyle bir şey yapmamıştım ve bu, kahvaltımı çok daha iştah açıcı kılıyordu. Sonunda her şey olması gerektiği gibi oldu: Noah benimdi, o mutluydu ve ben de öyleydim. Bir kadına güvenmediğim yıllardan sonra, karmaşık ama mükemmel olanı, bu kadar erken yaşta kaybettiğim tüm sevgiyi ve güveni bana geri verebilecek birini seçmiştim. Noah ile pek çok ortak noktamız olduğunu görmeye başladım. O babasını on bir yaşında kaybetmişti, ben de annemi on iki yaşında kaybetmiştim. İkimiz de küçük yaşta acılar çekmiştik ve şimdi bu sıkıntıları aşmak için birbirimize yardım etmek için buluşmuştuk.

Krepten son lokmayı yerken, "Bir şeyler yapmamız lazım," dedi. "Telefonunu bana ver."

Ne istediğini bilmiyordum ama ona vermekte bir an bile tereddüt etmedim.

"Madem artık benim erkek arkadaşısın," dedi, beni ihtiyatla gözlemleyerek, ben de gülümsedim. Bu terim hoşuma gitti. Evet onun erkek arkadaşıydım ve o benim kız arkadaşımdı: *benim*. "Ben ve Jenna dışında telefonundaki tüm kızları sileceğim."

Ben gülmeye başlayınca "Ben ciddiym" dedi ve telefonumun kilidini açıp rehberime girdi.

"İstediyini yap. Umurumda değil," dedim, "ama Anne'i ya da Madison'ı silmeyin. Kız kardeşimle konuşmaya devam etme iznim var, değil mi?" diye sordum, kalkıp bulaşıkları lavaboya götürdüm.

"Anne kim?" diye sordu, burnunu kırıştırarak. Anna'ya çok benziyordu. Açıklamak için acele ettim:

"Anne, Madison'ı ziyarete gittiğimde onu da getiren sosyal hizmet görevlisi. Kendisiyle ilgili olup bitenler hakkında beni bilgilendiriyor ve bir şey olursa arar."

"Bir saat önce ondan bir cevapsız çağrınız var" dedi. Sonra sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi ekran aydınlandı ve Anne'in adı belirdi. "İşte yine burada." Endişeyle telefonu elinden aldım. Anne'in araması için henüz çok erkendi.

"Nicholas mı?" Aldığımda söyledi.

"Neler oluyor?" diye sordum, midemdeki dehşeti hissederek.

"Ben Madison." Sesi sakindi ama sesindeki telaşı hissedebiliyordum. "Hastanede. Görünüşe göre son yirmi dört saattir insülinini unutmuşlar ve kendisi de kriz geçirmiş... Bence gelmelisin."

Telefonu o kadar sıkı sıkıyordum ki neredeyse elimde parçalanıyordu.

"O iyi mi?" Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

"Durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi. Başımı salladım ve telefonu kapattım.

Noah'ın yüzü solgundu. Ayağa kalkıp yanıma geldi ve gergin bir sesle sorunun ne olduğunu sordu.

"Bu benim kız kardeşim. Hastanede. Anlaşmanın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre insülinini alamamış... İhtiyacım var gitmek." Odama doğru koşmaya başladım. Noah da onu takip etti ama benim için önemli olan tek şey beş yaşındaki kız kardeşim ve onunla ilgilenen kişilerin onu hayatta tutan ilacı ona veremeyecek kadar aptal olmalarıydı.

"Ben de seninle geliyorum" dedi.

Birkaç saniye ona baktım ve başımı salladım. Evet onu yanımda istiyordum. Annem de orada olacaktı... ve onu üç uzun yıldır görmemiştim.

Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim; ya da beni dolabın içinde çığlık atarken bulduğu geceyi sayarsam yalnızca bir kez. Şimdi aynı görünüyordu; üzgün ve sinirli. Onun arabasındaydık. Sol eliyle arabayı sürüyordu, sağ eliyle de vites kolunun hemen üzerinde elimi tutuyordu. Endişelerinin beni bu kadar derinden etkileyebileceğini bilmiyordum. Bu üzüntüyü silmek ve son birkaç saatteki gibi onu gülümsetmek istedim ama bunun imkansız olduğunu biliyordum. Nicholas Leister'ın yıkılmasını ve her şeyini vermesini pek çok kişi sağlayamazdı ama kız kardeşinin de onlardan biri olduğunu biliyordum. Bana annesi hakkında anlattıkları, ondan nefret ettiğini ya da en azından onu bir daha asla düşünmemeyi tercih ettiğini bilmem için yeterliydi. Şeker hastası kız kardeşine insülin vermemek, ondan daha da fazla nefret etmek için mükemmel bir nedendi.

Sessizce arabayı sürüyorduk. Bu kadar mutlu, bu kadar birlikte olduktan sonra her şeyin bir anda dağılıp yanması beni üzüyordu ama en azından arada bir elimi öpmeye ya da

yanagımı okşamaya devam ediyordu. Nazikti ve bu okşamaların her biri beni teselli ederken bile canımı acıtiyordu. Onunla yatmanın bir anlamı vardı ve teninin benimkine değdiğini hissettiğimde düşünebildiğim tek şey buydu.

Yemek yemeyi bile bırakmadık. Altı saat sonra Vegas'a vardığımızda doğrudan hastaneye gittik.

Madison Grason pediatri bölümünün dördüncü katındaydı. Öğrenir öğrenmez koşmaya başladık. Bekleme odasında üç kişi gördük: bir çift ve iri yapılı bir kadın. İkincisi, Nick'in arkasındaki kadına baktığını görünce kapıya doğru yürüdü.

Bir ona bir bana bakıp, "Nicholas, olay çıkarmanı istemiyorum," dedi.

"O nerede?" O sordu. Bu arada odanın arka tarafındaki kadın ayağa kalkmış ve meşgul bir şekilde Nick'e bakıyordu.

"O uyuyor. İnsülin verdiler. O iyi Nicholas, tamamen iyileşecek."

Elini sıktım. Sakinleşmesini diledim ama tamamen aklını kaçırmıştı. Anne'in yanından geçip doğrudan diğer kadınlara doğru yürüdü. Sarışındı ve onu yakından gördüğümde aklımda hiçbir şüphe kalmadı: Bu onun annesiydi.

"Neredeydin sen? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" O bağırdı. Yanındaki kel adam aralarına girmeye çalıştı ama kadın onu durdurdu.

Sakin ama gözleri keder dolu bir sesle, "Nicholas, bu bir kazaydı," dedi.

"Karımı rahat bırakın. Sen gelmeden önce zaten endişeden bıkmıştık—"

"Siktir git!" Nick elimi o kadar sıkı sıkıyordu ki canımı acıtıyordu ama o anda kurtulmaya çalışmamın hiçbir yolu yoktu; bana ihtiyacı vardı. "Günde üç kez insülin alması gerekiyor. Bu roket bilimi değil ama onu bir avuç aptal bebek bakıcısının ellerine bırakma konusunda iki kere düşünmediğinizde ne bekliyorsunuz?"

"Madison iğnelerini yapması gerektiğini biliyor ve hiçbir şey söylemedi. Rose bunu kendisinin yaptığını varsaydı—" kel adam, Nick tekrar sözünü kesmeden önce açıkladı:

"O kahrolası beş yaşında! Onun bir anneye ihtiyacı var!"

Bu sadece Nick'in kız kardeşiyle ilgili bir tartışma değildi. Bu kadarı açıktı. Annesine Maddie yüzünden ama aynı zamanda kendisi yüzünden bağıırıyordu. O zamana kadar onu ne kadar incittiğini fark etmemiştim ama anneni bu kadar genç yaşta kaybetmek zor olmuş olmalı. Ben de babamı kaybetmiştim ama bir anlamda kendimi ondan kurtarmıştım ve annem de her zaman yanımda olmuştu. Nicholas'ın onu seven bir babası yoktu, yalnızca ona para veren bir babası vardı. Onu incittiği için o kadından nefret ediyordum ve oğluna yeterince değer vermediği için William'dan da nefret ediyordum.

Doktor geldiğinde geri çekildim.

"Siz Madison Grason'un ailesi misiniz?"

Herkes ona döndü.

"Tedaviye yanıt veriyor. İyileşecek ama geceyi burada geçirmesi gerekiyor. Onun glikoz seviyelerini ve genel olarak durumunu takip etmek istiyorum."

"Ona tam olarak ne oluyor?" Nick sordu.

"Sen...?"

"Onun kardeşi."

Doktor başını salladı.

"Kız kardeşiniz diyabetik ketoasidoz hastası. Bu, vücutta yeterli insülin bulunmadığında ve enerji kaynağı olarak yağ yakmaya başladığında meydana gelir. Bu olduğunda karaciğer, kan dolaşımında biriktiğinde toksik olan bir asit türü olan ketonlar üretir.

"Böyle bir şey olduğunda ne yapmalısın?"

"Kız kardeşinizin şekeri üç yüzün üzerinde. Karaciğeri glikozu dışarı atıyor ama hücreleri onu insülin olmadan ememiyor. Ona verdiğimiz dozlarla bunu kontrol altına alacağız. Daha fazla test yapacağız ama endişelenecek bir şey yok. Ne rahatsız etti Buraya geldiğinde çok fazla kustuğundan dolayı dehidrasyon sorunu yaşadım ama artık bu geride kaldı. Bunun en kötü dönemini yaşıyoruz. Çocuklar zordur."

"Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Uyandı ve eğer sen Nick'sen, seni soruyordur." Bunu bilmek bile Nick'in ruh halini iyileştirmişe benzemiyordu. Kız kardeşi için işlerin daha kötü olabileceği ve bunun ailesinin hatası olduğu düşüncesi onu içten içe öldürüyor olmalıydı.

"Gel, onunla tanışmanı istiyorum." dedi ve beni arkasına çekti. Tek başına gireceğini sanıyordum ama bu kadar önemli bir şey için beni orada istediğini bilmek içimi neşeyle doldurdu.

Madison'ın odasına girdiğimizde onu gördüm; minik, küçük bir kızdı, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha güzeldi. Yatağında doğrulup oturuyordu. Nick'i görünce uzanıp gülümsedi.

"Nick!" Bunu söylerken acıdan kaşlarını çattı. Kolunda serum vardı; acımış olmalı.

Nick saatlerden sonra ilk kez beni bıraktı ve ona doğru koştu. Onu ona sarılırken, o dev yatakta otururken görmek komikti.

"Nasılsın prenses?" O sordu. Onu bu kadar üzgün ve sonra bu kadar rahatlamış gördükten sonra ne hissettiğimden emin değildim.

Kız muhteşemdi ama beş yaşındaki bir çocuğa göre çok miniydi. Solgundu ve gözlerinin altında büyük mor torbalar vardı. O kadar üzücü bir izlenim bıraktı ki, gülümsemesini gördüğüme güven verdim.

"Geldin."

"Tabi ki yaptım. Ne sandın?" diye yanıtladı, onu kaldırıp duvara yaslanırken dikkatlice kucağına koydu. Uzanıp saçlarıyla oynamaya başladı.

Görüntü yüreğimi ısıttı. Nicholas'ın bir çocuğa Madison'a davrandığı gibi davranabileceğini asla tahmin etmezdim. Doğrusunu söylemek gerekirse onu asla bir çocukla hayal

edemezdim. Nick insana ateşli kızları, uyuşturucuları ve rock'n'roll'u hatırlatan türde bir adamdı.

"Bak Maddie, seni gerçekten özel biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Noah." Ancak o zaman beni fark etmiş gibi göründü. Gözleri sadece ağabeyindeydi. Bu normaldi, değil mi? Ama şimdi Nick'inkiler gibi mavi olan o gözler bana odaklandı.

"O kim?" kaşlarını çatarak sordu.

Arkadaş olduğumu söyleyemeden Nicholas sözümü kesti:

"O benim kız arkadaşım."

"Senin kız arkadaşın yok" dedi.

Yanlarına doğru yürüdüm.

"Bu doğru Maddie ama sanırım fikrini değiştirmesini sağladım," dedim sırtarak. Komikti.

"Adını beğendim" dedi. "Bu bir erkek ismi." Nicholas gülmeye başladı ve ben de ona katılmadan edemedim.

Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilmiyorum." Tanıştığımızda Nick'in adımla ilgili söylediklerini hatırlayarak, *kardeşim gibi, kız kardeşim gibi diye düşündüm.*

"Böyle bir isimle bahse girerim ki oğlanlar futbol oynamana izin verirler" dedi.

"Futbolu seviyorsun?" İnanamayarak sordum. Nicholas ona her zaman *Prences derdi* ve bir futbol taraftarından çok onlardan birine benziyordu.

"Bayıldım. Nick bana bir top verdi. Bu çok havalı. Pembe," diye yanıtladı, hâlâ Nick'in saçını çekiştirip tokatlıyordu. Anladım. Ben de dokunmak istedim.

Onunla epey zaman geçirdik ve bunu inkar etmek mümkün değildi: çok sevimliydi. Yaşına göre çok zekiydi ve çok komikti ama bitkin görünüyordu, bu yüzden onu dinlenmeye bırakmaya karar verdik.

Çıkarken Nick'in annesiyle karşılaştık. Bir annenin kızı için endişeleneceğini düşünürdünüz ama o farklı bir gezegendeymiş gibi görünüyordu. Oğlunun önünde kayıtsızmış gibi davrandı ama zar zor algılanabilen bazı gergin hareketler bana oğlunun varlığının onu etkilediğini gösterdi.

İkimizin arasında ileri geri bakarak, "Nicholas, seninle konuşmak istiyorum" dedi.

"Seni yalnız bırakacağım." dedim ama beni kendine yakın tuttu.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye tısladı.

"Lütfen Nicholas. Ben senin annenim... Bütün hayatını benden kaçarak geçiremezsin." Orada dinlememi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Nicholas bir gitar teli kadar gergindi.

"Beni o salak kocan için terk ettiğin anda annem olmayı bıraktın." Onu bu şekilde, bu kadar ciddi görmek korkutucuydu.

Sanki çocuğunuzu terk etmek herkesin kazara yapabileceği bir şeymiş gibi, "Bir hata yaptım" dedi. "Ama artık çocuk değilsin. Yaptığım şey için beni affetme vaktin geldi."

“Bu bir hata değildi. Altı yıl boyunca ortadan kayboldun. Nasıl olduğumu sormak için aramadın bile. Az önce beni terk ettin! O bağırdı. “Keşke seni bir daha hiç görmek zorunda kalmasaydım ve eğer yapabilseydim o değerli küçük kızı senden alırdım. Sen onu hak etmiyorsun. Sen onun bir kız çocuğuna sahip olmayı hak etmiyorsun.”

Biz uzaklaştık. Beni koridordan aşağı çekti, sonra döndü ve boş bir alana ulaşana kadar tekrar döndü. Küçük bir dolabın kapısını açtı ve içeri girdik. Tek ışık tavana yakın bir pencereden geliyordu.

Yüzü kaybolmuş görünüyordu, nefesi kontrolden çıkmıştı ve gözleri öfkeyle ya da belki üzüntüyle parlıyordu, emin değildim. Onu o şekilde görmekten korktum ve beni duvara itip dudaklarını dudaklarıma bastırduğında ne olduğunu anlamadım.

"Nicholas," dedim titreyen bir sesle yüzünü okşayarak. Ama o başka bir yerdeydi, duygularını kontrol edemiyordu. Beni tekrar öptü. Tek kelime etmeyi başaramadım.

"Burada olduğun için teşekkür ederim" diye fısıldadı ve sesindeki çaresizliği duyduğumda onu sabit tuttum ve ona bakmaya çalıştım. onun gözünde. "Beni böyle bırakmasını asla unutabileceğimi sanmıyorum. Ama şimdi buradasın, sana sahibim ve aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bana ne yaptığı artık umurumda değil, Noah. Hala açık olan bir yarayı kapattın ve bu seni daha da çok sevmemi sağlıyor."

O kadar yakındık ki gözyaşları gözlerime aktı ve dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

"Buraya gel" diye mırıldandı ve beni öptü.

Bu ikinci sevişmemizdi... ve geçmişten gelen anılar yüzünden lekelenmişti.

Daha sonra yemek yemeye gittik. Birkaç saatliğine Maddie'yi tekrar ziyaret edemeyeceğimiz için Las Vegas'ın turistik yerlerini görmeye karar verdik. Hiç gitmemiştim ve filmlerdeki kadar etkileyiciydi. Nereye baksam devasa binalar, lüks oteller ve gösteriler vardı. Gecenin nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordum; ne yazık ki orada çok geç saatlere kadar kalamazdım.

"Yarın onu serbest bırakacağız. Bu beklediğimizden daha iyi. Muhtemelen şimdi gitmesine izin verebiliriz ama ben onu biraz daha gözlem altında tutmayı tercih ederim" dedi doktor.

Saat akşamın beşiydi ve eğer gece yarısından önce Los Angeles'ta olmak istiyorsak geri dönmemiz gerekiyordu. Nicholas gitmek istemiyor gibiydi ama annesi oradaydı ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Gözleri yaşlı olan Maddie'ye, "Bu hafta geri döneceğim," dedi. "Çarşamba geleceğim, sana bir hediye getireceğim ve birlikte oynayabiliriz." Ona dikkatle ama sevgiyle sarıldı.

"İki gün içinde?" dedi somurtarak.

Nick onu sarı saçlarından öperek, "Sadece iki gün," dedi.

Hastaneden ayrılırken yıkılmış, bitkin görünüyordu ve bunun için iyi bir nedeni vardı. Duygularla dolu bir gün olmuştu, önceki gün de öyleydi. Uyumak için ikimizin de birkaç saate ihtiyacı vardı.

"Arabayı kullanmamı mı istiyorsun?" Diye sordum. Beni sürücü kapısına yaslarken sırttı.

"Sürdüğün son arabayı kaybettiğimi hatırlıyor gibiyim."

"Bunu asla bırakmayacaksın, değil mi?" Gözlerimi devirerek sordum.

Arkamı dönüp yolcu tarafına geçtim. Yolda kahve içmek için birkaç kez durduk ve yoldayken uyanık kalmamıza yardımcı olmak için müziği açık tuttuk.

Eve vardığımızda anne ve babamızın gelmiş olabileceğini bile düşünmedik. Verandaya tırmanırken Nicholas'ın bir kolu omzumdaydı, benimki de onun beline.

Annemi görmek gerçekliğe dönmek gibiydi. Şaşırdık ve hızla birbirimizden uzaklaştık.

"Sonunda geri döndün. Endişelenmeye başlamıştık," dedi annem yanıma gelip bana sımsıkı sarılırken. Onu iki gündür görmemiştim ve tüm olup bitenler, babamla ilgili anılar, Nick'le olanlar, onu olması gerekenden daha fazla sıkıyordum.

"Beni özledin mi?" o güldü.

Nick'i de selamladı, içeri girdik ve Nick'in kız kardeşinin durumu hakkında sorguya çekildik. Sanırım nerede

olduğumuzu bilsinler diye onları aramıştı ve William, Maddie'nin sağlığı konusunda endişeliydi.

"İyi olduğuna sevindim" dedi kanepeden kalkarken.

Nick odanın bir tarafındaydı, ben de diğer tarafında. Birbirimize dokunmamak tuhaftı ve göğsümde garip bir boşluk hissettim. Son kırk sekiz saattir onun yakınımda olmasına o kadar alışmışım ki onun her zaman yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Tam o sırada gözlerine baktım. vaat gördüm.

"Yorgunum" dedim. "Eğer sakıncası yoksa üst kata çıkacağım. Sabah dersim var..."

Annem Will'le film izliyordu ve yatmadan önce hâlâ filmin büyük bir kısmı kalmıştı.

"Bizimle mi kalıyorsun Nick?" diye sordu annem, ben de kaşlarımı çatmak zorunda kaldım. Neyse ki fark ettiğini sanmıyorum.

Nicholas sırttı.

"Ben de yukarı çıkmalıyım. Benim de dersim var. İyi geceler," dedi kanepenin etrafından dolaşıp yanıma gelerek.

Bunun kötü bir şey yapma duygusu mu olduğunu yoksa ailelerimizin aşağıda olduğunu ve bizi yakalarlarsa kaybedeceklerini bilmek mi olduğunu bilmiyordum ama Nick beni odamda duvara itip elini gömleğimin altına soktuğunda, hayal edebileceğim en heyecan verici şeydi.

"Benim yatağıma gel. Benimle uyu." diye fısıldadı kulağıma. Konuştuğu süre boyunca boynumu öpüyor, ısıyor, yalıyordu.

"Yapamam." diye inledim.

Kalçalarını seksi bir şekilde üzerime bastırarak, "Bu sesleri çıkardıktan sonra bana seni yatağa götürmememi söyleyemezsin" dedi.

Kıkırdadım ve gözlerimi kapattım.

Uсталıkla sol uyluğumu sıkarken, "Annem her an gelebilir, Nicholas," dedim. "Kalp krizi geçirmesini istemiyorum."

"Zaten benimle geliyorsun," dedi beni sürükleyerek.

"HAYIR!" diye bağırdım ve topuklarımı yere gömdüm. Annem ve babamla birlikte olduğumuz ve aynı çatı altında yaşadığımız için artık ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak bir tür kuralların veya öz kontrolün olması gerektiğini biliyordum.

Durdu, alt kattan gelen sesleri fark etti ve haklı olduğumu anladı.

"Seni seviyorum." dedi ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Bir şey olursa nerede olduğumu biliyorsun."

"Evet. Soldan ikinci kapı."

Kapıyı kapattım. Olan her şeyi analiz etmem gerekiyordu. Nefesimi toparlamaya ihtiyacım vardı.

Geçtiğimiz birkaç günde olup biten her şey beni zıt düşünce ve duygular bulutunun içine sürüklemişti. Nick'le birlikteyken mutluydum: Çatışma eğilimimiz olduğundan ya da en azından son birkaç aydır öyle görüldüğünden bunun uzun süre devam edip etmeyeceğini bilmiyordum. Öyle ya da

böyle, ona deli oluyordum. Bunu kendimden bile saklamıştım ama artık ortadaydı ve düşünmeden duramıyordum, özellikle de onun yalnızca birkaç adım ötemde olduğunu bilerek. Uyumakta zorluk çektiğimde onu aramamak zordu ama kendimi zorladım. Onunla mesafemi korumayı öğrenmem gerekiyordu. Ama onun yanında olmadığımında bütün düşüncelerim babama ve onun tehdit mektuplarına dönüyordu. Hala kimseye söylemem gerektiğini bilmiyordum...neden? Hapisteydi ve onları gönderenin o olup olmadığından bile emin değildim. Belki Ronnie babamın durumunu yeni öğrenmişti ve tüm bunları bana karşı kullanıyordu. Bu yüzden en azından başka bir mektup gelene kadar hiçbir şey söylememeye karar verdim ve benim tahminim bunun asla gerçekleşmeyeceği yönündeydi.

Ertesi sabah okula geç kalma riskiyle karşı karşıya olduğumu bildiğimden aceleyle kalktım. Gergindim çünkü partinin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktım. Herkes deli gibi bağırdığımı duymuştu ama kimse yardımına gelmemişti.

Üniformamı giyip aşağıya koştum. Çoğu sabah olduğu gibi William çoktan gitmişti ve Nick ile annem mutfaktaki adada kahvaltı ediyorlardı. Nick başını kaldırıp bana baktığında koşup onu öpmek için kendimi zor tuttum. Annem kalkıp kahvaltımı hazırlamaya başladı. Kravatımı takmak için yardım alma bahanesiyle (ki artık kravat bağlamayı çok iyi

biliyordum), Nick'in yanına yürüdüm ve annem bana bakmadan ona hızlı bir öpücük verdim.

Bana fısıldadı: "Şu anda kafamın tüm bu görüntüleri o üniformalı üst kattaki bir odada var." Bunu söylerken kravatımı düğümledi, beni usulca öptü ve boynumu okşadı.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için döndüm. Ama annem yumurta çırpma ile meşguldü ve hoparlörlerden müziği duyuluyordu.

Oynadığımız tehlikeli ama aynı zamanda çok heyecan verici bir oyundu.

Aşağı uzanıp eteğimin altını yokladı, bacaklarımı ve kıkırımı okşadı.

"Zorluyorsun" dedim.

"Biliyorum," diye onayladı ve annem dönüp yemeğimi servis ederken uzaklaştı.

İlk defa kahvaltımı Nick'in yanında yaptım ve tek düşünebildiğim, birlikte krep ve smoothie yediğimiz o sabahı. Bu çok hoş bir anıydı, özellikle de yemek yemeden hemen önce gelen kısım...

Annem bize pek bir şey söylemedi. Düşüncelerine dalmış görünüyordu ve ben de onun evliliğiyle ve orada yaşadığımızdan mutlu olup olmadığıyla daha fazla ilgilenmediğim için kendimi kınadım.

"İyi misin anne?" Endişeli bir bakışla sordum. Onda fark ettiğim o kayıp bakış, o dikkat dağınıklığı artık çok yaygın hale geliyordu.

Aklında dolaşıp gittiği yerden geri döndü ve bir gülümseme taklidi yaptı.

"Evet, elbette... harikayım," dedi tabağını alıp lavaboya bırakırken. "Nick bana bugün seni okula götürmekten çekinmediğini söyledi. Üzgünüm tatlım ama başım biraz ağrıyor... Sanırım uzanacağım. Başıma bir öpücük verdi ve sevgiyle Nick'in omzunu sıktı.

"Biraz tuhaf davranıyor, değil mi?" Meyve suyunu bitirdiğinde dedim. Sandalyemi kendi yanına çekti.

"Biraz ama çok da önemli olduğunu düşünmüyorum." Ellerini başına koydu dizlerimin üzerine çöktüm ve eğildim. "Gitmeye hazır mısınız?" Sesi baştan çıkarıcıydı. Elleri beni gıdıklıyordu. Başımı salladım. Arabamın dükkanda olmasının ilk başta düşündüğüm kadar kötü olmadığını tahmin ettim.

Beş dakika sonra yola çıkıyorduk ama kimsenin bizi göremeyeceği bir köşede durdu, yüzümü avuçladı ve beni yoğun bir şekilde öptü.

"Ne hakkında?" O sırtıp arabayı tekrar vitese takarken sordum.

"Öpüşmemizin üzerinden yedi saat yirmi beş dakika geçti," dedi sakince.

"Sayıyor musun?" dedim gülerek. Bu beni gerçekten iyi bir ruh haline soktu.

"Senin yanında olmadığım zaman sıkılıyorum. Aklımı meşgul etmem lazım."

On beş dakika sonra St. Marie's'in kapısındaaydım. Kendimi gergin hissetmeden edemedim. Nick de ciddi görünüyordu ve direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

"Beni alacak mısın?" Diye sordum.

"Elbette. Başka seçeneğim yok; ben senin erkek arkadaşınım, değil mi?" dedi neredeyse küstahça.

Güldüm.

"Bu mutlaka bir erkek arkadaşın görevi değil. Hiç kız arkadaşın bile olmadı, değil mi?" Haklı olduğumu ve onun ilki olduğumu bilmek beni çok üzdü.

"Seni bekliyordum." dedi ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu. Bu sözler o kadar hoşuma gitti ki, ona yakınlaştım. Onu öpmek bana olayın bundan daha ileri gittiği iki zamanı hatırlattı. Tekrar yapmak istedim.

"Günün geri kalanında seni kaçırmamı istemiyorsan gitsen iyi olur," diye uyardı beni. Belimi saran eli beni orada tutmak istediğini söyledi.

"Saat dörtte görüşürüz." dedim gülümseyerek ve kapıyı açtım. Bu bağımlılık yapıcıydı.

"Seni seviyorum" dedim.

"Ben de seni seviyorum! Görüşürüz Kıymetli." Başını salladı ve yola çıktı.

Kapıya ulaşmadan önce birçok göz bana döndü ama ben daha farkına varmadan Jenna kollarıma atladı ve bana sarıldı.

"Noah! Çok ama çok üzgünüm." Beni sıkıca sıktı. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum. Sana yardım etmek için orada

olmalıydım. Onlar sadece bir grup olgunlaşmamış bebek. Böyle aptalca şakaları artık bırakmaları lazım ama biliyorsun..."

"Sorun değil, Jenna. Senin hatan değildi," dedim.

"Emin misin?" diye devam etti. "Korkmuş gibi görünüyordun. Karanlığın seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum."

"Çocukluğumdan kalma bir travma ama artık bitti. Artık hiçbir önemi yok." Tam o sırada zil çaldı ve dolaplarımıza doğru yürüdük.

Ancak bitmedi. Söylentiler yayılmıştı ve nereye dönsem insanlar bana bakıyordu. Kendimi bir Marslı gibi ya da daha kötüsü, sanki insanlar bana *acıyormuş* gibi hissettim . Yemek salonuna gidip Cassie'yi beni dolaba tıkan adamlarla birlikte görene kadar ne kadar kızgın olduğumu fark etmemiştim. O kadar öfkelenmişim ki, onun yanına gelip çilekli karışımımı saçına fırlatana kadar ne yaptığının farkına bile varmamıştım.

Etraftaki herkes dondu ve ne yaptığımı anlayamadan arkamda müdürün sesini duydum.

"Bayan Morgan, ofisim lütfen."

Bok.

Okuldan ayrıldığımda tüm bu karanlık duyguların beni yakalayacağını düşünmüyordum ama yakaladılar. O kadar sevdiğim kızın nasıl işkenceye uğradığını, neredeyse öldürüldüğünü düşünmeden duramadım. Bu nedenle hemen babamın ofisine gittim. Bütün bunlar hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyordum ama özellikle de sevdiğim kadının yıllardır dövüldüğünü ve kötü muameleye maruz kaldığını öğrendikten sonra neler yapılabileceğini öğrenmek istiyordum.

Leister Enterprises'a ulaştım ve doğrudan en üst kata yöneldim. Babamın sekreteri Janine beni hayatı boyunca tanıyordu; Bana doğum günü hediyeleri almak ve beni arkadaşlarımin partilerine götürmek onun göreviydi. Babam çalışmakla çok meşgulken futbol maçlarıma gitmişti. Karnemde kötü notlar aldığımda bile beni azarlamıştı. Janine benim için bir tür anneydi ama ona hiçbir zaman kalbimi açmamıştım. Noah ortaya çıkana kadar kalbimi hiçbir kadına açmamıştım. Ama yine de Janine ve ben yakındık.

"Nicholas, burada ne yapıyorsun?" Gülümseyerek sordu. Altmış yaşlarında zayıf bir kadındı. Babam ona tutunmuştu çünkü o da onlar kadar çalışkan ve sadıktı ve bu hiç de kolay değildi. işyerinde babamla uğraşıyorum. Biliyordum; onun muayenehanesinde staj yapıyordum.

"Hey Janine, babamla konuşmam lazım. Toplantıda mı?" diye sordum kendimi içeri dalmamaya çalışarak.

"Hayır, devam edebilirsiniz. Bu öğleden sonraki davaya bakıyor." Hemen arkama dönüp kapıyı çalmadan açtım. Babamın koyu mavi gözleri belgelerinden kaldırıp doğrudan bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bana sert bir şekilde sordu. Hiç merhaba demedi; bu onun bir alışkanlığıydı.

"Seninle Noah hakkında konuşmak için buradayım. Daha doğrusu Raffaella hakkında." Hayatında bir kez olsun bana karşı samimi olmasını umarak lüks masasının önünde durdum. "Eski piç kocasının ne yaptığını biliyor musun?"

Babam bir an bana baktıktan sonra belgelerini bir kenara itti, ayağa kalktı, bara doğru yürüdü ve kendine bir bardak konyak doldurdu.

"Nasıl öğrendin?" O sordu.

Yani biliyordu. Bu beni özellikle şaşırtmadı. Bu çok uzun süre saklanabilecek türden bir şey değildi.

"Noah, ışıkları kapalı bir odadaysa çıldırıyor. Geçen gün neredeyse panik atak geçiriyordu. Sakinleşince bana söyledi." O heriflerin ona yaptıklarının hatırası beni öfkелendirdi ama sakin kaldım. "Baba, o orospu çocuğunun

ne yaptığını biliyor musun? Noah neredeyse ölüyordu... Karnına bir cam parçası saplandı. Çocuk sahibi olamayabilir bile."

"Biliyorum," dedi yüzünde bir keder ifadesiyle otururken.

"Siz yapıyorsunuz?" Öfkeyle odanın içinde ilerlemeye başladım. "Kendi annesi onu bir istismarcıyla yalnız bıraktı! Raffaella da kendisi kadar suçlu, diye bağırdım aciz bir öfkeyle.

"Nicholas, karım hakkında böyle konuşmana izin vermeyeceğim. yol. Neler yaşadığını, kızını orada bıraktığına ne kadar pişman olduğunu bilemezsiniz... Onun bizim gibi bir hayatı yoktu. Çocuğu için savaşımasına yardım edecek parası ya da kimsesi yoktu. Yıllarca o adamın tacizine maruz kaldı. Vücudu bir yara izi haritası... Bu yüzden sana izin vermeyeceğim—"

"Noah küçük bir kızdı, baba!" Onun sözünü kestim. "Tanrı aşkına! Pencereden atlamak zorunda kaldı! Ölmüş olmalı o orospu çocuğu!"

"Nicholas, otur. Bilmen gereken bir şey var." Önündeki sandalyeyi işaret etti.

Oturmak yerine arkasında durdum. İçkisini dudaklarına götürdüğünde, keşke bana da bir tane koysaydı dedim.

"Bir ay önce şartlı tahliye edildi" dedi. Beynim bu kelimeleri özümsemeye çalışırken bedenim gerildi. "Onu mahkûm etmelerinin üzerinden altı yıl geçti. Eğer Raffaella daha önce taciz suçundan dava açmış olsaydı daha fazla zaman alabilirdi ama sadece Noah'a karşı işlediği suçlardan

dolayı ceza aldı... Yaralanmıştı ama en kötüsü pencereden atlayıp bir cam parçasının onu yaralamasıydı. . Bunun için suçlanmadı. Görünüşe göre yüksek mevkilerde arkadaşları varmış ve cezası azaltılmış. Sana anlatmaya çalıştığım şey şu ki, o dışarıda ve Raffaella onun onunla temasa geçmeye çalışmasından korkuyor. Kısa süre önce öğrendim ve çok sinirlendim. Bana daha önce söylemesi gerekirdi. Tuhaf bir şeye karşı gözlerimizi açık tutmalıyız... Bir şey deneyeceğini sanmıyorum ama yine de endişeleniyorum. Raffaella çok korkmuş. Her gece kabuslar görüyor ve Noah'ın dışarı çıktığını bilmesini istemiyor. Sırrı saklaman lazım."

"Nasıl dışarıda olabilir? Hiçbir şey yapamaz mısın?" diye sordum, derin bir huzursuzluk hissederek. O deli adam şu anda karısını ve kızını yakalamaya çalışıyor olabilirdi ve Noah'nın kabuslarındaki adamı tekrar görmesi durumunda nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Bir yargıcın uzaklaştırma emri çıkarmasını sağlamaya çalıştım ama onun herhangi bir şey denediğine dair hiçbir kanıtımız olmadığı için bu imkansız oldu. Muhtemelen bunu fazla düşünüyoruz. O başka bir ülkede. Amerika'ya kadar geleceğinden şüpheliyim. Yine de tetikte olmalıyız, özellikle de Ella'nın hatırı için..."

"Kabul. Sen karına iyi bak, ben de Noah'ya bakacağım," dedim bardan kendime bir içki ikram ederken.

Arkamdan bana baktığını hissedebiliyordum.

"Oğlum...lütfen bana üvey kız kardeşinle ilişkiye girmediğini söyle," dedi gözlerini kapatarak.

Kahretsin... bu kadar açık mıydı?

"Sadece onunla ilgilenmek istiyorum baba," dedim içkimi tek seferde bitirirken.

"Bakın, ikinizin arasında neler döndüğünü bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama lütfen, size yalvarıyorum, aptalca bir şey yapmayın. Raffaella'nın olup bitenler karşısında aklını kaybetmesini engellemek yeterince zor. İhtiyacım olan son şey senin üvey kız kardeşine aşık olduğunu öğrenmek.

İlişkimize bu kadar kaygısızca davranmasından nefret ediyordum.

Ona sıcak değilim baba... Onu seviyorum. Ve sana söz veriyorum, kimsenin ona parmağını sürmesine izin vermeyeceğim.

Onayladı.

"Dikkatli ol Nicholas."

Ofisten çıktım ve tam da bunu yaptığım sırada telefonum çaldı: Noah.

"Naber?" Diye sordum. Derste olması gerekiyordu. Beni arayarak ne halt etmeye çalışıyordu?

"Nick... gelip beni almalısın," dedi tuhaf bir sesle.

"Neden? İyi misin?" Asansöre binip aşağı inerken sordum.

"Sadece... Beni günün geri kalanında uzaklaştırdılar."

Onu okulun önünden alırken gülümsedim. Arabama doğru koştu, o kadar tatlıydı ki daha bana ne olduğunu anlatmadan onu öpmeden edemedim.

"Kafasına çilekli içecek mi attın?" diye sordum, kıkırdayarak. "Gerçekten mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum" diye itiraf etti. "Ama umurumda da değil. O hak ediyordu. Beni yargılama. İçimde dışarı vurmam gereken bir şey vardı." Emniyet kemerini taktı, ben de gülerek dışarı çıktım.

"Kimsenin evde olacağını mı sanıyorsun?" Bir dakika sonra sordum.

"Muhtemelen. Neden?"

"Çünkü şu anda seninle o kadar çok sevişmek istiyorum ki, sanırım patlayacağım." Onu beni korkutan bir yoğunlukla istiyordum. Elimi kalçasına koydum ve eteğini yukarı doğru itmeye başladım. Cildi yumuşaktı.

"Bu oyunda iki kişi oynayabilir, değil mi?" dedi ve önümdeki arabaya çarpmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Noah emniyet kemerini çözdü ve yaklaştı. Dudaklarını boynuma yerleştirirken eli de dizimin üzerindeydi.

Dilini kulağımda hissettiğimde, "Haydi, Çiller," dedim. "Araba sürerken aynı anda bunu yapamam."

"Sen başlattın." Boynumu ve çenemi kemirirken eli bacağımdan yukarı kaydı.

Aradığı şeye ulaştığında elini durdurdum.

Gözleri arzuyla parlayarak, "Dışarı çık," diye emrettim ona.

"Sanırım geçeceğim. Bunu bana en son söylediğinde beni yolun ortasında bırakmıştın.

"Çık dışarı yoksa seni burada öldürürüm" diye tehdit ettim.

Koltuğuna geri döndü. Dinlemediğini görünce kendim dışarı çıktım, kapısına doğru yürüdüm ve onu dışarı çıkardım.

"Bunu burada yapmayı düşünmüyor musun?" diye sordu, arkamızdaki uçuruma ve deniz kenarına bakarak.

Onu görmezden geldim ve onu arabanın kapısına doğru ittim, bacaklarını etrafıma sarmaya zorladım.

Sırtını eğdi ve gözlerini kapattı. Kulağını, çenesini, teninin çıplak olduğu her yerini öptüm. Onu görmek istedim ve bir elimle gömleğinin düğmelerini tamamen çözdüm.

"Bu üniformanın beni ne kadar tahrik ettiğini sana söylemiş miydin?" dedim göğüslerini öperken.

"Sen ve dünyadaki tüm erkekler," diye içini çekti.

Noah ve onun alaycı mizah anlayışı. Onu daha sıkı sıktım ve artık daha yüksek sesle iç çekiyordu. Şans eseri yalnızdık.

"Şimdi seni yeniden benim yapacağım," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Sen benimsin, ben de seninim," dedi bakışlarına karşılık vererek. "Seni seviyorum Nick."

"Ve seni seviyorum Kıymetli," dedim, ona iyice gömülerek ve bana verdiği tepkiden keyif alarak. Ona sımsıkı sarılırken,

"Seni deliler gibi seviyorum" dedim ve bilinen en derin hazzı yaşadık.

Günün geri kalanını kumsalda kumların üzerinde yatarak ve birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirdik.

"Sana ilk öpücüğünü kim verdi?" diye sordu, karnı üzerine yatmış, başını ellerine dayamıştı. O gençti; o güzeldi. Her saniye ona dokunmamak için çabalamak zorunda kalıyordum.

"Elbette sen," diye yanıtladım, rüzgarın saçlarını dağıtmasını ve güneşin yanaklarını kızartarak çillerini daha görünür hale getirmesini izledim.

Gözlerini devirdi.

"Ben ciddiylim," dedi sürekli gözlerine uçuşan bir tutam saçı görmezden gelerek. Elimi uzatıp kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Gerçekten bilmek istiyorsun?" Diye sordum. "İyi ama güleceksin... Jenna'ydı."

"HAYIR!" Gözleri tabak gibi büyüdü. "Mümkün değil! Ciddi misin?"

"Biz çocuktuk, o benim komşum ve tek arkadaşımdı ve sadece nasıl bir his olduğunu görmek istedik... Ben bunun tuhaf olduğunu düşündüm, o iğrenç olduğunu düşündü ve bunu bir daha asla yapmayacağını söyledi."

Noah kahkaha attı. Bunun onu rahatsız etmediğini bilmek beni mutlu etti. O öpücük benim için hiçbir şey ifade

etmiyordu: Jenna benim arkadaşım, tek gerçek dostlarımdan biriydi.

"Senden ne haber?" diye sordum, Noah'yı başka bir adamın kollarında hayal etmek istemediğimden rahatsız olarak.

"Eh, bunu yaptığım da o kadar da küçük değildim, o yüzden bir daha yapmayacağıma yemin etmedim... Aslında hoşuma gitti."

"Peki o zaman kiminleydi?" Tavrım istediğimden biraz daha ciddi idi ama o ya görmezden geldi ya da ses tonumu fark etmedi.

"Halka açık havuzdaki cankurtaranla birlikteydi... Çok ateşliydi ve acil servise gittik."

Onu yakalayıp üzerime çektim.

"Yani hoşuna gitti, öyle mi?" dedim, hareket edemesin diye onu tuzığa düşürdüm.

"Bunu sevdim," diye itiraf etti ve benimle dalga geçtiğini fark ettim.

"Bana işkence etmekten hoşlanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence çok komik, evet," diye itiraf etti, gülümseyerek ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpmemi sağladı.

"Sana birine gerçekten işkence etmenin ne demek olduğunu öğretmem gerekecek," dedim dudaklarımı ona yaklaştırarak ama dokunmadan. Elimi bacağından aşağıya kaydardım ve içindeki arzunun büyümesini izledim. Parmaklarım dizinin çukuruna gelince durdum ve

İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden korkuyordum. Dan'le yaşananlardan sonra yeniden aşık olmak planlarımın arasında yoktu. Ama oradaydım, ilişki kurmayı hayal edebileceğim son adam olan üvey kardeşime deli oluyordum. Belki Mario gibi birine aşık olsaydım daha kolay olurdu ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Ona sadece arkadaş olabileceğimizi söylediğimden beri beni tamamen terk etmişti. Açıkçası onun için yeterince ilginç değildim. Nick'le her şey heyecan doluydu. Beni mutlu etti; Hiçbir şikayetim yoktu. Onunla olmayı bu kadar çok istemem beni korkuttu; Biraz ayrı kaldığımızda bile onun yokluğundan acı çekiyordum, bu da beni endişelendiriyordu. Bırakın beni öptüğünde ya da seviştığımızda, onu gördüğümde bile bacaklarımın titremesine engel olamadım. Bir bulutun üzerindeydim ve eğer tehdit mektupları olmasaydı dünyanın en mutlu insanı olurdum.

Bunları sonsuza kadar sır olarak saklayamayacağımı biliyordum ama annemin önünde babamın adını anmak istemiyordum. O, o adamın tacizinden en az benim kadar,

hatta daha fazla acı çekmişti ve artık mutlu bir evliliği olduğuna göre, ortalığı karıştırmak istemiyordum. bu anılar, ama başka ne yapabilirdim ki? Babam uzun süre hapisteydi ve bana bir şey yapması neredeyse imkânsızdı. Bu, tüm bunların arkasında Ronnie'nin olması gerektiği anlamına geliyordu. Bir şekilde karanlık geçmişimi öğrenmiş ve tüm bunları beni korkutmak için gündeme getirmiş ve canımı acıtan yerden vurmuştu. Ve bu durumla baş edebilecek tek kişi Nicholas'tı.

O gece, çift olarak gideceğimiz bir partiden sonra -bunu ilk kez yapmıştık- ona söyleyecektim. Duvarlara tırmanıyor ve ona daha önce söylemediğim için beni azarlıyordu ama ben onun tepkisinden ve o gangster Ronnie'nin yapabileceklerinden korkmuştum.

Nick'in kardeşlik partisine geldiğimizde ruh halimi gizlemeye çalıştım ve kapımı açmak için yanıma geldiğinde genişçe gülümsedim. İlişkimiz başladığından beri değişmişti: Kızların kendi kapısını açabileceğini söyleyen Nicholas ortadan kaybolmuş ve onun yerini gerçek bir beyefendi almıştı. Bütün o eski moda jestlere ihtiyacım yoktu ama bunları karşılayan tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Bu gece ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olacağını sana söylemiş miydin?" diye sordu, beni bir an bile bırakmadı. Dışarısoğuktu ve giydiğim dar siyah elbise pek de pratik bir seçim değildi.

Başımı kaldırıp ona baktım, o parlak gözlerine ve uzun siyah kirpiklerine hayran kaldım. Onların içinde, gizledikleri sıcaklık ve arzunun içinde kayboldum. Nicholas Leister, Calvin Klein modelinin tam bir kopyasıydı ve artık tamamen bana aitti.

"Eh, bunu yapmak zorundasın," dedim ellerimi boynuna dolayıp saçlarıyla oynarken. Ellerimi o muhteşem vücuttan uzak tutmak da zordu. "Herkesin bize bakacağını biliyorsun değil mi?"

Eğilip beni öperek, "O zaman benim olduğunu anlayacaklar," dedi. Bunu her yaptığında düşüncelerimin akışını kaybediyordum. Nicholas her zaman inisiyatif alan kişiydi ve benim için bundan daha sıcak bir şey olamaz. Orada, karanlıkta, belime dokunan parmakları bile içimdeki her şeyi titretiyordu. Dili yavaş yavaş dudaklarımın arasından geçti, yavaş, şehvetli hareketlerle benimkini okşamaya hevesliydi, son zamanlarda çılgınca öpüştüğümüz gibi değildi. Eridiğimi hissettim.

"Hadi eve gidelim." dedi ve bir süreliğine uzaklaştı. Beni ne kadar çok istediğini görünce soğuğa dair tüm endişelerim ortadan kalktı. Gülümsedim.

"Annem-babam evde" dedim. Geçen hafta zar zor birlikte olabilmiştik. Annem beni rahat bırakmamıştı; sürekli benimle konuşuyor, onunla takılmamı sağlamaya çalışıyordu ve William, Nick'in neredeyse tam zamanlı olarak ofisinde olmasına ihtiyaç duyuyordu. Sanki bizi ayırmaya çalışıyorlardı.

Nick homurdandı, "Kendime ait bir yer bulmam gerekecek." Dondum.

Ne?

"Birkaç haftadır arıyorum. Artık birlikte olduğumuza göre, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ben bir yetişkinim ve şirketteki maaşım düzgün bir şeyin parasını ödemeye yetiyor. Bu şekilde ebeveynlerimiz için endişelenmemize gerek kalmayacak."

Teorik olarak Nicholas'ın taşınması en iyisi olacaktır. Erkek arkadaşın ve ailenle aynı evde yaşamak tuhaftı, rahatsız ediciydi ama onun her sabah orada olmamasının, yatmadan önce onu görememenin, koridorun diğer ucunda olduğunu bilmemenin düşüncesi bile... beni üzdü ve korkuttu. Onun sadece bir oda uzakta olduğunu bilmek beni daha güvende hissettirdi, özellikle de Ronnie beni tehdit ettikten sonra...

"Gitmeni istemiyorum." dedim. Mantıksız ama samimi davranıyordum.

"Saklanmak zorunda kalmamızı, birbirimize dokunamamamızı mı istiyorsun?" dedi elini sırtımda daire çizerek ovalayarak. "Biliyorsun babam bizi biliyor. Benim gitmeme karşı çıkmayacak, böylece birlikte istediğimiz kadar vakit geçirebiliriz. Eğer yan yana yatmasaydık bütün bu erkek-kız kardeş hareketini durdurabilirdik. Annen bu olayın odasından birkaç adım ötede yaşanmadığını bilseydi, sanırım bununla başa çıkabilirdi."

"Biliyorum," dedim onu kendime çekerek, "ama... henüz yapma. Gitmeni istemiyorum." Kulağa çaresiz geldiğini biliyordum ama umurumda değildi.

Şaşkınlıkla sordu: "Neler oluyor Noah?" Bir şeyler sakladığımı biliyor gibiydi.

Başımı salladım ve gülümsemeye zorladım.

"Hiç, hiçbir şey... Ben iyiyim, sadece senin evde olmanı seviyorum, hepsi bu." Bu bir bakıma doğrudu.

Başımın üstünden öpüp "Ben de" dedi. Merak etme. Bunu konuşmak için zamanımız var. İçeri girmeliyiz. Donuyor olmalısın."

Başımı salladım ve içeri girdik. Bu parti de diğer tüm partilerimiz gibi tıka basa doluydu. Hafifçe titreyen ışıklar ve neredeyse karanlıkta dans edip içki içen insanlar vardı. Yakında Jenna ve Lion'u bulduk. Nick beni ortamın biraz daha sakin olduğu mutfağa sürükledi. Bazı adamlar bira pong oynuyordu. Nick ve Lion atladılar.

Jenna bizi birlikte görmekten mutluydu ve uzun zamandan beri ilk kez kendimi onların sahnesinin bir parçası gibi hissettim. Oradaki hemen hemen herkesi tanıyordum ve yarışlarda yaşananlardan dolayı bazı insanlar bana pis pis baksa da çoğu orada olduğumdan memnun görünüyordu.

Harika bir gece geçirdik. Fazla içmedim. Bunu aştım - buna ihtiyacım yoktu - Nick'in yanında kendimi sakin ve güvende hissettim. Üstelik bir haftadan fazla bir süredir hiç mektup almamıştım. Ancak saati kontrol etmeye gittiğimde

telefonumun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde gergindim.

Bok.

Çantama baktım ve gecenin çoğunu geçirdiğim oturma odasını inceledim. Jenna banyodaydı; Nick tamamen bira pong oyununa dalmıştı.

Muhtemelen arabadan inerken çantamdan düşmüştü. Bu ihtiyacım olan son şeydi; telefonumu kaybetmek ve sahip olduğum azıcık parayı yenisine harcamak zorunda kalmak.

Dışarı çıkıp köşeyi Nick'in arabasının park edildiği yere döndüm. Ben caddede ilerlerken partinin müziği azaldı. Hava donuyordu, gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı ve Los Angeles'ta muhtemelen ilk kez yağmur göreceğimi fark ettim. Onu özledim. Güneşi seviyordum ama yağmurun ve soğğun günlük yaşamda olduğu bir yerde büyümüştüm.

Arabanın yanındaki çimlere baktım ama hiçbir şey bulamadım. Telefonumu arabanın içinde düşürüp düşürmediğimi görmek için eve geri dönüp Nick'ten anahtarları isteyecektim ama arkamda birinin sesini duydum.

Mantıksız korku beni ele geçirdi. İzlendiğim hissine kapıldım. Arkamı döndüm ama akşam gölgelerinden başka bir şey göremedim. Kalbim küt küt atıyor, zor nefes alıyor, geri yürümeye başladım ama sonra o kişi saklandığı yerden çıktı. Ronnie'ydi.

"Bu acelen ne tatlım?" diye sordu tuhaf dudaklarında bir gülümsemeyle.

Durdum. Mecbur kalırsam ılık atmaya hazırdım ya da öyle sanıyordum ama beni ele geçiren korku o kadar güçlüydü ki, denersem herhangi bir ses çıkıp çıkmayacağından emin değildim.

"Ne istediğini bilmiyorum Ronnie, ama bana doğru bir adım atarsan ölüm perisi gibi ılık atmaya bağlayacağım," dedim, sözlerimin ardındaki paniği gizleyemeyerek.

Seni görmek isteyen biri var Noah. Onu öylece ortada bırakmayacaksın, değil mi? Onun mektuplarını aldın, değil mi?"

Arkamı dönmeye çalıştım ve ses çıkarmadan önce arkamdan beni yakalayan ellerin dudaklarımı kapattığını hissettim.

İki adam beni hareketsiz bıraktığında Ronnie yaklağarak, "Yerinde olsam uslu durmaya çalışırdım," dedi. "Baban seni bekliyor... ve ikimiz de onun sabırlı bir adam olmadığını biliyoruz." Arkamdaki iki adama işaret etti.

Ben debelenip dururken ve boşuna kaçmaya çalışırken beni kaldırdılar. Ağzıma nemli, pis kokulu bir bez tıkıp ağzımı koli bandıyla kapattılar. Gördüğümü hatırladığım son şey, beni neredeyse öldürecek olan babamın yzyd.

Noah'yı yirmi dakikadır görmemiştim ve şimdiden onu özlüyordum. Etrafa baktım ve onu hiçbir yerde bulamadım.

"Jenna, Noah'yı gördün mü?" diye sordum, onun içki içip dans ettiği bir köşeye doğru yürürken. Bana bakmak için durdu.

"Tuvalete gittim, geri döndüğümde burada değildi. Sophie, birinin telefonunu görüp görmediğini sorduğunu söyledi."

Onu aramak için dışarı çıkmaya karar verdim. Hava buz gibiydi ve etrafta kimse yoktu. Sağa sola, hatta arkamızdaki ormana baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Tekrar içeri girdim ve göğsümde rahatsız edici bir baskı hissederek yatak odasını kontrol ettim; hiçbir yerde bulunamadı. Sonunda her odayı tek tek kontrol ettim, adını haykırdım ve telefonunu çevirdim. Hiç bir şey. Tek bir işaret yok.

Aşağıya koştum ve Jenna ile Lion'u ön kapının yanında buldum.

Artık endişelenen Jenna, "Nerede olduğunu bilmiyorum" dedi.

Korkunç bir korku beni ele geçirdi ve hemen arkamda Jenna ve Lion varken köşeyi döndüm. Arabama doğru giderken köşeyi döndüğümde çimlerin üzerinde ayak izlerini gördüm. Yüreğim düğümlenmiş halde onları takip ettim ve bittiği yere vardığımda, topuklu ayakkabılarının sanki yere atılmış gibi orada yattığını gördüm.

“ *Noah!* diye çaresizce bağırdım, bir yandan diğer yana bakarak. “ *Noah!* ”

Jenna ve Lion da bağırdılar. Cevap yok.

Ronnie'nin tehdidini hatırladım. O orospu çocuğu onu bir yere mi götürmüştü?

Paniğimi atlattığımda Lion'a "Polisleri çağırın" dedim.

Aslan şaşırılmış görünüyordu ama telefonunu çıkardı. O tuşlayınca içeri girdik. DJ kabinine girdim ve müziği kesmesini sağladım. Herkes tısladı ve alay etti ama umurumda değildi. "Noah'ı gören oldu mu?" Bağırdım. Bir sandalyeye çıkıp kalabalığa baktım, onu orada görmeyi diliyordum ve onu yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyordum.

Herkes alay edip başını salladı. Aşağıya inip başımı ellerimin arasına aldım. *Lanet olsun... Lanet olsun...*

Jenna, "Nicholas, sakın ol" dedi.

"Anlamıyorsun!" Kimsenin duymasını umursamadan çılgılık attım. "Ronnie onu tehdit ediyor." Tam o sırada Aslan beni yakaladı.

Telefonu bana uzatarak, "Nick, polisler," dedi. "Ailesinden biriyle konuşmak istiyorlar."

Aldım ve kulağıma götürdüm.

"Kız arkadaşım ortadan kayboldu. Hemen gelmeni istiyorum," dedim ses tonumu daha iyi kontrol etmem gerektiğini bildiğim halde bunu yapamadığım için.

Karşı hattaki ses, "Efendim, sakın olun ve bana ne olduğunu açıklayın" diye yanıt verdi. Adam sakindi, sanki hayatımın tüm amacının aniden kaybolmasından değil de, hava durumundan bahsediyormuşuz gibi.

"Ne oldu, kız arkadaşım ortadan kayboldu, olan bu!"

"Sakin olun efendim, zaten bir devriye arabası gönderdik ve geldiklerinde bölgeyi arayacaklar, ancak şimdilik onu en son nerede gördüğünüzü bana tam olarak söylemeniz gerekiyor."

Operatöre olanları anlattım ama sanki bir balonun içindeydim ve olanların hiçbirisi gerçek değildi.

Kısa süre sonra bir polis arabası yanaştı ve orada bulunan herkes dışarı fırladı. Umurumda değildi; Bunu kimin yaptığını zaten biliyordum.

"Sen...?" Polis memuru ifademi aldıktan sonra sordu. Ayaklarını bu şekilde sürüklediğine inanamadım; bir şeyler yapılması gerekiyordu ve şimdi.

O gece ikinci kez, "Ben Nicholas Leister'ım" dedim. Bütün bu sorular saçmaydı; Yapmamız gereken, Ronnie'yi neredeyse her yerde bulup Noah'ı kurtarmaktı.

"Yani sen onun erkek arkadaşı mısın?" Jenna ve Lion diğer iki polisle konuşurken ben sabırsız bir şekilde başımı salladım. "Noah Morgan... o reşit değil mi?" benimle görüşen memur sordu. Bok. Bunu düşünmemiştim.

"On yedi yaşında. Bak, o benim üvey kardeşim, ailemiz birkaç ay önce evlendi ve sana zaten söyledim, bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum. Lütfen, zaman kaybediyoruz ve ona zarar veriyor olabilirler.

Polis kaşlarını çatarak bana baktı.

"Öncelikle siz yakın aileden değilsiniz, dolayısıyla size hiçbir şey söylememize gerek yok. Sizden isteyeceğim şey, anne ve babasını veya yasal vasisini arayıp, olanları onlara bildirmeniz. Kanun yirmi dört saat boyunca kayıp ihbarında bulunamayacağımızı söylüyor, bu yüzden—"

"Beni dinlemiyor musun?" Sinirimi kaybederek bağırdım. "Kaçırıldı. Şimdi saçmalamayı bırak ve bir şeyler yap!"

Beni yakalayıp arabasına çarpana kadar ona ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim.

"Sakin ol yoksa seni tutuklamak zorunda kalacağım" dedi.

O beni bırakana kadar dişlerimin arasından küfrettim.

Göğsünü şişirerek ve beni korkutmaya çalışarak, "Şimdi aileni ara yoksa bunu kendim yaparım" dedi.

Arkamı döndüm, telefonumu çıkardım ve aradım. Babam dördüncü çalışta açtı.

"Baba... gelmene ihtiyacım var. Bir şey oldu."

Dört saat sonra eve döndük. Kimse Noah'ın nerede olduğunu bilmiyordu ama onu kaçıranların bizimle iletişime geçmeye çalışması ihtimaline karşı her tarafta dolaşan ve aramalarımızı takip etmek için makinelere fiş takan insanlar vardı. William Leister hiç kimse değildi ve üvey kızı kaybolduğunda insanların düşündüğü ilk şey bunun fidye için bir adam kaçıрма olduğuydu. On farklı polise Ronnie'nin tehditlerini zaten iki yüz kez anlatmıştım ama bilmediğim şey, tehdit mektuplarını Noah'ın masasının çekmecesinde bulduklarıydı. Onu kaçıranın babası olduğunu anladığımda neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Ben bir felakettim; Olan bitene inanamadım. Bunu öğrendiğinde Raffaella'ya sakinleştirici vermek zorunda kalmışlardı ve şimdi yatak odalarından birinde bir arkadaşıyla birlikte onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Babam tüm bu süre boyunca telefonda polislerle ve yetkililerle konuşuyordu. Yapabildiğim tek şey birbiri ardına sigara içmek ve kafamda yanıp sönen yüzlerce korkunç görüntüyü görmezden gelmeye çalışmaktı.

Lion ve Jenna, Jenna'nın ailesi de buraya gelmişlerdi ama ne işler çevirdikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saat sabahın beşiydi ve kimse bir şey duymamıştı.

"Bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim," dedim neredeyse nefes nefese. "Bütün bunlar benim hatam... Kahretsin! Neden bana söylemedi?"

Jenna, "Nick, eğer Noah bunu örtbas etmeye karar verdiyse, kendi nedenleri vardı" dedi. "Bir aydır onun

arkadaşıym ve babasının bırakın istismarcı olmasını, hapiste olduğundan bile haberim yoktu."

"Eğer ona elini sürerse..." dedim kendi sesimi duyarak. çatırtı. Orada hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Hayatımın o hafta başında olduğu yere geri dönmesini sağlamak için kafamı duvara falan vurmak istiyordum. Yıllardır ilk kez mutlu olmuşum ve bunların hepsi bir nedenden dolayı beni seçen o inanılmaz kız sayesindeydi... Ronnie'nin ona dokunduğunu hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Ronnie'nin bu işin içinde olduğunu biliyordum. Hayatım üzerine bahse girerim.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Herkes deli gibi koşuşuyordu. Babamın ofisine gittim, polis telefonu açmasını istediğinde herkes sustu. Hoparlör açık olduğundan konuşmanın her kelimesi duyulabiliyordu.

"Leister," diye yanıtladı.

"Bay. Leister...seninle konuşmak benim için bir onur," dedi daha önce hiç duymadığım bir ses. Sanki tüm bunlar eğlenceliymiş gibi derin ve neşeliydi. "Karımı ve kızımı bulamamam için kıtanın diğer ucuna götüren adam. Sen zeki bir adamsın, evet efendim. Aksi halde iş imparatorluğunuza sahip olamazsınız ve eşim de sizi düşünmekten asla kaçınmazdı."

Sola baktığımda Raffaella'nın eliyle ağzını kapattığını, gözyaşlarını bastırdığını ve başını salladığını gördüm.

"Noah nerede?" Babam gergin bir sesle sordu.

"Buna da varacağız. Ama açıkçası kızımın yeri sizi ilgilendirmiyor Bay Leister. Endişelenmeniz gereken tek şey, açıkçası ailenizin bir parçası bile olmayan bir kişiyi geri almak için ne kadar para bulacağınızdır.

Babam bana baktı.

"Ne gerekiyorsa ödeyeceğim seni piç, ama sakın ona dokunmaya cüret etme." Ben de tam olarak bunu söyledim ve ona minnettardım.

Noah'ın babası, "Öğle vakti bizzat tarafınızdan teslim edilecek olan iki sırt çantasındaki bir milyon dolarlık kullanılmış banknot" dedi. "Eğer sen bu işi mahvet, sonuçlarını hayal gücüne bırakacağım. Yalnız gelin Bay Leister; bu bir emirdir."

Babam gergin bir tavırla, "Onunla konuşmak istiyorum," dedi. "Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Elbette Bay Leister."

Bir saniye sonra onu duydum.

"Nicholas..." Tek söylediğı buydu. Sesi korkunçtu. Diğer hatta onun sesini duyunca öne doğru bir adım atmaktan kendimi alamadım.

Ama tam o sırada öldü.

Başım dönüyordu ve korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Etrafıma baktığımda tek görebildiğim yumuşak, kırmızı bir ışıktı. Beni tuttukları odada üzerinde yattığım yatak ve köşedeki basit bir sandalyeden başka bir şey yoktu. Koku berbattı, fare sidiği gibiydi. Dışarıdan gelen müzik, sanki bir dans kulübündeymiş gibi, hızlanan nefesim ve kalbimin hızla çarpması dışında hiçbir şeyi duymamı imkansız hale getiriyordu.

Ne olduğunu anladığımda paniğe kapılmaya başladım. Tanıdık bir ıslık sesi kulaklarımda çınladı ve yemin ederim vücuduma pompalanan kanın sesini duyabiliyordum. Ağzımda acı bir tat vardı ve çaresizce bir bardak soğuk suya ihtiyacım vardı. Bana verdikleri uyuşturucu her ne ise beni hâlâ etkiliyordu. Doğruldu ve zincirlerin tıngırdadığını duydum: ellerimden biri duvara kelepçelenmişti. Dışarı çıkmaya çalıştım ama boşuna. Sakinleşmeye çalışırken nasıl kaçabileceğimi düşündüm. Telefonumu hiç bulamadığım için kimseyle iletişim kuramadım. Beni en çok korkutan şey tüm bunların arkasında babamın olduğunu bilmektir.

Bu oluyor olamaz. Babam hapisteydi ve çıksa bile yapacağı ilk şeyi hayal etmek çok saçmaydı. annemi ve beni aramaya gelip beni kaçırıyor. Ama yaptığı buydu. Gözlerimi bulandıran gözyaşlarından nefret ederek zincire doğru sarsıldım ve sarsıldım. Nasıl bu kadar aptal olmuştum? Bu tehditleri neden ciddiye almadım? Neden Nicholas'a söylememiştim?

Nick.

O anda delirmiş olmalı ve her şey için kendini suçluyor olmalıydı. O evi yalnız bırakmak yerine onun yanında kalabilmek için zamanda geriye gitmek için her şeyimi verirdim.

İnsanlar aşırı durumlarda olduklarında, sevdiğimiz insanlara söylemiş olmayı dilediğimiz şeyleri ya da artık hayatın gerçekte ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğimiz için aptalca küçük şeyler hakkında endişelenerek ne kadar aptal olduğumuzu düşünürdük. Kaçırılmışım. Bu gerçekten endişelenecek bir şeydi.

Birinin kapıyı açtığını duydum ve Ronnie'nin ortaya çıkması tepeden tırnağa titrememe neden oldu.

"İyi. Uyanmışsın." dedi ve kapıyı arkasından kapattı. Zayıf ışık hâlâ onun kara gözlerini, dudaklarını, tıraşlı saç derisini görebilecek kadar parlaktı. Sağ gözünün altındaki yeni dövmeyle bile görebiliyordum: korkunç bir yılan. Yavaşça yanıma gelip yatağa oturdu. Bana ayrılan küçük alanda ondan olabildiğince uzaklaştım.

"Şunu söylemeliyim ki, seni bu yatakta zincirlenmiş ve tamamen benim insafına kalmış görmek beni çok heyecanlandırıyor," dedi bana şehvetli bir şekilde bakarken. O dar elbiseyi giymeye karar verdiğim saate lanet ettim ama şimdi yapabileceğim tek şey nefesimi ve korkumu kontrol etmeye çalışmaktı. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama harika bir vücudun var." Bir elini çıplak bileğimin üzerine koydu. Onu itmeye çalıştım ama beni yatağa bastırdı.

Bana istediği her şeyi yapabilirdi.

"Biliyor musun? Seninle yarışmaya karar verdiğimde, senin bir NASCAR sürücüsünün kızı olabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Beni dövdüğünde sinirlendim. Yanlış hatırlamıyorsam bana salağın teki olduğumu ve araba kullanmayı öğrenmem gerektiğini söylemiştin.

Eli bacağımdan yukarıya doğru tırmandı.

"Dokunma bana," diye emrettim, kaçmayı başaramayarak. Tüm bunların bir kabus olmasını ve Nick'in kollarında uyanmayı diledim.

"Eh, bu salak o gecenin intikamını almak üzere canım," dedi. Artık eli kalçamın üzerindeydi. Kenara kaydım ama o üstüme çıktı ve ben onun kalçalarının altında mücadele ettim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. "İddiaya girerim küçük erkek arkadaşın işim bittiğinde sana bir kez bile bakmayacak. O şeyi o kadar kötü parçalayacağım ki, onu geri istemeyecek."

“ *Yardım edin!* ” diye çaresizce bağırdım, onu üzerimden atmaya çalıştım. Bir eliyle beni yere bastırırken diğer eliyle kemerini çıkararak güldü.

"Kimse seni duyamıyor aptal. Zaten kimsenin umrunda değil," dedi, eğilip dilini göğüslerimin üzerinde gezdirirken.

Çaresizlik içinde başımı çevirdim.

“ *Bana dokunma!* diye bağırdım.

Bir eliyle beni boynumdan tutup yatağa doğru itti, diğer eliyle elbisemi yukarı çekti.

“ *Hayır!* diye bağırdım, neredeyse ses tellerimi yırtıyordum. “ *Bırak beni!* ”

Boynuma dolanan el daha da sıkılaştı ve zorlukla nefes alabiliyordum.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Bunu sana her şekilde sokacağım ve sen de nazik ve sessiz kalacaksın," diye tısladı. Bunu yaptığında tutuşu benim çığlık atmama yetecek kadar yumuşadı:

“ *Beni buradan çıkarın!* ”

Sonra kapı açıldı. Dışarıdan gelen titreşen kırmızı ışık odayı doldurdu ve gördüklerim beni potansiyel tecavüzcümden daha da fazla korkuttu: Babam oradaydı, korkunç görünüyordu.

"Bu yeterli. Kaçış" dedi küçük bir kızken beni taşa çeviren o ses, binlerce kez annemi tehdit eden o ses defalarca rüyalarımda peşimi bırakmayan o ses; neredeyse ölesiye dövüldüğüm gece duyduğum tek ses, pencereden kaçarken aklımdan çıkmayan o ses...

Ronnie küfretti ve kalkmadan önce yüzüme tokat attı. O kadar hızlıydı ki geldiğini fark etmedim ve canımı acıttı.

"Hayır, artık bu kadar yeter" dedi, babamın yüzüne bakıp dışarı çıktı.

Babam tek kelime etmedi, sadece kapı eşiğinde durup izledi. Ancak bir süre sonra yukarı bakmaya cesaret edebildim. Değişmişti... Saçları benimki gibi sarıydı. Artık beyazdı ve çok kısa kesilmişti. Kolları eskisinden iki kat daha büyüktü ve dövmelele kaplıydı. Geçtiğimiz birkaç yılda ne yaptıysa, görünüşünü tamamen değiştirmişti. Artık Ronnie'den bile daha korkutucuydu.

Babam kapıyı arkasından kapattı, köşedeki sandalyeyi tutup çevirdi ve kollarını koltuk arkalığına dayayarak oturdu.

"Kesinlikle büyümüşsün Noah. Sende ne kadar anneni gördüğüm inanılmaz."

O yanımdayken hissettiğim tüm korku ve baskı, altı yıl sonra geri dönmüştü.

Gözlerimin içine bakarak, "Beni tutukladıkları gece," dedi, "Kesinlikle her şeyimi kaybettim... ve hepsi senin hatandı. Hala anlayamadığım şey, küçük bir kızın bana bunu nasıl başardığıydı. Öfkemi ondan çıkardığımda annen bile beni durduramadı... Ama seninle her zaman farklıydı. Sen benim küçük kızımdın. Seni sevdim. Seni asla incitmeyeceğime kendime söz verdim. Sen annen gibi değildin. Sen bir savaşçıydın. Sesinin duyulduğundan emin olurdun."

"Ne istiyorsun?" diye sordum, boğazımdan yükselen hıçkırıkları kontrol etmeye çalışarak.

Dudaklarında korkunç bir gülümsemeyle, "Bu dünyadaki her insanın en çok istediği şey Noah," diye yanıt verdi. "Her şeyi aldın Ben... senin annen, benim evim, benim özgürlüğüm vardı... Parayı istiyorum, şu anda ailemi geçindiren paranın aynısını. Hepinizi bulmanın zor olacağını düşünmüştüm ama tek gereken o piçi internetten aramaktı ve siz oradaydınız, hepiniz orada mutlu bir aile gibi duruyordunuz. Buraya geldiğimde, yeni kardeşinin üst sınıf insanlarla çalışmadığını anladım. Onu takip ediyordum ve onu ve Ronnie'yi bir barda kavga ederken gördüm. Bundan sonra tek yapmam gereken çocuğa planımı anlatmaktı ve o da bu işin içindeydi."

Duyduklarıma inanamadım. Babam deliydi. Hapishane ona zarar vermişti.

"Karımı çalan o pislikten alabileceğim her şeyi alacağım, bütün hafta seni rahatsız eden o küçük pislikten bahsetmiyorum bile."

Yani beni takip ediyordu... Bunun benim hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm ama artık haklı olduğumu biliyordum. Bunu bir süredir planlıyorlardı ve babam beni dünyadaki her şeyden daha çok korkuttuğunu bilerek o mektuplarla bana işkence etmişti.

Bana hayat veren ama daha fazlasını vermeyen adamın yüzüne baktım. Ondan nefret ediyordum, varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum... Eğer onu sevmiş olsaydım, o bana el koyduğu anda bu aşk yok olmuştu.

"William Leister senden bin kat daha adam. Değersizsin, bir kadını dövebildiğin için özel olduğunu mu sanıyorsun? Senden nefret ediyorum! Ve sen o kadar aptalsın ki, bahse girerim ki bundan kurtulacağın tek şey, sefil hayatının geri kalanını burada geçireceğin hapishaneye bir kez daha gitmek olacaktır."

Nefes almayı bile bırakmadım. Bana ne yaptığı umurumda değildi. Bir an orada oturup dinledi ve yüzünde sonunda öfkeyle sonuçlanan bir dizi duygu belirdi.

Ayağa kalkıp yüzüme tokat attı. Canımı acıtıyordu ama bunu ona belli etmeyecektim. Bana bir daha dokunacağını hiç düşünmemiştim. ama aradan altı yıl geçmesine ve başka bir ülkeye gitmeme rağmen beni bulmuş ve yeniden cezalandırıyordu.

Hemen ardından ikinci darbe geldi ve dudağımı parçaladı. Kanın çenemden aşağı çekildiğini hissedebiliyordum.

"Lanet ağzını bir daha açma," dedi ve arkasını dönüp dışarı çıktı. Sinirlerim yıpranmıştı ve artık gözyaşları akmaya başlamıştı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama son birkaç saatin fiziksel ve zihinsel yorgunluğu uykuya dalmamı sağladı. Daha sonra sarsılarak uyandım ve kulağıma bir şey sıkıştı.

"Konuş," dedi babam öfkeyle.

O an birlikte olmak için her şeyimi verebileceğim tek kişi vardı. Rüyamda onu görmüştüm ve dinliyor olabileceğini

düşünmek bile gücüm kalmayana kadar ağlamak istememe neden oluyordu. Ona ihtiyacım vardı. Beni kurtarmasını, o kapıyı kırıp güçlü kollarıyla sarmasını istiyordum. Ben onu istiyordum, başkasını değil.

"Nicholas," diye fısıldadım. Bir saniye sonra telefonu alıp beni yalnız bıraktılar.

Çaresizdim. Baskıya bir dakika daha dayanamadım. İçimi yakan korku o kadar yoğundu ki, acımasın diye kendi kalbimi sökmek istedim. Yapabileceğim bir şey olmalıydı; O piçin parayı almasına ve hatta belki Noah'ı bize geri vermemesine izin veremezdik. Elbette düşünmediğim bir şey vardı, bir detay, ama ne olduğunu hayal edemiyordum. Şafağa bir saat kalmıştı ve onu şehirde aramaya gitmeden dayanabilir miydim bilmiyordum. Evim insanlarla doluydu ve hiçbiri bundan sonra ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Bazıları, polisin hemen arkasından gitmesi ve babamın parayı tek başına teslim etmesi gerektiğini söyledi. Peki ya Noah'un piç babası bunu fark edip ona bir şey yapmaya karar verirse? Başı hastaydı; Sırf kızını kaçırıp fidye istemek için bir kıtayı geçmişti. Muhtemelen yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Babamın çalışma odasındaki sandalyeden kalkıp yukarı çıktım. Noah'nın dokunduğu bir şeye yakın olmaya, kıyafetlerini koklamaya, odasında olmaya ihtiyacım vardı. O

kadar korktum ki onun iyi olduğunu bilmek için kendi hayatımı verirdim.

Kapıyı açtığımda annesini gördüm. Çok ağlamaktan gözleri şişmişti ve tişörtlerinden birine sarılıyordu. Noah milyonlarca kez giymişti. Üzerinde Dodgers'ın logosu vardı. Ona neden sahip olduğunu bilmiyordum, buralı bile değildi ama o sadece Noah'tı: tuhaf, mükemmel. Ve kahretsin, onu seviyordum. Eğer ona bir şey olursa yaşamaya nasıl devam edebileceğimden emin değildim.

Raffaella durduğu pencereden baktı ve bir anlığına gözleri parladı.

"Benden ne sakladığını biliyorum," dedi hiçbir şey hissetmeden. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için durdum. Ona karşı hislerinin ne olduğunu bilmiyorum Nicholas ama Noah benim hayatım. Çok acı çekti. O, yaşananları hak etmiyor." Hıçkırıklarını susturmak için elini ağzına götürdü. "Onu son birkaç gündeki kadar mutlu görmeyeli yıllar oldu. Ve şimdi... tek bildiğim bunda senin bir payın olduğu ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum."

Başımı salladım ve çaresizlik içinde yatağın ayakucuna oturdum. Bu sözleri duyamadım, duyamadım, tüm bunların benim hatam olduğunu bilmeden... Onu yarışlara götürmüştüm; Ronnie'yle tanışması benim hatamdı ama anlayamadığım şey, babasıyla o pisliğin nasıl bir araya gelip hayatımın aşkını kaçırmak için komplo kurduğuydu.

"Noah küçüklüğünden beri her zaman çok olgun biriydi. Bir insanın asla görmemesi gereken şeyleri gördü ve hiç

kimseden geri adım atmadı. Senin yanında farklı bir insan gibi görünüyordu."

Duygular üzerime akmaya başladı. Korku, üzüntü, çaresizlik. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutsuz hissetmemiştim. Gözlerim nemlendi ve tek yapabildiğim yaşların yanaklarımdan aşağı akmasına izin vermek oldu.

Raffaella kalkmama yardım etti ve kollarını etrafıma doladı. Sarılması güçlüydü; bir annenin sarılığı. Raffaella geçmişte hatalar yapmış olabilir ama kızını seviyordu ve onu asla terk etmeyecekti. Hayatımda ilk defa bir ailem olduğunu hissettim.

Hala Noah'nın eşofmanını tutarak beni bıraktı ve geri çekildi.

Ona bir söz verdim.

"Sana yemin ederim ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onu bulacağım." Bunu elimden geldiğince sakın bir şekilde söyledim.

Arkamı dönüp odama doğru yürürken başını salladı.

Neredesin Noah?

Düşüncelerim bana hücum ederken ileri geri yürüyordum. Noah'nın doğum günümde bana verdiği minyatür arabayı görünce aklıma gelmedi. Elime alıp nota baktım.

Gerçekten araban için üzgünüm. Bir gün sana yeni bir tane alacağım. Doğum günün kutlu olsun. Noah.

Bana yeni bir tane al... Teknik olarak araba hâlâ benimdi. Benim adıma kayıtlıydı; Unvan hâlâ bendeydi.

Bu bana çarptığında inanamadım. Döndüm ve babamın ofisine koştum. Sandalyesinde polisle ve güvenlik şefi Steve'le konuşuyordu.

Heyecanlanmaktan kendimi alamadım. Eğer haklıysam Noah'ın nerede olduğunu öğrenebilecektik.

"Baba," dedim içeri girerken. O ve Steve bana döndüler. Uykusuz geçen bir gecenin ardından yorgun görünüyorlardı ama ikisi de tetikte ve gergindi, olması gereken her şeye hazırdılar.

"Nedir?" dedi babam.

Sanırım onu nasıl bulabileceğimizi biliyorum, dedim, yanılmamak için dua ederek. "Yaklaşık bir buçuk ay önce arabamı bir bahiste kaybettim. Siyah bir Ferrari. İki yıl önce aldım."

Babam yüzünü buruşturdu.

"Nicholas, şu anda senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok," diye yanıtladı ama ben onu görmezden geldim.

Steve'e bakarak, "Arabayı Ronnie aldı," diye devam ettim. "Arabaya, satın aldığımda sigorta şirketinin taktığı bir takip çipi vardı. Eğer arabayı bulabilirsek..."

Birkaç saniye sessiz kaldı.

Steve cümlemi tamamlayarak, "Sonra Noah'ı buluruz," dedi.

Saatlerce hareket edemediğim için tüm vücudum ağrıyordu. Birkaç kez başımı salladım ama hiçbir zaman birkaç dakikadan fazla sürmedi. Ne olduğunu bilmiyordum ama dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Arka planda çalan müziğin aralıksız vuruşu beni yoruyordu, neredeyse hiç ışık almayan o klostrofobik odadan bahsetmiyorum bile.

Pencereden ışık parlamaya başladığında belki de beni kimsenin bulamayacağını fark etmeye başladım. Ve bu beni tekrar ağlattı. Korku bedenimi kapladı.

Ronnie geri dönmüştü. Yatağın ayakucundaydı. Odanın dışındaki kırmızı ışığı söndürerek bana eziyet ediyordu. Hayatımın en korkunç anları olan uzun dakikalar boyunca beni karanlıkta bırakmıştı, karanlıkta benimle birlikte olduğunu ve benimle istediğini yapabileceğini ve benim kendimi savunamadığımı, kaçamadığımı biliyordu. Ağlayıp ışığı açması için ona yalvarırken kıkırdamalarının yankısını kafamda duydum.

O gittiğinde uzun süre sakinleşmeye çalıştım. Dışarıdaki müzik kesilmişti ve artık ona yapabildiğim tek şey kendi

nefesimdi. Daha sonra üst kattan bir ses geldi. Sanki bir sesti insan kalabalığı tepede yürüyordu. Dışarıdaki insanlar bağırdı, silah sesleri ve başka sesler duydum. Kalbim tekledi ve kasıldım. Babam yüzünde korkunç bir ifadeyle terli bir halde kapı eşiğinde belirdi.

Hızla yanıma gelip beni zincirden kurtardı. Sonra beni irkilten bir şey gördüm. Tabancasının namlusunu acı verici bir şekilde kaburgalarımın bastırdı ve ben donup kaldığımda bana şunları söyledi:

"Bir kasını bile kıpırdatmaya cesaret etme."

"Lütfen," diye yalvardım hıçkırıklarımın arasında. O adam her şeyi yapabilirdi.

"Kapa çeneni!" diye emretti ve beni kapıya doğru, uzun bir koridora doğru itti. Göremedim, korktum ve bir ayağımı diğerinin önüne koymak için çabaladım. Savunmasızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Başka bir kapıya ulaşana kadar beni itmeye devam etti. Etrafta insanların olduğunu görebiliyordum ama ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordum. Birinin *Polis! diye* bağırdığını duyduğumda umudum yeniden doğdu. Tanrıya şükür, beni bulmuşlardı!

Babam beni dışarı, terk edilmiş bir otoparka ittiğinde ışık gözlerimi yaktı. Beklemediği şey, silahlarını doğrudan bize doğrultmuş yirmi ya da daha fazla polisin orada konuşlanmış olmasıydı. Babam beni kendine çekti ve tabancayı şakağıma dayadı.

"Silahı bırak!" Birisi megafona bağırdı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı ve gözlerim tüm bunları anlamlı kılabilecek kişiyi bulmak için sahneyi taradı.

Babam kulağıma "Beni yakalarlarsa seni de yanımda götürürüm küçük kızım" diye fısıldadı.

Hiçbirşey söylemedim. Ona baktığımda sesim beni yanıltmadı: Nicholas polis arabalarından birinin yanındaydı ve beni görünce adımı bağırdı. Annem ve William onun yanındaydı ve tek istediğim geri kalan süre boyunca üçüyle birlikte olmaktı. benim hayatım. Onlar benim ailemdi. Artık bunu biliyordum. Babamın neler yapabileceğini gördükten sonra, onu hapse attığım için kendimi suçlayan her yanımda sonsuza dek yok oldu. O benim babam değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı ve ona ihtiyacım yoktu. Hayatımda beni her şeyden çok seven bir adam vardı ve benim de onu hak ettiği şekilde sevmemin zamanı gelmişti.

"Silahını bırak ve ellerini başının üstüne koy!" diye bağırdı bir polis, kargaşayı bastıran sesi netti.

"Lütfen...bırak beni," diye fısıldadım. Ölmek istemedim. Bu taraftan değil. Hala uğruna yaşayacağım milyonlarca şey vardı.

Sonra bir şey oldu. Her şey çok hızlıydı. Babam hayır dedi, silahı tık sesi çıkardı ve kafamın yan tarafına daha da sert bir şekilde saplandı. Beni vuracaktı, babam beni öldürecekti ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir patlama gözlerimi kapatmama sebep oldu. Acının gelmesini bekledim ama gelmedi.

Beni tutan güçlü kollar beni bıraktı ve onun yanıma düştüğünü hissettim. Sağa baktım ve tek gördüğüm kırmızıydı... Bana hayat veren adamın hareketsiz bedeninin yanında yere kan yayıldı.

Yaptığım ilk şey dönüp koşmak oldu.

Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyordum; zihnim trans halindeydi, tek bir düşünce dışında tamamen boştu: koş, koş. Ve bunu yaptım ve vücudum sert bir şeye çarpma kadar durmadım. Kollar beni sardı ve tanıdık bir vücut hissettim, rahatlatıcı bir koku duydum ve bir anda sakinleştim.

Nick beni kendine çekerek, "Ah, Tanrım," dedi. Beni yerden kaldırdı ve onun kollarında olduğumu bilerek iyi olacağımı anladım. Nicholas gibi bir adam orada olduğu sürece güvenliğimden asla korkmama gerek kalmayacaktı. Sesini yükselttiği için asla korkudan titremem gerekmeyecekti, ne olacağı konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Yaptım ya da söyledim. Beni kendi canından daha çok sevdi ve bana asla elini süremezdi.

Yüzüme bakmak için beni hafifçe itti ve çatlak dudağıma dokunduğunda acıdan yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Noah..." Adımı söylerken gözlerimin içine baktı. İfadesinde ıstırap, güvende olduğumun farkındalığıyla rahatlatma, incindiğimi bilmenin verdiği kör nefreti gördüm. İhtiyacım olan tek şey onu orada hissetmektir ve

dudaklarının benimkilere değmesinin acı vermesi umurumda değildi.

"Bunun için zamanımız olacak bebeğim" dedi yüzümü avuçlayarak. "Seni seviyorum Noah. Çok çok fazla."

Bunu duyduğumda çok şey hissettim. Gözyaşları geri geldi ve vücuduma hücum eden adrenalın boşalmaya başlarken bacaklarımı bir titreme kapladı. Annem geldi ve beni sıkıca sıkarak beni kısa bir süreliğine Nick'ten uzaklaştırdı. Ona sıkıca sarıldım; Kendimi yine evimde gibi hissettim ama geçmişimiz bu şekilde geri geldiğinde onun acı çekmek zorunda kaldığını bilmek beni de üzdü.

"Bebeğim" dedi, gözyaşları yanağımı ıslatıyordu. "Özür dilerim, çok özür dilerim" diye tekrarlıyordu.

Ne söylememi istediğini bildiğimden, "Sorun değil, anne," diye ona güvence verdim.

William da oradaydı. Gözlerimiz annemin omzunun üzerinden buluştu. Gözlerindeki yaşları gördüğümde başımı salladım. Yanıma gelip kollarını ikimize de sardı.

Kucaklamalarımız bittiğinde babama bakmadan edemedim. Onu ambulansa taşıyorlardı. Göğsünün yan tarafından vurulmuştu. Hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu düşünmedim. Hemen ardından polisin Ronnie'yi evden çıkardığını gördüm. Yaralanmamıştı ve kelepçeliydi. Gözlerimin önünde olup bitenleri sindirmeye çalışırken Nicholas çenemi yumuşak bir şekilde tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi.

"Bana bak" dedi şimdiye kadar duyduğum en yumuşak sesle. Gözleri kırmızı ve şişmişti. O da benim kadar acı çekmişti. BEN Bu deneyimden sonra kendimi toparlamak, babamın eylemlerinin parçaladığı her şeyi yeniden toparlamak için onun bana yakın olmasına ihtiyacım vardı. "Sorun değil," diye devam etti. "Artık benimlesin."

Sonunda sözleri kalbimi rahatlattı.

"Seni seviyorum." dedim içimde tuhaf bir his belirirken. Yorgunluktan mı yoksa sadece son birkaç saatte yaşananların stresinden mi olduğunu bilmiyordum ama daha fazla devam edemezdim. Bacaklarım dışarı çıkınca tişörtünü tuttum ve bilinçsizliğin tatlı dinginliğinin beni alıp götürmesine izin vererek gözlerimi kapattım.

Arabada GPS ipinin h    aktif olduğunu doğruladığımızda Noah'yı bulmamız an meselesiydi. Ya da ben öyle umuyordum. Arabayı Noah'yı tuttukları yere Ronnie'nin park etmemesi ihtimali her zaman vardı ama bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Son zamanlarda o araba olmadan pek görülmediğini biliyordum, bu yüzden onu GPS'in arabanın park edildiğini gösterdiği köhne kulüpte bir yere kilitlemi  olma ihtimali yüksekti.

Babam bir sonraki adımıımızın ne olması gerektiğini planlayan polislerle konuştu. Ofisi insanlarla kaynıyordu. Birkaç ajan Steve'le birlikte kulübün planlarını inceliyorlardı. Büyük olasılıkla onu binanın batı tarafındaki bodrum katında tutmu lardı. Ana ıkı ları kapatarak onları köşeye sıkı tırırsak, babası yalnızca tek bir yoldan dışarı çıkabilirdi ve o da arkadaki yangın ıkı ıydı. Birimin geri kalanının bekleyeceği yer orasıydı ve eğer dışarı çıkarsa geri dönüş olmayacaktı. O orospu çocuğu beklediğinden çok daha erken hapse girecekti.

Noah'ın sıkışıp kaldığını varsaydığımız odayı işaret eden bir polis, "Fakat dışarı çıkmama ihtimali de her zaman vardır, kendini içeriden bloke eder" dedi.

"O halde lanet kapıyı kır!" Bağırdım. O an ayrılmak istedim; Biz orada oturup sohbet ederken ona ne yaptıklarını kim bilebilirdi? Yaralı olabilir veya daha da kötüsü olabilir.

"Bay. Leister, işi bize bırak," diye yanıtladı polis otoriter bir tavırla.

Benimle konuşmalarından, Noah'nın hayatı hakkında kararlar almalarından nefret ediyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dışarı çıktım ve muhtemelen günün iki yüzüncü sigarasını yaktım. Verandada her türden insan toplanmıştı. Kapının yakınında, çeşmenin yanında en az yedi ekip arabası vardı ve düzinelerce ajan çevrede duruyordu. Medya da kapının dışına kameralar kurarak oradaydı. Kusmak istedim.

"Onu öldürebilir, William!" Birinin bağırıldığını duydum.

İçeri koştum ve polisin babamın ofisinden çıkıp arabalarına doğru koştuğunu gördüm. Ağlayan ve babamın kolunu tutan Raffaella'ya çaresizce baktım.

"Sakin ol Ella, o bunu yapmayacak. Nerede olduklarını biliyoruz. Söz veriyorum hiçbir şey yapmayacak," dedi babam onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Ne oluyor? Nereye gidiyorlar?" Diye sordum.

"Kulüpteki kameralara erişebildik. Oradalar, Nicholas. Memurlar şu anda oraya gidiyorlar."

Panikle bütün vücudum dondu.

"O halde burada kalmayacağım." dedim ve kapıya doğru döndüm. Bir el beni durdurdu.

Babam sert bir tavırla, "Gitmiyorsun Nicholas," dedi.

Ne diyordu o?

"Ben kalmıyorum!" Bağırarak ondan uzaklaştım ve merdivenlerden aşağı koştum. Polislerden bazıları kız arkadaşımın hayatına son verebilecek bir göreve gitmek üzere çoktan gitmişti.

"Raffaella!" babam arkamdan bağırdı. Döndüğümde Noah'nın annesinin bana doğru geldiğini gördüm.

"Beni de yanına al Nicholas," dedi kontrolsüz bir şekilde ağlayarak ama yüzünde çelik gibi bir kararlılıkla.

Korkmuş ama tamamen kontrol altında bir adam ifadesiyle yanımıza gelen babama tereddütle baktım.

Raffaella'nın dirseğini yakalayarak, "Bu aileden başka kimseye zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye kükredi. Onun da bizim kadar korktuğunu biliyordum. Daha önce başımıza böyle bir şey gelmemiştii. Onun Raffaella'ya bakışı benim Noah'ya bakışımla aynıydı ve eğer o bir kaçırılma mahalline doğru yola çıkmaya kararlı olsaydı, ben de farklı tepki vermezdim.

"İstesen de istemesen de gidiyorum William Leister. Bahsettiğimiz kişi benim kızım!" çaresizlik içinde çığlık attı. Hıçkırıkları sonunda onu yendi.

Ona dönüp baktım.

"Ben gidiyorum baba. Beni durdurmaya çalışmayın."

Çaresizlik içinde cevap verdi: "İyi. Ama polislerle gidelim."

On dakika sonra, üç polis arabasının ardından şehri geçiyorduk. Radyo üzerinden bilgi alışverişinde bulunmalarını dinlemek sinirlerimi yıpratıyordu. Bazı memurlar zaten oradaydı ve çıkışları gözetliyorlardı.

Çabuk geldik ve devriye arabası doğrudan Noah'ın babasının çıkmasını bekledikleri yere gitti. Polis kapının etrafını sardı. İçerideki gürültüyü duyabiliyorduk... ve silah seslerini duyduğumda dışarı çıktım.

Yanımdaki polis kolumu tuttu.

"Burada kal" dedi.

Onun emrettiğini yaptım; Noah'nın çıkacağı kapıya baktım, o çıktığında incinecek mi diye merak ediyordum.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadık. On gergin dakikanın ardından kapı uçtu ve Noah ile babası orada kendilerini bekleyen müfrezeyle şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ortaya çıktılar.

Noah yaralanmıştı... kanıyordu.

Birinin beni arkamdan tuttuğunu hissettim. Koşmaya çalıştığımı bile fark etmemiştim.

" *Noah!* " diye olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Ağlamaklı, dehşete düşmüş gözleri benimkilere döndü. Babası bir eliyle onu tutarken diğer eliyle tabancayı doğrudan kafasına doğrultmuştu.

"Silahı bırak!" Polislerden biri megafonla bağırdı.

Umutsuzlukla başımı tuttum. O piç bir şeyler söylüyordu ve Noah'nın yüzündeki korku, o ana kadar hissedebildiğimi hiç bilmediğim öldürücü bir içgüdüyü uyandırdı.

Onu öldürecektim. Onu çıplak ellerimle öldürecektim.

"Silahını bırak ve ellerini başının üstüne koy!" birisi bağırdı.

Bundan sonra her şey çok hızlı oldu ama gözlerim her şeyi ağır çekimde gördü.

Noah'ın babası emniyeti çıkardı ve namluyu sertçe Noah'un şakağına bastırdı. Gözlerini kapattı ve bir polis memurunun silah sesi tüm alanı doldurdu.

Noah'ın babası bize doğru döndü. Çaresizce ağlamaya başladığında Raffaella'ya baktığını biliyordum. Gömleği kırmızı kana bulandı ve ağır yaralanarak yere düştü. Noah ona şaşkınlıkla baktı, sonra şaşkınlıkla bana baktı... ve sonra koşmaya başladı.

Beni tutan polisi kenara ittim ve onunla buluşmak için koştum.

Ancak onu kollarımda hissettiğimde tekrar rahat nefes alabildim. Ancak vücudunu benimkinin üzerinde hissettiğimde onun hayatta olduğundan emin oldum.

"Tanrı!" diye bağırdım, onu yerden kaldırdım ve sıkıca tuttum. Ben bunu yaparken, onu vücudumla örtmeye, onu hayatım pahasına korumaya çalışırken hıçkırıkları yoğunlaştı.

Onu yere koydum ve çılgınca vücutunun her santimini aradım. Yüzüne baktım. Onu döv­müşlerdi... Lanet olsun! Onu döv­müşlerdi!

Her tarafım titremeye başladı. Birinin ona zarar vermesine izin verirdim. Ona hiçbir zaman kötü bir şey olmayacağına dair söz vermiş­tim ve şimdi onu yüzüstü bıraktığımı kendi gözlerimle gördüm.

"Noah" dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Ondan beni affetmesini, bunun olmasına izin verdiğim için özür dilemesini istedim. Sevdığım kızı yüzünde morluklar ve kesiklerle gördüğümde hissettiğim kadar bir şey yüzünden kendimi bu kadar suçlu hissettiğimi veya bu kadar derinden yaralandığımı hiç düşünmemiş­tim.

Ellerini boynuma doladı ve beni dudaklarını benimkilere bastırarak kadar yakınına çekti. Onu öpmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama bunu çok sert yaparsam onu inciteceğimden korkuyordum.

Onu yavaşça geriye doğru ittim.

"Bunun için de zamanımız olacak bebeğim," dedim yüzünü avuçlayıp. "Seni seviyorum Noah. Çok çok fazla."

Gözlerinden iki yaş daha düştü ama gülümsedi. Sonra Raffaella geldi ve kızını kucağına aldı. Umutsuzca sarılmalarını izledim. Babam bir an bana baktı ve sonra onlara katıldı; böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını biliyordum. Babamın yüzünde , ailemize *bir daha* asla kimsenin dokunmayacağı sözünü görebiliyordum .

Noah'nın annesi onu bıraktığında babasını ambulansa yüklemelerini izlemek için döndü. O zaman yüzünde gördüklerimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum ama polis kelepçeli Ronnie'yi kapıdan dışarı çıkardığında korkunun geri geldiğini gördüm.

"Bana bak" dedim ona. Onun tekrar korkmasını istemiyordum. O piçi öldürmek istedim ama daha fazla şiddet Noah'ın şu anda ihtiyaç duyduğu son şeydi. "Sorun değil. Artık benimlesin."

Elleri yanaklarıma dokunup omuzlarıma doğru kaydı ve gözlerinin odağını kaybettiğini gördüm.

"Noah?" dedim, o kollarımda gevşerken onu tutarak. "Doktor çağırın!" Kendine gelmeyince bağırdım. Onu kaldırdım ve terör beni ele geçirdi. Vurulmuş muydu? Kimsenin bilmediği bir iç yarası mı vardı?

Başka bir ambulansa ulaşana kadar onu sıkıca kendime bastırarak, "Uyan Noah," dedim.

Bir sağlık görevlisi "Bırakın beni" dedi. Polis sirenleri çalmaya başladı ve Raffaella ile babam arkamdan geldiler.

"Onun nesi var?" Diye sordum. Onu kollarımdan alıp bir sedyeye yatırdılar ve sağlık görevlileri etrafı toplayıp onu ambulansa kaldırdılar.

"Onu hastaneye götürüyoruz. Sen onun annesi misin?" Raffaella'ya sordular ve o da ambulansa binerek başını salladı.

Ben de gidiyorum, dedim, tartışmaya yer bırakmadan.

Babam, "Hepinizi arabamla takip edeceğim" dedi.

Ambulans yolculuğu sonsuza kadar sürdü. Noah'ın bilinci hâlâ yerinde değildi ama sağlık görevlilerinden biri ona hızlıca baktıktan sonra endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.

Ona doğru eğildim ve elimi dikkatlice saçlarının arasından geçirdim.

"Özür dilerim Noah. Üzgünüm."

Gözlerimi açtığımda hastane yatağındaydım. Başım ve yüzüm ağrıyordu ama yanımda kimin olduğunu görünce zihnim rahatladı.

"Sonunda uyandın!" Nicholas tuttuğu elimi öperek bağırdı.

"Ne oldu?" Oraya nasıl geldiğimi bilmeden sordum.

"Bayıldın," dedi endişeli gözleri bana bakarken. "Doktorlar bunun psikolojik yorgunluk olduğunu söyledi. Sana birkaç hap verdiler. Yıpranmıştın."

Olanları, kaçırılma olayını, babamdan ve Ronnie'den aldığım darbeleri, babamın beni vurduğunu düşündüğüm anı, kanlar içinde yere düştüğü anı hatırladım. ...

"Ona ne oldu?" Diye sordum.

Nicholas ne demek istediğimi hemen anladı.

Bir an tereddüt etti ve sonunda konuştu.

"Başaramadı Noah... Kurşun kalbini deldi. Hastaneye ulaşamadan hayatını kaybetti."

Garipti. Belki içimde öyle bir şey vardı ki kırılmıştı ama hiçbir şey hissetmedim, kesinlikle hiçbir şey. Sadece bir

rahatlama, sonsuz bir rahatlama ve göğsümden bir ağırlık kalktı. Neredeyse on yıldır taşıdığım bir ağırlık.

Nick yatağımın yanındaki sandalyeden kalkıp yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Her şey bitti," dedi. "Artık sana kimse zarar veremez. Seninle ilgileneceğim Noah."

Gözlerimin sulandığını hissettim.

"İşlerin böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim. Anne ve babalarımızı bir araya getirdiği için yıldızlara teşekkür edeceğimi hiç düşünmezdim. İki ay önce temsil ettiğin her şey benim için cehennem gibiydi. Ve şimdi..." Yatakta dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüne dokundum, o da ellerini dikkatlice belime doladı. "Seni seviyorum Nick. Ben seni deli gibi seviyorum."

Dudakları yavaşça ama aramızda büyüyen aşkın tüm gücüyle dudaklarımı öptü. Hayatta yalnızca bir kez yaşanabilecek türden bir aşk, kalbinize dokunan ve sizi asla terk etmeyen türden bir aşk, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak türden bir aşk, aradığımız bir aşk, hatta nefret ettiğimiz bir aşk, ama bizi bize hissettiren bir aşk. hayattaydık, birbirimize ihtiyacımız vardı, bu bizi diğer kişinin onsuz yaşayamayacağı bir şeye dönüştürdü... az önce bulduğum aşk.

Sonsöz

Nick

BİR AY SONRA

Onu odanın ortasına getirirken, "Gözlerini açmaya cesaret etme," diye uyardım onu. Onun orada olması bana kelimelerle ifade edemeyeceğim bir mutluluk verdi. Hayatımda yaptığı değişiklik ilişkimizde yeni bir başlangıçtı ama bu benim ihtiyacım olan bir şeydi ve ihtiyacımız olan tüm zamanı birlikte geçirmemizi sağlayacak şekilde iyi bir şey olacaktı.

Etrafında kıvrılarak, "Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun," diye hatırlattı bana. Kendi kendime gülümsedim.

"Bunu seveceksin," dedim, kendimi onun arkasına yerleştirerek. "Şimdi tamam!" Göz bağıını çıkardım.

Önünde duran şeyi görünce şaşkın görünüyordu. Yeni satın aldığım çatı katı dairesinin girişindeydik ve yatak odasının, mutfak ve oturma odasının kapılarını görebiliyordu. Bir kişinin rahatça yaşayabileceği kadar büyük değildi ama güzel bir daireydi. Bir aile dostu onu benim zevkime göre dekore etmişti ve muhteşem görünüyordu. Kahverengi ve beyaz tonları ona ev gibi,

modern bir his veriyordu. Oturma odasının ortasına, çikolata rengi kanepenin önüne, Noah'yla birlikte film izleyip kendi başımıza dinlenebileceğimiz bir şömine yaptırmıştım. Mutfak kompakttı ama iki kişinin birlikte kahvaltı yapması için mükemmel bir ada da dahil olmak üzere ihtiyaımız olan her şey vardı. Parke zeminlerde kalın kilimler vardı ve şehrin muhteşem manzarasını sunan devasa bir pencere vardı. O anda karanlık gece, ışıkların yıldızlardan oluşan bir halı gibi parladığı anlamına geliyordu.

Noah şaşkınlıkla etrafına bakarken ağzı hafifçe açıktı.

"Yani ne düşünüyorsun?"

O, başını salladı. Kelimeleri bulması için biraz zamana ihtiyaı vardı.

"Bu senin mi?" diye sordu, kanepeye doğru yürüdü ve elini kanepenin arkasına koydu. Arkasını döndüğünde, tarif etmekte zorlanacağım bir ifadeye sahipti: kafası karışmış, belki de endişeli.

"Yani ben burada yaşayacağım ama sen zamanının çoğunu burada benimle geçireceksin. Onu bu yüzden aldım, böylece aramıza kimse girmeden birlikte olabiliriz," dedim, ona doğru yürürken. Onu orada görmek hoşuma gitti. Onun varlığı burayı gerçek bir ev gibi hissettiriyordu.

Bir saniye sonra yüzünde bir glmsemi belirdi.

"Bu muhteşem!" bağırdı. Ama gözlerinde bir şeyler sakladığını görebiliyordum.

Saçlarını okşadım, kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Nedir?" Diye sordum. İfadesi beni endişelendiriyordu.

Başını salladı ve nefes verdi.

Başını göğsüme yaslayarak, "Seni her gün görmeyi özleyeceğim," dedi. Ben de onu özleyecektim: Kalkıp onunla kahvaltı yapmayı seviyordum, onu saçını düzeltmeden önce, her zaman bir gülümsemeyle hazır olarak görmek hoşuma gidiyordu ve tabii ki onun güvende olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. kilitli kapımızın arkasında. Artık taşındığıma göre her şey değişecekti ama böyle olması gerekiyordu, bunu biliyordum. Babamla yaşamak ve onun üvey kızına aşık olmak delilikti. Neredeyse hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissetmedik, neredeyse hiçbir zaman birbirimizle yalnız kalmadık. ve artık kendi evim olduğu için Noah'yı ebeveyn gözetimi olmadan her zaman görebiliyordum.

"Ben de yapacağım" dedim, "ama yapmamız gereken bir şey bu. Seni her gün görmeye ve canım istediğinde bunu yapamamaya dayanamıyorum," dedim o mükemmel dudakları öperek. "Veya bu." Onu daha derin öptüm, dilim bende uyandırdığı tüm tutkuyla onun diline dolandı. Hemen cevap verdi ve bir anda arzu bedenimi ele geçirdi. Onun benim üzerimdeki etkisi buydu. "Veya bu." Onu kucağıma aldım ve kıkırdayarak bacaklarını etrafıma doladı.

"Ya da bu," dedim bir elimle tişörtümü çıkarırken.

Ellerini omuzlarımda ve boynumda hissettiğimde inledim. Artık yeni yatak odam olan, kocaman yatağı ve inanılmaz manzarası olan yere yürüdüm, onu yumuşak yastıkların üzerine bıraktım ve beyaz gömleğinin düğmelerini çözdüm.

"Sanırım beni ikna ettin. Yeni yerinizi beğendim." İcini çekerek teninin her santimetresini öpmeme izin verdi.

"Yapacağını biliyordum." dedim dudaklarına yaklaşıarak.

O an bu kadının sonsuza kadar yanımda olacağını anladım. Onu her şeyden çok seviyordum ve beni, onunla tanışmadan önce hayatımın içinde bulunduğu kara delikten kurtarmıştı. Bunu anlamamız zaman almıştı ama artık birlikteydik ve ilişkimizi geliştirmek için çalışacaktık. Hayatlarımız kolay değildi ve bu yüzden birbirimizi bu kadar iyi anlıyorduk. Kritik bir anda, fırtınanın ortasında, birbirimizin cankurtaran olmuştuk ve bu bulunması kolay bir şey değildi.

Birkaç saat sonra onu kollarımda uyuttuğumda çok önemli bir şeyin farkına vardım. Işıklar kapalıydı, perdeler çekilmişti... ve Noah yüzünde hiçbir korku izi olmayan, son derece rahatlamış bir ifadeyle uyuyordu. O an ona da yardım ettiğimi, aynı zamanda hayatında köklü bir değişime de sebep olduğumu fark ettim. Bu benim hatamdı.

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz. Bu pdf lerin hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.